

Xin Lỗi Bởi Tôi Là Ác Quỷ Của Đời Em

Contents

Xin Lỗi Bởi Tôi Là Ác Quỷ Của Đời Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	50
18. Chương 18	56
19. Chương 19	62
20. Chương 20	68
21. Chương 21	74
22. Chương 22	79
23. Chương 23	85
24. Chương 24	89
25. Chương 25	95
26. Chương 26	97
27. Chương 27	103
28. Chương 28	108
29. Chương 29	114
30. Chương 30	119
31. Chương 31	126
32. Chương 32	135
33. Chương 33	140
34. Chương 34	145
35. Chương 35: Ngoại Truyện	153

Xin Lỗi Bởi Tôi Là Ác Quỷ Của Đời Em

Giới thiệu

Vẫn là chuyện tình yêu, vẫn là những buồn vui đau khổ, hạnh phúc nhưng đây là truyện khá thực, x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-loi-boi-toi-la-ac-quy-cua-doi-em>

1. Chương 1

6.00am

Cạch cạch cạch... trảng dài những tiếng động phát ra từ bên ngoài làm Linh Hương mất ngủ, có vẻ như có ai đó đang muốn vào phòng nó, nhưng mà do thói quen đi ngủ là đóng chặt cửa phòng nên người ngoài cửa không thể nào vào phá hỏng giấc ngủ của mình, trong mơ hồ nó cũng cảm thấy phức tạp trước sự việc. Nhưng có lẽ hồ phụ sinh hồ tử, người ở ngoài kia muốn nó thức giấc không ai khác lại là mẹ của nó, bản thân luôn ình là cao tay nhưng luôn chịu thua không điều kiện trước ma ma kính mến, và hiển nhiên lần này cũng không thể là ngoại lệ được, chưa đầy 5 phút sau quả nhiên thái hậu đã chính thức vào cuộc, hơi lạnh và ánh sáng lập tức rọi vào căn phòng của Hương, tiếng quát đánh lên:

- Dậy chưa cái con kia, m có định đi xin việc không, có phải muốn ấp trứng trong chăn không hả, dậy nhanh lên, con với cái trước đi học mẹ cũng phải lo, bây giờ đi xin việc cũng phải để mẹ m làm đồng hồ báo thức cho hả, NHANH LÊN!!!!!!!!!!!!!!

Vẫn đang mơ ngủ nhưng ngay sau khi nghe thấy tối hậu thư của thái hậu, nó vùng dậy bật tung ra khỏi chăn rồi ào xuống nhà xả nước đánh răng nhanh gọn bất ngờ. Công việc nhanh gọn đến mức ngay khi ma ma xuống nó đã cất xong tập hồ sơ xin việc vào trong cặp và phi vút ra khỏi nhà, bởi dù sao cũng là ngày xin việc đầu tiên, mới sáng ra không muốn phải nghe ma ma ca một bài như ngày đầu tiên của 3 năm về trước khi anh chuẩn bị đi xin việc, nào là “mày ăn mặc như đi chơi thế hả con”, “bây giờ không đi m định để hai ông bà già này nuôi mày thêm mấy tháng nữa hả con”.

7.30am

Nó có mặt ở công ty Bình Thái, thật quái quỷ khi mà nó đến sớm như vậy, khi mà chưa có bất kì một người xin việc nào xuất hiện, nó ghét cảm giác khác biệt như thế, phải là người đầu tiên ngồi thấp thỏm lo lắng trong khi đáng ra 1 tiếng nữa nó mới phải mang cảm giác hồi hộp ấy.hix. Ngồi đần mặt ra không biết làm gì, khó chịu quá đi, bây giờ nó mới cảm thấy đối, chỉ vì mẹ mà nó cảm tưởng như nếu không đi sớm thì cuộc đời nó đi tong. Trong khi đang nghĩ vẩn vơ thì lập tức nó thấy một top khoảng 5,6 người đang tiến về phía nó, mà cũng chẳng phải tiến về phía nó đâu, mà là tiến về phía cửa phòng mà nó đang đợi. Những người ấy nhìn nó với ánh mắt kì quặc nhất có thể, tức lắm chứ, thế nào họ cũng cho rằng nó có vấn đề nào thật chứ chẳng đùa, trong lòng nó không khỏi chửi thề, mấy người dở hơi, nhìn quái gì, sau này các người mà dưới chướng của ta thì cả lũ cứ xác định đi, bà mày trừ lương, biển thủ luôn chỗ tiền thưởng hàng tháng của bọn mi, cho hết bắt nạt cấp dưới, đặc biệt là những người không có thân phận gì như ta hahahahahahaha...Một trảng dài tiếng cười xuất hiện trong đầu nó. Mặc dù biết khả năng trả thù này chỉ có trong mơ, ngoài đời mà có thể thì phải thêm 3,4 năm nữa, lúc ấy thì chắc chưa kịp xử lý mấy ông bà ấy thì mình đã bị cho te tua rồi, thế nên nó càng tập trung vào việc tưởng tượng mà không để ý xung quanh bởi vì chỉ có trong tưởng tượng nó mới là đạo diễn hoàn toàn. Mãi nghĩ như vậy nó không để ý rằng thời gian đã vèo vèo trôi đi, ngoảnh nhìn đồng hồ đã thấy 8h10 rồi, sướng rơn vì cuối cùng cũng sắp được phỏng vấn. mặc dù lo lắng

nhưng còn tốt hơn ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ những thứ không đâu. Cuối cùng thì giọng một giọng nữ vang lên:

- Uyển Linh Hương xin mời vào!

Tay nó bỗng hơi lạnh lạnh, quả thật giờ mới biết thế nào là khả năng chịu đựng giới hạn, mà có lẽ bây giờ là vượt qua sự giới hạn ấy rồi, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại cũng không đáng sợ bằng khuôn mặt mẹ khi mà anh không xin được việc làm trong lần xin việc đầu tiên, thôi thì thà bị người ngoài xử tử còn hơn là để mẹ làm Bao mặt đen. Lấy hết can đảm nó mở cửa bước vào ra vẻ rất ư là tự tin, không quên để lại nụ cười mỉm tự tin dành ấy em xinh xắn đang ngồi chờ phỏng vấn, tưởng tượng như kiểu đám thê thiếp tiến tướng công ra trận. Nhờ tưởng tượng một chút trước khi vào phỏng vấn nên tinh thần khá hơn, ngồi xuống ghế nhìn hết mọi người, và chợt dừng lại trước thẳng cha ngồi giữa, trông cũng trẻ tuổi, tướng mạo khôi ngô, phong thái điềm tĩnh, không cần hỏi cũng biết hẳn chính là người có vị thế cao nhất trong này, tốt nhất là nên để lại ấn tượng tốt cho hẳn để kiếm được chân ngon ngon. Mấy câu hỏi phỏng vấn lúc đầu nó cố tỏ vẻ bình tĩnh chậm chậm trả lời, rồi sau cùng đến lượt đến thẳng cha ngồi giữa, hẳn nhìn nó đăm đăm, một tay chống cằm một tay cầm bút, nhìn một lát hẳn cúi xuống chậm chậm đọc cái gì, không nhìn nó mà cất tiếng hỏi:

- Tại sao cô lại chọn công ty của chúng tôi?

Cái quái gì thế này, thẳng cha này bị thiếu năng à, hỏi thăm thế ai mà biết trả lời để mà vừa lòng hẳn, thực tình dân mới ra trường thì đâu chả muốn thử, nhất là hồ sơ của mình cũng bình thường, đâu phải nhân tài xuất chúng mà chọn mới không chọn. Bây giờ cầm cái bằng loại giỏi trên tay mà ối thẳng thất nghiệp nằm nhà thì làm sao nó không lo sốt vó mà đi phỏng vấn khắp chỗ có thể. Nó đang suy nghĩ thì nên trả lời thế nào thì chợt cả căn phòng im lặng vì tiếng động oooooooooo..... rất to. Thôi rồi thì ra là nó quá dối, lại phải dùng bao nhiêu chất xám suy nghĩ câu trả lời, mặt nó đông cứng tại chỗ, nhưng mà không có nghĩa là trí óc trì trệ, ngay lập tức nó biết rằng thôi đi rồi, phen này về nhà nó nói gót anh nó thôi. Thẳng cha đã hỏi nó câu hỏi oái oăm ấy cất tiếng trước:

- Thôi cô ra ngoài đi, tầm 1 tiếng nữa quay lại đây, chúng tôi sẽ có kết quả luôn.

Đương nhiên là chuẩn thẳng rồi, nó chả muốn ngồi làm thẳng cuối thêm tí nào nữa, nhưng trước khi bước ra khỏi cửa tên khôn kiếp hại đời nó vẫn kịp chốt hạ cho nó một câu:

- Đối diện công ty có một quán bán đồ ăn sáng đấy, cô có thể ở đó trong 1 tiếng chờ những người khác phỏng vấn xong.

Lúc ấy nó chỉ muốn quay lại chửi chết tên mặt quỷ buổi kia, nhưng mà sinh ra nó đã là đứa nhát người lạ rồi, dù biết nó chẳng thể nào được chọn cũng chả có gan mà chửi. Đành thất vọng ra ngoài mua tạm gì ăn cho đỡ đói.

10.06am

Chả dễ dàng gì mà tiêu hết 1 tiếng đồng hồ, nó quay trở lại thì thấy mọi người đang ngồi trong phòng phỏng vấn rồi, nó tiến tới ngồi vào cái ghế còn trống và nghe kết quả, trong lòng thì thôi chán khỏi phải nói rồi. Sau một hồi nói dài dòng văn tự người phụ nữ trung niên cũng đọc tên người được tuyển làm nhân viên của Bình Thái

- TrầnThảo My, Nguyễn Bá Lộc

Duy nhất chỉ có thêm hai người, đúng là như dự đoán, mọi người lục đục chuẩn bị ra về thì tên đáng ghét chợt cất tiếng:

- Tuy nhiên tôi đã xin phép công ti chọn thêm 1 người làm trợ lý cho tôi

Nghe mấy người xung quanh bàn tán thì anh ta tên là Trần Kiến Phong, là giám đốc công ti, nghĩ ngợi rằng đến cái chức nhân viên nó còn không làm được thì đừng nói gì đến cái chức trợ lý giám đốc to ư như thế, nhưng ngay khi chuẩn bị đứng dậy ra về thì tên giám đốc kia cất tiếng:

- Uyển Linh Hương! Chính là cô- vừa nói hẳn vừa chỉ tay vào nó- không ngờ cô tự tin thế đã biết là mình mà đứng dậy rồi.

Nghe xong câu này nó ngỡ ngàng thật xự, rồi vừa ngỡ ngàng chuyển sang vui mừng, thật không ngờ nó lại trúng được mảnh to thế, nó kêu ra mặt, ra vẻ như mấy người kia cũng chỉ là gà thôi, và không ngừng nghĩ giám đốc thật biết trọng dụng nhân tài, đang vui mừng hơn hử thì hán ta cất tiếng:

- Nhưng mà cô đừng nên tự tin vào mình quá nhé, cô có biết lý do vì sao tôi chọn cô không- hán ta nói có vẻ nhẹ tựa lông hồng, vô cùng nhẹ nhàng nhưng mà lại khiến người nghe cảm thấy rất ư nghiêm trọng

Tôi lí nhí đáp:

- Dạ thưa giám đốc tôi không biết ạ

Nói thế nhưng thực chất nó tự nhủ: “có lẽ hồ sơ của tôi hoàn hảo chứ gì, loại giỏi cơ mà, à mà không đúng, thằng cha này nguy hiểm lắm làm sao lại hỏi câu dễ thế chứ”- chưa kịp suy nghĩ thì hán nói như đã đọc trúng tim đen của nó:

- Hồ sơ của cô không hề tốt hơn nhiều người ở đây, hay nói đúng hơn là tầm thường, nhưng tôi khâm phục và trân trọng những người chăm chỉ có chí tiến thủ, cô đã đến chờ phỏng vấn từ trước khi những vị giám khảo đến, không những thế tôi nêu cao tinh thần vì nghề nghiệp quên đi cá nhân của cô, vì vậy hãy cố gắng hơn nữa, đừng nên quá tự tin sẽ thành tự kiêu đấy.

Ban đầu nó chưa hiểu lắm, nhưng lại thấy những ý cười của những người trong hội đồng phỏng vấn, nó chết đứng người, ức chế không chịu được, oan quá đi mất chỉ vì đứng lên muốn đi về mà bị qui cho cái tội “quá tự tin”, rồi nêu cao tinh thần nghề nghiệp của mình chứ, có phải cái gì xa lạ đâu, tinh thần cá nhân mà hán nói lại là việc mình nhin ăn sáng để đến sớm nữa chứ. Đúng là ác mộng

(Có lẽ nhiều người đọc đến đây sẽ nghĩ rằng Trần Kiến Phong sẽ là một nửa của UYỄN Linh Hương, nhưng cuộc đời luôn là khó lường, ngay cả tình yêu cháy bỏng nhất, ta cũng không bao giờ dám khẳng định sẽ là của nhau mãi mãi, người đàn ông xuất hiện đầu tiên trong cuộc đời bạn không hề chắc chắn trở thành người đàn ông của cuộc đời bạn. Vậy thì, ta tự hỏi chàng nhân vật chính ấy đang ở đâu, liệu khi nào người đàn ông ấy sẽ đến bên Linh Hương? Có lẽ chàng trai ấy sẽ xuất hiện hơi muộn, bởi vì như tên truyện, khi người đàn ông ấy xuất hiện, sẽ luôn là những đau khổ xung quanh cuộc đời cô. Hãy để trước khi đến với câu chuyện của hai người, ta nhìn nhận được cuộc sống của cô ấy trước khi người kia xuất hiện, để thấy rằng cuộc đời luôn biến chuyển, ngày hôm nay hạnh phúc không có nghĩa là ngày mai sẽ là nối tiếp hạnh phúc, để hiểu rằng từ “mãi mãi” luôn thật mong manh)

2. Chương 2

Thôi thì dù sao nó cũng được làm chân trợ lý, cái gì cũng nên biết chấp nhận, rồi ngay lập tức nó nghĩ ngay đến lũ quỷ sứ của mình, chắc chắn lũ bạn sẽ hò hét vui vẻ à xem. Mím cười nhẹ khi nhìn vào màn hình, không biết đây có phải thần giao cách cảm không nhỉ, hay là bởi giữa nó và những đứa bạn là top bài trùng, cái gì cũng hiểu nhau, nhắc mấy lên nghe, chưa kịp nói gì thì một tiếng hét thất thanh vang lên:

- Mày đang làm cái gì đấy đến ngay nhà Linh đi!

Cạch. Tắt máy, con nhỏ bên đầu dây kia không để cho nó nói bất kì một câu nào, lúc nào cũng cái kiểu bệnh bệnh thế nào ấy, Phi Nhi ơi là Phi Nhi, khi nào mày mới có thể thôi cái kiểu bắt thành linh như thế, nhưng thôi lúc này không suy nghĩ tiếp nữa, nó hành động nhanh đến bất ngờ gọi điện ẹ:

- Mẹ ơi con đi phỏng vấn xong rồi, con qua nhà Linh nha mẹ, con không về ăn cơm đâu ạ.

Không đợi mẹ trả lời nó tắt máy luôn, vẫn là khả năng tiên liệu trước sự việc, nó hiểu rằng chỉ chậm thêm vài giây nữa rồi sẽ phải nghe mẹ hỏi đủ thứ, mẹ nó là thế mà, luôn lo lắng quá mức cần thiết. Nó ngay lập tức tắt máy, coi như là nếu ma ma có gọi thì có cơ là hết pin sập nguồn. Xong việc nó vui vẻ lên xe bus, dù sao thì cũng xin ẹ việc, chỉ về giải thích qua với mẹ là xong mà. Trong khi hả hê vì sự chiến thắng có phần hơi tiểu nhân ấy thì ở nhà nó có người đang ầm ĩ lên:

- Cái con này chưa gì đã tắt máy, gọi hoài không được, mày có coi mẹ mày ra cái thể thống gì không nữa, đúng là chả ra gì, lại còn được cả thằng anh lẫn em.

Hảo huynh đệ của nó đang ngồi phòng khách cũng phải chột dạ:

- Mẹ nói chả liên quan gì cả, sao việc nó lại liên quan tới con chứ.

Đang bực mình vì không gọi được Linh Hương, lại nhìn thấy lù lù một đồng ngồi phòng khách, ngay lập tức anh trai thân mến trở thành đối tượng công kích của ma ma:

- Không mà với nó thì ai nữa, ngần này tuổi đầu mà vợ con thì chưa có, đến thằng Toàn cụt tay ở đầu ngõ còn có vợ rồi, mà có phải loại dị hợm gì đâu mà từng này tuổi rồi người yêu còn chưa có hả trời.

Thế là có người thay em Hương nhà ta chịu trận, trong lòng uất ức vô cùng, anh trai nhủ thầm: “mày giỏi lắm cứ về đây mà xem, anh ày không còn lỗ nào mà chui xuống, nhất định kể tội mày chuyện mày nói xấu mẹ à xem”

Đến rồi, Hương đang dừng chân trước cổng nhà Linh, tự động mở cổng đi vào, có lẽ đó đã là thói quen của con bé rồi, đã quá thân thuộc với gia đình Linh nên đối với Hương, nơi này cũng giống như gia đình nó vậy. Trong sân còn có chiếc xe của Nhi và Tinh, có lẽ chúng nó lại định bày trò gì nữa rồi, vừa bước vào trong nhà nó đã nghe thấy tiếng khóc oang oang của bọn nó, không lạ gì tiếng con nhỏ Nhi và Tinh, suốt ngày chúng nó nghĩ ra trò nghịch ngợm mới, nó tự nhủ phải bình tĩnh vô xem mấy con nhỏ kia định làm cái gì thôi.

- Chúng mày đang làm cái gì thế hả, con milu nhà Tinh nhiễm H5N1 hay sao mà khóc to thế, chết thì thôi giết thịt mà ăn, tao mê nhất món thịt chó đấy

Linh mỉm cười nhìn tôi, rồi lắc nhìn đầu nhìn hai đứa kia với vẻ mặt bất lực:

- Mày mà tới sớm một tí thì tao đỡ phải nghe bài “Lắng nghe nước mắt” của ca sĩ mới như chúng nó không. haizz

Nó phì cười, biết chắc luôn là hai đứa kia nghịch ngợm mà, làm loạn cả nhà Linh ra, đang định cất tiếng thì hai con bò kia rống lên

Nghẹn ngào giây phút ta chấp nhận sống không cần nhau

Chẳng khác chi trái đất này làm sao tồn tại không có mặt trời

- Cái lũ kia chúng m có bị thần kinh không vậy?

Dường như trùng ý của chúng nó, cả hai đứa cùng nhìn nó cười cười rất ư là gian tà, giống như sự kiêu hãnh của Đắc Kỷ quyến rũ được Trụ Vương, mà cái bẫy của Tô Đắc Kỷ dành cho Trụ Vương thì khỏi nói, là mất nước chứ có phải đùa đâu, mà nó thì chưa thành danh tới mức có cả một cơ ngơi để bị cái lũ lọc lõi kia lừa, nhưng mà cũng ghê ghê

- Hương ơi Hương àk chúng tao đang khóc thay cho số phận mày ấy, hôm nay mày đi xin việc, nếu không xin được việc thì không phải mày lại....- Tinh đang nói dở thì dừng lại cho bạn diễn mình tiếp nối

Nhi ngay lập tức đứng bật dậy với khuôn mặt nghiêm nghị rất quen nhưng tạm thời Hương không nhận ra là của ai, con bé khua khua tay lên không trung rồi thỉnh thoảng chỉ thẳng vào mặt Hương rồi quát to:

- Mày định ăn bám hai ông bà già này thêm mấy tháng nữa hả con?

Hương giật mình lùi lại, hơi giật mình, tưởng tượng đó đúng là khuôn mặt thái hậu, thật là khiếp đảm. Hai con nhìn thấy thái độ của nó thì sưng ra mặt, bò lăn ra ghế ôm lấy nhau cười điên dại. Cuối cùng thì cũng hiểu cái trò của bọn này, nó lấy ngay lại sự kiêu hãnh vênh mặt lên:

- Cảm ơn hảo bằng hữu nhé, vậy mà tớ cứ nghĩ chỉ trong mơ mới được nhìn thấy khuôn mặt tuyệt thế giai nhân ấy của mẹ mình, ai dè bạn Nhi đóng đặt quá, rất là cảm ơn bạn ý, cho tớ bắt tay cái nào

Có vẻ như không giống mong đợi của nó, tưởng tượng 2 con tiểu yêu tinh kia sẽ hệt hăng biết chừng nào, nhưng không, lũ bạn kia mỉm cười mừng rỡ hò reo:

- Haha! Bọn tao biết mà, thế nào m cũng xin được việc mà, thế nên bọn này đã chuẩn bị sẵn vài thứ để chúc mừng mày rồi đấy này

Tinh và Nhi vừa nói tay vừa chỉ vào tủ lạnh. Thế là hiển nhiên bữa nhậu nhẹt của mấy đứa con gái diễn ra, Hương khi đã vào cuộc thì luôn hết mình, đặc biệt lần này nó lại là nhân vật chính của bữa tiệc, vì thế càng ăn uống tợn, nói năng linh tinh như thế nào nó cũng không nhớ rõ...

8.00am

-Uống tiếp đi chúng mày!- Nó nói trong khi mắt vẫn đang nhắm nghiền, trong lòng nghĩ có lẽ những đứa kia đang say khướt rồi, chỉ còn mình mình tỉnh.

Thế là tự dưng cười haha, khâm phục tửu lượng tuyệt đỉnh của nó. Từ từ mở mắt ra, nó hét lên kinh hãi khi thấy khuôn mặt mẹ, mẹ lờm nó, nhần nhần trán, nó áp ứng:

- Mẹ...mẹ! Tại...sa...sao...sao...

Chưa kịp nói hết câu thì ngay lập tức mẹ nó vỗ bốp cái vào người, quát ầm cả nhà:

- Con gái con đứa đi uống bia tới say khướt giờ này mới biết tỉnh, tao còn tưởng tới chiều mày mới tỉnh ngủ được cơ đấy, đi xin việc xong biệt tích luôn. Cái Linh mà không đưa mày về thì tao đã đăng tin tìm trẻ lạc rồi đấy!

Nhắc đến mới nhớ, hôm nay nó phải đi làm cơ mà nhỉ, chết rồi. Nó nhanh chóng xuống nhà, cào cào tóc cho nhanh rồi sau đó súc miệng qua qua, mặc dù biết là rất là mất vệ sinh nhưng mà thế còn hơn là muộn buổi làm đầu tiên. Phi vút ra khỏi nhà sau 5 phút, nó không quên vọng lên nhà chào mẹ, lòng thầm cầu mong đừng có gặp đen đủi trong ngày hôm nay.

Trong lúc cuộc sống của Uyển Linh Hương đang diễn ra thì cũng đồng nghĩa cuộc sống của 88,78 triệu người dân Việt Nam đang diễn ra, thế nên trong khi Hương đang trong tâm trạng lo lắng trên xe bus, ta tìm đến một người có tên Cao Thiên Hựu.

- Có điện thoại kìa anh- Một giọng nữ ấm áp ma mị đến nhường nào, người con gái ấy dịu dàng ghé tai người đàn ông đang nằm bên mình, vuốt nhẹ khuôn mặt chàng trai, nhìn đắm đắm mỉm cười, nụ cười thuần khiết đẹp tựa dòng suối trong bắt nguồn từ ngọn núi cao nhất. Nụ cười ấy- không nói ra thì ai cũng biết, chỉ dành cho người mình yêu.

Người đàn ông không mở mắt nắm tay cô gái, cười nhẹ, nếu nụ cười của cô gái kia thuần khiết tinh khôi và mang nhiều hạnh phúc nhường nào thì người con trai ấy mang nụ cười mê hoặc. Sẽ không thể dùng từ đẹp để miêu tả nụ cười ấy, bởi nụ cười ấy vừa khiến ta xao xuyến vừa khiến ta ngập ngừng suy nghĩ. Chả nhẽ một nụ cười lại có thể mang nhiều ý nghĩa hay sao? Nụ cười ấy khiến bất kì cô gái nào cũng muốn ngã vào, tựa như khi được đưa một thứ thuốc có vị như mật ong, nhưng sau khi tận hưởng vị ngọt ở đầu lưỡi, ta mới bang hoàng nhận ra nó là thứ thuốc cực độc, một khi đã xuống cổ họng thì chỉ có thể là cái chết đang đợi.

- Mặc kệ đi, hôm nay anh không muốn nghe bất kì cuộc điện thoại nào- Giọng nam nhân phát ra vô cùng chậm rãi, pha lẫn chút mệt mỏi, mang thêm chút gì như mệnh lệnh, chỉ nghe mà ai cũng muốn mình là người thi hành cái mệnh lệnh hấp dẫn kia

Vậy, chủ nhân của người có một nụ cười mê hoặc kia, có giọng nói hút hồn người như thế có hình dạng như thế nào. Trái ngược với những dấu hỏi, những nghi vấn về nụ cười ấy, con người mang trong mình tính cách của một ác quỷ nham hiểm ấy lại có vẻ đẹp thánh thiện như một thiên thần, khuôn mặt thanh tú với những góc cạnh hoàn hảo, đôi mắt như là tạo phẩm quý giá của trời đất, nếu có người dùng châu báu ngọc ngà để đổi lấy đôi mắt ấy ắt hẳn cũng không khiến người ta bất ngờ, bởi một khi đã nhìn vào đôi mắt ấy, ta sẽ tin chắc trên đời này không có bất kì một viên ngọc nào đẹp hơn đôi mắt ấy. Đã từng nghe một truyền thuyết rằng nếu đôi mắt ấy là của nữ nhân thì cô gái ấy sẽ làm khuyh đảo cả một giang sơn, nhưng nếu nam nhân sở hữu đôi mắt ấy sẽ là người đem có khả năng đem đến bất hạnh cho bất kì cô gái nào.

- Linh Hương cô đến rồi ak, giám đốc tìm cô này giờ đây, mau vào đi- Cô thư kí bên ngoài nói với Linh Hương

Nó nhanh chóng bước vào trong phòng giám đốc, boss của nó đang cầm cúi viết viết gì. Thở phào nhẽ nhỡ, chắc hẳn rằng giám đốc sẽ không tính toán đâu, nó lại gần chỗ uống nước uống một hớp thật to.

- Cô muộn 20 phút

Phiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii- Nước bắn tung tóe, chỉ tại nó quá bất ngờ trước cái kiểu bất thành linh của giám đốc. Ông giám đốc này có vẻ ưa sạch sẽ, nhìn thấy nó như vậy thì không hài lòng ra mặt, mặt nhăn như khi đốt, nghiêng nghiêng đầu nhìn nó như thể nó là con quái vật vô liêm sỉ nhất mọi thời đại. Mắt lòng ai chứ đừng để mắt lòng cấp trên, họ lại đã từng có ấn tượng kì cục về mình-nó nhanh chóng nhận ra nguyên lí ấy, bèn ríu rít xin lỗi:

- Em xin lỗi tại giờ giấc mới em không quen ạ

Anh chàng giám đốc mặt hơi đơ đơ ra suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Cô đi du học chắc mà bảo không quen giờ giấc, thế mà tôi cứ nghĩ hôm nay đến đã thấy cô ngồi đợi ở phòng tôi rồi cơ, cô làm tôi hơi thất vọng đấy.

Nghẹn họng luôn, thằng cha này chả khác gì mẹ nó, ghê gớm thế không biết, mà tính toán chi li như đàn bà,lại còn ăn gian của nó 2 phút, mà cũng phải thôi lên được chức giám đốc thì càng phải chi li tính toán, thế mới nói boss là những đứa tiểu nhân, cấp dưới như nó chính là những người quân tử bị tiểu nhân hãm hại thôi.

Buổi sáng đầu tiên nó đi làm như vậy, chả có kết cục tốt đẹp gì, thế mà bọn bạn lại muốn nghe nó kể chuyện nữa chứ, thế là thôi nó đành hẹn chúng nó ở quán cà phê đối diện cơ quan.

- Buổi đầu đi làm cô nương có cảm xúc gì không- Lại con nhỏ Nhi

Đang ức chế nó phát biểu luôn:

- Rất ức chế ông giám đốc khắm khú, đến muộn 18 phút mà lão kêu 20 phút, thế là tao bị nói là vô trách nhiệm thêm 2 phút nữa, đen vãi.

Cả lũ được dịp hô hố cười, nhìn nụ cười khả ố của chúng nó mà ghét thế không biết, nó quát:

- Chúng mày kiểu gì thế, con gái con đứa mà đứa nào đứa nấy vô duyên không tả được, chúng mày có biết tao đã phải trải qua buổi sáng làm trợ lý vất vả thế nào không, khi mà lão giám đốc cứ để bụng chuyện tao đến muộn, tao làm gì mặt cũng nhăn nhăn nhăn như khi ăn ớt.blah blah...

Nó kể xấu lão giám đốc một tràng dài, dù hơi thấy day dứt nhưng cũng nghĩ lão đã leo lên được vị trí giám đốc thì phải chấp nhận bị nhân viên nói xấu thôi, đó là kết cục của tất cả những ông boss mà.

Đang thao thao bất tuyệt thì Linh lên tiếng:

- Mày nói nhỏ thôi kéo lão giám đốc của mày vô đây thì chết

Nó xoa tay:

- Ôi dào mày chỉ lo bò trắng răng, bọn đại gia ấy bận tối mắt tối mũi, làm gì có thời gian mà biết vào đây để tận hưởng, bảo vào đây thì khó chứ đi tìm mấy em thì dễ lắm- Nó vắn loa to hơn, như tưởng tượng đang chửi thẳng vào mặt tên giám đốc

- Mày nói bé thôi chứ này giờ tao để ý có anh đẹp trai nhìn mày kìa, mất hết cả hình tượng con gái- Nhi nói và đánh mắt chỉ anh ấy ấy đứa bạn

Nó cũng tò mò liếc sang. HÓA ĐÁ tại chỗ. Mấy đứa bạn thì cười nói:

- Sao không nói gì nữa, oang oang cái mồm tiếp đi, phải lòng anh ấy rồi chứ gì, đẹp trai thế chả đến lượt m đầu.

Mặc những lời trêu đùa của bạn, nó sợ sun người, “vẻ đẹp” của anh ấy nó nhớ rõ lắm chứ, bởi đó là người nó làm trợ lý cho đấy mà.

3. Chương 3

Ồi trời hôm nay là ngày gì không biết nữa, nó tự hỏi sao xui xẻo không chịu được, ngày hôm qua thì nó đại may mắn, thoát cái hôm nay nó đã trở thành xui xẻo đủ đường. Ông trời đúng là bất công quá đi mà huhu.

Đã thế đằng này nó muốn im lặng cho xong nốt đi, ai dè con nhỏ Nhi chết tiệt mồm cứ oang oang:

- Ông giám đốc nhà m đúng là bựa chất, bần tính quá cơ. Ai đời trước mặt là vàng thỏi mà cứ tưởng là cứt trâu không bằng. Lão ấy mà vào tay tao thì cứ chờ đấy, tao ụp tãi cho hết cái thói lên mặt.

Nó vẫn còn đang dở dở vì giám đốc “quý hóa” thì con nhỏ Nhi làm nó chết vì sợ. Nó nháy nháy mắt ra hiệu con nhỏ vắn nhỏ volume đi, nhưng mà nó nào đầu hiểu chứ, lúc cần nó thấu hiểu thì nó không hiểu, nhỏ kia cứ như đầu đất vậy, ức mà chả dám mở mồm nói ra.

- Mày cũng đồng tình với tao hả Hương, tao là chúa ghét những lão đã già mà còn tinh tướng nhé, già thì về nhà mà hưởng thụ, cứ bắt bẻ lớp trẻ làm quái gì không hiểu- Nhi tiếp tục khua môi múa mép.

Nó ngồi im từ từ thấm dần cái vị đắng mà xót xa không biết kêu ai, mặt đỏ tía tai, từ từ tưởng tượng ra cái hình dáng thô lỗ của nó khi mà bị giám đốc ột trận te tua, rồi từ từ cuốn gói khỏi công ty Bình Thái với cái hồ sơ vô cùng tầm tối. Chả hiểu sao nãy giờ để ý thấy Linh và Tinh cứ cười tủm tỉm, chả giúp nó khuyên con Nhi nói bé thôi mà cứ thì thầm rồi cười rúc rích với nhau. Đến là kì lạ mọi ngày Linh chả bao giờ hứng thú với những trò đùa vớ vẩn mà lần này thủ thủ với Tinh sao trông vui thích thế. Mãi một lúc sau con nhỏ Nhi mới dừng những câu nói bất hủ để chửi giám đốc nó, có lẽ là do mệt quá đây mà. Nhi từ từ ngồi xuống tu một hụm hết ngay cốc nước lọc, nó thở phào như thoát khỏi gánh nặng. Linh mỉm cười lên tiếng:

- Thôi Hương ơi mày không cần lo lắng quá như vậy đâu, anh chàng đẹp trai kia đi rồi. Đâu cần vì một người không quen biết mà làm mất đi bản tính của mình chứ.

Nó theo bản năng bèn quay đầu lại, sướng rơn vì cục đá trong lòng cũng được gỡ, không muốn gây chuyện thêm nữa, nó nói nhanh:

- Thôi đến giờ tao phải đi làm rồi, không hóng hớt với chúng mày được nữa. Tao đi nhé, lúc khác nói chuyện tiếp.

01.15am

Chưa kịp định thần xem định làm gì tiếp theo thì cô thư kí gọi nó:

- Linh Hương à, giám đốc nói là khi nào cô về thì vào phòng giám đốc ngay có việc.

Vừa đi vừa sợ, không phải là cảnh cáo nó đấy chứ. Hàng trăm người nói xấu giám đốc, vậy mà tại sao mình nó là người nhận kết cục thảm thương như vậy chứ, cuộc đời bất công không tả được. Mà chung quy cũng tại giám đốc thôi, không ngờ người như anh ta mà cũng biết lui tới chỗ ấy mà hưởng thụ thú vui bình dân như ai, nếu nói trước thì nó đã chả dại gì mà vào đấy nói xấu lão.

- Giám đốc, tôi đến rồi ạ- Nó lấy hết dũng khí để cất tiếng sau khi bước vào phòng giám đốc

Kiến Phong vẫn không thèm ngẩng mặt lên, có lẽ anh đã đoán ra người đó là ai rồi:

- Hôm nay công ty mẹ của Bình Thái tổ chức lễ kỉ niệm, tôi muốn cô đi cùng tôi

Nó trở mặt ngạc nhiên, cứ tưởng câu đầu tiên anh ta nói với nó sẽ là câu tồi tệ nhất trong trí tưởng tượng chứ. Không ngờ lại đơn giản như vậy, có lẽ anh ta không nghe thấy những lời mình nói, nên lúc Nhi chém gió thì tưởng là nói người khác, ở chỗ nó có hai đứa bạn cơ mà. Nó vui vẻ hần lên đáp:

- Dạ vâng thưa giám đốc, tôi sẽ sắp xếp để đến đúng giờ ạ

- Không cần đâu lát nữa cô ở lại đợi tôi, chúng ta đi luôn không lỡ giờ

- Dạ, giám đốc yên tâm đi ạ- Nó nói giọng rất ư là tự tin rồi từ từ mở cửa chuẩn bị ra ngoài.

Mọi người bên ngoài cũng khá là ngạc nhiên trước thái độ của nó, 10 phút trước nó bước vào cánh cửa ấy với khuôn mặt đờ đẫn, tưởng chừng như trái đất tận thế đến nơi vậy mà sau khi ra khỏi lại hào hứng như vậy khiến ai nấy đi qua cũng không khỏi tò mò, Nhưng mà sự đời luôn là khó lường, trước khi mọi việc chưa kết thúc hẳn thì dừng nên quá tự tin về chiến thắng của mình. Chắc hẳn nó chưa để ý rằng cánh cửa phòng giám đốc vẫn chưa đóng lại, cũng như chưa hiểu hết cái bản chất thâm hiểm của những người được thời

xưa gọi chung là “con buôn”, giám đốc bất thành linh phát ngôn, câu nói ấy nhỏ thôi, dường như chỉ để cho Linh Hương nghe thấy:

- À mà này trông tôi đã già đến độ về hưu để hưởng thụ chưa vậy?

Mí mắt nó giật giật, đang là mùa đông mà nó nón ran cả người, cứ tưởng rằng mình đang đứng gần Hỏa Diệm Sơn, mà cũng đúng thôi, bây giờ gần nó là Hỏa Diệm Sơn, chỉ sơ sẩy thôi là nó bị thiêu sống rồi. Nó giả đồ như không nghe thấy rồi bước ra, chân bước một cách khó nhọc, lòng thầm nhủ sao con người cứ thích chơi trò mèo vờn chuột thế không biết.

5.30pm

Lật đật thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về, lòng thấy chán vô hạn, cả buổi hôm nay sau khi nghe phát ngôn của giám đốc nó khònh tập trung vào công việc được, làm việc gì cũng không ra hồn.

- Cô đang làm gì vậy đi nhanh lên, tôi không có nhiều thời gian dành cho cô đâu- giọng giám đốc làm nó tỉnh luôn

Nó ríu rít xin lỗi rồi nhanh chóng đi theo giám đốc. Kiến Phong dẫn nó tới một shop bán trang phục dự tiệc, nó ấp úng mãi không thành câu, nhìn giám đốc như có ý: “giám đốc ơi tiền lương em còn chưa có thì tiền đâu mà mua mấy thứ xa xỉ này chứ”. Kiến Phong hình như hiểu ý cô nhân viên, từ tốn nói:

- Yên tâm, tiền công ti sẽ trả, cô mau vào xem có bộ nào thích hợp, rồi sau đó đi trang điểm một chút là xong

- Giám đốc ơi có cần cầu kì như vậy không ạ- Nó cất tiếng xong mới thấy câu hỏi ấy ngớ ngĩnh không thể tả, nó với giám đốc đi dự tiệc lớn như vậy, đó là cả bộ mặt của công ti, làm sao không cầu kì cho được

Thế là sau một thời gian đi mấy cửa hàng cũng xong, lên xe giám đốc thẳng tiến tới bữa tiệc. Ngồi trong xe giám đốc mà chả biết làm gì, ngồi ngó linh tinh rồi đem con điện thoại lờm ra chơi game. Sau một hồi chán trò Pikachu, nó tĩa được cái ipad của giám đốc, nhìn chăm chú không rời, ôi muốn mượn nhưng mà chả có mặt mũi nào mở mồm. Ai dè không hiểu sao giám đốc hình như bắt nhịp cảm xúc của nó hay sao mà cất tiếng:

- Cô dùng máy tôi, có cả đống vào mạng xem giới doanh nhân có thông tin gì mới không.

Sướng không để đâu cho hết sướng, nó nhanh chóng lấy máy của giám đốc, thông tin đầu tiên đập vào mắt nó là hàng chữ: “Người mẫu Thái Y Lâm tự tử không thành. Liệu rằng có liên quan tới giám đốc công ty Tân Thụy- Cao Thiên Hựu”. Nó ngay lập tức click để coi video của bài phỏng vấn, tuy mới vào nghề nhưng có ngu ngốc tới mức chưa nghe về công ty Tân Thụy đâu chứ, dù thằng cha giám đốc ở đây nó không biết nhưng chỉ ít nó biết được rằng công ty Tân Thụy là một công ty lớn, và tập đoàn họ Cao thì đứng đầu miền Bắc. Clip hiện lên với hình ảnh một cô gái quyến rũ đậm chất nữ tính, cô có nụ cười đẹp biết chừng nào, chả nói gì nam nhân, đến nó nhìn vào còn ngỡ ngẩn thì không biết bao nhiêu đại gia để ý rồi. Ngay bên cạnh cô gái đó là một chàng thanh niên trẻ, vẻ đẹp của chàng trai ấy cũng khiến Linh Hương chú tâm, bởi anh ta quả thật có vẻ ngoài quá hoàn hảo, phong thái thì vốn dĩ đã hơn người, họ đi bên nhau rất đẹp đôi. Nó đang không hiểu lắm thì Kiến phong giảng giải:

- Anh chàng đó là Cao Thiên Hựu, Giám đốc công ty Tân Thụy. Cô gái bên cạnh là Thái Y Lâm, người mẫu hàng đầu của Việt Nam, cô ta có hình tượng khá tốt, bởi vì chưa bao giờ dính phải scandal và cũng chưa bao giờ dùng scandal để đánh bóng tên tuổi của mình. Cô ta là một trong số ít những người mẫu đi lên bằng chính tài năng của mình. Bọn họ đang có mặt trong buổi giới thiệu sản phẩm mới của công ty Tân Thụy, Thái Y Lâm được mời là người đại diện cho sản phẩm mới này

Nghe giám đốc nói thôi mà nó đã khâm phục cô gái ấy rồi, thế rồi cả nó và giám đốc cùng im lặng để xem video

(phóng viên): cô Lâm, gần đây báo trí có đồn đại về việc công việc của cô giờ có một đại gia bao bọc, về vấn đề này cô có giải thích gì không ạ.

(Thái Y Lâm): Bao năm nay tôi đi lên bằng chính năng lực của mình, tôi chưa bao giờ dựa vào mối quan hệ kiểu nữ-đại gia để đi lên, Nhiều tờ báo nói quá lên, tôi và anh ấy là quan hệ đảng hoàng chính đáng, hai

chúng tôi yêu nhau thật lòng.

Ông kính máy quay cũng đủ để nó nhìn thấy ánh mắt cô gái ấy hướng về Cao Thiên Hựu, song anh chàng kia thì đang hướng đến cái máy quay khác, nhưng không hiểu sao nó có cảm tưởng anh ta thờ ơ và cố tình tránh ánh mắt dịu dàng kia

(phóng viên): Vậy người mà cô nói có phải giám đốc Cao Thiên Hựu đây không ạ?

Thái Y Lâm mỉm cười ý nhị như không muốn trả lời, nhưng mà có trả lời hâu không thì mọi người cũng đoán được mà, ánh mắt si mê của cô ấy nhìn tên Hựu kia là biết mà. Thế là ngay lập tức những câu hỏi dồn dập về phía anh chàng giám đốc đào hoa

(phóng viên): Giám đốc Cao anh có thể trả lời thay cô Lâm không ạ

(Cao Thiên Hựu- cười mà như không): Đương nhiên là không rồi, người mà cô Lâm thầm yêu thương tôi không biết là ai, nhưng mọi người đừng nên hiểu lầm tôi và cô ấy, tôi và cô ấy là bạn bè tốt của nhau mà- anh ta nói mà không thèm nhìn vào Y Lâm

Sau câu trả lời của giám đốc Cao, nó nhìn thấy vẻ hệt hăng vô cùng của cô Lâm, nó tuy chưa từng yêu ai nhưng kinh nghiệm trên phim ảnh đã cho thấy người cô Lâm yêu chính là hắn. Nó để ý thấy sau đó Thái Y Lâm không thể trả lời thêm bất kì câu hỏi nào của phóng viên. Quá rõ ràng, nguyên nhân Thái Y Lâm tự sát là vì Cao Thiên Hựu rồi.

Cả nó và giám đốc xem xong đều không nói thêm lời bình luận nào, nhưng trong lòng nó thì không ngừng chửi thầm cái tên khốn nạn đã gián tiếp gây ra vụ tự sát không thành của cô gái kia. Một cô gái tốt như vậy mà gặp phải hắn ta, thiệt tình đen đủi.

4. Chương 4

- Giám đốc Cao, công ty Bình Thái tổ chức lễ kỉ niệm 10 năm thành lập, họ muốn mời chúng ta đến tham dự ạ- tiếng anh chàng nhân viên cất lên

Người con trai họ Cao ấy từ từ ngẩng mặt lên, cười mỉm, đôi mắt hơi nhú lại:

- Vậy thì chuẩn bị đi, chúng ta lập tức đi ngay. Tôi không muốn Tân Thụy chúng ta vắng bóng trong những bữa tiệc như thế này

Có ai đó hiểu những suy nghĩ sâu xa bên trong lời nó của anh ta không. Liệu rằng anh chàng Thiên Hựu ấy thực sự vì công ty, hay là bởi vì lý do nào khác?

- Nhưng giám đốc, bữa tiệc đó ắt hẳn sẽ có nhiều phóng viên, họ nhất định sẽ dò hỏi giám đốc về cô Thái Y Lâm

Cao Thiên Hựu nhanh chóng xoay người, cái ghế văn phòng hiển nhiên cũng xoay theo, hướng thẳng ra bên ngoài. Ở đây mới thấy rằng, giữa lòng thành phố Hà Nội này, không có bất kì tòa nhà nào vượt qua Tân Thụy. Anh ta nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt toát lên vẻ bất cần, trong khi anh ta đang suy nghĩ, anh chàng nhân viên kia dù rất muốn biết câu trả lời nhưng không dám ho he lên tiếng. Trong đầu Thiên Hựu hiện ra hình ảnh cô gái yêu hắn khờ dại, cười nhạt nhẽo về sự ngu ngốc của phụ nữ.

- Hựu à, anh có chuyện gì vậy- giọng người phụ nữ tỏ ra lo lắng, mang theo thứ cảm xúc buồn khó tả, chỉ nghe thôi mà cũng khiến người ta xiêu lòng

Vậy mà chàng trai tỏ ra không quan tâm, giọng nói lại lạnh lùng, như đang cố tình vùi dập tất cả mọi thứ của cô gái:

- Cô trông tôi có giống một thằng đang có chuyện không vậy. Trên đời này xưa nay không hề có chuyện gì làm khó được tôi

- Vậy tại sao hôm nay anh lại trả lời phỏng vấn như thế, anh có biết là em đau lòng lắm không. Em yêu anh thật lòng, chúng ta yêu nhau, việc gì phải giấu mọi người chứ

- Hóa ra cô yêu tôi chỉ vì danh phận thôi à, có công khai hay không là quyền của tôi, bất kì ai cũng không được phép bảo tôi nên thế này thế kia, cô hiểu không- chàng trai quay lại nhìn cô gái với ánh mắt khinh thường

Cô gái rói rít, giọng nghẹn ngào như sắp khóc:

- Không phải vậy, em chỉ muốn chúng ta được đường đường chính chính bên cạnh nhau thôi mà

- Tôi nghĩ chúng ta quả thật không hợp nhau, cô không phải là mẫu người tôi thích, với lại nếu cô im lặng thì tôi nghĩ mối quan hệ này sẽ kéo dài thêm một thời gian nữa. Chúng ta chia tay đi!- Tên ác quỷ nhấn mạnh từ “chia tay” như muốn cào thật mạnh vào vết thương đang chảy của cô gái

Quả thật hẳn ta đã thành công, người con gái mỏng manh yếu đuối kia bật khóc nức nở, những giọt nước mắt thay nhau tuôn trào lăn trên đôi má cô gái. Nước da trắng trẻo của cô càng khiến cho những giọt nước mắt ấy giống như những hạt kim cương, ai nhìn vào cũng muốn đưa tay ra hứng, muốn ôm chặt để những thứ quý giá ấy đừng tan biến khi rơi xuống đất.

-Hừ à, nói cho em biết đó chỉ là lời nói đùa được không anh, chúng ta không phải là rất yêu nhau sao. Em xin lỗi anh mà

Cô gái đó cố níu kéo người đàn ông kia, nhưng tại sao cô vẫn mù quáng không hiểu rằng, hẳn ta đã sẵn sàng tư thế rời xa cô, sẽ chẳng có quyết định nào khiến anh ta quay đầu lại

- Y Lâm à, có lẽ cô đã hiểu nhầm rồi, tôi và cô vốn dĩ không có tình yêu, mà nếu có thì chỉ là cô đơn phương mà thôi, chưa từng có bất kì người con gái nào có thể níu chân tôi lại, và tôi biết cô hoàn toàn không có khả năng đó- Anh ta thì thào vào tai cô gái, để lại cho cô một nụ cười thương hại rồi đi ra khỏi căn phòng

Một mình Y Lâm ở lại, trong lòng cô hiện lên bao suy nghĩ: Anh đi rồi sao, anh để lại cho cô bao đắng cay, cuộc đời này cô chưa từng nghĩ sẽ yêu ai sâu nặng đến thế. Lời nói cuối của anh như đâm thẳng vào trái tim cô- một trái tim nhỏ bé chưa từng biết thế nào là tổn thương. Thì ra anh với cô chỉ là chơi đùa, cô cũng chẳng khác gì những đứa con gái rẻ tiền luôn vây lấy anh để cầu xin anh ban bố chút sự quan tâm, thì ra là vậy. Rốt cuộc Cao Thiên Hựu, anh là ai, anh đến với thế gian này có mục đích gì? Có phải anh ta đã được an bài là một ác quỷ, liệu rằng có ai trên thế gian này có thể làm tổn thương con ác quỷ ghê sợ ấy? Cô vĩnh viễn không muốn nghĩ nữa, cô quá mệt mỏi rồi, chỉ muốn ngủ mà thôi...

- Tại sao phải sợ, tôi có gì không đúng mà phải sợ bọn rác rưởi ấy, đã thế tôi nhất định phải đi. Anh mau chuẩn bị cho tôi đi- anh chàng giám đốc bất thành linh cát tiếng làm anh nhân viên Minh giật mình

- Dạ vâng tôi lập tức chuẩn bị cho giám đốc.

Nhanh chân hơn Thiên Hựu, Linh Hương và Kiến Phong đã đến bữa tiệc

- Giám đốc à, thật sự phải ra ngoài sao ạ, em quả thật rất lạnh

Đương nhiên là lạnh rồi, vì Linh Hương chỉ mặc mỗi bộ đồ dự tiệc thôi, mà trời thì lạnh, ai lại muốn làm thịt đông chứ

- Vậy cô nghĩ là ngồi lì trong xe của tôi là tốt hả, xuống mau.

Nó sợ giám đốc lắm rồi, vợ vội cái áo khoác, nó chui ra khỏi xe. Giám đốc mắt tròn mắt dẹt nhìn nó:

- Cô ăn mặc cái kiểu gì vậy trời, cô nghĩ cô đang đi du lịch bình thường thôi à. Đây là bữa tiệc, cô khoác thêm cái thứ đó để thành phong cách mới đó à?

- Giám đốc à, trời lạnh lắm tôi không chịu được đâu, ngộ nhờ tôi bị cảm lạnh thì giám đốc đâu thể đưa tôi về phải không ạ. Với lại tôi cũng không quen ăn mặc như thế, thế nên phải thế này.

Nó để ý thấy khuôn mặt rất chi là hình sự của giám đốc ngay sau khi nó phát biểu, nhưng mà như Linh nói, nó đâu thể vì người lạ mà làm mất đi bản tính vốn có của mình chứ. Họa may thì tìm cách thay đổi ông giám đốc khó chiều này thôi

- Ô giám đốc ơi đây chả phải là chủ tịch công ty ta sao, giám đốc mau mau lên, vào còn chào hỏi ông chủ tịch chứ- nó kéo giám đốc vào thật nhanh, mong cho giám đốc không kịp trở tay để mà quên đi cái chuyện của nó.

Thế là giám đốc cũng phải chịu thua cô nhân viên, cùng cô đi vào trong. Và hiển nhiên khi họ bước vào thì nhận được rất nhiều ánh mắt của mọi người, mê mẩn có, mà kì quặc cũng có. Đương nhiên ánh mắt mê mẩn là dành cho anh chàng giám đốc tuần tú, còn ánh mắt kì quặc thì chán thay lại dành cho Linh Hương. Sau khi chào hỏi một số người cùng giám đốc, nó tìm một chỗ kín đáo để an tâm rằng không ai để ý đến nó, nó cũng chả thiết ăn uống gì, đơn giản thôi, các cụ nói “miếng ăn là miếng nhục”, nó đâu thể chỉ vì ăn mà ra đó ọi người nhìn thấy bộ váy đen hở lưng rất hợp thời ấy lại được một đứa con gái như nó đi kèm thêm cái áo khoác màu trắng, lại còn trẻ thơ đến mức có mũ nữa cơ.

- Mọi người ơi giám đốc Cao của Tân Thụy đến rồi kìa- mấy người gần nó bàn tán

Nó cũng nhớ anh ta, tuy rằng chỉ được nhìn qua video nhưng nó cũng có ấn tượng mạnh về hắn. Nó tuy không phải loại chết vì trai đẹp nhưng mà lại tuyệt đối là người yêu cái đẹp. Anh chàng đó thì chả khác búp bê baby, nó muốn ngắm cho thỏa chí, thế là cũng theo đám đông ra xem anh chàng ấy.

Nó phì cười, hắn còn kì quặc hơn cả nó, ai đời đi dự tiệc lại mặc một chiếc áo phông đen có cổ hình trái tim, tuy rằng kết hợp với một chút phụ kiện cũng khiến hắn trở nên tuyệt vời, nhưng mà tiếc là tên này chả biết chọn cho phù hợp mục đích, hắn nghĩ mình đang đi dạo phố chắc. Nó mỉm cười vì nghĩ thể nào thằng cha này cũng bị mọi người nói phong cách không phù hợp, kì quặc à xem.

Thế nhưng thật không ngờ, mọi người lại trầm trồ khen ngợi hắn, tiêu biểu như cô tiểu thư bên cạnh nó:

- Quả thật là người đẹp thì mặc gì cũng đẹp, trông đậm chất đàn ông quá.

Rồi không ngớt những lời khen ngợi hắn biết phá cách. Nó chợt nghĩ những người ở đây đều là giới thượng lưu mà lời khen dành cho hắn đã nhiều như vậy, thì không hiểu tới những chỗ khác thì chắc hắn đã rách cái áo này từ lâu rồi (bởi vì mọi người sẽ tranh nhau hỏi cái áo mua ở đâu, rồi tranh nhau đòi chụp ảnh với hắn nữa chứ).

Thiên Hựu bước vào với những ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, anh dành cho những ánh mắt ấy một nụ cười đa tình, và ánh mắt anh nhìn lướt qua tất cả các cô gái, nhưng hiển nhiên không dừng lại tại bất kì người nào, đơn giản anh chỉ muốn gieo rắc cho họ những mộng tưởng mà thôi. Nụ cười ấy khiến bao cô gái nơi đây điêu đứng, họ nghĩ rằng anh đang lịch sự đáp lại những lời khen mà mọi người dành cho, ai cũng coi đó là mật ngọt. Nhưng điều đó với anh ta đơn giản chỉ là bước đầu để săn một con mồi mới mà thôi.

Nó tới chỗ giám đốc mà trong lòng vẫn nhiều câu hỏi:

- Giám đốc à, giám đốc nhìn xem anh chàng Thiên Hựu kia như là đang đi dạo phố giữa mùa hè vậy, rét như thế này mà cũng mặc cái áo phông đi dự tiệc, đúng là chẳng coi trọng công ty Bình Thái gì cả- trong lòng vẫn còn mang chút ầm ục vì thấy cùng là lập dị mà mọi người ở đây có 2 thái độ khác nhau.

Giám đốc như biết tỏng bụng dạ nó, bèn nói:

- Uyển Linh Hương à, cô không hiểu hay giả vờ không hiểu, quần áo căn bản là không quan trọng, mà quan trọng nhất là ai là người mặc nó, với lại đây đâu phải là ngoài đường, trong này có điều hòa cơ mà, chỉ có mỗi cô mới ấu trĩ như vậy thôi.

Ấy da, vậy mà người xưa nói “người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân”, xem ra chỉ là an ủi những người như nó thôi, vốn dĩ phượng hoàng thì dù có thế nào cũng là phượng hoàng, đà điểu dù có cố gắng thế nào cũng không thể là phượng hoàng được, mà không khéo lại bị thiên hạ đánh giá là học đòi. Thôi nó cũng chả muốn quan tâm, những người ở đây và nó là 2 thế giới khác nhau. Nhưng mà nào ai cấm được người ta mơ mộng, nó chợt mỉm cười khi nghĩ đến Thiên Hựu, tưởng tượng người trong mộng của nó chính là hắn, sến không đỡ được khi mà tưởng tượng đôi tình nhân đang sánh đôi trên bờ Hồ, ôi thật là hạnh phúc. Thế nhưng hình như nó bị Nhi ám hay sao, khi mà nó và chàng hoàng tử đang nắm tay nhau thì bà Nhi lù lù xuất hiện kéo tay nó ra mà nói: “Quên rồi hả mẹ trẻ, 70% trai đẹp là sánh đôi cùng với gái xinh rồi, 30% còn lại là họ đã tự động đến với nhau, mày không thể có cơ hội đâu”. Nó giật mình tỉnh suy nghĩ, và nghĩ bốn đứa chúng nó có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, hôm nay ở đây nó được nhìn thấy một khuôn mẫu hoàn hảo của cái

đẹp, nó không nở hường một mình, muốn tìm anh ta để chụp vài kiểu ảnh, ấy đứa đại trai kia xem. Nghĩ là làm, nó hăng hái đi tìm cái tay họ Cao ấy, nhưng chợt khựng lại vì nghĩ đến con điện thoại lờm chụp ảnh chỉ 2.0 megapixels, như thế sẽ không thể nhìn rõ cái vẻ đẹp chim sa cá lặn của “tiên nữ tử tử” được. Nó ngay lập tức nghĩ đến anh giám đốc mặt buổi (thực tình thì khuôn mặt giám đốc chả giống mặt buổi như nó bôi bác, nhưng mà vì ghen ăn tức ở nên cứ gọi thế cho bõ tức), nó lại gần thì thầm:

- Giám đốc ơi cho em mượn điện thoại được không ạ?- nó thay đổi cách xưng hô rất nhanh, tại đã nhờ vả thì phải cho ra nhờ vả ý mà

- Cô mượn làm gì?

Đương nhiên không thể nói với giám đốc là nó đi săn ảnh rồi, nó từ tốn nói, bắt chiếc rất nhanh phong thái của giám đốc:

- Em muốn gọi về gia đình để báo ẹ em một tiếng không mẹ em lo lắng, nhưng mà khổ nỗi em không mang máy ạ?

Kiến Phong quay sang nhìn nó, cười ranh mãnh:

- Vậy lúc ngồi trên xe tôi cô chơi Pikachu bằng máy trợ thính à?

Ồi đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, nó nói dối mà cũng không biết đường, nhưng mà nó nhanh chóng đáp lại:

- Dạ thực tình điện thoại của em đã hết tiền,em...em...-nó giả vờ ấp úng rất tài tình, như thế ngại ngần trước giám đốc, lòng thầm vui sướng vì biết chắc giám đốc sẽ ượng thôi

Quả như dự tính, giám đốc rút trong túi ra chiếc iphone, căn bản là nó mù tịt không biết là iphone mấy, chỉ biết trông nó xịn thôi. Giám đốc kíp chốt hạ cho nó câu:

- Giữ gìn cẩn thận, không cô sẽ mất vài tháng ăn mì gói để đền đấy

Cũng chả kịp nghe xem giám đốc nói gì, nó đi nhanh đi tìm “tiên nữ tử tử”. Loanh quanh khắp những chỗ đông người tụ tập mà chả thấy hần đâu, nó tự hỏi chả nhẽ đoán sai, một người như hần thì dù ở đâu cũng có bao nhiêu người vây quanh, vậy mà những chỗ đông người nhất nó tìm đều không có, rốt cuộc thì hần đi đâu. Vất óc suy nghĩ, cũng bởi phần nào ham đọc “Thám tử lừng danh Conan” mà nó cứ thích trở tài suy luận, nó học cách phân tích giống thần tượng Conan của nó: “Chỗ đông người mình đều đã ngó qua cả mà không thấy, chỉ có khả năng hần muốn tránh phiền phức mà tìm một nơi kín đáo như nó đã từng làm. Nhưng như vậy thì không đúng, hần ta không phải rất đa tình sao, chả nhẽ hần đến đây chỉ là đơn giản dự tiệc, ở đây nhiều mỹ nữ như vậy...” Tuy nghĩ khả năng anh ta đang ở nơi vắng vẻ là rất thấp nhưng nó vẫn muốn thử, dù gì thì những khả năng kia nó đều đã thử và không mang lại hiệu quả. Nó bèn tìm đến ban công, nơi nó cho rằng vắng vẻ nhất để tìm. Thật bất ngờ, trước mắt nó là một hình ảnh vô cùng ấn tượng, “tiên nữ tử tử” đang cầm trên tay ly rượu vang đỏ, ánh mắt hướng ra xa nhìn vào cõi mơ hồ. Cả bức tranh ấy mới đẹp làm sao, con người ấy như một vị thần đang nắm giữ cả bầu trời, nhìn vào đôi mắt anh ta, nó bất chợt hiện lên hai từ: “chiếm hữu”. Phải rồi, tại sao ánh mắt ấy lại như vậy, như thể trong mắt anh ta, cái gì trong thiên hạ cũng thuộc sở hữu của mình, chỉ có điều, là do anh ta không muốn dành lại mà thôi. Nó ngay lập tức chớp thời cơ, chụp ngay vài tấm ảnh với mong muốn bức ảnh ấy sẽ mang được hết cảm xúc lúc này của nó vào. Nhưng ngay khi nó chuẩn bị chụp bức thứ ba thì...cách, một bàn tay hất tung điện thoại nó đang cầm trên tay và chiếc điện thoại rơi xuống sàn. Nó còn đang bất ngờ chưa kịp thêm một cảm xúc nào thì một giọng nữ khó nghe vang lên:

- Cô đang làm trò gì vậy hả, có biết chụp trộm người khác, mà nhất là Thiên Hựu thì sẽ có kết cục như thế nào không.

Mẹ ơi bây giờ nó đã kíp hoàn hồn, chiếc điện thoại, ôi có ai cứu nó không, sao lại có thể rơi như thế này chứ. Nó vội vàng vò lấy chiếc điện thoại, không xong rồi, không thể khởi động lại, màn hình lại vỡ, cha mẹ ơi. Nó còn đang bối rối thì đứa con gái đáng ghét lại lên tiếng:

- Sao hả, vẫn còn tiếc cái thứ đó à. Tôi làm thế với cô còn là nhẹ đấy, cô có biết nếu là Thiên Hựu thì cô đã chết tức khắc rồi không.

Úc nghẹn cả cổ, vừa đau buồn vì con điện thoại, lại đang định phân bua với con nhỏ đáng ghét kia thì thành linh giọng nam nhân phát rả:

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy?

Nó từ từ ngẩng mặt lên, “tiên nữ tử tử” đang nhìn nó với ánh mắt vừa quái lạ lại vừa như tức giận khi bị làm phiền. Nó phải làm sao đây?

Thế là Thiên Hựu và Linh Hương đã gặp nhau, buổi gặp gỡ ấy phải chăng là định mệnh. Nó sẽ đưa cô bay lên thiên đàng như những suy nghĩ về một thiên sứ thánh thiện hay là đưa cô xuống địa ngục bởi bàn tay của ác quỷ. Nên vui hay nên buồn? Linh Hương không thể nào đoán trước được, vì vậy mà điều trước tiên cô có thể làm là tiếp nhận, rồi sau đó mới có thể có những lựa chọn cho riêng mình.

5. Chương 5

Nó bối rối không biết trả lời thế nào, không biết nên trả lời Cao Thiên Hựu hay là trả lời cô gái đáng ghét rơi điện thoại của nó, nhưng mà trong tâm thừa đoán được cái đứa tiểu thư đáng ghét kia sẽ trả lời tất cả. Y như rằng cô ta lên tiếng:

- Giám đốc Cao à, em nhìn thấy con nhỏ đáng ghét này đang chụp trộm anh, nó thật gan to bằng trời.

Con nhỏ này điên chắc, nó mà gan bằng trời, có chụp cái bức ảnh mà cũng thành lớn gan, nó mà dùng cảm như thế là y như rằng cô tiểu thư kia sẽ ăn tát đây. Nhưng mà thực tế thì ngược lại, bao nhiêu năm nó ăn học đều là học sinh ngoan ngoãn, sợ nhất là đụng phải mấy bọn như thế này. Nó để ý thấy tên kia nhìn vào cô tiểu thư đó, cười dịu dàng khiến nó là người ngoài cũng mê mẩn:

- Vậy à, cảm ơn tiểu thư đã giải quyết giúp tôi nhé! Mà tôi còn không biết tiểu thư đây là...

- Em là Huỳnh Thư- cô tiểu thư ấy bẽn lẽn trả lời.

- À, vậy ra em là con gái của Huỳnh tổng ư, thật hân hạnh- Cuối cùng thì Thiên Hựu cũng không tới đây vô ích, anh đã tìm được mục tiêu mới. Nhưng có lẽ không cần bỏ công sức nào thì cô ta đã sẵn sàng ngã vào lòng anh rồi.

Nó để ý rằng Cao Thiên Hựu kia khi nói chuyện đều dành cho cô gái những cử chỉ và nụ cười rất ấm áp, nhưng tại sao trong lòng nó vẫn cảm thấy ở đây có sự giả dối nhĩ. Nhưng mà công nhận anh ta tài giỏi thật, có thể biến một con quỷ cái trở thành yếu điệu thực nữ, đúng là cao thủ của cao thủ. Nó hoàn toàn không thể im lặng như không biết gì thế này, nếu không bắt đền cô ta thì chắc cả năm nó phải ăn mì gói mất:

- Cô à, dù sao thì cô cũng làm hỏng chiếc điện thoại của tôi rồi, cô không có ý định đền ư- Nó biết thừa là gặp phải loại này thì sẽ chẳng có cơ hội đâu, nhưng mà hy vọng cuối của nó là đứa con gái kia sẽ có thể vì giữ hình tượng mà trả nó chút tiền ít ỏi thì sao.

- Không- giọng cô ta vang lên chắc nịch

- Nhưng.....

Nó đang định đáp lại thì có một giọng nam vang lên, đương nhiên không phải Cao Thiên Hựu, bởi người này biết nó mà:

- Uyển Linh Hương, cô đang làm trò gì vậy

Ngay khi giám đốc lộ mặt ra, nó nhanh tay nắm ngay cái điện thoại giấu ra đằng sau, mà đằng sau nó bây giờ chính là “tiên nữ tử tử”, nó từ từ đứng dậy, phúi phúi quần áo, rồi còn xoa xoa cổ tay với chân. Có như vậy mới tạo hiện trường là nó vô tình ngã và làm rơi, như thế chắc giám đốc không bắt bẻ đâu. Đằng sau nó, Thiên Hựu nhìn thấy cử chỉ ấy thì thấy vô cùng kì lạ, vì rõ ràng anh chỉ nghe thấy tiếng một vật gì đó rơi, quay lại đã thấy cô gái này ngồi xuống nhặt điện thoại rồi, không hiểu cô ta muốn giở trò gì, hay là định vu khống cho Huỳnh Thư làm ngã cô ta, anh không nói gì mà im lặng theo dõi.

- Giám đốc à, em có làm trò gì đâu ạ, ra đây gọi điện thì bị vấp vào cái gì rồi ngã ạ. Hình như là sàn ở đây người ta lát ầu, cứ cong cong thế nào ý ạ, lúc em ngã xuống còn cảm thấy đang ngồi lên cái mô, đau lắm ạ. Trong lòng thầm cầu mong cô gái lắm điều kia sẽ không lên tiếng, còn nếu mà không thì thế nào cũng phải đổ tội cho cô ta

- Phiiiiii!

Mọi người đều quay ra nhìn người phát ra âm thanh lạ, và không ai khác chính là Cao Thiên Hựu. Trong lúc chuẩn bị vạch trần cái mách khéo lưu manh của cô gái kia, anh buồn mình mà uống chút rượu, ai dè cô ta ngu ngốc đến mức nói dối cũng không biết đường. Nơi sang trọng này đâu phải những chỗ mà người ta có thể làm bừa chứ. Chỉ vì cô ta mà anh mất hết cái hình tượng tuyệt vời mà anh gây dựng.

- Xin lỗi, mọi người cứ tiếp tục- anh cất tiếng

- Giám đốc Trần, thì ra là anh. Không phải vừa nãy chúng ta đã nói chuyện với nhau sao?- cô gái kia đột ngột lên tiếng

Thót tim. Thế là nó đi chưa vậy, giám đốc nó quen con sư tử hà đông này sao. Giám đốc cất tiếng:

- Cô Huỳnh, cô cũng quen trợ lý của tôi sao?

Tốt nhất là không nên gây sự nữa, nó phải nghĩ cách đưa giám đốc đi thôi, nó ngay lập tức ôm bụng, mặt nhăn nhó, mồm thì thành hình nhưng không ra tiếng, nó lại gần giám đốc thì thầm:

- Không được rồi giám đốc, không hiểu em ăn phải cái gì mà đau bụng quá, em muốn đi toa-lét.

Giám đốc Phong nghe xong mặt cũng hơi đỏ lên. Trong lòng anh thầm nhủ, chả nhẽ con nhỏ này đi toa-lét cũng phải báo cáo mình. Anh ngay lập tức ghé tai nó:

- Cô nghĩ tôi cấm cô đi hả? Dù sao thì chúng ta cũng đến giờ nên về rồi, đi mau mau rồi quay lại để chào mọi người.

Nó sợ giám đốc còn tiếp tục ở đây thì thế nào con ả la sát kia cũng khai tội nó, nên nhăn nhó bảo:

- Giám đốc ơi thú thật chỗ này địa hình em không quen, em làm sao mà biết ở đâu có WC, mà em quê mùa thế này khéo nhìn nhà vệ sinh ở đây lại thành chỗ nghỉ chân thì bao giờ mới tìm được. Thôi thì giám đốc đi cùng em, ít ra để em đỡ bị lạc.

Kiến Phong nghe xong đảo mắt nhìn nó từ đầu đến chân, như thể chỉ chút biểu hiện giả dối của nó cũng sẽ bị lật tẩy. Nó nhanh chóng cúi đầu kêu than, rồi một tay ôm bụng một tay túm lấy vạt áo của giám đốc mà kéo như thể sắp không chịu nổi. Có lẽ tại lúc ấy nó cúi xuống đất nên không để ý thái độ của mấy người xung quanh, với lại cái chết cận kề nên nó tự cho phép mình lỗ bịch như thế, chứ nếu là Linh Hương của ngày thường, nó tuyệt đối không cho phép mình trở thành con ngốc trước mặt người lạ đâu. Huỳnh Thư ném cho nó cái ánh mắt nhìn khinh bỉ, có lẽ là sự coi thường và đồng thời cũng đưa mắt về Kiến Phong như muốn đánh giá lại anh chàng giám đốc trẻ tuổi bánh bao, trong lòng Huỳnh Thư thầm nhủ không hiểu sao Kiến Phong lại có thể đưa loại con gái không biết phép tắc vào nơi này. Còn Thiên Hựu thì sao nhỉ, anh tiếp tục cái thú của người ngoài cuộc là nhìn xem tài diễn xuất của cô diễn viên nghiệp dư kia, trong mắt cũng hiện lên vài tia vui thích, nếu so sánh giữa việc nhìn thú diễn trò với mấy chiêu trò lút nhút của cô ta thì quả thật có sự tương đồng, có khác thì ở cô ta anh thấy diễn sinh động hơn mà thôi. Trước cái cử chỉ quá đà của Linh Hương, giám đốc Trần nhà ta cũng thấy ngượng với 2 người xung quanh vô cùng, cũng chẳng kịp suy xét xem nó nói thật hay nói dối nữa, anh ho khan:

- Thôi được rồi, chúng ta đi.

Nó hả hê vì cuối cùng cũng lôi được giám đốc tránh xa chỗ thị phi, tới khi an tâm rằng chỗ này tương đối ổn, nó mới cất tiếng:

- Giám đốc ơi hình như em hết đau bụng thiệt rồi, thôi chúng ta đi vào chào mọi người rồi về thôi giám đốc.

Kiến Phong mắt tròn mắt dẹt nhìn nó, nhưng mà có thể làm gì hơn khi nó trong tư thế chủ động kéo giám đốc đi, không cho anh kịp nói thêm tiếng nào.

Lại nói 2 nhân vật đang đứng ngoài hành lang, sau khi Kiến Phong và Linh Hương đi thì có vẻ không khí ở nơi này cũng trở nên trầm lắng, Thiên Hựu khẽ mỉm cười uống nốt ly rượu vang còn dở, màn kịch của người khác cũng khép lại rồi, bây giờ anh nên tiếp tục vở kịch của chính mình thôi. Anh quay sang cô tiểu thư bên cạnh, không khỏi có chút ngạo mạn vì biết rằng từ đầu đến cuối anh chiếm trọn tầm nhìn trong mắt cô ta, anh mỉm cười với cô ta và nói:

- Huỳnh tiểu thư à, tối nay tôi có hân hạnh được mời cô đi ăn hay không?
- Tất nhiên là được, tối nay em cũng không có chuyện gì, đang định rủ mấy đứa bạn đi chơi, không ngờ lại có vinh hạnh được đi chơi với giám đốc Cao. Nhưng mà, liệu có ổn không?- Cô gái ngập ngừng
- Đương nhiên là ổn mà, hay là tiểu thư có điều gì khó nói?
- Không phải dạo gần đây báo chí có đồn mối quan hệ của anh và Thái Y Lâm sao, em sợ không tiện.

Thiên Hựu hơi nhăn mặt, anh quả thật không ngờ mấy tờ báo lung tung lại ảnh hưởng tới anh như vậy, cứ nghĩ rằng chuyện này sẽ không ảnh hưởng tới cuộc vui của anh, ai dè trong giới thượng lưu lại lắm người tin:

- Không phải tôi đã nói trước báo chí tôi và cô Lâm không có mối quan hệ trai gái rồi sao, nếu cô thấy bất tiện thì thôi vậy.
- Không, ý em không phải vậy, thật sự em không quan tâm chuyện này, em chỉ lo cho anh thôi. Nếu anh cảm thấy ổn thì thôi, cứ như vậy, chiều nay anh có thể tới đón em ở công ty ba em chứ?- Huỳnh Thư nhanh nhẩu đáp lời như thể nếu bỏ lỡ thì sẽ chẳng còn cơ hội nào, đồng thời tay cũng đưa danh thiếp của mình cho Thiên Hựu để tiện liên lạc.
- Được rồi, anh sẽ đến, giờ anh có chút việc công ty phải về gấp, tạm biệt em.- Thiên Hựu nhanh chóng tạm biệt người đối diện và theo hướng đại sảnh ra về.

Đang cùng trợ lý cất bước thì anh bỗng nhìn thấy 2 dáng người quen quen cũng đang rời tiệc, nhanh chóng nhận ra 2 người họ, anh mỉm cười và cố lắng nghe cuộc nói chuyện ấy.

- Giám đốc à, em có thể khẳng định với anh sẽ không có lần thứ hai em quay lại đây đâu, nơi này chẳng phù hợp với em tẹo nào- Linh Hương lên tiếng

Giám đốc im lặng không nói gì, nhưng bất chợt nhớ ra điều gì, anh lên tiếng:

- À phải rồi Linh Hương, điện thoại của tôi đâu?

Giật thót, cuối cùng thì giám đốc cũng nhớ ra, nó cứ tưởng nếu trí nhớ giám đốc quá kém thì chuyện này rất đơn giản, nhưng thật tình thì tại nó cứ nghĩ mọi người đơn giản thôi. Nhưng mà cũng may đầu óc nó khá là nhanh nhạy, trong khi đi cùng giám đốc chào mọi người, nó đã suy nghĩ đc vài câu. Nó từ từ lấy từ trong túi ra, rất nhẹ nhàng nâng niu cái điện thoại của giám đốc, như sợ chỉ sơ sẩy tí tẹo thôi thì điện thoại sẽ tan nát.

Kiến Phong hơi mỉm cười khi nghĩ nó là người khá cẩn thận, nhưng nụ cười đó dần dần mất đi, tỉ lệ thuận với cái khoảng cách khuôn mặt anh với chiếc điện thoại. Mặt anh chàng chuyển dần sang trắng, trắng bệch rồi sau đó tái dần thành màu tím, rồi bất chợt đỏ phừng phừng như Trương Phi. Lần đầu tiên từ khi gặp giám đốc nó mới thấy giám đốc biết tức giận, hỏi mấy anh chị làm việc ở đây lâu năm họ cũng nói rằng giám đốc ít khi nổi giận, ai đời hôm nay nó lại được chứng kiến tận mắt thế này, càng nhìn mặt giám đốc nó lại thấy cái biệt danh mặt bưởi nó đặt cho giám đốc là sai lầm, hời ơi sao nó trông giám đốc giống hệt con tắc kè hoa trong quảng cáo bigbabol thế không biết, chẳng nhớ trong phim hài nào nó đã xem có câu khiến bây giờ nó thấy đúng không tả được, đó là:” không nên hoãn cái xự sung sướng đó lại”. Thế nên dù biết trong hoàn cảnh này nó tuyệt đối không được cười mà phải ra vẻ hối lỗi, nhưng nó vốn dĩ có máu buồn trong người, nên ngay lập tức phát ra tràng cười man rợ. Khi còn đang ôm bụng cười lăn lộn thì nó cảm thấy hàn khí bua vây, lập tức ngẩng lên thấy giám đốc đang mang khuôn mặt của Nam Cực thì nụ cười của nó tắt ngấm.

- Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với cái điện thoại của tôi thế này, cô giải thích xem

Nó nhanh chóng trở lại khuôn mặt đưa đám ban đầu:

- Giám đốc. em xin lỗi. em không cố ý. Lúc ấy em ra ngoài nghe điện thoại thì bị vấp ngã, vốn dĩ là giữ gìn cẩn thận nên điện thoại giám đốc không làm sao, chỉ vắng nhẹ. Ai dè lúc em đang kịp nhặt thì cô Huỳnh đó tiến tới đập trúng điện thoại. em...em...thật..tình không cố ý

- Vậy sao cô không nói với tôi ngay lúc ấy

- Em đang định đứng dậy bắt cô ta đền thì giám đốc xuất hiện, cô ta lại quen giám đốc, lại là con gái của Huỳnh tổng, em không muốn đắc tội vì nghĩ sẽ gây rắc rối cho việc làm ăn của công ty. Với lại em cũng không muốn giám đốc khó xử vì việc lựa chọn cá nhân hay tập thể nên mới im lặng

Giám đốc nhìn nó, bắt chợt cười:

- Nhưng Linh HUơng à, cô không biết tôi là người rất hẹp hòi, nếu đem công ty và cá nhân ra lựa chọn, hay là thể diện với tiền bạc tôi khẳng định sẽ chọn cá nhân và tiền bạc

Méo mặt. Nó không ngờ giám đốc lại chọn câu trả lời ấy, miệng ú ớ không nói ra hồn. Giám đốc ngay lập tức thay nó tiếp tục:

- Không nói nhiều nữa, 3 tháng lương tới của cô sẽ là của tôi, đó là đã giảm giá rồi đấy.

Biết nói thế nào đây, đúng là đồ quý hút máu người, đúng là đồ ăn chặt của nhân viên, đúng là đồ tiểu nhân thực dụng. Nó bước đi trùng hằn, ảo não suy nghĩ xem sẽ sống thế nào.

- Giám đốc, anh cười gì vậy- trợ lý Minh lên tiếng

Cao Thiên Hựu không trả lời, anh đang mỉm cười rất tự nhiên, rất đẹp, không hề là một nụ cười chứa đựng thủ đoạn và sự giả tạo, nó thật hết sức. Phải chăng nụ cười phát ra từ đáy lòng ấy sẽ chỉ dành ột người. Anh nhắc máy điện thoại và bấm nút:

- Alô! Huỳnh tiểu thư à, tối nay tôi có việc rồi, không thể mời cô đi ăn cơm được, đành hẹn cô khi khác vậy.

Anh ngay lập tức tắt máy, không để cho đầu dây bên kia có cơ hội nói gì. Anh đã tìm được một trò chơi mới, không hề thích hợp dành ấy cô gái trong giới thượng lưu. Còn đối tượng ư, anh đã tìm thấy rồi.

6. Chương 6

Ủa kì lạ, tại sao nhà mình nhiều mì gói thế này, lại toàn là kokomi nữa, tại sao không là thứ khác nữa. Mẹ nó với anh nó đang lúi húi ngồi xếp từng gói vào tủ, thật là kì lạ. Nó tiến tới hỏi:

- Mẹ ơi sao nhà mình lắm mì gói thế này hả mẹ, nhà mình định bán lẻ mì gói hay sao ạ?

Mẹ đang chú tâm vào công việc bỗng quay ra nhìn nó lườm một cách dã man:

- Chứ không phải tại m mà nhà phải ăn mì gói sao. Tao đang định tính xem trong 3 tháng nhà mình cần dùng bao nhiêu gói mì nữa đây này. Mau mau lại tính giúp mẹ đi.

Ồi! Khắp nơi toàn là mì, lương thực trong 3 tháng mẹ xếp cả vào đây ư? Nhiều thế này bội thực mì ăn liền mất thôi, nó chả biết nên giúp mẹ xếp thế nào nữa. Mà kì lạ thay chỗ mì ấy lại càng ngày càng nhiều, nó như bơi trong bể mì mà không sao thoát ra được, lấy hết sức lực nó gào lên:

-Mẹ oiiiiiiiiiiiiiiiiiiii

Choàng tỉnh giấc sau tiếng gào của chính nó, thì ra là nó vừa mơ. Sau cái buổi tối đáng nhớ ấy nó cứ nghĩ hoài nghĩ mãi về mì, cũng thật nực cười khi trong mơ cũng đã tính trước đến mì kokomi vừa ngon vừa rẻ.

- Làm cái gì mà mới sáng ra đã hết ầm nhà lên thế hả, có xuống ăn sáng rồi đi làm không thì bảo?- Tiếng mẹ đột ngột vọng lên cắt gnat đồng suy nghĩ của nó.

Nó cất tiếng trong khi vẫn còn ngáp ngắn ngáp dài:

- Mẹ ơi sáng nay ăn gì hả mẹ?

Mẹ nó cất tiếng:

- Mì gói!

Haizz. Đúng là không thoát được mà, cả trong mơ lẫn đời thực nó đều không thoát khỏi món quái gở ấy. Nếu không đem tiền lương về ẹ thì đúng là nó phải ăn mì gói thật chứ chả đùa, chắc nó phải đi xin làm thêm lúc tan sở để gửi mẹ ít tiền mất.

Nó đến công ty khi mà tâm trạng vẫn vô cùng chán nản, chả chịu làm gì mà cứ nhìn chăm chăm vào cái máy in, người ngoài không biết khéo lại tưởng cái máy in kia là người tình của nó không chừng, mãi đến khi có anh Tiến- làm chung công ty nó nhắc:

- Kìa Linh Hương, không phải em photo tài liệu cho giám đốc sao, sao giờ vẫn đứng đực ra như thế này

Nó bưng tỉnh cuống cuống quay ra photo tài liệu cho giám đốc, đúng là dạo này nó làm việc như dờ hơi, mãi ngẩn cái máy này khiến nó chợt nghĩ đến cái iphone của giám đốc nên cứ nhìn mãi thôi. Sau khi làm xong cái công việc chán ngắt ấy, nó tiến thẳng tới văn phòng giám đốc, trong lòng vẫn còn chửi rủa Kiến Phong không ngừng. Ừ thì không trả lương cho nó nhé, thế thì việc gì phải chăm chỉ, cứ vừa làm vừa chơi thôi, boss bảo nó đi photo nhanh cho hắn, thế mà nó kéo dài tới tận bây giờ, cho chết lão ấy. Nó cứ cắm đầu vào đi mà không để ý thấy có người gọi, tới khi thấy cửa phòng giám đốc, nó chợt nảy ra một ý tưởng, nó nhẹ nhàng tiến vào, từ đầu đến cuối chỉ chú ý đến ông giám đốc quý hóa. Nó thấy Kiến Phong đang tập trung vào tập tài liệu gì đó, đọc rất chăm chỉ mà không để ý nó đang tiến lại gần. Vẫn cắm giám đốc vì cái vụ điện thoại, giờ có dịp báo thù, nó tiến thật sát tới mà giám đốc cũng chẳng có phản ứng gì. Từ từ ghé sát tai giám đốc, nó dùng hết công lực hét lên:

- GIÁM ĐỐC EM ĐÃ PHOTO XONG RỒI AAAAAAAAAAAAA!

Kiến Phong giật bắn mình quay sang nhìn kẻ dám lấy mình ra trò đùa, không hiểu con bé này trông anh ra sao mà nghĩ anh có thể để cho nó trêu chọc, nhưng có lẽ cũng chỉ có nó mới dám trêu chọc anh thôi, chắc đang tức anh vụ điện thoại. Giờ nghĩ lại tại sao anh lại không kiểm chế đc mà ngày hôm ấy nổi giận dùng dùng để mà cho nó cười hả hê như vậy. Anh cất tiếng:

- Linh Hương, cô mới tới đây làm nên có lẽ không biết tôi là người như thế nào thì phải? Tại sao dám làm trò đấy?

Lúc này nó mới hớ ra, không hiểu tại sao lúc ấy nó lại nghĩ ra cái trò không ra gì như vậy, đúng là giận quá mất khôn. Nhưng mà nó lại là người gặp người lạ thì ngoan hiền lễ phép, nhưng một khi đã quen thì mới lộ bản chất ngăm ra, làm việc lâu với giám đốc. quen rồi và cũng hiểu giám đốc dễ tính nên mới dám chơi liêu.

- Giám đốc ơi tại em nhìn giám đốc mà lại nhớ đến ông anh quý hóa của em, anh trai em giống giám đốc lắm ý ạ, cứ bắt đầu công việc là chả để ý xung quanh. Em sợ giám đốc tẩu hỏa nhập ma nên gọi để nhắc giám đốc thôi ạ.

- Tôi thì nghĩ là mình đã quá dễ dãi cho cô, để cô ngày càng được thể lần tới thì đúng hơn

- Sao lại thế ạ, em sợ giám đốc như sợ mẹ em ấy chứ, tiền lương ba tháng của em tương lai nằm trong tay giám đốc, em nào dám hỗn với giám đốc mà mang họa- nó nhăn mặt đáp lại.

- Thôi được rồi, cô không phải giải thích nhiều nữa, nhưng mà lần sau vào phòng phải gõ cửa, đừng có tự tiện vào như thế này.

Nói rồi Kiến Phong nhìn ra sau nó mà nói:

- Xin lỗi Cao tổng, nhân viên của tôi thật là thất lễ quá!

Oạch, sao lại còn ở đâu mọc ra cái tên Cao tổng, chả nhẽ lại là Cao Thiên Hựu. Không thể nào, lúc vào đây nào đâu có ai ngoài giám đốc nhỉ, hay là tại cứ mãi nhìn giám đốc mà nó chả chịu quan sát. Thảo nào này giờ thấy giám đốc hiền như bụt, ai ngờ là do vị Cao tổng ngồi kia.

- Không sao đâu, cô nhân viên này đúng là “nhân tài” của Bình Thái, có thể có mối quan hệ gần gũi với giám đốc Trần như vậy, hiếm có hiếm có- tên Cao tổng đó phát ngôn.

Nó chẳng cần quay ra cũng biết đó là ai, giọng nói ấy không thể quên được, khuôn mặt ấy nhiều đêm xuất hiện trong mơ của nó, nhưng không phải trong vai một vị hoàng tử mà là một nhân vật chủ chốt gây ra cơn ác mộng mà gói của nó, hẳn quả đúng là Cao Thiên Hựu.

Giờ nó mới để ý rằng việc nó làm khi này với giám đốc thật là đáng xấu hổ, đã để người khác nhìn thấy, chuyện này mà bị mọi người biết được thì sao, không biết mọi người lúc ấy có hiểu lắm quan hệ của nó với giám đốc như tên Cao Thiên Hựu này không. Nó lặng lẽ nhìn giám đốc như muốn giám đốc giải vây, trong tình thế này nếu nó cứ đứng im ở đây như thế này quả thật là không hay tí nào. Giám đốc biết ý từ tốn nói:

- Thôi được rồi nếu không còn việc gì thì cô ra ngoài đi, tôi với Cao tổng còn bàn việc.

Nó sượng như mở cờ trong bụng, giữ phép lịch sự cúi chào vị khách lạ kia rồi đi ra ngoài. Chị Lan- thư kí của giám đốc thấy nó đi ra thì hỏi ngay:

- Linh Hương à, em có bị giám đốc trách không vậy?

- Ừa sao chị biết là em sẽ có chuyện hả chị?- nó thắc mắc hỏi

- Ừ thì lúc Cao tổng tới giám đốc nhắc chị rằng không được cho ai vào, chắc là họ định bàn chuyện làm ăn. Thế là lúc chị thấy em tiến vào văn phòng giám đốc thì đã gọi nhưng mà chẳng thấy em chịu nghe, cứ tiếp tục tiến vào, chị cũng không có cách nào giữ em lại, em có sao không?

Nó mỉm cười cảm ơn chị, dù sao thì chị cũng đã tốt bụng hỏi thăm nó, nó mới tới đây làm được vài ngày, có lẽ chị là người quan tâm tới nó nhất. Nó đáp lại chị:

- Em không sao đâu ạ, giám đốc cũng là người dễ tính nên chỉ dặn dò em lần sau phải chú ý thôi chị ạ, thôi em đi làm tiếp đây ạ.

- Ừ thế thì tốt rồi, chị cứ tưởng em mà bị trách mắng thì quả thật chị rất có lỗi, nhưng may em không sao chị yên tâm rồi, thôi em đi làm tiếp đi.

Chị Lan nói rồi cất bước đi, nó nhìn theo chị một hồi rồi tự hỏi sao lại có người dễ mến, tốt bụng như vậy cơ chứ. Bất giác nó mỉm cười vì thấy mình quả thật may mắn, mới vào công ty chưa được bao lâu thì đã có được người bạn như chị Lan rồi, chị sẽ chỉ bảo cho nó nhiều điều đây. Nó quay người đang định trở lại công việc thì thấy một người con gái trẻ tuổi đang nhìn mình. Chững lại vài giây nó nhận ra đó là cô gái cùng vào công ty với nó: Trần Thảo My. Cô ấy tuy vào công ty chưa được bao lâu nhưng đã được trưởng phòng kế toán rất khen ngợi bởi sự cẩn trọng trong công việc và sự chăm chỉ của cô. Đúng là nhắc đến mà có phần hổ thẹn, cùng bắt đầu công việc như nhau, mà khéo khi nó có lợi thế hơn cô ấy, thế mà bây giờ tương lai cô ấy trải đầy hoa, còn nó là mù mịt rồi. Nhưng không hẳn vì lý do đó là cô ấy nổi tiếng trong công ty, Cô ấy được biết đến như một nàng công chúa kiêu kì, lạnh lùng trong công ty. Nó vốn không giỏi văn cho lắm, nhất là miêu tả người nên ngay khi nhìn thấy Thảo My, từ ngữ miêu tả mà nó dành cho cô đều gọi đến nhân vật cổ tích: Bạch Tuyết. Nhưng mà có khác theo nó thì Bạch Tuyết là một cô gái dễ gần, đôi mắt sẽ ánh lên vẻ thân thiện, còn với Thảo My thì sao nhỉ. Nó cảm nhận được có cái gì đó khiến cô xa lánh mọi người, ánh mắt tuy nhìn vào người đối diện nhưng lại xa xăm vô cùng, tựa như cô không chỉ nhìn vào đôi mắt người kia, mà đang nhìn vào cả tâm hồn của người đối diện, tất cả bụi trần dường như được cô nhìn thấy hết, cảm giác như cô gái kia có thể chạm tới những mảng đen tối nhất trong tâm hồn của một con người. Nó ngay lập tức dời khỏi ánh mắt ấy khi nhận ra được khả năng diệu kì của đôi mắt Thảo My. Thảo My xinh đẹp như vậy, lại hình như nghe nói bố cô cũng là một giám đốc công ty tiếng tăm, lẽ dĩ nhiên sẽ được nhiều người theo đuổi, nhưng mà cô đều lỡ đi. Điển hình là sự kiện con trai chủ tịch công ty Bình Thái tỏ tình trước mặt toàn nhân viên, cô đã thẳng thừng từ chối, anh chàng kia quả là mất mặt quá ý chứ. Nó nghe xong câu chuyện đã tự nhủ cô tiểu thư ấy với nó có lẽ không hợp nhau chút nào, hôm nay mặt đối mặt lại càng khẳng định hai người sẽ chỉ là đi trên 2 con đường khác nhau. Thảo My lướt nhìn nó rồi cất bước, nhưng khi sắp đi qua nó thì chợt dừng lại, nói:

- Nếu cô tin cô ta, thì đó là sai lầm, tình bạn đẹp mà cô đang nghĩ, đang mong mỏi hoàn toàn không phù hợp với những toan tính trong cuộc sống trong công ty. Ở đây đâu đâu cũng là cạnh tranh, là ghen tị mà

thôi.

Nói xong lời ấy thì cô ta đi thực sự, để lại nó một mình nghĩ lại những thứ mà cô ta vừa tiêm vào đầu. Chẳng thích cách cô ta nói chuyện tí nào, cứ như là dội gáo nước lạnh vào đầu người ta vậy. Cô ta nói vậy là ý gì, chẳng hề chị Lan là người không tốt sao. Xì, nếu chị Lan không phải người tốt thì cô ta đã trở thành con quỷ lạnh lùng và kì dị rồi.

7. Chương 7

Nó quyết định không nghĩ nữa và tiếp tục trở lại công việc. Giám đốc và chị Lan hôm nay phải ở lại làm việc tới muộn, chị Lan bảo nó là nó không cần ở lại, mọi việc cứ để chị làm cho hết. Trong lòng thầm cảm ơn chị lắm, cần bản là lười nên không muốn ở lại. Nó quyết định đi mua đồ ăn tối cho chị, đồng thời mua luôn cho giám đốc để nịnh nọt. Nhưng mà sau khi đưa cho chị, định vào gặp giám đốc thì chị ngăn lại bên lên nói:

- Hay là em cho chị gửi tiền được không, chị muốn đem vào cho giám đốc, chị muốn...

Nó tụy vào sau nhưng cũng hiểu trong công ty này từ lâu đã có lắm người thương thầm trộm nhớ giám đốc, và chị Lan thì không ngoại lệ, dù sao thì chị cũng tốt với nó, chị Lan mà trở thành người yêu giám đốc thì nó cũng được phúc lây, vì thế nó vừa nhìn chị vừa cười cười:

- Thôi, em về vậy, không cản trở 2 người bên nhau nữa. Nhưng mà chị nhớ sau này chị với giám đốc thành đôi thì nhớ nói tốt giúp em nhé. Bye chị.

Nó cất bước ra về trong lòng vui sướng lắm, dù sao thì nó cũng đã làm được việc tốt đáp lại ân tình chị Lan dành cho nó.

Sáng hôm sau, nó đến công ty khá là đúng giờ, nếu không nói là sớm 10 phút. Cũng phải thôi, hôm qua nhờ phúc của chị Lan mà nó có một giấc ngủ tốt như vậy, hôm nay nó tự nhủ nhất định sẽ không để giám đốc trách vì tội đến muộn nữa. Nhưng vừa đến thì chị Lan đã gọi nó:

- Linh Hương à, giám đốc muốn em vào phòng gặp giám đốc ngay.

Nó lúc này cũng không để tâm lắm, chắc tại giám đốc có việc gấp thôi, chứ đâu phải hôm nay nó đi muộn đâu.

- Giám đốc, chị Lan nói anh có việc tìm em gấp phải không ạ?

Giám đốc nhìn Linh Hương, khuôn mặt biểu hiện sự không hài lòng, anh cứ nhìn như vậy cho tới khi Linh Hương phải tự thấy có lỗi mà nhận, mặc dù chẳng biết là vì lý do gì nhưng nghĩ đến việc lại bị trừ 3 tháng lương nữa thì lập tức nó hoảng sợ:

- Dạ giám đốc em biết là em đã làm sai gì đó, mong anh tha lỗi cho em tuổi trẻ non dạ

Kiến Phong không thể lấy lại khuôn mặt bình thường được nữa, con bé này cứ càng thấy anh dễ dãi thì lại càng làm bậy, anh phải cho nó một trận, anh quát:

- Tại sao hôm qua tôi đã bảo thư kí Lan gọi cô ở lại mà cô lại đi về. Đã thế lại còn không nói gì với tôi nữa, cô nghĩ là đùn việc cho thư kí Lan là tốt ư, cô ấy vốn không thông thạo lĩnh vực này, làm sao có thể giúp tôi. Cô nghĩ mình là trợ lý giám đốc thì muốn làm gì cũng được à?

Nó giật mình trước tiếng quát của giám đốc, hốt hoảng thanh minh:

- Giám đốc à thực tình em không cố ý, tại chị Lan sợ em mới vào không kham nổi nên muốn làm giúp em, thế là em...em...

- Thế là cô ngay lập tức ra về, mừng thầm vì có người chịu làm việc thay chứ gì. Nếu cô thực sự có trách nhiệm thì đã từ chối sự giúp đỡ của người khác rồi. Trước đây tôi chọn cô là vì nghĩ cô là người có trách nhiệm, ai dè cô thực sự không có những ưu điểm như tôi nghĩ, nếu vậy tôi giữ cô lại làm gì?

Nó im lặng nghe và đến câu cuối cùng của giám đốc, nó thật sự thấy việc này đã trở nên nghiêm trọng. Phải rồi, ngay từ khi mới vào giám đốc đã nói cho nó biết lý do vì sao nó trở thành trợ lý, những ưu điểm mà

giám đốc nghĩ về nó thực chất không tồn tại, vậy thì làm sao nó có thể ở lại đây, nó sẽ bị đuổi việc thật ư. Trong hoàn cảnh này nó hoàn toàn không biết nói gì cả, tất cả những bản lĩnh chém gió với giám đốc trước đây bay đi mất tiêu, thế là quyết định để cho ra sao thì ra. Kiến Phong cuối cùng cũng là người không chịu nổi sự im lặng của nó, anh cất tiếng:

- Thôi cô ra ngoài đi.

Nó cúi đầu chào giám đốc rồi từ từ đi ra ngoài. Kiến Phong vô cùng ngạc nhiên khi thấy nó hôm nay không chống đối anh như trước, chắc lần này anh làm nó sợ thật rồi. Thật ra anh không hề nghĩ nó không có tương lai, trái lại là rất có tiềm năng. Nhưng cô bé ấy lại không nhận ra mà lúc nào cũng chỉ chú tâm dùng sự thông minh của mình cho những trò nghịch ngợm tinh quái. Tuy rằng lần này anh quả thật có hơi mạnh tay nhưng lại tin chắc sau chuyện này con bé sẽ thay đổi.

Linh Hương vừa ra ngoài đã gặp bao ánh mắt đổ dồn về mình, cũng phải thôi, ở công ty họ đã thấy giám đốc to tiếng với nhân viên bao giờ đâu. Chị Lan chạy ra hỏi thăm nó:

- Linh HƯƠNG à, em có sao không, bọn chị ngoài này cũng nghe tiếng quát của giám đốc, có chuyện gì mà giám đốc giận vậy?

Nó không trả lời chị, giờ nó không đủ sức trả lời bất kì câu hỏi gì. Việc đầu tiên bây giờ nó muốn là gặp những đứa bạn của nó, chỉ có chúng nó mới khiến tâm trạng nó tốt hơn. Nó nhắn tin rất ngắn cho lũ bạn: " gap nhau đi. Cafe doi dien cong ty t"

Không quá 20 phút sau lũ bạn ngay lập tức ở bên cạnh nó, có lẽ chúng nó cũng linh cảm thấy Linh Hương gặp chuyện. Nó kể lại chuyện chị Lan giúp nó ở lại làm ra sao, giám đốc mắng nó ra sao. Linh, Nhi, Tinh im lặng lắng nghe. Nó đặc biệt quan sát Linh, tuy rằng muốn giải bày tâm sự nhưng Linh là người sâu sắc nhất bọn, luôn giống như chị cả chăm lo cho lũ nhóc lít nhít như nó. Tinh nghe xong cất tiếng:

- Tao không nghĩ ông giám đốc ấy tức giận với mày vì chuyện ấy đâu.

- Sao chứ, tao là khắc tinh của ông ý rồi, lúc nào cũng làm cho ông ý tức giận ặc mới tài.

- Tao nghĩ m nên tập trung vào lời ông ý nói thì đúng hơn, tại sao m lại đồng ý để bà Lan kia giúp chứ. Mày mới vào không biết đã đành, chả nhẽ bà Lan ấy ngu ngốc tới mức không biết chuyên môn mình ra sao, bà ấy là thư kí, làm sao kham nổi?- Linh bắt ngờ lên tiếng

Lời Linh nói bất chợt khiến nó suy nghĩ, nhưng ngay sau đó nó đáp:

- Chị ấy rất tốt với tao, chắc là do thương t mới vào, ở công ty cũng hay quan tâm hỏi han tao mà.

- Đấy mới chính là điều quan trọng, có phải nhân viên mới vào nào bà ấy cũng hỏi han không, hay bởi m là trợ lý, còn bà làm thư kí nên bà mới đối đãi ngoài mặt tốt với m.

Nó im lặng, thôi cứ để xem Linh nói gì, dù sao thì người ngoài cuộc bao giờ cũng tỏ.

- Tại sao lúc m bị giám đốc mắng bà Lan không vào xin , hay bởi bà ấy cũng muốn m bị chửi.

- Nhưng chị ta làm thế làm gì?- nó hỏi

- Ngốc quá, m là trợ lý thì có thể kiêm luôn công việc của chị ta, tức là chị ta có thể bị thay thế bất cứ lúc nào, làm sao chị ta lại để mất việc làm của mình được- cả ba con đồng bạn đồng thanh trả lời

Nó chợt nhớ ra chi tiết rất nhỏ hôm nó vào phòng giám đốc. Rõ ràng nếu muốn tốt cho nó thì dù nó không nghe thấy cũng phải kéo nó lại, vậy thì tại sao lại không làm thế, chả nhẽ Linh nói đúng.

- Vậy thì rõ rồi nhẽ, rõ ràng cái cô Lan ấy thủ đoạn rồi, không chỉ thế cô ta còn sợ giám đốc gặp m ngay tối qua nên đã giải vờ muốn thể hiện tình cảm với giám đốc mà thay m đưa cơm hộp cho lão- Nhi nói

- Có lẽ Linh Hương à, giám đốc m mắng m chỉ muốn m ngộ ra điều này thôi. Hắn ta còn có kinh nghiệm đầu đả hơn bọn này, cái trò mèo ấy của mẹ Lan chả qua được mắt hắn đâu- Linh nhẹ nhàng tiếp lời, mắt hướng về phía nó.

Nó ngẫm lại tất cả, quả thật giờ chả còn lý do gì vớt vát tình cảm mà nó dành cho người “chị” kia rồi. Trong lòng giờ đây không trách Kiến Phong nữa mà lại thầm cảm ơn anh, anh ấy quả thật giống một người anh trai hết lòng quan tâm nó, mặc dù nó và anh chỉ quen biết trong thời gian ngắn.

- Vậy, Linh Hương thân mến, chị có cảm xúc gì về người bạn mà chị tự hào vì mới tìm được- hai con quỷ kia lại lên tiếng

- Ồ, thưa các tiểu thư, tôi nghĩ lại mà tiếc vô vàn hai hộp cơm mà tôi mua cho “chị”, tiền ơi là tiền- nó giả bộ khóc huhu, thế là cả lũ được dịp ôm nhau cười vang cả quán.

Thoải mái hơn nhiều sau khi nghĩ thông, nó quay trở lại quyết tâm tu chí làm nên cơ nghiệp. Vừa vào đến công ty Lan đã sẵn đón, rồi hỏi han đủ đường xem nó đã đi đâu, giờ đã ổn chưa. Đúng là bây giờ nó mới thấy khuôn mặt chị ta thật giả dối, trước sau bất nhất, đúng là cái đồ, đồ ngực thẳng mà lưng cong. Nói nó tin bạn nó, đương nhiên, lũ bạn ấy gắn bó với nó từ thời đóng khổ, chả nhẽ lại bỏ chúng nó đi tin chị ta, và đúng hơn nữa nó tin vào những gì nó cảm nhận được. Thế là nó đáp lại Lan một cách khách sáo rồi đi vào phòng giám đốc.

- Giám đốc à, em đã nghĩ thông rồi, từ này em sẽ làm việc chăm chỉ, quyết không lười nhác như trước đâu ạ.

Kiến Phong Nghĩ thầm: ”không ngờ con bé mới ra ngoài không lâu mà đã nghĩ thông rồi”. ANh cất tiếng:

- Nhưng mà việc cô sai lầm là không thể phủ nhận, nếu cô muốn tiếp tục làm việc thì phải kí được 1 hợp đồng, đây chính là hôm qua tôi cất công soạn thảo mà thiếu cô đó.

- Giám đốc yên tâm, em sẽ cố gắng hết sức- trong lòng tràn ngập hy vọng, nó không thể để cho thư kí Lan dễ dàng đuổi nó ra khỏi công ty được

Giám đốc lúc này lại quay ra gọi điện thoại, đúng là kì lạ:

- Xin chào Cao tổng! Tôi là Trần Kiến Phong đây...Phải...phải..chúng tôi sẽ cho người sang bàn với anh về dự án hợp tác và điều khoản trong hợp đồng..phải rồi...cô ấy là Linh Hương, trợ lý của tôi.

Đùng! Sao Kiến Phong lại giao cho nó cái hợp đồng khó ăn như vậy, cả một dự án lớn, thế này khác nào đuổi nó ra khỏi công ty. Chưa có một chút kinh nghiệm nào trong tay mà bảo nó đi thương lượng, chết nó rồi.

Kiến Phong gác máy, thấy thái độ của nó thì chỉ cười nói:

- Sao hả, sợ rồi ạ, vậy mà nãy tôi thấy cô hứa mạnh mẽ lắm kia mà. Cô ngay từ khi vào công ty đã bị nhiều người đổ kị vì không có tài mà cũng được bổ nhiệm làm trợ lý của tôi, họ cũng cứ cho rằng tôi thiên vị, do vậy lần này cô phải cho họ thấy năng lực của mình, thế thì tôi mới có lý do giữ cô lại.

Thôi thì nghe giám đốc nói thế nó cũng phải đành thử sức thôi, chứ không nó đúng là có lỗi với giám đốc lắm:

- Vâng thưa giám đốc, hợp đồng này, Bình Thái ta nhất định sẽ có được- nó khẳng định trước giám đốc

“Tiếp cận cô ta quả thật dễ dàng, mới có ý định hợp tác với Bình Thái mà đã được gặp cô ta rồi, chắc có lẽ mấy ngày tới đối với mình sẽ không tẻ nhạt nữa đâu”- Thiên Hựu vừa gác máy đã mừng rỡ trong lòng.

Thiên Hựu bắt đầu với Linh Hương bắt nguồn từ thú vui mà anh ta cho là rất bình thường, báo hiệu rằng sắp tới đây, Linh Hương chắc chắn sẽ có chuyện, đó là điều gì, tất cả đều đã được an bài rồi, chỉ có điều chưa được tiết lộ mà thôi. Bất luận chuyện sau đó có như thế nào, thì tôi cũng chỉ có thể nói rằng, nó sẽ thay đổi tất cả cuộc đời cô. Cuộc đời cô sẽ sang trang mới, nhưng không thể hứa hẹn là sẽ tươi đẹp như những trang trước đó. Tương lai, Linh Hương sẽ không là cô của hiện tại nữa.

8. Chương 8

Về nhà sớm hơn mọi ngày, giám đốc hôm nay cho nó sự ưu ái hơn mọi người, được về sớm 1 tiếng. Kiến Phong nói muốn nó có tinh thần để tập trung vào bản hợp đồng, và quan trọng nó cần phải khiến Tân Thụy

hợp tác cùng công ty. Không khỏi nghĩ lại câu chuyện ngày hôm nay, không phải vì cái chuyện hợp đồng, mà bản khoăn suy nghĩ xem rốt cuộc thái độ khi nó hỏi Kiến Phong vài câu trước khi bị đuổi ra ngoài.

- Giám đốc ơi anh ở nhà riêng phải không ạ?

Kiến Phong im lặng một lúc lâu, chả hiểu trong đầu anh ta suy nghĩ cái gì nữa, bất chợt anh ta nhìn nó chăm chú và nói:

- Cô muốn “làm gì”?

Nó hơi dần mặt ra, câu trả lời sao lại khiến nó thấy có vẻ hơi kì cục, dù rằng đó như là phản xạ tự nhiên thôi, nhưng mà cứ cảm giác thấy có cái gì đó không đúng. Cái nét mặt của giám đốc thật khiến người ta phải suy nghĩ, nhưng mà vẫn muốn đi vào chủ đề chính, nó ngay lập tức nói tiếp:

- Giám đốc ơi ý em là giám đốc ở một mình hay là có cùng với ai không ạ?

- Tôi ở một mình- Kiến Phong không nhìn nó mà đáp, mắt chăm chú nhìn tập tài liệu trên bàn

Mắt nó bừng sáng sau câu nói:

- Giám đốc à, anh ở một mình như vậy quả thật vô vàn bất tiện, đàn ông con trai ở một mình, không có bàn tay người phụ nữ chăm lo cơm nước, giặt quần áo, giám đốc lại phải đi ăn nhà hàng, gọi pizza, ăn mì gói...

Nó đang luyên thuyên thì thấy Kiến Phong ngẩng mặt lên nhìn, trông mặt anh chàng thì như thể hiện lên hàng ngàn dấu chấm hỏi với nó, nhưng mà khi chưa đạt được mục đích cuối cùng thì nó chưa dừng lại, nó nhìn vào giám đốc với ánh mắt ám áp vô cùng, nói nhẹ nhàng:

- Giám đốc ơi, em muốn giúp giám đốc làm tất cả những việc trên!

Khuôn mặt Kiến Phong lập tức nhăn lại, rồi sau đó nó hơi nhận ra có chút bối rối trên khuôn mặt giám đốc, nhưng chưa kịp quan sát kĩ thì giám đốc đã nói:

- Thôi! Cô ra ngoài đi!

Thật chả hiểu sao nữa, làm người giúp việc thôi mà cũng quan trọng, nếu không phải vì sợ ác mộng mì gói thành sự thật thì nó đã chẳng chọn cái nghề này. Suy tính cả rồi, nếu đi làm giúp việc cho nhà khác thì làm sao nó dám, rõ ràng là người có học thức đẳng hoàng hãn hoi, còn đi làm thêm ở đâu thì sợ mẹ hỏi vợ vắn rồi lộ tẩy. Tốt nhất là đi theo giám đốc mà tu thân, giám đốc hiền lành thế hẳn sẽ không quá bắt bẻ mình vấn đề dọn dẹp, họa may nếu mẹ có hỏi thì còn bảo cùng giám đốc đi công tác,... Thế mà giám đốc nó lại kén cá chọn canh, nó đã không chê anh ta mà anh ta lại chê nó, đúng là ngược đời.

Đã thế hôm nay về sớm mẹ lại kêu này kêu nọ, cứ tưởng như thời cấp 3 được chắc mà sợ nó trốn học, cứ hỏi vặn nó vì sao về sớm như vậy. Bí quá nó đành nói toẹt ra cái nhiệm vụ nặng nhọc mà giám đốc giao, mẹ nó nghe xong thì không hiểu sao lại mừng rỡ ra mặt, mẹ nói:

- Giám đốc đã coi trọng m như thế, mới vào công ty mà đã được như vậy thì phải cố lên để không phụ lòng giám đốc nghe chưa?

- Vâng- nó ưỡ ỏi đáp rồi cất bước lên phòng- con lên ngủ một lát, tí ăn cơm mẹ gọi con dậy nhé.

Ngày hôm sau

Chưa ngủ đã giấc thì tiếng điện thoại vang lên inh ỏi, nó nhanh chóng với tay theo tắt phịch đi mà không để ý vào màn hình. Bởi theo thói quen từ trước tới nay, nó hay đặt chuông điện thoại để dậy sớm, nhưng mà khi chuông kêu chưa được 5s thì nó đã tắt đi nằm ngủ tiếp, nên lần này với nó cũng không ngoại lệ. Vài phút sau, điện thoại lại vang lên, thật là tức chết, lúc này tay nó ấn nhầm hay sao mà báo thức lại kêu, nó ngay lập tức ấn mà không nhìn điện thoại. Nhưng kì lạ thay sau khi mà nó an tâm sẽ được ngủ tiếp thì chuông điện thoại lại kêu. Lần này thì nó tỉnh hẳn rồi, trong lòng không khỏi tức tối vì nghĩ tay nghề bấm nút không cần nhìn màn hình của mình mới từ hôm qua tới giờ đã giảm sút, nó với tay cầm máy, nhìn vào màn hình. Một dãy số lạ hiện lên, là người khác thì sẽ lập tức nhấc máy, nhưng mà với nó thì sao nhỉ, tại vì trước giờ nó hay kiểu nhảy máy linh tinh rồi trêu người ta, rồi thì khi chơi game trên mạng nó toàn lấy nick là con trai rồi đi tán gái, mấy cô bé ấy thích cách nói chuyện hài hước của nó nên toàn xin số, thế mà lúc ấy ngớ ngẩn lại cho số, nên bây giờ sợ nghe máy thì bị lộ tẩy, hay là bị ăn chửi nên nút đỏ trên bàn

phím máy nó lại được sử dụng tối đa. Nhưng mà không thể hiểu em nào mà đa tình với nó thế cơ chứ, nó đã quyết tắt máy mà em ý cứ nài ép nó mãi, biết làm sao bây giờ. Thôi thì nghĩ không thể tuyệt tình với người ta như vậy, với lại nó nghĩ cùng là phận nữ với nhau, lần này nó quyết định nhắc máy để đền đáp lại tình cảm cô gái kia dành cho. Đầu dây bên kia chưa kịp nói gì thì nó cướp lời nhanh chóng:

- Chị ơi anh Tuấn đi vắng rồi, lát nữa chị gọi lại sau nhé!- nói rồi nó lập tức tắt máy và đi xuống nhà đánh răng

Linh Hương luôn có một nhược điểm là mau quên, nên sau khi ung dung thông thả đánh răng xong nó mới nhớ đến lời dặn dò của giám đốc là ngày hôm nay phải đi gặp cái anh chàng Cao tổng ấy, chết nó rồi, hình như là 8h30 là phải đến công ty Tân Thụy cơ mà, giờ này là mấy giờ rồi. Nó phi ngay ra phòng khách: 9h06. Con số ấy đập ngay vào mắt nó khiến nó chết đứng, sao hôm nay không có ai gọi nó dậy nhỉ, cũng chả có ai ở nhà. Thế này là nó lại đắc tội với người ta nữa rồi, nó nhanh chóng thay đồ và tìm kiếm tờ giấy ghi số điện thoại của giám đốc Cao đó, nó nhớ hôm qua đã xin giám đốc để tiện liên lạc. Sau khi tìm thấy, nó ngay lập tức ấn số và chờ đợi.

Điện thoại Thiên Hựu đổ chuông, anh liếc mắt nhìn vào màn hình, đập vào mắt anh là chữ “chu he”(chú hề), còn của ai vào đây nữa, cô ta đây rồi. Bây giờ mới biết là trễ hẹn sao, anh cũng thấy mình đã đi trái nguyên tắc vốn dĩ, cũng phần nào đánh mất sự kiêu ngạo vốn có, anh thân mật cho Trần Kiến Phong số điện thoại riêng thay vì để cho anh ta gọi cho thư kí hẹn gặp, lại lấy lý do tiện liên lạc để lấy số con nhóc kia từ Kiến Phong. Anh ung dung nhìn màn hình mà không hề có ý định đặt tay vào điện thoại, anh nhủ thầm trong lòng, để xem cô có sốt ruột không, nhất định phải đủ ba lần không nghe máy để cô ta thấy anh quan trọng. Lần gọi thứ nhất kết thúc, anh mỉm cười mãn nguyện ngửa mặt lên sung sướng, trong lòng nhủ thầm “con nhỏ này, nên cho cô một bài học để biết thế nào là vô quyết dày có móng tay nhọn”. Anh tiếp tục chú tâm vào màn hình chờ cuộc gọi thứ hai, quả nhiên điện thoại anh lại rung, đồng thời có tiếng gõ cửa. Trợ lý Minh bước vào, nghe tiếng điện thoại giám đốc kêu mà không thấy giám đốc trả lời, anh ta nhìn giám đốc nghi hoặc hỏi:

- Giám đốc, em nghe tiếng chuông từ lâu lắm rồi sao giám đốc vẫn không nghe máy

- Chưa đến lúc mà thôi- Thiên Hựu cười rồi ngả người thư giãn, từ trước tới nay tiếng chuông này chưa bao giờ khiến anh mỉm cười như vậy

Linh Hương nghe những hồi chuông đổ lên trong hồi hộp lo lắng, rốt cuộc thì là thế nào, tại sao nó gọi mãi mà không thấy ai nghe như vậy chứ.

Vẫn đang thư giãn hết mức có thể, hồi chuông thứ hai kết thúc rồi, nhưng sao cứ chờ mãi, chờ mãi mà không có tiếng chuông tiếp theo vậy, cơ mặt thay đổi, có chút gì đó không đúng, cô ta đang lo lắng như vậy, tại sao lâu thế mà không thấy gọi lại. Anh bắt đầu nhăn mặt, hình như người trợ lý đã hiểu rất rõ giám đốc của mình, anh lên tiếng:

- Lâu như vậy rồi người đó có gọi lại không ạ?

Thiên Hựu không nói gì, trong lòng thấy hơi thất vọng, cô ta bỏ cuộc nhanh như vậy sao, thật là mất vui. Bỗng nhiên lại có tiếng gõ cửa, thư ký của Thiên Hựu bước vào, nhìn sắc mặt giám đốc là biết anh đang tức giận, cô biết là nên nhanh chóng nói rồi ra ngoài ngay nếu không sẽ phải ở lại chịu trận, nhưng chưa kịp nói gì thì giám đốc nói:

- Có việc gì thì nhanh lên đi, tôi không muốn bị quấy rầy?

- Dạ, nếu giám đốc mệt thì em sẽ hủy hết cuộc hẹn, cả cô gái kia lát nữa cũng nói cô ấy về ạ- cô thư kí nhanh chóng nói rồi chuẩn bị thoát thân

Cũng phải thôi, hôm nay anh không có tâm trạng gặp ai nữa, với cái biểu hiện khuôn mặt thế này thì sao có thể đi bàn chuyện làm ăn. Nhưng mà hình như cô ta nói đến “cô gái”, lập tức anh gọi giật lại:

- Khoan đã!

Cô thư kí giật mình quay lại, chả nhẽ cô chậm chân như vậy ư, mới sáng ngày ra đã bị giám đốc ột châu thì thật là không may mắn:

- Cô vừa nói có một cô gái, cô ta là ai?

Thở phào nhẽ nhỡm, thì ra là vậy, thư kí Quyên nói nhanh:

- Dạ thưa giám đốc, lúc này có một cô gái gọi điện tới nói là người của công ty Bình Thái và có cuộc gặp quan trọng với anh, cô ta chỉ hỏi anh có ở công ty không xong rồi nói lát sẽ đến công ty ta thôi ạ?

Minh đứng nghe rồi nhìn thái độ của giám đốc mà phì cười, không nhằm vào đâu được, cô ta chính là người mà giám đốc nói mình đi điều tra một số thông tin, và nếu anh đoán không sai thì người lúc này gọi cho giám đốc cũng là cô ta. Cứ nghĩ lại khuôn mặt tự tin khi giám đốc nhìn vào màn hình, như thể chắc chắn vài giây sau sẽ có người gọi lại là anh không thể không thần phục cái cô gái đó. Thiên Hựu ngay lập tức nhìn vào Minh khiến anh chàng phải nhin cười, mà cái kiểu muốn cười mà cứ phải nhin xuống như vậy lại càng làm anh chàng họ Cao thấy tức mình, có lẽ Minh cũng đã đoán ra cơ sự rồi. Cô giỏi lắm Uyên Linh Hương, chưa chạm mặt mà đã khiến tôi ra nông nổi này, vốn dĩ muốn có thêm niềm vui ỉn,ai dè lại biến mình thành trò cười cho cấp dưới. Nhưng ngay lập tức anh lấy phong thái điềm tĩnh vốn có:

- Khi nào cô ta đến, nói cô ta cứ đợi tôi, tôi còn có cuộc họp. Hiểu chưa thư ký Quyên?

Quyên hơi bất ngờ khi nhìn thấy không khí quanh đây luôn kì cục, từ giám đốc đến Minh, nhưng cô cũng muốn nhanh chóng rời khỏi nên gật đầu rồi bước ra.

“Đây rồi, Tân Thụy ơi là Tân Thụy, mày làm tao mệt quá!”- Linh Hương thầm nghĩ trong lòng khi đứng trước cửa Tân Thụy, cô nhanh chóng tìm đến chỗ thư kí và hỏi tìm tung tích của tên Cao Thiên Hựu. Nhưng cô thư kí ấy lại nói tên Hựu đó có cuộc họp, nên bảo nó phải đợi. Thôi dù sao nó cũng là người có lỗi, nên đành phải xuống nước, nó chọn cách đi thăm quan công ty này một lát, tưởng tượng sau này công ty mà nó gây dựng cũng to, rộng như vậy, tên tuổi của nó sẽ được giới kinh doanh cả nước biết đến, vui sướng biết bao. Sau khi thăm quan chán rồi quay lại mà cuộc họp vẫn chưa xong, cô mỗi chân ngồi xuống nghỉ ngơi. Lúc này mới nhớ ra cuộc gọi lúc sáng, nó liền vào phần tất cả cuộc gọi để xem người gọi là ai:

Cuộc gọi đến: 3 cuộc lúc 8h45 hôm nay

Cuộc gọi đi: 1 cuộc lúc 9h10 hôm nay

Sao thế này, sao hai số ấy giống hệt nhau, chuyện gì xảy ra vậy. Nó cứ nghĩ mình hoa mắt nên ngay lập tức dụi mắt rồi nhìn lại, không thể nào, hai số là một, chả nhẽ nó nhầm số. Nó bèn ra hỏi cô thư kí và nhận được lời xác nhận chắc như đinh đóng cột của cô ấy rằng đó chính là số điện thoại giám đốc công ty cô ta. Thế rồi nó nói hết sự việc vào với nhau, chắc chắn tên Cao Thiên Hựu này sau khi thấy nó không tới đúng hẹn đã gọi cho nó xác nhận, vậy mà nó đã tắt máy của hân đúng 3 lần, đến lần sau, nó còn nói cái gì cơ, nào là “anh Tuấn”, nào là “chị”. Trời ơi hân ta liệu có hiểu lầm rằng mình là đứa dễ dãi, ở với đàn ông suốt đêm không vậy. Mà mình lại còn tắt máy của một tên kiêu ngạo như hân 3 lần, hân sao có thể tha thứ ỉn được. Lại một lần nữa tiếng còi báo động trong đầu nó vang lên, nó lại nhớ đến lúc mà nó gọi điện cho anh ta, mới chỉ cách khoảng thời gian anh ta gọi ỉn gần 30 phút thôi, làm sao anh ta không nhìn thấy, chắc chắn là anh ta không nghe máy rồi. Không phải anh ta cũng định trả đũa nó chứ. Thế rồi bây giờ lại còn họp đúng lúc mình đến, mình đâu có phạm tội tày đình gì đâu, sao anh ta lại chơi cái trò ý nhỉ, mà lại so đo tính toán với đứa không quen biết như mình. “Á! Hay là anh ta trả thù vì mình dám chụp trộm anh ta, mình còn nhớ khi bị rơi điện thoại mụ la sát kia đã nói “nếu là Thiên Hựu thì cô đã chết tức khắc rồi!”- Linh Hương đau xót nghĩ.

Thế nhưng ngay sau khi những hình ảnh quá khứ đó quay lại thì cô thư ký Quyên lên tiếng:

- Cô Linh Hương à, giám đốc mời cô vào!

9. Chương 9

Nó theo sự chỉ dẫn của cô thư kí mà cất bước vào căn phòng của Cao tổng. Có lẽ những thứ suy nghĩ lúc này là do ảo tưởng mà ra thôi, chả có lý do gì khiến Cao Thiên Hựu để tâm tới nó, nó nên tập trung vào công việc của mình thì tốt hơn. Linh Hương dừng lại trước cửa, tâm trạng bỗng mơ hồ khó tả, muốn đưa tay gõ cửa nhưng lại cứ đặt tay không chịu gõ. Cảm xúc lúc này ư, là thế nào nhỉ, là mong lung trước tương lai, là cảm thấy đang bước mà không biết sẽ bước về đâu, là ngập tràn tâm tư, không thể nói là buồn mà

cũng chả thể nói là vui. Tại sao lại có những cảm xúc kì lạ này ư, nó chưa bao giờ thử lý giải, bởi Linh Hương ấy mang trong mình những cảm xúc kì quặc, có thể đứng trước lo sợ mà vui cười, có thể đau lòng trước những thứ suy nghĩ chợt đến. Đang đứng tần ngần ra như vậy thì chợt cánh cửa bật mở làm nó giật mình lùi lại, nó để ý thấy trước mặt là khuôn mặt một chàng thanh niên trẻ tuổi, nét mặt anh ta hiện lên sự ngạc nhiên, rồi ngay lập tức trở về trạng thái ban đầu, anh ta cất tiếng:

- Cô Linh Hương đấy à, sao cô không gõ cửa bước vào?

Thoảng chút ngỡ ngàng, nó bỗng bắn khoả không hiểu vì sao anh ta lại biết tên nó, không hiểu nó có nằm trong top những người nổi tiếng không mà có vinh dự đến thế, chưa kịp đáp lại thì anh chàng kia đã quay vào trong và nói:

- Giám đốc, người của Bình Thái đã tới ạ.

Nói rồi anh ta nhanh chóng ra bước ra ngoài. Nó theo nguyên tắc tiến vào trong, căn phòng ấy thật là sang trọng, nếu so với văn phòng giám đốc nó, thì có phần hơi hổ thẹn, thật tình nó vô cùng khâm phục cái nhà thiết kế nội thất cho căn phòng này, chỉ nhìn qua cũng đã khẳng định được tầm vóc của người sở hữu nó. Bắt đầu thôi ngó lung tung và tập trung trở lại công việc, nó để ý rằng anh chàng Cao tổng kia từ lúc nó tiến vào gần như chưa hề ngừng mặt lên, cứ chăm chú nhìn cái gì trên mặt bàn. Cũng phải thôi, công việc của một giám đốc thì luôn bận rộn mà, nhưng mà có cần phải chọn ngay thời điểm nó đến để mà bận rộn như thế không, tính cả cô thư kí lẫn anh chàng lúc này thì đã có tận 2 người thông báo về sự có mặt của nó cho anh ta rồi, chả nhẽ anh ta còn định làm cao với nó. Cũng không định chơi kiểu vô duyên như đã từng làm với Kiến Phong, nó không muốn làm phá vỡ cái không khí mà anh ta tạo ra nên bèn tiếp tục nhìn ngắm căn phòng, thăm khẳm định sau này nhất định nó cũng phải sở hữu ỉnh một căn phòng như vậy mới thấy thỏa mãn Không biết đây có phải học đòi không nữa...

Nếu tính không sai thì nó đã đứng ở đây được ngót 15 phút rồi, sao anh ta vẫn không chịu ngẩng mặt lên tiếp nó vài câu nhỉ, đúng là khinh thường nhau quá đi mất. Rồi nó cũng tò mò tiến gần bàn anh ta, có lẽ Thiên Hựu quá tập trung nên không để ý nó đang bước tới, như đã khẳng định nó sẽ không dùng trò vô bổ đã dùng với Kiến Phong, nó đơn giản chỉ là tò mò, đồng thời mong rằng tên giám đốc ấy sẽ cảm nhận được tiếng bước chân mà ngẩng mặt lên, chứ không cứ đứng chờ hẩn như vậy cũng không phải là cách hay. Nó đang ở rất gần cái bàn của Thiên Hựu, anh ta vẫn không có bất kì động thái nào chứng tỏ là để tâm tới sự có mặt của nó. Nó nhìn lên trên mặt bàn, không phải nó hoa mắt đấy chứ, rõ ràng làm gì có tí mực nào trên đó, anh ta đang đọc mật thư chắc. Như sợ rằng mắt nó quá kém, nó tiến gần hơn để kiểm chứng, không thể sai vào đâu được, anh ta đang nhìn vào tờ giấy trắng. Nó ngẩn mặt ra nghĩ ngợi, rồi nhìn kĩ coi có thật là anh chàng đó đang ngồi nhìn tờ giấy đó không. Nhìn quanh quẩn cái bàn ấy, chả có cái gì gần tầm mắt của anh ta hết, anh ta đang đợi cái gì. Nhìn quanh mọi thứ trên bàn xong nó quay lại quan tâm cái tờ giấy đó, nhưng khi vừa ngẩng mặt lên thì thấy ánh mắt Cao Thiên Hựu nhìn nó. Bất giác Linh Hương cảm thấy mình quá đỗi vô duyên, nhìn mặt anh ta mà ứ ở không nói được gì, theo bản năng bỗng ấp úng chỉ tay vào tờ giấy trên mặt bàn anh ta.

Thiên Hựu sau khi nhìn đến hướng của bàn tay nó thì lập tức thay đổi sắc mặt, mất hết vẻ tự tin ban đầu, nét mặt anh cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên không kém Linh Hương là mấy, chả phải anh ta đang nhìn nó sao, vì sao lại có thái độ như là vừa mới nhìn vô đó như vậy. Nó và Thiên Hựu không nói với nhau câu gì, cứ để cho thời gian trôi đi. Trong lòng Linh Hương cũng thấy bứt rứt vì cứ phải đứng im nhìn thái độ của hẩn, khuôn mặt cô lộ rõ vẻ bất lực. Bỗng nhiên chiếc điện thoại trên bàn reo, Thiên Hựu như vớ được chiếc phao cứu sinh ỉnh, anh ngẩng mặt ra hiệu cho Linh Hương im lặng, vẻ mặt trở nên điềm tĩnh tự tin khó tả, cái động thái ấy không khỏi khiến người ngoài cảm giác đó là cuộc điện thoại quan trọng mà Thiên Hựu đang ngóng chờ. Linh Hương cũng giật mình vì thấy hẩn như thế, càng kì lạ hơn là hẩn bắt cô im lặng trong khi mà vốn dĩ những tiếng động quanh đây là do hẩn kiểm soát từ nãy giờ, sao lại phải bắt cô im lặng khi mà từ lúc vào cô không hề cất tiếng cơ chứ, thằng cha này đúng là có vấn đề thật mà. Thiên Hựu đáp lời với người bên đầu dây kia một cách rất vui vẻ, khiến cho người bên đầu dây khi nghe máy không khỏi ngỡ ngàng. Cho tới khi gác máy, Minh mới lên tiếng:

- Giám đốc thật là kì lạ, tôi chỉ hỏi giám đốc là hôm nay giám đốc có hẹn với đối tác thôi mà sếp lại trả lời vui vẻ như vậy, mọi hôm đâu có thế.

Trở lại căn phòng của Cao tổng, anh gác máy và mỉm cười nói với Linh Hương:

- Xin lỗi đã để cô chờ lâu, lúc này do chờ cuộc điện thoại quan trọng của đối tác nên tôi mới phải thất lễ với cô!

Cuộc điện thoại ấy anh ta có nói quá lên không vậy, khi mà từ lúc nhắc máy nó chỉ nghe thấy anh ta nói đúng một câu:” tôi biết rồi”. Linh Hương chỉ thắc mắc đơn giản như vậy thôi nhưng nghĩ lại rằng cò thể cú điện thoại ấy là một cuộc thông báo kết quả nên cô cũng không suy nghĩ nữa, cô mỉm cười lịch sự đáp lại Cao tổng, nhưng trong lòng thì thầm chữ:” đồ mắc dịch vô duyên, có bao giờ boss của tôi để khách đứng đợi như thế này đâu, anh so với giám đốc tôi thì còn kém xa, có giống nhau thì chỉ là hai khuôn mặt giống quả bưởi thôi ” (tại sao Linh Hương cứ nghĩ đến đàn ông thì ai ai cũng là mặt bưởi thế nhỉ, hay là ý của cô là những khuôn mặt ấy chỉ nhìn vào là muốn ăn ngay không nhỉ J). Sức nhớ tới họa mà nó gây ra, nó nhanh chóng nói:

- Giám đốc Cao, xin lỗi anh vì hôm nay tôi tới trễ, do nhà tôi có việc đột xuất nên tôi không nghe máy trong lúc ấy được, tỳ nữa là quên mất cuộc hẹn với giám đốc.

Ngay khi Linh Hương bịa ra lý do thì Thiên Hựu trong lòng đã tự nói: ”Là bạn ngủ với đàn ông chứ gì, trông cô như vậy mà cũng dễ dãi thế sao”. Biểu hiện khuôn mặt của Thiên Hựu đã cho thấy có sự khinh thường nào đó, cô chợt nhớ ra mà lên tiếng tiếp tục:

- Cao tổng à, thật tình lúc giám đốc gọi, tôi lại tưởng người phụ nữ đòi nợ anh tôi mấy lần trước nên mới nói thế thôi ạ, xin giám đốc đừng hiểu lầm

Lại là nói dối, Thiên Hựu không hiểu đầu óc cô gái trước mắt mình linh hoạt tới cỡ nào mà có thể phịa ra nhiều chuyện hay như vậy, anh trai cô ta tên đầy đủ là Uyển Minh Khang, làm gì có chuyện còn có người anh trai tên Tuấn, vả lại anh trai cô ta là một luật sư, nhân cách tốt thì làm sao gắn vào mấy chuyện nợ nần. Cái cô gái này, đúng là hết lần này đến lần khác anh được chứng kiến tài nghệ biến không thành có của cô, nếu anh không điều tra trước thì có lẽ đã tin rồi, đúng là không thể nhìn vẻ ngoài mà đoán tính tình của một con người. “ Nếu cô ta ở trong thương trường vài năm nữa thì khả năng làm loạn lòng kẻ địch sẽ cao thủ lắm đây”- Thiên Hựu bỗng nghĩ. Nhưng dù sao thì anh cũng được biết cô gái này chưa từng có người yêu, nên cái tên Tuấn ấy chỉ là trong cơn mơ ngủ thấy có người làm phiền thì phát biểu liêu thôi, anh cũng không để tâm nữa, tuy nhiên anh cũng muốn xem cô gái này có tài thuyết phục tới đâu, anh nói:

- Cô Linh Hương à, nếu gia đình cô bận việc thì cô có thể xin giám đốc của cô thay người khác. Công ty Tân Thụy chúng tôi là một công ty lớn, tôi có rất nhiều cuộc họp, không thể vì chờ quý công ty mà bỏ lỡ những dự án quan trọng khác.

Linh Hương bối rối, ngay từ đầu nó đâu có muốn vướng vào cái chuyện này chứ, kinh nghiệm chưa có, lại gặp phải một tên rắn mặt như Cao Thiên Hựu, đúng là cuộc đời chẳng bao giờ chịu theo ý mình, chung quy cũng vì bà chị Lan đó, hại nó ra nông nỗi này.

Thấy Linh Hương không nói gì, Thiên Hựu lại lên tiếng:

- Nếu cô không có gì để giải thích thì thôi, công ty chúng tôi có thành ý với công ty quý vị nhưng lại không nhận được sự tôn trọng, như vậy nếu hợp tác thì thật thiệt thòi cho Tân Thụy chúng tôi.

Nó hướng ánh mắt khó hiểu nhìn giám đốc Cao:

- Tôi đã giải thích với Cao tổng là gia đình tôi có việc bận rồi sao?

Mắt Thiên Hựu bỗng mở to hơn bình thường, để giải thích ột lỗi lớn như vậy mà cô ta giải thích đơn giản như thời đi học vậy sao nhỉ, không hiểu Trần tổng đó đào tạo cô ta thế nào vậy.

10. Chương 10

- Phải cô đã giải thích, nhưng đó chỉ cho thấy sự tắc trách của cô mà thôi.

Bây giờ thì lại đến lượt Linh Hương tò mò, nó không hiểu những nhân viên dưới quyền anh ta có phải tất cả đều là những con rô bốt bị chấp điện không nữa, đúng là càng giàu càng kiêu. Nó chả biết làm thế nào nữa đành nói:

- Xin lỗi Cao tổng tôi không cố ý, xin nể tình tôi mới vào nghề mà tha lỗi cho tôi

- Chính vì cô mới vào nghề nên tôi càng không thể tha lỗi, vì sao với một dự án lớn giữa hai công ty lại giao ột người kém năng lực như cô đảm nhận, như vậy rủi ro cho công ty tôi càng lớn.

Cái tên mắc dịch này! Cô cảm thấy bị xúc phạm lắm rồi, cùng lắm thì bị đuổi khỏi công ty chứ gì, hợp đồng này cùng lắm thì không ký, cô chưa bao giờ bị xúc phạm nặng nề như thế, cái gì mà quân tử trả thù mười năm chưa muộn, nó không đợi được lâu như vậy, nhưng nói năng thì vẫn nên giữ được phong cách, giống boss của nó vậy, nó trả lời:

- Cao tổng có lẽ tại anh bận trăm công ngàn việc hay sao ạ, đến cả thời gian dùng tắm bông cũng không có thì phải, tôi lúc nào cũng mang trong túi, anh có cần lấy nó sử dụng rồi mới nghe tôi nói không ạ?

Lần đầu tiên trong đời mắt của Cao Thiên Hựu căng ra nhất có thể, không biết đây là lần thứ mấy anh bị động trước lời nói của người con gái trước mặt, cô ta hình như đưa anh đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Chưa để Thiên Hựu nói gì, Linh Hương đã nói:

- Có vẻ như người trong công ty không ai dám góp ý cho giám đốc thì phải, hay tại ráy tai Cao tổng nhiều quá nên không nghe rõ những gì tôi nói?

Mặt Linh Hương tỏ ra mãn nguyện khi thấy Cao Thiên Hựu như vậy, sẵn tiện để không chứng minh mình nói dối, lần này nó lôi ra túi nhỏ tắm bông đã dùng giữ ở trong túi sách, may là hôm nọ thu dọn đồ đạc nên vứt bừa vào, ai dè hôm nay có cơ hội sử dụng. Nó đặt nhanh lên bàn giám đốc và khiến Thiên Hựu giật nảy mình suýt ngã ra đằng sau cùng với cái suy nghĩ :” cô dám!”

- Tôi chỉ nói với Cao tổng là tôi chưa có kinh nghiệm, chứ chưa bao giờ phủ nhận năng lực của mình, khả năng của tôi đến đâu. Tôi biết, giám đốc công ty tôi biết, tôi tuyệt nhiên không cần người không hiểu rõ về mình đánh giá.

Linh Hương sau khi nói xong thì mãn nguyện như trút được bức dọc, cô quay lưng đi chuẩn bị bước đi trong tư thế của người chiến thắng, khuyến mãi cho kẻ thù gói tắm bông dùng dở và câu nói:

- Mong anh sau này đừng dùng lời nói của mình làm thui chột nhân tài cho đất nước.

Nhưng ngay khi đi đến cánh cửa thì Linh Hương nghe thấy tiếng gọi giật lại, Cao Thiên Hựu nói:

- Cô bỏ hợp đồng này thì chính cô phải hối hận thôi

Hối hận gì chứ, cô nghĩ việc rồi thì cái hợp đồng ấy ảnh hưởng gì tới cô, ăn nói hàm hồ.

- Bây giờ cô đang vui mừng vì nghĩ mình là người chiến thắng, nhưng tôi tin lát nữa khi bình tĩnh lại thì cô sẽ thấy, cô đã gây ra họa như thế nào

Nó mở cửa ra và ngạc nhiên thấy anh chàng nhân viên đang đứng trước cửa với ánh mắt vừa khâm phục vừa như là thương cho nó. “Nhìn cái kiểu gì không biết, tôi không hối hận đâu”- Linh Hương thầm nghĩ.

Mình vào nhìn giám đốc, lần đầu tiên nghe thấy có người mắng giám đốc, anh cũng thấy có chút lạ tai, nhưng mà bản tính giám đốc đâu phải là dễ yên như thế nhỉ. Thiên Hựu hình như nhận ra suy nghĩ của nhân viên mà mỉm cười:

- Người bông bột như cô ta, tôi gặp nhiều. Tin rằng lát cô ta sẽ phải tới xin lỗi tôi khi cô ta đã nhận thức được mình vừa làm gì

Chưa đầy 15 phút sau khi ra khỏi căn phòng đó, và khi khí thế của người chiến thắng khi có kẻ xúc phạm giảm đi, nó mới giật mình cảm thấy sự nghiêm trọng. Tương lai nó sẽ bị hủy hoại, nó đã mắng một ông chủ lớn. nếu hấn không để tâm thì không sao, nhưng ngộ ngộ muốn trả thù, thì nó sẽ phải xác định không công ăn việc làm rồi. Không những thế nếu hợp đồng không được ký, chỉ tiêu của công ty sẽ không được đảm bảo, giám đốc Kiến Phong sẽ bị cấp trên trách phạt, anh ấy đã tạo cơ hội cho nó như vậy, sao nó lại

vong ơn bội nghĩa hủy hoại tương lai của một người tài như anh. Giờ thì nó hối hận thật rồi, tại sao Kiến Phong lại không dạy nó khả năng kiềm chế cơ chứ.

Nó ngồi chờ ở công ty Tân Thụy tới trưa cho tới khi thấy bóng dáng Cao Thiên Hựu đi xuống, nó vội vàng chạy theo hần mà rồi rít xin lỗi, thôi thì gạt tự ái sang một bên đi, cổ nhân dạy không sai được đâu “quân tử trả thù mười năm chưa muộn”, nó không nên bỏ ngoài tai lời khuyên quý báu đó.

- Giám đốc Cao à, lúc này tôi quả là thất lễ, tôi trẻ người non dạ mong giám đốc đừng tính toán so đo.

Thiên Hựu tiếp tục bước đi mà không để ý đến nó, khuôn mặt không hề để lộ bất cứ cảm xúc gì, nhưng mà trong lòng thì đang vui vẻ vì sự việc diễn ra không ngoài dự liệu của anh. Không thấy Thiên Hựu có tín hiệu gì cho thấy đang nghe nó, mà anh ta lại sắp ra xe đi đâu đó, nó hoảng quá bèn liều chặn bước anh ta, quả nhiên Thiên Hựu buộc phải dừng lại.

- Cao tổng à tôi là phạm học hành chưa đến nơi đến chốn, phép tắc không hiểu mong anh bỏ qua

Thiên Hựu lúc này mới quay sang nhìn nó mà nói:

- Tôi đã từng cho cô cơ hội, nhưng cô không nắm chắc, giờ tôi không có thời gian, tôi phải đi ăn trưa.

Nói rồi anh tiếp tục cất bước cùng trợ lý, sự việc xảy ra quá gấp rút, không kịp suy nghĩ gì nhiều, Linh Hương đuổi theo nói:

- Mong là tôi có vinh dự mời giám đốc ăn bữa trưa, để tạ lỗi với giám đốc.

Thiên Hựu không hiểu vì sao bất giác mỉm cười:

- Cô chắc chứ?

Linh Hương thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng anh ta cũng chịu nghe mình nói, cô bây giờ mới có thời gian để thở, từ từ nói:

- Chỉ là một bữa cơm thôi mà, có lẽ cả đời tôi mới có ngày có được vinh dự mời Cao tổng đi ăn ấy chứ.

- Được, vậy chúng ta đi, hôm nay tôi muốn ăn môi cá anh vũ- Thiên Hựu tinh thần sáng khoái, hăng hái đến lạ.

Còn lại nó và anh chàng trợ lý kia, anh ta lắc đầu nhắc nhở Linh Hương:

- Cô có mang tiền theo không vậy, mà có mang cũng không đủ đâu, món môi cá anh vũ ấy hơn chục triệu đồng đấy.

????? Mẹ ơi câu hỏi duy nhất của nó lúc bấy giờ chỉ có thể là: “Người ta có cho trả góp không?”

11. Chương 11

Lên trên xe Cao Thiên Hựu mà lòng nó cứ nao nao, tự hỏi không hiểu cái món môi cá đó ăn uống ra sao mà đáng cả bạc triệu nữa, đúng là càng giàu thì ăn uống càng kén chọn, đại gia thì mãi là đại gia, chả biết có bao giờ họ nghĩ trong khi đang ăn bào ngư vây cá thì ngoài kia có biết bao nhiêu người đến bánh mì còn chả có mà ăn không nữa. Nó tự thấy nếu tiếp tục đi theo anh chàng giám đốc này thì chỉ có nước mà bán nhà đi mà trả nợ thôi, nó nên chủ động chọn địa điểm thì tốt hơn. Nó quay sang Thiên Hựu mà nói:

- Cao tổng à, chắc ngày nào anh cũng ăn món ấy rồi, tôi nghĩ anh nên thay đổi khẩu vị. Sơn hào hải vị ngày nào anh cũng đã được ăn, tôi sẽ đưa anh đến một chỗ lạ lạ một chút.

Thiên Hựu nhếch mép cười:” Cô cũng biết sợ tổn tiền cơ à”.

- Tôi ghét ăn những quán ven đường, vô cùng mất vệ sinh, nếu cô có ý định đưa tôi đến đó ăn một bữa thì rất tiếc tôi không đi được.

Có ai bảo hắn là nó sẽ mời hắn đi ăn ở những chỗ như vậy đâu, hắn tưởng cuộc đời giống phim lắm à, đàn ông con trai mà mơ mộng y như đàn bà không biết, ít ra cũng phải để hắn không tưởng bỏ nữa mới được:

- Cao tổng thật giống bà chị họ của tôi, ở tuổi này vẫn còn thú vui xem phim thần tượng, chị ấy chỉ vì cứ ngóng đợi một anh chàng hoàn hảo trong phim mà cứ yêu hết người này đến người kia để tới bây giờ vẫn chưa lập gia đình. Thời buổi này lắm người hay tự nhẽ là hoàng tử công chúa lắm. Haizz

Linh Hương quả thật có khả năng công kích thiên bẩm, nói phát là trúng chỗ hiểm ngay, nếu là người khác thì chắc là phải ngượng chín mặt vì cô nàng, nhưng mà đối thủ này là một con cáo già đã tu luyện nhiều năm trên thương trường, những chiêu như thế không khiến Thiên Hựu cảm thấy phiền hà mà ngược lại mang cho anh cảm giác thích thú, vì sao ư, bởi vì mục đích của cô ta và mục đích của đối thủ muốn cạnh tranh với anh khác nhau hoàn toàn, cô ta cũng giống như một con nhím, chỉ xù lông khi có kẻ tấn công mình, lời nói không mang quá nhiều mục đích phức tạp. Anh nói:

- Cô Linh Hương à, chắc sở thích của cô là phim trinh thám phải không, như phim conan chẳng hạn?

Như tìm được tri kỷ, Linh Hương hồ hởi hỏi:

- Cao tổng anh tài thật, làm sao anh đoán ra tôi thích xem trinh thám, đặc biệt là phim hoạt hình conan?

Thiên Hựu muốn bật cười ha hả ngay lúc này, nhưng mà hình tượng của một vị giám đốc ngăn anh lại, chẳng nhẽ anh lại nói cho cô ta biết rằng trên mặt cô hiện lên hai chữ hoạt hình à. Anh chẳng qua chỉ là hàm ý muốn hỏi cô ta định giữ trò trinh thám mờ mờ để đoán anh sao, nhưng nghĩ người như cô ta chắc không thể xem phim theo lứa tuổi được, nên nghĩ ngay đến phim hoạt hình, ai dè đúng thật, cảm xúc của cô ta sao lúc nào cũng hiện rõ mồn một trên khuôn mặt như thế. Thiên Hựu nhanh chóng bảo trợ lý dừng xe mà không đáp lời Linh Hương

- Minh, cậu... cậu mau dừng xe lại...nhanh lên

Hai người còn lại trên xe ngỡ người không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết rằng Thiên Hựu nhanh chóng xuống xe, bước ra ngoài rồi phát ra những tràng cười mà theo Minh đó là những tràng cười kinh điển, được liệt vào loại hiếm có khó tìm. Thiên Hựu chỉ vì không thể nào nhịn cười được, cứ nghĩ đến hành động của cô ta là anh không nhịn được, nghĩ là mình kìm lại được nhưng càng nghĩ anh lại càng thấy buồn cười, vì không muốn hai người trên xe nhìn thấy cái điệu bộ của anh nên chỉ biết nhảy xuống xe mà cười cho đã (thể loại gì không biết). Linh Hương tò mò mà ngó đầu ra, rồi hơi nhăn mặt lại, định nói cái gì xong lại thôi. Thiên Hựu sau khi cười xong mới bắt đầu để ý xung quanh, mọi người xung quanh đi qua anh chỉ trở lắc đầu rồi nói thầm với nhau, anh không hiểu, chỉ là cười mà họ cũng để tâm, thường dân có khác, chưa bao giờ nhìn thấy một hoàng tử đẹp trai phong độ như anh cười nên hôm nay lũ người này mới được dịp sung sướng bàn tán như vậy đây mà. Đang định tiến về phía xe thì một đám thanh niên bu quanh anh, có đứa còn đeo khăn trắng, một đứa lên tiếng:

- Thằng già kia, đạo đức m để đâu hả?

Đạo đức! Chúng nó đang nói gì không biết, anh khoanh tay điềm tĩnh:

- Các cậu định nói đạo đức với lịch sự gì với tôi hả, các cậu tự đừng kiếm chuyện còn hỏi tôi đạo đức à?

- M muốn ăn đấm hả con, bọn ông vài phát là có thể tiễn m đi gặp tổ tiên rồi đấy con ạ.- một thằng thanh niên lên tiếng

Lúc này mọi người xung quanh bắt đầu xúm lại đông hơn, Thiên Hựu lên tiếng:

- Mấy cậu là cái gì mà dám nói chuyện với tôi như thế, đây là nơi công cộng, tôi muốn cười thì cười ảnh hưởng gì tới các cậu, định sinh sự hả.

Vài người lên tiếng:

- Đánh chết nó đi, trông ăn mặc lịch sự tưởng là có học thức ai dè chỉ được cái mồm, thấy nhà người ta có tang mà còn đứng ở chỗ này mà hô hô cười được, đúng là thằng mất dạy.

Thiên Hựu giật mình sau câu nói ấy, anh nhanh chóng quay mặt lại và nhìn thấy quả thật mình đang đứng trước một nhà có đám, nhưng tại sao lại không có kèn nhĩ, anh hơi lúng túng:

- Nhưng...nhưng tại sao lại không có kèn vậy?

Mọi người xung quanh phần nộ:

-Thằng này ra ngoài toàn nghe trước rồi mới nhìn sau hay sao ý nhỉ, cứ phải nghe tiếng kèn mới biết có đám ma à. Có ngày tai nạn vỡ đầu chứ chả chơi.

Mọi người bàn tán, không hề có ý trách đám thanh niên kia mà đổi lại phê phán Thiên Hựu, nào là “đẹp mã mà vô tích sự”, “chắc là loại chuyên đi lừa người ta bởi vẻ bề ngoài”. “người lớn mà chả biết phép tắc”. Lũ thanh niên nhao nhao:

- M còn cãi được gì không, đứa nào là thằng gây chuyện hả?

Không khí xung quanh Thiên Hựu vô cùng nguy hiểm, ai cũng muốn nhảy vào ăn tươi nuốt sống anh, Minh thì ngồi bên chồm lo lắng, anh quay xuống hỏi Linh Hương:

- Cô Linh Hương, chúng ta phải làm gì bây giờ, giám đốc tôi nguy mất.

Linh Hương tiếp tục rướn người ra quan sát:

- Làm gì à, tốt nhất là đừng bảo chúng ta có quen giám đốc của anh, nếu không cả chúng ta cũng bị hội đồng đẩy, thôi ai làm người nấy chịu, anh đi mua sẵn băng cứu thương cho anh ta đi, tí nữa thể nào cũng dùng đến.

Minh đưa ánh mắt nhìn nó như thể nói sao cô có thể thấy một người đẹp trai như vậy gặp nạn mà không cứu, sao lại nhẫn tâm như vậy, lại còn bình thần đứng nhìn như đang xem ti vi không bằng.

Linh Hương cũng đưa ánh mắt nhìn lại, hắn ta là cái gì, sao tôi phải quan tâm, là cấp trên của anh thì anh đi mà xả thân cứu, ừ thì tuy là đàn bà con gái nhưng tôi cũng được cái tính can đảm, tận trung của Lê Lai, nhưng mà cái tên Thiên Hựu ấy, phúc mấy đời mà hắn được làm Lê Lợi chứ. Cô đáp lại ánh mắt của anh chàng trợ lý:

- Tôi đâu làm chuyện gì thất đức, đổi lại người làm chuyện đó là giám đốc Tân Thụy các anh thôi, người gì mà kiêu ngạo, đi tới đâu là muốn gây sự chú ý tới đó đây mà.

Minh giật mình khi nghe cách nói chuyện của cô gái, cô ta lúc có mặt giám đốc thì nói năng nhẹ nhàng lịch sự thế, xin lỗi giám đốc đủ kiểu, thế mà...

Bất chợt Linh Hương thấy mình đã nói quá nhiều, sợ anh chàng kia tôn hốt với giám đốc của hắn, nên cô mới nói:

- Anh đừng nhìn tôi như thế, tôi nói thế là bởi vì thông cảm cho anh khi làm việc cho Cao tổng thôi, chúng ta đều làm phận trợ lý, tôi thấy anh thiệt thòi hơn tôi, bởi tôi tuy năng lực không bằng anh nhưng ít ra còn tìm được một cấp trên tốt. Tôi thật là khâm phục sự chịu đựng của anh khi làm việc với người tính khí thất thường như Cao tổng

Minh nghe xong mà trong lòng cảm động trước sự giải bày của cô gái Linh Hương, trong khi Linh Hương thì sung sướng trong lòng khi có người bị cô lừa, cô nhanh chóng:

- Anh Minh à, từ nay anh cho phép em gọi anh là anh nhé, em mong được anh chỉ giáo nhiều điều lắm ạ.

Minh cười vui vẻ:

- Được, lâu lắm rồi anh mới tìm được người hiểu mình như em. Chúng ta đúng là có duyên.

Đúng lúc ấy thì đằng xa phát ra tiếng:”Cho chừa cái thói khệnh khạng này” rồi “Bốp”. Cả hai người cùng quay ra thì thấy Thiên Hựu bị giáng ột đòn vào bụng, Minh hoảng hốt:

- Không được rồi, anh phải ra can thôi.

Linh Hương im lặng, dù sao thì anh Minh ấy cũng là người có sức vóc, anh ấy ra can là hợp lý nhất, lý nào lại để đứa con gái chân yếu tay mềm như nó vào cuộc. Bất chợt Minh lại lên tiếng:

- À phải rồi,giờ anh sẽ gọi điện cho người đến, Linh Hương, em giúp anh can lại được không

Linh HƯƠNG trở mắt nhìn người đối diện:

- Không được đâu anh ơi, đám người này điên cuồng như thế, em mà ra thì anh sẽ phải gọi thêm 1 xuất cứu thương cho em đây

- Không phải em muốn kí hợp đồng với Tân Thụy sao, đây là cơ hội tốt cho em thể hiện đây, yên tâm anh đã gọi người, khẳng định là vài phút nữa họ sẽ có mặt, nếu em ra kéo dài thêm vài phút em và giám đốc sẽ không sao, giám đốc sẽ mang ơn em. Anh nghĩ lúc ấy hợp đồng đơn giản của em cũng có thể giải quyết

Linh HƯƠNG mắt rơm rớm:

- Không ngờ anh đã tính trước cả rồi, cơ hội hiếm có để lập công thể này anh lại nhường cho em, em tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng.

Nói rồi nó hùng hổ bước xuống xe, sợ cái gì nữa, anh Minh đã tính cho nó cả rồi, nếu vài tiếng thì nó còn sợ chứ vài phút thì lo gì, bọn vệ sĩ kia ắt hẳn sẽ phóng bạt mạng đến đây vì lo cho số phận cậu chủ mình, nó bây giờ chỉ cần thêm chút tài lẻ là có thể trở thành nữ anh hùng, còn cao Thiên Hựu thì cứ cho hẳn là một nam nhân có khuôn mặt tuyệt vời đi, như thế nó sẽ thấy mình không uổng công khi xả thân cứu hẳn.

12. Chương 12

-Dừng tay, ai cho các người đánh Cao tổng- nó hét lên

Mọi người quay lại nhìn nó, mắt mấy thằng thanh niên mở mắt to hết cỡ nhìn nó. Nó quát:

-Nhìn cái quái gì mà nhìn, mấy người có giỏi thì xông hết vào đây, tại sao cả đám lại đi bắt nạt một thanh niên yếu đuối tay không tấc sắt như thế, chuyện này đồn ra ngoài thì các người còn đáng mặt anh hùng hảo hán hay không?

Thiên Hựu ngược mắt lên nhìn nó như sắp khóc, nó hoảng hồn. Đôi mắt quý hơn cả châu báu ngọc ngà ấy lại bị bọn lưu manh cho ra nông nổi này, bây giờ đôi mắt ấy trở thành ngọc nát mất rồi.

Mấy thằng thanh niên nghệt ra nhìn nó, rồi một thằng cất tiếng:

-Bọn này không thằng nào tự xưng là hảo hán đâu, chỉ xưng danh lưu manh thôi nhé.

Hả, hình như sai lời thoại rồi thì phải, rõ ràng đang đóng "Tiểu ngạo giang hồ cơ mà".

Bốp! Tiếng động làm Linh HƯƠNG giật mình, rồi tiếng gọi rất to của anh Minh, thì ra là nó tưởng tượng. Nó trở lại công việc chính, nếu không nhanh thì tên Cao tổng nguy mất, vội vàng chạy thật nhanh đến chỗ Thiên Hựu.

Bịch! Nó ngã xuống và cảm thấy đau ê ẩm. Quay sang nhìn cái kẻ gây ra "nỗi đau" này cho nó, nó nhận ra chỉ là một thằng nhóc cấp 1, thôi thì không chấp trẻ con, nó từ từ đứng dậy và đỡ luôn thằng nhóc ấy, nhóc hình như muốn làm gì mà gấp lắm, được nó đỡ lên mà không có lấy lời cảm ơn hay xin lỗi, chỉ thấy thằng nhóc vội nhặt cái gì, nó nhìn liếc qua thứ đó và chợt nảy ra ý định. Nó gọi thằng nhóc:

-Này, quay lại đây chị bảo cái này

...

Minh đứng từ xa nhìn Linh HƯƠNG thủ thủ gì đó với cậu nhóc, lúc này là lúc nào mà cô còn đứng đấy thì thậm to nhỏ với trẻ con, anh bồn chồn đứng ngồi không yên, trong lòng thầm cầu nguyện giám đốc được bình an vô sự, nếu không cái chân trợ lý này quả thật anh không thể giữ được.

Thiên Hựu không chống đỡ bất kỳ đòn nào của đối phương dù anh hoàn toàn có thể, nhưng anh tự thấy điều ấy là không cần thiết, anh vốn không phải là người mà ai cũng có khả năng đụng vào, nhưng họ đã dám đụng vào anh, anh muốn ghi nhớ xem họ có thể làm khó dễ anh bao lâu, sớm muộn thì anh cũng sẽ cho họ thấy điều mà họ gây ra cho anh có giá như thế nào. Nhưng có sau những âm thanh hỗn loạn ấy, bất giác

anh lại cảm thấy âm áp, cảm giác như anh đang bên cạnh người thân. Tự cười thầm, anh điên rồi sao, tại sao khi họ đánh mình, xung quanh là tiếng chửi mình thì anh lại thấy yên tâm, anh là người vốn dễ dàng kiểm soát tâm tình, có thể dự liệu được mọi thứ, nhưng tại sao lại không có khả năng đoán ra ai là người đem đến cho anh thứ cảm xúc kì lạ ấy. Trông dài những tiếng: Đùng! ĐỪNG! Đùng!.. vang lên. Anh cảm nhận được sự hỗn loạn xung quanh, anh nghe thấy tiếng bước chân, và một tiếng hét thất thanh: “ĐỘNG ĐẤT RỒI MỌI NGƯỜI ƠI!”. Đứa ngốc nào đây, tiếng ấy mà có thể nói là động đất sao. Nhưng có lẽ do quá bất ngờ, mọi người thi nhau chạy, anh có thể cảm nhận được không khí xung quanh trở nên dễ thở hơn. Nhưng ngay lập tức anh cảm nhận được một bàn tay kéo anh chạy, sự âm áp ấy trở nên rõ nét hơn, thứ cảm giác đã bao quanh anh nãy giờ. Ngẩng mặt lên nhìn người ấy, anh giật mình nhận ra, chính là cô gái ấy- Uyên Linh Hương.

Cũng đã đi một đoạn khá xa, Linh Hương mới dừng lại để thở, nó vốn lười vận động, nên khả năng chạy xa rất kém, thở hổn hển, nhìn Thiên Hựu. Biểu cảm của Thiên Hựu khiến Linh Hương tò mò, nhưng cũng đoán mò là do cậu thiếu gia này chưa bao giờ dính vào mấy bọn đầu gấu, bây giờ gặp chúng nó, lại còn bị ăn đánh nên chắc là sợ quá đến nỗi cơ miệng cũng không cử động được luôn. Sau khi đã đỡ mệt, Linh Hương mới tỏ thái độ quan tâm hỏi han Thiên Hựu:

-Cao tổng anh ổn chứ, chúng nó có đánh vào chỗ hiểm yếu của anh không?

Thiên Hựu vẫn im lặng không đáp lời, anh đang tự hỏi có phải những cảm xúc lúc nãy là do anh tự suy diễn mà ra hay không, tại sao lại có cảm giác với một cô gái mới gặp hai lần. Linh Hương nhìn Thiên Hựu mà thấy sốt ruột, anh chàng này đến câu cảm ơn dành cho nó còn không có, cứ đứng thần người ra, thật chẳng lịch sự tí gì. Nó ngó ra và thấy mấy chiếc xe ô tô đen dừng lại gần chỗ anh Minh đang đỗ xe, rồi thấy một đám người mặc toàn quần áo đen. Nghĩ chắc là vệ sĩ do anh Minh gọi đến, nên nó gọi Thiên Hựu:

-Cao tổng, kia có phải vệ sĩ của anh không?

Thiên Hựu sau câu nói của Linh Hương thì dừng lại những suy nghĩ ban nãy, anh nói:

-Thôi, chúng ta đi ăn trưa đi thôi!

Nói rồi anh cất bước tiến về phía chiếc xe của mình. Linh Hương thấy vậy cũng lặng lẽ theo sau.

-Giám đốc, anh có sao không ạ?- tiếng anh Minh lo lắng hỏi Thiên Hựu

Thiên Hựu trở về khuôn mặt lạnh lùng như lúc đầu:

-Không sao, bọn nó không đánh trúng mặt tôi.

-Anh có cần đi bệnh viện khám không ạ?

Thiên Hựu cười nhạt:

-Không sao, chỉ là vài cú đâm bình thường thôi, tôi cũng không muốn tính toán làm gì, nếu không phải cô ta kéo tôi đi thì bây giờ bọn ấy sẽ phải gánh những gì mà chúng làm cho tôi- Thiên Hựu vừa nói vừa chỉ vào Linh Hương.

Đúng là làm phúc phải tội, cứu hần mà thành ra mình là người phiền phức tự dưng đi lo chuyện không thuộc phận sự của mình. Mà hần đúng là tiểu nhân quá cơ, chung quy lại thì cũng tại hần quá lăm điều, gây sự rồi lại định tính toán với ai.

-Hu hu! Chú ơi là chị này đấy ạ, không phải cháu đâu.

Tiếng trẻ con đánh thức Linh Hương trở về với thực tại, nó thấy đứa trẻ lúc nãy nó nhờ, và bên cạnh là một anh công an áo xanh. Nó còn đang không hiểu gì thì đứa trẻ con lại meo meo:

-Chú công an ơi là chị này nhờ cháu dùng pháo ném vào gần chỗ đông người lúc nãy để dọa họ. Chị ý bảo cháu là nhờ cả bạn cháu giúp chị ấy, chị bảo khi nào xong chị cho kẹo, nhưng mà cháu đã được cái nào đâu.

Nghe tới đây thì nó tái mặt, nó toàn thông minh những thứ ở đầu thế này, đúng là hồ đồ rồi, phen này hợp đồng chưa kí được thì đã đi tù một gông vì tội dụ dỗ trẻ em chơi pháo rồi. Anh công an nhìn nó tặc lưỡi:

-Người lớn gì mà lại dạy hư trẻ con, chị không biết chỗ này gần trụ sở công an phường à?

Nghĩ được gì nữa đây, từ thuở cha sinh mẹ đẻ nó được giáo dục tốt, trở thành công dân trách nhiệm, vậy mà nhờ cái “phúc” giúp đỡ tên Thiên Hựu kia mà nó sắp trở thành người vi phạm pháp luật rồi. Nó nhìn sang anh Minh, anh gửi lại cho nó cái ánh mắt lo ngại, như thể giúp nó khẳng định lần này nó gặp rắc rối rồi.

Anh công an ho khan, rồi bảo:

-Mời chị theo chúng tôi về trụ sở làm việc- đồng thời anh cũng quay sang thằng nhóc kia- cháu cũng đi cùng luôn, tiện thể chỉ cho chú cháu đã mua pháo nổ ở đâu.

Thằng nhóc khóc òa lên:

-Chú ơi cháu không phạm tội đâu mà, chỉ tại chị ấy thôi mà, chị ấy xui cháu mà, cháu mà bị lên công an phường thì sẽ trở thành người xấu, bạn bè sẽ không chơi với cháu nữa đâu huhu...

Nó tái mặt, gì mà nó xui đại, ừ thì nó công nhận nó có một chút lỗi, nhưng chính thằng nhóc mua pháo trước mà, đáng tiếc là bị nó bắt gặp nên nó dọa sẽ báo công an, nó bảo thằng bé giúp, xong việc nó sẽ tặng kẹo. Nó chỉ là chất xúc tác thôi, còn thằng bé đó đã có ý định dùng pháo trước rồi cơ mà. Trẻ con gì mà điêu, nó gắt:

-Này nhóc, rõ ràng em là người mua pháo bị chị bắt gặp cơ mà, dù có chị hay không thì em vẫn dùng nó, trẻ con nói dối không tốt đâu.

Thằng bé gào to hơn:

-Oa oa, tại chị, tất cả tại chị, nếu chị không nhờ em thì có phải em sẽ chơi ở chỗ khác, lúc ấy làm gì có ai bắt được đâu oa oa.....

Sốc! Nó đang định gân cổ cãi tiếp, nhưng nhận ra ánh mắt của mọi người nhìn nó như muốn nói nó cậy lớn bắt nạt bé ấy, thế là thôi nó im tịt.

Anh công an cúi xuống dỗ dành:

-Không chú không phạt cháu đâu, chỉ có chị kia bị phạt thôi, cháu chỉ đi về cùng chú làm nhân chứng thôi- nói rồi quay ra nói- mời chị đi theo tôi.

Nó cuống lăm, lại sợ khi nghĩ đến cái viễn cảnh ở trong tù(dù chưa đến mức ấy nhưng do sợ hãi quá đây mà), ngày 2 bữa cơm rau thì nó không chịu được. Nó quay sang nhìn Thiên Hựu cầu cứu, anh ta là người giàu, có danh tiếng, thế nào anh ta cũng lo được, dù sao thì nó cũng đã giúp anh ta thoát nạn cơ mà. Thiên Hựu cười mỉm ghé tai nó thì thầm:

-Yên tâm, tốn vài triệu tiền phạt thôi, không bị bỏ tù đâu.

Nói rồi anh ta quay sang anh cảnh sát, bắt tay hắn ta rồi nói:

-Chào đồng chí cảnh sát, tôi sẽ phối hợp để giúp đỡ. Bay giờ tôi giao cô gái này cho đồng chí. Tôi có việc đi trước.

Thế rồi anh ta cất bước vào xe, không quên dành tặng cho nó cái nụ cười như con đười ươi. Không ai giúp được nó bây giờ, ngay cả anh Minh cũng bất lực chỉ biết đi theo sau giám đốc. Anh công an giục nó, thôi thì đến đâu thì đến, đúng là ngày xui xẻo.

13. Chương 13

-Làm cái gì không làm lại đi làm cái chuyện mất mặt này, có phải thấy ngày bé anh không chơi nên giờ ghen tỵ tới mức rủ rê trẻ con chơi trò này?- Một giọng đàn ông lên tiếng

-Em mệt lắm rồi anh đừng hỏi có được không, cứ coi như em xui xẻo đi- Linh HƯƠNG uể oải đáp

Nếu không phải tên Cao Thiên Hựu kia vong ơn bội nghĩa thì bây giờ nó chả phải ngồi sau xe anh trai của nó mà nghe ca thán như vậy. Nó cứu hần một mạng, à nhưng nghĩ lại cũng hơi quá, chắc cũng chỉ cứu hần nửa mạng thôi, vậy mà đến giúp nó hần cũng không làm, ngoảnh mặt làm ngơ mới kinh. Từ khi nó được nhận cái chân trợ lý mà mọi người cho là béo bở với một đứa mới ra trường như nó, nó chả nhận được lợi lộc gì, chỉ thấy tiền cứ không cánh bay đi mất. Bất chợt Minh Khang lên tiếng:

-Thế m định thế nào, 2 triệu của anh đã rơi vào túi công an rồi, tháng này anh không đưa tiền ẹ thì thế nào cũng bị chửi.

-Tuyệt đối anh đừng nói ẹ, mẹ mà biết em như vậy thì em quả thật không sống nổi- Linh Hương nhanh chóng đáp lời, thầm nhủ nếu không phải có cái điểm yếu sợ mẹ như sợ cọp thì giờ nó đã thành hình mẫu lý tưởng trong mắt cánh đàn ông rồi, chỉ vì có ma ma mà nó cứ sợ nọ sợ kia, tới giờ thành một đứa dở dở ương ương, chán thôi rồi.

-Em nhất định sẽ gom tiền trả anh trong một tuần, anh chỉ cần khát mẹ một tuần thôi, xin anh đẩy mà đừng nói với mẹ nhé anh Khang...- Linh Hương lại tiếp tục

Khang thở dài:

-Thôi được nếu 1 tuần mà m không trả anh thì lúc ấy đừng trách anh ác đấy.

8.07 a.m tại Bình Thái

- Linh Hương ơi, sao trông em uể oải như vậy?- Lan ân cần hỏi

Linh Hương cười chán nản, ngày nào bà cũng trưng cái bộ mặt chân thành ấy dành cho nó mà cũng không biết chán hay sao. Nó ngần lẩn khâm phục bà, năng khiếu diễn xuất tốt thế mà không làm diễn viên. Với khuôn mặt đẹp như của bà chị thì bà ấy có thể trở thành minh tinh, lúc ấy có lẽ nó còn thần tượng bà ấy mất. Bộ mặt của nó giờ lại càng thảm hại hơn:

-Chị ơi tháng này em chết mất, chị có biết chỗ nào coi bói hay không chỉ cho em với, em muốn xem năm nay có phải năm hạn của mình không.

Lan xuýt xoa:

-Em gặp vấn đề gì mà nghiêm trọng như vậy, nếu chị giúp được chị nhất định sẽ giúp.

Nó lại rầu rĩ:

-Em nợ một số tiền mà đối với em là khá lớn chị ạ, chị biết đấy, em sẽ làm không công mấy tháng, kiếm đâu ra tiền trả nợ.

Nói rồi mắt nó sáng bừng lên, nó nắm chặt tay Lan, thiết tha:

-Chị Lan ơi em biết chị làm thư kí, lương tháng cũng được nhiều, chị giúp em được không, đợi mấy tháng sau em sẽ trả chị.

Nó thấy khuôn mặt bà Lan nhanh chóng chuyển sang trắng, nhưng có lẽ bà ấy là một diễn viên nghiệp dư đã qua nhiều năm tu luyện, nên khuôn mặt lập tức trở về bình thường, Lan dịu dàng:

-Chị cũng rất muốn giúp em Linh Hương à, nhưng mà chị lực bất tòng tâm, chị vẫn phải đi thuê nhà đấy chứ, chưa hết tháng mà bà chủ nhà đã suốt ngày giục, tiền lương của chị cũng lắm đủ lo cho chị, chị...chị...chị... xin lỗi vì không giúp gì cho em được.

Nó cười thầm, nhưng bên ngoài thì hiển nhiên vẫn là khuôn mặt buồn rầu:

-Vâng, em hiểu, nhưng mà chị chia sẻ với em như thế là tốt lắm rồi, đâu dễ có người ngồi nghe em tâm sự.

Nói rồi nó cất bước tiến về phía phòng giám đốc, không ngờ Lan cao tay chẳng lộ ra tí thái độ nào để nó bắt bẻ cả. Nó mệt mỏi chẳng buồn gõ cửa, biết rằng thế nào cũng nghe giám đốc ca một bài, nhưng bây giờ nó tâm trạng đâu mà lo những cái ấy nữa. Thấy giám đốc không bận rộn như mọi khi, Kiến Phong đang khá là thư giãn, mắt nhắm lại, hơi ngả lưng về phía sau, hình ảnh này khiến nó bất chợt so sánh với Cao Thiên Hựu, nó chợt liên tưởng đến hình ảnh Thiên Hựu hơi đung đưa chiếc ghế theo điệu nhạc. Nếu bảo chọn một người làm chàng hoàng tử trong mơ, thì hiển nhiên là Cao Thiên Hựu, nhưng nếu đem lại cảm

giác yên bình hạnh phúc thực sự, thì giám đốc nó chắc chắn hơn hẳn cái tên thích vờn hoa bắt bướm kia. Chẳng phải nó khoe khoang, nếu ai là nó bây giờ cũng phải chết đứng vì vẻ đẹp ấy, tuy Kiến Phong chẳng phải là một đại mỹ nam, không khuynh quốc khuynh thành nhưng thần thái thì chính là những đặc điểm nổi bật để phân biệt đàn ông với phụ nữ. Đương nhiên không phải ý nói những người đàn ông còn lại thuộc dạng nửa nọ nửa kia, mà chỉ là cảm thấy anh chính là hình mẫu chân thực nhất của một người đàn ông lý tưởng, một người tuyệt vời đáng để phụ nữ dành tình cảm.

Kiến Phong từ từ mở mắt thì đã thấy Linh Hương đang nhìn mình, nhưng sau đó anh lại cảm thấy không đúng, ánh mắt cô nhìn anh giống nhìn mà lại không, Anh là một vật thể sống sinh động nhất quanh căn phòng này, khi mọi thứ tĩnh lặng, chỉ một chuyển động nhỏ cũng sẽ khiến người ta chú tâm, nhưng nếu cô đang nhìn anh thì sao lại không biết anh đã mở mắt, đã ngược nhìn cô. Anh bật cười, lần đầu tiên gặp anh cũng đâu khiến cô dờ dẫm như thế, mọi lần đều là do anh chủ động nhìn cô, tất nhiên là vì cô hay gây lỗi lầm nên anh phải nhìn cho tới khi cô biết lỗi, lần này thì cô cứ chết đứng nhìn anh, không hiểu cô đang nghĩ cái gì.

Tiếng cười của Kiến Phong làm Linh Hương chợt tỉnh, nó rất hay để tư tưởng bay bổng như vậy, điều này khiến nó cảm thấy phiền hà vì nó không thể tập trung vào việc gì được, nhưng lại không hề muốn thay đổi bởi đôi khi buồn chán nó thường thả mình vào những dòng cảm xúc ấy, để cảm thấy không buồn chán nữa. Trở lại cái nụ cười mà giám đốc làm nó giật mình, nó hỏi:

-Giám đốc ơi việc gì khiến anh vui thích mà đến độ cười một mình như vậy ạ?

Kiến Phong lắc đầu ngán ngẩm, quả thật này giờ cô nhóc để tâm hồn treo ngược cành cây rồi. Anh nhẹ nhàng:

-Tôi vui vì nhận được tin tốt từ cô.

Linh Hương hơi bất ngờ, nó thì có thể có tin tốt nào cho Kiến Phong chứ, cả ngày hôm qua có may mắn thì cũng chỉ là thay vì mất mấy chục triệu ón môi cá anh vũ thì nó đổi lại mất 2 triệu cho công an. Nhưng điều ấy cũng không gọi là may được, nếu mất tiền cho tên Thiên Hựu thì còn mong có lãi, chứ mất tiền cho công an thì là khác gì toi công. Hay là Cao Thiên Hựu ấy gọi điện cảm ơn giám đốc nó vì đã đào tạo ra một người xả thân vì nghĩa như nó nhỉ. Nghĩ vậy lại càng không đúng, họ Cao ấy nó mới gặp vài lần nhưng nó khẳng định là cái loại không thể kết thân, trước mặt nó đã không cứu thì có chết nó cũng không tin là sau lưng nó hẳn nói tốt cho nó. Chả nhẽ giám đốc đang ngầm trách nó vì cái tội không làm hết trách nhiệm. Nó cúi đầu nhìn giám đốc:

-Giám đốc à, chẳng nhẽ Cao tổng đã nói gì với anh rồi sao?

Kiến Phong ung dung:

-Cô nói xem

-Tuyệt đối giám đốc đừng tin cái tên đó, hần tiểu nhân lắm, trần đời em chưa từng gặp người nào có nụ cười khả ố như hần- Linh Hương nhanh chóng giải thích.

Kiến Phong nhíu mày, nếu là người khác nói ra câu này thì anh chắc phải nghĩ rằng mình nghe nhầm mất thôi, “khả ố” ư, trời ơi giới doanh nhân đồn đại, nụ cười Cao Thiên Hựu là một nụ cười chết người, có thể khiến bất kì phụ nữ nào cũng phải ngơ ngẩn vì nụ cười ấy. Nếu không phải anh đã được tận mắt nhìn thấy phong thái của Cao Thiên Hựu thì có lẽ sau khi nghe cô gái trước mặt nói về Cao Thiên Hựu anh còn tưởng rằng thiên hạ một đồn mười, mười đồn một trăm cơ.

-Tôi thấy Cao tổng cũng là một người đàn ông tuyệt đấy chứ- Kiến Phong trầm giọng

Linh Hương nguyền dãi:

-Giám đốc không nên nhìn mặt mà đánh giá người ta như thế. Tuy bề ngoài anh ta tỏ ra sang trọng cao quý, nhưng theo em cảm nhận được thì hần ta chẳng bằng một góc của anh...

-Linh Hương, chúng ta tốt nhất nên trở lại chủ đề chính- Kiến Phong nhẹ giọng cắt ngang lời của Linh Hương- một ngày hôm qua của cô xem như không có chút thu hoạch gì phải không?

Linh Hương tiu ngửu, đúng là nhắc đến lại như xát muối vào nỗi đau của nó. Nó muốn rất muốn thể hiện năng lực của mình cho giám đốc, nhưng người xưa nói khi làm việc lớn cần có thiên thời địa lợi nhân hòa, thế nên nó tự nghĩ có lẽ rằng ngày hôm qua trời không giúp nó rồi. Nhưng rồi bỏ qua vấn đề ấy, nó chợt hỏi giám đốc:

-Giám đốc, anh có cần giúp việc không ạ?

Không đợi phản ứng đầy đủ của giám đốc, nó lại tiếp tục:

-Giám đốc à, lương tháng của em thì không có, bây giờ lại nợ anh trai một khoản tiền về chuyện hôm qua. Em không biết phải xoay sở như thế nào nên muốn cầu cạnh giám đốc. À, mà chắc tên Thiên Hựu cũng kể cho giám đốc chuyện hôm qua rồi, vụ em mất 2 triệu ít nhiều cũng là vì việc công mà mất, giám đốc, em nghĩ anh cũng nên tạo điều kiện cho cấp dưới như em chứ ạ?

-Hóa ra ngày hôm trước cô hỏi tôi vài chuyện riêng là muốn làm giúp việc cho tôi à?- Kiến Phong không tỏ một chút thái độ nào lên khuôn mặt

Nó ngay lập tức thành khẩn trả lời:

-Dạ phải thưa giám đốc.À nhưng tới giờ em vẫn không hiểu vì sao ngày hôm đó giám đốc lại bối rối như vậy ,hay là căn hộ của giám đốc thường xuyên có người lui tới nên giám đốc không muốn có người giúp việc.

Kiến Phong ho khan một hồi:

-Cấp trên của cô giống như vậy lắm à. Thôi được dù sao em họ của tôi mới chuyển đến ở cùng, nó còn phải đi học, một mình tôi không lo xuể, cô có thể đến giúp thì tốt quá.

Mắt Linh Hương sáng lên, Kiến Phong nhìn một hồi cũng không nhận ra được đây có phải là bộ mặt vui sướng khi nhận được việc hay không nữa, nhiều lúc anh rất muốn bỏ đầu con bé ra xem rốt cuộc trong đó có chứa những thứ gì kỳ cục gì.

-Anh thì khỏi chê,bá đạo như thế, không biết em họ anh có đẹp trai dễ dụ không nhỉ?- Linh Hương bất chợt phát ra âm thanh

Kiến Phong ngẩn mặt ra, có lẽ nếu muốn hiểu được suy nghĩ của cô thì không thể suy nghĩ theo người bình thường được, lại nhìn ánh mắt có phần gian tà, anh ngẫm một hồi rồi quát:

-Linh Hương, đừng nói với tôi cô hay đọc đam mỹ nhé, hai người đàn ông bình thường như chúng tôi cô đừng suy nghĩ bậy bạ.

Bị giám đốc quát ột câu mà nó tỉnh cả người,giám đốc bắt thóp được mình khiến nó cảm thấy xấu hổ vô cùng, thật ra nó không phải là hủ nữ gì đó, có là hủ nữ thì cũng là mấy đứa bạn dở hơi của nó thôi, chẳng qua là nghe chúng nó nói nhiều về đam mỹ, nó cảm thấy tò mò mà tìm đọc, không hiểu sao ấn tượng tới bây giờ. Chuyện này đâu có gì là tự hào, vậy mà lại để cho giám đốc đoán ra, còn đâu là hình tượng trong sáng của nó nữa chứ.

-Tôi không hiểu sao cô lại có hứng thú với thể loại như vậy, nên đành hoãn một chút, vả lại đam mỹ có những thứ không được trong sáng lắm, cô không nên đọc thì tốt hơn...

Nó vẫn đang trong tư thế cúi đầu, lòng thầm nhủ nếu Tinh và Nhi ở đây thì thể nào cũng có trận huyết chiến kinh hoàng xảy ra cho coi, hai đứa ấy tuyệt đối không cho ai xúc phạm đam mỹ của chúng nó đâu. Ô...nhưng mà...gì thế nhỉ. Nó ngẩng mặt lên, nhìn chăm chú vào mặt giám đốc:

-Giám đốc, anh đã từng đọc đam mỹ rồi phải không ạ?

Giám đốc cúi xuống chăm chú nhìn tập tài liệu, cái bút trên tay anh xuất hiện lúc nào đang được anh xoay nhịp nhàng, anh thản nhiên đáp:

-Đọc cho biết.

Ồ! Đọc cho biết cơ à, phải không, chẳng nhẽ giám đốc muốn biết các anh gay yêu nhau thế nào sao, từ trước đến nay nó chỉ nghĩ người yêu thể loại này nhất là hủ nữ, còn tò mò thì là những cô gái như nó, và chắc hẳn

những người có hoàn cảnh như thế chắc cũng đọc, nhưng quả thật nghĩ không ra một người đàn ông, hay đúng hơn là cực đàn ông như giám đốc lại...

-Cô ra ngoài làm việc được rồi đấy, nếu muốn làm việc ở nhà tôi thì ngay ngày mai tôi cho địa chỉ là được.

Haizz, hình như giám đốc đuối khéo nó, chắc là không muốn nó thắc mắc thêm đây mà, nhưng mà không thắc mắc được thì nó cứ canh cánh trong lòng, không biết liệu giám đốc có phải là nhân vật chính trong đam mỹ không nữa.

-Linh Hương, những chuyện gì không hiểu hết thì tuyệt đối đừng đi nói bừa- trước khi ra khỏi phòng giám đốc, nó vẫn kịp nghe giám đốc nhắc nhở một câu để tránh sự tò mò của nó phát tiết.

.....

5.35am

Chuông điện thoại reo, trời còn chưa sáng mà nó đã bị làm phiền rồi, mà cũng tại nó ẩu quá cơ, ai đời lại quên không chỉnh chế độ im lặng chứ.

Buồn thối ruột, thì ra là giám đốc đi công tác đột xuất, bây giờ mới nhớ tới thằng em bơ vơ đáng thương đang ở nhà một mình nên muốn nó tới ngay để “chăm sữa” cho cậu nhóc ấy. Nó phải nhanh chóng chuẩn bị, chắc mẩm tới đó dọn dẹp xong thì chỉ có nước tới công ty luôn, thế là vội vàng vàng ra khỏi nhà từ sớm. Bỗng nó nghe tiếng mẹ, ngừng lên thì thấy mẹ đang ở trên ban công:

-Mày dở hơi à mà giờ này đã xách túi đi đâu, chỉnh đồng hồ có nhanh không thế hả?

Đấy có chết không, cả làng này ai là không biết tiếng mẹ nó nói to mà vang thế nào, mẹ gọi nó như thế chả khác nào đánh thức hàng xóm, lại còn mấy bác đi làm đồng sớm nghe thấy thế cứ nhìn nó tùm tùm cười, ngại kinh khủng luôn. Nó nhẹ giọng:

-Mẹ ơi con tính đi tập thể dục buổi sáng, nhưng sợ muộn làm nên mang túi xách để có gì đi ăn sáng rồi đi làm luôn, thế mẹ nhé, con đi đây ạ.

Nó lại chạy thực mạng để khỏi phải nghe tiếng mẹ nữa, nhưng mà chạy nhanh cỡ nào thì âm thanh của mẹ vẫn truyền đến tai, đại loại như chữ nó là con hâm...

6.56am

Phù, vừa phải đi chợ vừa phải lo tìm địa chỉ, đúng là mệt thật. Nó thở hổn hển mà ấn chuông, một tay ấn chuông một tay ôm bụng. Chuông kêu hơn chục hồi mà không thấy ai ra, thằng nhóc nhà này ngủ gì mà như lợn thế, 7h rồi mà chưa mở được mắt, từng ấy tuổi rồi mà chưa ý thức được sự quan trọng của thời gian. Càng nghĩ nó lại càng tức, lập tức giơ chân tư thế sẵn sàng để đạp cái cửa cho bõ tức. Một, hai, ba này thì...cách! Cửa ngay lúc ấy mở ra, Linh Hương cũng theo phản xạ ngẩng mặt lên. Đập vào mắt nó là một thằng con trai đầu tóc rối bời, thằng nhóc lại còn được đà càn vò cho tổ quạ ngày càng kinh khủng hơn, nhưng rồi sau đó anh bạn ấy lập tức bất động, há hốc mồm nhìn nó, rồi thằng nhóc nhìn xuống phần dưới, rồi lại ngẩng mặt lên nhìn chằm chằm nó. Vì quá bất ngờ, kể từ cái giây cửa mở Linh Hương đã không cử động, lúc này mới để ý thái độ của thằng bé, Linh Hương nhìn lại mình, tư thế gì thế này, một chân của nó đang ở trên không, nói đúng hơn là giữ nguyên tư thế đạp, lại còn đang hướng thẳng vào phần dưới của người đối diện. Nó ngay lập tức thu chân về, thằng nhóc kia hình như cũng lấy lại được bình tĩnh, nó phá lên cười. Linh Hương không quan tâm tới điệu cười của thằng nhóc bởi căn bản nó không hề coi thằng nhóc đó là đàn ông, nó quan niệm chỉ cần con trai kém tuổi nó thì tất cả đều chả khác gì con nít. Nó để mặc thằng nhóc miệng còn hơi sữa ấy, tiến vào trong nhà, ngồi xuống ghế rất tự nhiên, lòng vẫn đang tức tối vì thằng nhóc vô tâm này mà phải nó phải dậy sớm:

-Này nhóc, cho chị cốc nước lạnh!

Thằng nhóc cũng không phải vừa, nó ngồi xuống, khoanh tay trước ngực đánh giá Linh Hương từ đầu đến chân rồi nói:

-Chị là ô sin anh tôi thuê à?

Giọng điệu thẳng quỷ này khiến nó tức chết, rõ ràng là khinh thường nó đây mà, dù có thuê cũng là anh mi chả tiền, mi là cái thá gì mà dám lên giọng với chị:

-Cậu đã thấy ô sin nào tốt nghiệp đại học Kinh Tế Quốc Dân loại giỏi chưa?- tiện thể khoe luôn cho thẳng nhóc đỡ lên mặt

Thằng nhóc tiếp tục nhìn nó, rồi cười khinh khỉnh:

-Đây!

Mẹ ơi sao trên đời có loại hãm như thằng này nhỉ, nó còn đang ú ớ không biết nói gì thì thằng nhóc lại lên tiếng:

-Sao anh tôi không chọn ô sin nào xinh xắn ưa nhìn một tí nhỉ?

Sốc!! Đúng là trẻ em bây giờ hổng thật rồi, mới tí tuổi mà đã biết cái gì mà gái đẹp rồi. Nó quát:

-Trẻ con thì biết cái gì, thời đại này nếu không được việc thì có nhan sắc cũng bằng thừa hiểu không. Nhìn người là phải nhìn năng lực, đừng có mà thực dụng như vậy- nó ra vẻ cụ non.

-Chính vì không có sắc mới phải vất vả học hành để sau này đàn ông không cần thì mới có thể tự mình nuôi sống bản thân chứ- Thằng nhóc ôn tồn nói, đáng vẻ ấy còn hơn cả ông cụ non.

Linh Hương muối mặt, thằng nhóc này sao lại có thể là em trai của một người điềm đạm như Kiến Phong nhỉ, nếu nói cậu ta là con của Cao Thiên Hựu thì chắc nó tin sái cổ mất. Dù sao cũng chỉ là trẻ con, nó không thèm chấp. Linh Hương tươi cười nhìn thằng nhóc:

-Sao cứng biết hay vậy, chị còn tưởng rằng chỉ có phụ nữ mới hay áp dụng trò này, hóa ra cậu nhóc cũng đã tính trước tương lai không có phụ nữ nào dám yêu nên mới chăm chỉ học hành chứ gì?

Thằng nhóc phá lên cười, mà cậu ta còn sung sướng tới mức vỗ tay bôm bốp ấy chứ. Linh Hương im lặng cho cậu ta cười hết đi, lẳng lẳng vào bếp rồi lấy đồ ăn từ trong túi ra chuẩn bị bữa sáng cho nhóc con.

-Ô sin, chị định cho tôi ăn cái gì vậy!- thằng nhóc thoát cái đã ở đằng sau lưng nó

Linh Hương nghe cách nó gọi mình mà bực mình, chẳng buồn đáp lời, thằng nhóc bỗng nói to:

-Cái gì, chị định cho tôi ăn bánh mì với sữa à, nhà quê thế.

Lúc này nó không nhận được, nhà quê cái đầu mi ý, không phải ăn bánh với sữa là thịnh hành trong phim hay sao, với lại ở nhà nó toàn mệnh ai người nấy ăn sáng, may ra mới có hôm mẹ làm ón gì đó nên nó chẳng hiểu nên mua gì,lại vội quá nên chỉ tạt siêu thị mua tạm thôi.

Nó còn chưa kịp quát thằng nhóc thì đã bị lôi ra chỗ tủ lạnh, cậu nhóc thần nhiên mở tủ lạnh ra, nó thất vọng khi nghĩ rằng hình như loại sữa mình mua còn kém chất lượng hơn thứ đang đặt trong tủ lạnh, rồi nó lại nhìn thấy một thùng bánh hữu nghị to đùng đặt cạnh tủ lạnh. Sao người giúp việc đảm đang như nó lại vô dụng hơn cả thằng nhóc chỉ biết ăn vói ngử trước mắt cơ chứ. Nó tắc lưỡi:

-Ăn sáng như vậy là đúng rồi, tôi là người giúp việc quét dọn thôi, lo thêm phần nào thì giám đốc tính thêm tiền cho tôi thôi(nói dối trẻ con)

Nói rồi nó thần nhiên lôi hộp sữa nó mới mua đặt vào tủ lạnh, rồi thần nhiên lấy một hộp sữa mà nó cho là ngon nhất ra, liếc qua thấy ánh mắt cậu nhóc có vẻ khó hiểu, nó giải thích:

-Đặt hộp kia vào tủ lạnh để uống lạnh cho ngon, còn hộp này sắp hết hạn rồi tôi uống không bỏ đi phí (lừa như lừa trẻ con)

Nói rồi nó lấy bánh mì ra ngoài phòng khách ngồi ăn, thằng nhóc này cũng biết điều không hỏi thêm gì, ra ngoài theo nó, tiện thể còn giật lấy một cái bánh để ăn.

Linh Hương miệng vừa nhai bánh, thầm than đúng là chưa hôm nào đói như hôm nay, ăn cái bánh mà thấy ngon không tả được, sức nhớ ra điều gì, nó quay sang thằng nhóc nói:

-Nhóc, đến giờ đi học rồi đấy!

Cậu ta vẫn từ từ nhai nốt miếng bánh, rồi rót sữa ra cốc, uống xong mới thủng thẳng đáp:

-Hôm nay tôi được nghỉ.

Sốc tới mức nghẹn, nó nuốt nguyên một miếng bánh to đùng như thế bảo sao không bị nghẹn. Mãi lâu sau nó mới bình tĩnh lại được, thầm than trong lòng: "Sếp ơi là sếp em mình học như nào cũng không nhớ, sếp đúng là biết làm khổ nhân viên"

14. Chương 14

-Ô sin này, chị định đi đâu vậy, không dọn dẹp nhà cửa à?

Nó không thèm nhìn thẳng nhóc, bước ra cửa:

-Nhóc được nghỉ như vậy thì tự dọn dẹp đi, chị còn phải đi làm!

Nó được bà Lan nhắc nhở rằng giám đốc nó trước khi công tác vẫn còn nhớ tới bản hợp đồng với Tân Thụy, giám đốc bảo hôm nay nó cần tới Tân Thụy để nói tiếp chuyện hợp đồng. Gặp lại cái tên vong ơn bội nghĩa nó cũng không muốn chút nào, nhưng công việc vẫn là công việc, mà có khi không có bản hợp đồng này thì nó sớm ở nhà cùng mẹ rồi ý chứ. Thế là lại vội vàng tới Tân Thụy, trước khi đi thẳng nhóc kia vẫn kịp nhắc nó buổi trưa phải có mặt ở đây để nấu cơm cho cu cậu.

-Cô à, tôi là người của công ty Bình Thái, tôi muốn...

-Xin lỗi cô, giám đốc của chúng tôi không có ở công ty, hẹn cô khi khác vậy.

Gì vậy, nó chưa kịp nói gì thì cái bà chị xinh đẹp này đã cướp lời rồi à. Đến sớm như vậy, chả có nhẽ Cao Thiên Hựu vẫn chưa tới. Nó thất vọng quay bước, vừa chuẩn bị ra cửa thì gặp ngay người quen. Ai chứ cái cô tiểu thư đồng danh này nó không quên được, cô ta chính là Huỳnh Thư, cái cô ả đã làm hỏng điện thoại giám đốc nó. Nó cười thầm, cô ta cũng tới tìm Cao Thiên Hựu, tiếc thay hắn ta lại không ở công ty. Nó ngoảnh lại những mong có thể nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của cô ta, ai dè thấy cô nhân viên rất niềm nở mời Huỳnh Thư đi vào. Trong lòng nó tràn lên nỗi uất hận, sao lại có sự phân biệt như vậy nhỉ. Các người đúng là coi thường Uyển Linh Hương này, nó lập tức đi theo cô Huỳnh Thư đó, trên phương diện công việc nó không thể được gặp Cao Thiên Hựu thì thôi, nó quyết định trở thành thợ săn ảnh, đề tài tình yêu của các cặp đôi trong giới thượng lưu luôn rất được quan tâm, dù sao thì Nhi cũng là nhà báo, nó cũng muốn góp cho bạn một vài mẩu tin. Nhưng khi gần đến phòng Cao Thiên Hựu thì nó nhận ra, chỗ ấy vẫn có một cô thư kí. Nó còn đang không biết làm thế nào thì bộp một cái, một bàn tay vỗ lên vai nó làm nó hoảng hốt, chưa kịp giải thích thì đã có tiếng:

-Ô sin, không phải chị nói đi làm sao, rảnh rồi đi theo cô tiểu thư xinh đẹp kia thì mau về nhà dọn dẹp cho tôi đi.

Nó quay ra, nhận ra cậu nhóc thì khuôn mặt lộ vẻ khó hiểu:

-Không phải cậu theo dõi tôi chứ?

-Chị nghĩ mình là minh tinh à mà khiến tôi đi theo, tôi đi làm

Nó thắc mắc:

-Chẳng phải cậu nói được nghỉ học sao. Ồ, mà cậu thì có thể làm được gì, nếu tới đây quét dọn thì thật là phí phạm, thà rằng cứ để ông anh nhiều tiền của cậu nuôi còn hơn.

Thằng nhóc không ngại ngần cốc vào đầu nó:

-Chị bị mơ à, tôi là người thiết kế nội thất đấy, đừng có nghĩ tôi hạ đẳng như chị

Nó chống chế:

-Dù sao thì cậu cũng chưa ra trường, vẫn chỉ là danh sách dự bị thôi, công ty Tân Thụy lớn như vậy, làm sao có thể nhận cậu được chứ.

Thằng nhóc hình như hơi phật lòng:

-Tôi đã tốt nghiệp đại học ở nước ngoài rồi, chẳng qua mới về thì muốn học thử xem trong nước đào tạo như thế nào thôi.

Nó suýt ngã ngựa, nếu tốt nghiệp đại học rồi thì bây giờ cậu ta cũng phải bằng tuổi nó, nhưng mà sao trông trẻ như vậy chứ. Nó nghi hoặc:

-Cậu 22 tuổi à?

-Hahahaha. Ai nhìn thấy tôi cũng nói tôi chỉ như học sinh đại học thôi đấy. Thế mà tôi cứ nghĩ tuổi tác chẳng tha ai, hóa ra vẫn chưa tôi ra. À mà quên không hỏi chị, chị tên gì, đã chồng con gì chưa?

Nó đỏ mặt, bỗng trở nên ấp úng lạ thường, thì ra là bạn cùng trang lứa. Biết được cậu nhóc này bằng tuổi, lại giỏi giang như vậy, nó thấy hơi hổ thẹn:

-Bạn à, không cần gọi mình là chị đâu, chúng ta bằng tuổi nhau thôi.

Cái tên kia nghe xong thì trở mắt ra nhìn nó, rồi cứ đi vòng quanh xem xét làm nó ngại chết đi được, hẳn ta không biết nó bị dị ứng với đàn ông hay sao chứ, quay người đang định chạy đi thì tên con trai mà nó ngỡ là kém tuổi ấy kéo tay nó lại:

-Mấy năm không về nước, vậy mà Việt Nam mình già đi thấy rõ.

Nữ lòng nào lại có người vui đập nó thế, ngoài ông anh quý hóa của nó ra thì chỉ có tên này chê nó già thôi. Tự nhủ mình là người cao thượng, nó tăng lời câu nói của tên kia, bèn định cất bước đi về.

-Chị không phải là muốn vào phòng của tổng giám đốc sao?

Tên ấy lại còn cố ý nhấn mạnh từ “Chị” nữa cơ đấy. Hắn nói tiếp:

-Tôi có cách giúp chị, nhưng nhớ là trưa nay tôi muốn ăn bún riêu cua nhé!

Nó kéo tay hắn lại, lí trí vẫn còn tỉnh táo, bèn bảo: “Cho tôi mượn cái điện thoại”.Hắn nhìn nó rồi từ từ rút điện thoại ra và tiến về phía cô thư kí. Hai người trò chuyện với nhau cái gì mà cô thư kí ấy cứ cười tíu tít, lại thỉnh thoảng mặt đỏ ửng lên. Nó chửi thầm trong bụng, hẳn ta với tên Cao Thiên Hựu đúng là cá mè một lứa mà, sau này tránh hẳn ra được bao nhiêu thì càng tốt.

Cô thư kí ấy bèn cùng hắn đi ra ngoài, họ đi rồi nó mới mừng thầm, bèn tiến về phòng Cao tổng, thật may là cánh cửa chưa đóng hẳn, vẫn còn một khe hở nhỏ, nó ghé mắt chờ thời cơ để hé cánh cửa to ra một chút.

-Thiên Hựu, hôm nay công việc anh có nhiều lắm không, chúng mình đi thư giãn ở một vài nơi chứ

Nó nhìn qua cánh cửa ấy thì thấy cô nàng tiểu thư đang ngồi trên đùi Cao Thiên Hựu, tay thì vòng qua cổ hắn trông rất gợi tình. Nếu không kể tính xấu của cô ta thì chẳng phải đáng người cô ta rất đẹp hay sao chứ. Haizz. Cao Thiên Hựu vuốt ve cô ả:

-Đương nhiên là có thể chiều người đẹp rồi, hôm nay anh đã hủy tất cả cuộc hẹn để gặp em cơ mà.

Thế giới hiện tại này đúng là hoàng tử thì hiếm mà sỡ khanh thì nhiều. Nó nhận ra những kẻ đẹp trai tài giỏi lại có tiền chính là những tên sỡ khanh cấp độ cao. Trong đầu nó lúc này lại nảy ra một ý nghĩ, trong văn phòng, Cao tổng và một thiếu nữ chân dài ôm ấp nhau liệu có trở thành đề tài nóng hổi không nhỉ. Nếu có thể liêu minh mà chụp được một bức ảnh để đời thì thế nào tương lai của nó cũng rộng mở, tên Cao Thiên Hựu này luôn không muốn công khai quan hệ nam nữ của mình với công chúng, việc này mà tiết lộ ra thì bài báo của Nhi sẽ ăn khách lắm đấy. Vì bạn bè, nó hít một hơi rồi...1...2...3, may mắn họ đang không để ý, cửa mở ra một chút cũng không có tiếng, nó bèn rút nhanh điện thoại ra chụp, cũng may là nó đã nhanh trí mượn cái điện thoại của tên kia, bởi điện thoại của nó không thể tác nghiệp ở khoảng cách xa như vậy được. “Tách! Tách”. Khổ nỗi cái điện thoại của tên kia hình như chưa tắt tiếng. Chụp được hai cái thì Thiên Hựu đã đẩy Huỳnh Thư ra, gọi to: “Ai?”. Nó hoảng hốt rút điện thoại về, chạy thật nhanh ra khỏi nơi quỷ quái này, nếu không phải vì tên Thiên Hựu chơi xỏ nó lần trước thì nó đã chẳng chơi xấu như vậy.

Thiên Hựu tiến nhanh ra phía cửa và kịp trông thấy một cô gái mặc áo trắng, buộc tóc đang dần mất hút.

-Anh! Có phải họ là cánh nhà báo?

Thiên Hựu cười, giọng ngạo mạn:

-Cô ta có phải là nhà báo hay không cũng không quan trọng, có lẽ cô ta không phải là người của Tân Thụy. Nếu cô ta thực sự có tài thì phải xem cô ta làm cách nào mang bức ảnh đó ra ngoài.

Thiên Hựu cầm điện thoại lên:

-Bảo vệ, cửa ra vào của công ty phải thật chú ý, không cho bất cứ cô gái nào áo trắng ra ngoài, đặc biệt là người buộc tóc. Kiểm soát tất cả thang máy, nếu bắt gặp cô gái nào như tôi nói cũng giữ cô ta lại

Trở lại với Linh Hương, nó chạy thực mạng tới mức quên rằng có thang máy, chỉ biết lao xuống cầu thang y như phim hành động. Dù sao thì nó cũng kịp nhận ra mình ngốc như thế nào khi đã xuống bởi hai cái cầu thang, thế là nghĩ thế nào lại tiến về phía thang máy. Đang đi thì có người kéo vào trong phòng vệ sinh, cảm giác tim đập mạnh lại còn cảm thấy đó là đàn ông, sợ chết khiếp khi nghĩ đến tên sở khanh trong công sở. Lúc quay ra nhìn thấy người đàn ông trước mặt, nó mới thở phào nhẹ nhõm, ừ mạnh cái tên này ra:

-Cậu làm cái gì mà cứ làm tôi sợ chết khiếp như vậy?

-Tôi mới phải hỏi cô làm gì, cô có biết công ty huy động bảo vệ tìm một người con gái mặc áo trắng với buộc tóc không. Nghe tới đây tôi nghĩ ngay là cô.

Nó nghe đến đây thì hơi hoảng, đã chạy nhanh như vậy mà vẫn bị tên Thiên HUY đó nhìn thấy:

-Tôi, tôi chỉ tiện tay chụp vài bức ảnh của Cao Thiên Hựu để trả thù thôi, chạy nhanh như vậy mà vẫn bị hắn nhìn thấy.

Hắn nhìn Linh Hương, thở dài:

-Cô bao nhiêu tuổi mà thông minh dữ vậy, Cao tổng của Tân Thụy mà để đứa tiểu tốt như cô chơi lại sao?

Nó thộn mặt, thật ra nó cũng là đứa biết điều, chỉ là thỉnh thoảng dây thần kinh cảm xúc đẩy lên cao quá khiến cho lý trí của nó chưa kịp định hình mà thôi.

-Hay, hay là...tôi ra ngoài đem trả cho hắn cái bức ảnh này, xin lỗi hắn vài câu, dù sao thì tôi với hắn cũng gọi là có chút quen biết

-Cô quen biết được với anh ta bao nhiêu, tôi đã tìm hiểu anh ta trước khi vào công ty rồi, quen biết kiểu như cô mà cũng đòi hắn tha cho á, cô nguy hiểm cũng nguy hiểm vừa vừa thôi.

Nó biết là hắn đang chơi khăm nó, nhưng mà trong hoàn cảnh này nó không có quyền cãi lại, dù sao thì cũng phải nhờ vả hắn. Nó nhẹ giọng:

-Bạn à, vậy tôi phải làm thế nào, giúp tôi được không. Nếu hôm nay tôi phải lên đồn cảnh sát thì lấy ai nấu bún riêu cho bạn.

Nó đang định nói tiếp thì tên bằng tuổi suýt một tiếng, cả hai bây giờ mới lắng nghe tiếng động trong phòng vệ sinh. Mẹ ơi, rõ ràng là bên trong có đôi nam nữ nào đấy mà. Tên bằng tuổi kéo nó lại gần cửa phòng vệ sinh đang đóng chặt ấy, và thấy ngay một đồng áo lộn xộn đang vắt vẻo trên cao. Hắn ta nhanh nhẹn lôi cái áo nữ xuống, nó thì thầm cảm ơn trời phù hộ, may mắn đúng là mỉm cười với nó rồi. Tên bằng tuổi lại lôi nó đi, nó thắc mắc:

-Anh không định cho tôi thay áo rồi tặng luôn cho cô gái kia cái áo trắng này à, tí nữa cô ta biết ra ngoài thế nào?

Hắn không trả lời, lôi nó đến phòng vệ sinh tầng khác rồi nói:

-Cô thay ở đây đi, sau đó đợi tôi một lát!

Nó tiến vào trong thay cái áo đỏ này, màu đỏ không hợp với nó, lại thấy cái áo này khiến nó già thêm mấy tuổi, phong cách này thật chẳng giống ai.

Đúng lúc đang suy nghĩ thì tên bằng tuổi lại tiến vào, trên tay còn cầm một cái kéo.

-Nè, nè, anh định làm gì vậy?

-Cô nghĩ chỉ thay mỗi cái áo là xong à, dù sao thì cũng phải cắt ngắn tóc đi chứ.

Nó nhìn hần, mắt ngân ngấn:

-Không làm không được sao, tôi đã nuôi nó bao nhiêu năm, nhìn cũng quen mắt rồi. Với lại, nếu anh cắt lờm chờm thì làm sao mà qua mắt được người khác.

Hần ta cười:

-Yên tâm, tôi nhìn thợ cắt tóc nhiều rồi, chỉ là chưa có dịp thực hành mà thôi.

15. Chương 15

-Anh cho tôi thành con quỷ gì thế này- nó quát tháo âm ỉ

Cái tên bằng tuổi nhìn nó mỉm cười:

-Không ngờ ngay cả dưới tay nghề của tôi thì cô vẫn không trở nên đẹp dễ được.

Mặt nó xù xuống, tự dưng đi làm những chuyện không đâu để giờ biến thành cái thể loại gì không biết. Nó vốn thấy vẻ ngoài của mình cũng tạm được, nhưng không ngờ sau khi vào tay tên này lại thành một đứa già trước tuổi thế này. Nó chẳng thèm cảm ơn, bước thẳng ra khỏi cửa. Tên con trai kia ngay lập tức gọi giật lại:

-À mà tôi quên không hỏi cô tên gì?

-Uyển Linh Hương- nó nhanh chóng đáp

Hần ta bước nhanh ra khỏi nhà vệ sinh rồi đi qua nó, trước khi mắt hút còn nói:

-Cô ngoài cái tên đẹp ra thì chả có cái gì!

##%'##'##%#

Cái gì mà ngoài tên đẹp ra chẳng còn cái gì, cái tên này khinh thường nhau quá đây mà, chỉ bởi vì hần đi du học còn nó học trong nước. Được lắm, sau này có con nó thề với trời là nó nhất định cho con nó ra nước ngoài để có thể khênh với đời. Tên ấy đi được một đoạn rồi nói vọng lại cho nó:

- Sau đó về nhà làm bún riêu cho tôi đi. À mà chị Hương à, tôi tên là Mặc Lâm nhé!

Nó bĩu môi, tưởng anh thế nào chứ ngoài cái tên khiêm tốn ra thì chẳng được cái gì cả.

Lần này tuy không còn lo bị phát hiện nữa nhưng nó lại thấy kém tự tin kinh khủng, cái bộ dạng đến nó còn không chấp nhận được nữa là người ngoài. Thở dài đi đến thang máy, nó để ý thấy những ánh mắt kì quặc của mọi người, cũng may họ chỉ là người lạ, sau khi rời khỏi cái nơi quỷ quái này thì sẽ chẳng có cơ may gặp lại họ, thế nên để cho họ thấy cái điệu bộ này của mình bây giờ cũng chẳng sao, khuyến mãi cho họ niềm vui ngày hôm nay vậy.

Nghĩ như vậy, tâm tình Linh Hương cũng thoải mái hơn nhiều, vừa bước ra khỏi cầu thang thì thấy anh Minh, nó cũng vui vẻ tiến gần chào hỏi, quên mất rằng trông mình đang kì quặc như thế nào

-Anh Minh, khỏe không- nó vỗ vào vai Minh

Minh từ từ quay lại, rồi giật mình nhìn Linh Hương:

-Linh HƯƠNG, em chọn cái phong cách thời trang nào thế này?

Nó cười xòa, vò vò mái tóc ngắn mà tên quỷ quái kia tạo ra:

-Thằng em họ nó mới đi học cắt tóc anh ạ, nó khoe nó đã học được nhiều kiểu, muốn cắt miễn phí cho em. Nghĩ nó vẫn còn đang thất nghiệp ở nhà nên em tạo điều kiện để nó thực hành

-HAHAHAHA...

Tràng cười phát ra khiến nó thấy lạ, anh MINH đâu phải là người vô ý như thế nữa, để ý lại thì thấy tên Cao Thiên Hựu đang cùng Huỳnh Thư đi ra. ANh ta tới chỗ nó, nhìn một lượt rồi lại cười tiếp:

-Xem ra em họ cô không những định làm nhà tạo mẫu tóc mà còn làm nhà thiết kế thời trang nữa thì phải. Phong cách tạo cho cô rất phù hợp. Haha. Cậu ta nếu biết đào tạo chắc chắn chờ thành nhân tài đấy.

Nó im lặng không nói, nghĩ quê không chịu được, đã thế đây lại còn là đại sảnh công ti, người ra vào thiếu gì, tên khốn này oang oang cái mồm ra chả khác nào mời mọi người tới đây bình phẩm nó. Huỳnh Thư đó cũng được phen góp vui:

-Không biết người bình dân như mấy cô ấy nghĩ thế nào, chứ phong cách này mà đem vào giới thượng lưu chắc chắn sẽ trở thành thảm họa. Cao tổng, anh thấy tôi nói đúng không.

Cao Thiên Hựu cười mỉm, tâm tình xem ra đã thoải mái hơn, anh cũng không hiểu sao cứ khi gặp cô gái này, anh lại cảm thấy vui vẻ.

Linh Hương có chút xấu hổ, nhưng phần nhiều cảm giác của nó lúc này chính là khinh bỉ. %\$@%\$%\$# Bà nói bà thượng lưu, thượng lưu gì cái loại bo bo từng đồng, giàu có như vậy làm hỏng diện thoai của người khác cũng không chịu, lại còn để người bình dân như nó nai lưng ra làm việc trả nợ, thượng lưu ở đâu không biết. Nó nhìn khuôn mặt đắc ý của cô ả thì tức không để đâu cho hết tức, ban đầu chỉ định trả thù tên Cao Thiên Hựu mà chụp lấy bức ảnh, cũng có hơi áy náy khi đưa cô ta lên mặt báo, nhưng bây giờ nhìn thấy thái độ của cô ta mà ức chế không chịu được. Linh Hương cũng thừa biết là nếu chuyện này lên báo thì Huỳnh Thư ả chắc chắn đắc ý, vì tiểu thư như họ ai chả muốn công khai mối quan hệ với Cao tổng của Tân Thụy. Nhưng mà nó sẽ bảo Nhi thêm muối vào, hủy hoại thanh danh cô ta đi càng tốt, ai bảo cái đáng điệu ngồi trong lòng Cao Thiên Hựu câu dẫn không chịu được.

-Tôi hẳn là nói không sai nên mới khiến cô im lặng!- Huỳnh Thư bắt chợt lên tiếng

Linh Hương nhủ thầm, tự bảo lòng mình xuôi cơn giận lại, ăn to nói lớn ở đây chỉ có thể là những kẻ lắm tiền nhiều của, tiền bạc nó lại chẳng có nhiều, cứ mạnh mồm lên như họ thì khổ, bài học từ những lần trước khiến nó rút ra kinh nghiệm xương máu: “Dù đúng hay sai, tốt nhất không nên mở miệng đấu lý với bọn đại gia, họ có khả năng trụ vững trên thương trường nghĩa là họ đã phải trang bị ỉnh đủ mọi thủ đoạn, mình chỉ là một tiểu tốt, hoàn toàn không có khả năng thắng họ”. Nó lại chọn cách im lặng, ngậm bồ hòn làm ngọt, mắt hướng lên nhìn Huỳnh Thư cười thân thiện. Điều bộ ả không những không khiến HUỖNH Thư im lặng mà ngược lại khiến cô ta càng ngạo mạn hơn, cười rất vui vẻ mà nói:

-Cao tổng, xem ra đối tác này của anh thật sự là có vấn đề, trên thương trường mà không biết tranh đấu thì làm sao có thể đứng vững

Thiên Hựu mỉm cười không nói, cái điệu bộ của Linh Hương quả thật đã tiến bộ so với lần gặp anh ở công ty. Lần ấy anh chỉ nói vài câu khiến cô gái này nổi giận phùng phùng mà mắng chửi, ánh mắt bây giờ thì lại ngoan ngoãn như mèo con, mới có một ngày không gặp mà cô gái này thay đổi khá nhiều, anh thích thú cười to, rất thú vị, rất thú vị.

Linh Hương nghe tiếng cười của đôi gian phu dâm phụ kia thì đầu óc như nổ tung, ả Huỳnh Thư kia nói gì, không biết tranh đấu thì không đứng vững trên thương trường, điều ấy hiển nhiên đúng, nhưng nó tự hỏi cô ả đã làm gì để trụ vững trên thương trường, người lấn lộn bao năm để trở thành Huỳnh tổng là bố cô ta, cô ta chỉ là may mắn được làm con cái ông Huỳnh tổng ấy thôi, làm cái gì mà ra vẻ dầy dờn nó như thế. Nó tin chắc nếu là người lâu năm trên thương trường sẽ hiểu nó đang lấy lùi để tiến, là người biết nhịn nhục để làm việc lớn. Nó lại chọn cách im lặng, khẩu hiệu của nó chính là “im lặng là thành công”, nó phải học tập thần tượng Sài Cửu của nó trong phim “Xứng danh tài nữ”. Anh Sài Cửu có thể gặm xương chó, có thể chịu sự khinh bỉ của mọi người để trở thành một vị hảo hán anh hùng thì tại sao nó không làm được, biết đâu sau khi nó nhịn nhục thành công nó có thể giống như anh Sài Cửu kết giao được với những hảo hán.

Thiên Hựu nhìn vào khuôn mặt vẫn đang trầm tư của Linh Hương. Anh biết cô đang suy nghĩ, đang suy nghĩ về việc mình nên nín nhịn, nhưng mà có lẽ cô sắp không chịu được bao lâu. Huỳnh Thư không phải là người biết điều, càng im lặng thì cô ta sẽ càng lấn tới thôi, mà Linh Hương thì khả năng chịu đựng còn rất kém, anh tin chẳng mấy mà sẽ có trò vui.

Quả nhiên Huỳnh Thư thấy bộ dạng ấy của Linh Hương thì thấy mình chiến thắng hoàn toàn, cô cất tiếng nói:

-Chẳng lẽ cô bị câm!

Nghe đến đây thì nó không chịu được thật, nó có phải cáo thành tinh đã tu luyện ngàn năm đâu, thực chất thì mới rèn được khả năng nhẫn nhịn đã gặp ngay loại không biết đối nhân xử thế như thế này, đúng là nhẫn nhịn vô ích. Ngay lập tức trong đầu nó hiện lên hình ảnh của Nhi và câu nói bất hủ: “mày có xứng làm bạn với 3 đại anh hùng chúng tao không hả”, rồi lại ngay lập tức cặp bài trùng của Nhi là Tinh lên tiếng: “Hảo hán chúng tao thà chịu chết dưới đao kiếm khác chứ không chịu nhục trước mấy mụ đàn bà”. Lúc nghe bọn bạn nói thế, nó cứ nghĩ rằng mình cũng là đàn bà, là hảo hán cũng là nữ hảo hán thôi, ai dè hôm nay mới biết loại đàn bà mà Nhi và Tinh ám chỉ chính là người như Huỳnh Thư. Nó vô thức gật đầu tán thành ý kiến của mấy đứa bạn, khoe môi vẫn nở nụ cười mà nhìn Huỳnh Thư đáp lễ:

-Huỳnh tiểu thư thông cảm, này giờ tôi đang suy nghĩ khái niệm giới thượng lưu mà Huỳnh Thư nói nên không tập trung cho lắm.

Đám nhân viên Tân Thụy cũng tò mò, này giờ thấy giám đốc mình đang đứng cạnh hai cô gái thì cũng tiến tới xem cuộc trò chuyện, Cao Thiên Hựu cũng không có ý nhắc nhở họ, bởi anh muốn xem cuối cùng thì một trong hai người này, ai sẽ là người phải chịu lép vế, ai sẽ phải chịu sự xấu hổ trước mọi người.

Huỳnh Thư thấy nhiều người xuất hiện xung quanh, bản thân cũng muốn chứng tỏ địa vị của mình, cao giọng nói:

-Cô gái này đúng là kì lạ, chẳng hề khái niệm “giới thượng lưu” mà cũng phải suy nghĩ, nếu cô cảm thấy khó hiểu thì tôi có thể cho cô ví dụ. Ví dụ ngay tại đây, tôi và Cao tổng chính là người trong giới thượng lưu.

Linh Hương thấy buồn cười, định cười to cho thoải mái, nhưng lại để ý có nhiều người xung quanh, nên chỉ cười mỉm, nhưng chắc chắn rằng khuôn mặt vô cùng thoải mái:

-Thì ra là vậy. Huỳnh Thư chắc chẳng nhớ tôi là ai, nhưng vì cái gọi là phong thái thượng lưu của tiểu thư tôi nhớ rất rõ.

Huỳnh Thư còn đang kiêu ngạo thì Linh Hương lại nói tiếp:

-Tiểu thư không biết có nhớ đã từng thắng tay hát bay điện thoại của một người vì lý do chụp trộm Cao tổng không?

-Thì ra đứa con gái đó là cô- Huỳnh Thư ném ánh mắt khinh bỉ về phía Linh Hương.

Linh Hương cười thầm, cứ khinh bỉ cho đã đi, sợ rằng cô sau này chẳng dám vác mặt tới Tân Thụy nữa.

-Huỳnh tiểu thư không biết, chứ đến bây giờ tôi vẫn thắc mắc tại sao tiểu thư lại không cho tôi chụp ảnh Cao tổng. Lúc đầu cứ nghĩ cô với Cao tổng là một đôi, bây giờ mới rõ dù cô với Cao tổng ít quen biết nhưng vì cùng thuộc tầng lớp với nhau nên bảo vệ nhau.

Đám nhân viên tò mò, mọi người bàn tán sôi nổi, hầu hết suy nghĩ rằng Huỳnh Thư và Cao tổng có quan hệ trai gái. Huỳnh Thư đưa mắt nhìn Cao Thiên Hựu. ánh mắt của anh lộ vẻ không vui, ai cũng rõ, trước nay anh ghét nhất phải công bố mấy chuyện trai gái của mình. Huỳnh Thư sợ mất lòng Cao Thiên Hựu, bèn đáp:

-Hôm đó chỉ là vô tình.

-Người bình dân như chúng tôi rất có trách nhiệm, đã làm hỏng cái gì của người ta thì nhất định phải đền. Thực chất cái điện thoại ấy tôi không có tiền mua nổi, chỉ là mượn tạm của bạn, tôi cũng đã góp ý muốn cùng tiểu thư đền cái điện thoại, ai dè tiểu thư giàu có như vậy vẫn tiếc người thường dân như tôi vài đồng. Haizzz. Thế là sau đó tôi phải gán mấy tháng lương cho người bạn, thường dân thì vẫn chỉ có cách ấy thôi, chứ tôi đâu thể chạy được như một số người.

Huỳnh Thư giận tím mặt, bởi vì người xung quanh bàn tán, cười cô ta bởi vì tuy giàu có mà lại ki bo. Huỳnh Thư lạnh lùng nói:

-Giờ cô muốn bao nhiêu?

Linh Hương nghe xong mắt sáng lên, vui vẻ nói:

-Tiểu thư thật là có phong thái của người thượng lưu, tiểu thư đã có ý như vậy thì tôi không thể để mọi người tiếp tục bàn tán tiểu thư là người bần tiện được. Điện thoại ấy tôi không biết giá cả bao nhiêu, nhưng nghe anh bạn nói cũng tốn khoảng 30 triệu. Thôi thì tôi dù nghèo đến mấy cũng không thể mất mặt được, tôi với tiểu thư công bằng, mỗi người gánh một nửa vậy.

Linh Hương vẫn ra vẻ tặc lưỡi tiếc của.

Thiên Hựu phì cười, anh tưởng là cô gái này sẽ làm đến cùng như hôm qua khi cãi nhau với anh chứ, thật không ngờ cuối cùng lại chọn cách dừng lại, mà dừng rất ư là đúng lúc.

Mọi người xung quanh thì thầm hỏi han, đặt câu hỏi không biết bạn điện thoại đó như thế nào mà có giá như vậy. Ai cũng biết nhân viên hầu hết đều là thường dân, họ nghe Linh Hương bảo sẽ đền 1 nửa thì khen ngợi Linh Hương, bảo rất xứng với tính cách người thường, làm cho ra làm, đền cho ra đền, không thể thua kém ai được (Thực chất họ đang an ủi bản thân, tự nhận mình giống cô gái áo đỏ tóc ngắn kia, dù gia cảnh bình thường nhưng nghĩa khí =))).

Huỳnh Thư biết mình ăn phải quả đắng, cái điện thoại mà hôm đó cô làm hỏng nhìn qua cũng không có giá ấy, nhưng nếu bây giờ kì kèo thì lại bị đám người xung quanh nói nọ nói kia, họ căn bản đã bị Linh Hương làm mờ mắt, họ không chứng kiến tận mắt nhưng về mặt lại ra điều ta làm nhân chứng. Huỳnh Thư nén cơn giận, coi như hôm nay gặp phải lừa đảo.

Linh Hương vui vẻ nói tiếp:

-Không cần phải gửi qua tài khoản gì đâu mất thời gian, tôi cũng không sợ mất mặt trước mọi người, dù sao tiền ấy tôi cầm mọi người ở đây nhìn thấy cũng cảm thấy hoàn toàn thấy xứng đáng. Thôi thì tôi biết Huỳnh Thư lúc nào cũng phải có nhiều tiền trong ví, chi bằng đưa luôn cho tôi, hay nếu thiếu thì tiểu thư mượn tạm Cao tổng cũng được.

Dù sao Linh Hương cũng phải phòng xa, nhờ may ả Huỳnh Thư này lật lọng thì sao.

Cao Thiên Hựu về nhìn Linh Hương:

-Có lẽ Huỳnh tiểu thư không mang tiền, để tôi trả thay cũng được, có dịp tiểu thư chuyển khoản cho tôi, như vậy chúng ta không phải cãi nhau nữa.

Nhận được số tiền từ tay anh Minh, Linh Hương mừng thầm, không lẽ Mặc Lâm là thần may mắn của nó, mới gặp hần sáng nay mà đã thoát được kiếp nạn lớn như vậy, nhất định phải để hần có một bữa bún riêu ngon miệng mới được.

Mọi chuyện cũng xong xuôi, Huỳnh Thư cũng rời khỏi công ty Tân Thụy, mọi người cũng tản ra trở lại công việc. Linh Hương đang định bước đi thì Cao Thiên Hựu gọi lại:

-Cô Linh Hương, cô có thể đi, nhưng máy ảnh phải ở lại?

Linh Hương bất động, đã thành như vậy rồi, tại sao hần vẫn biết là cô.

16. Chương 16

-Tôi nói còn chưa rõ sao, cô Uyển Linh Hương?- Thiên Hựu tiếp tục lên tiếng

Cô vẫn tiếp tục bất động. Cao Thiên Hựu tiến gần về phía cô, vỗ vai:

-Đáng tiếc, cô thay đổi thể nào đi chẳng nữa thì vẫn còn sót.

Cô ngậy ngốc nhìn Cao Thiên Hựu:

-Sốt gì?

-Nhân viên của tôi lúc này báo cho tôi rằng có một cô gái là nhân viên của Bình Thái đến tìm tôi, cô gái ấy mặc áo trắng, buộc tóc. Cô giải thích giúp tôi xem ngoài cô ra còn có đồng nghiệp nào đến tìm tôi không?

Cô thất vọng hoàn toàn, tên Mặc Lâm cuối cùng cũng chỉ là một tên non tay kém nghề nghiệp mà thôi, đầu đi đầu lại cũng không qua mặt được Cao tổng của Tân Thụy. Mặt nó trắng bệch:

-Cao tổng, tôi...tôi không biết anh nói máy ảnh nào. Không gặp được anh, tôi cùng lắm chỉ đi nhờ cái nhà vệ sinh của công ty anh để thay đổi diện mạo. Thật ngại quá, trưa nay tôi có hẹn với người yêu.

Thiên Hựu hơi nhú mày. Linh Hương có người yêu rồi ư, cô ta nhanh như vậy sao. Lý do ấy đúng là chưa thể chấp nhận được.

-Người yêu của cô, thằng cha nào mà xui xẻo vậy?

Linh Hương chửi thầm, trong hoàn cảnh này mà hắn ta còn nói xỏ cô được. Linh Hương gãi gãi đầu:

-Cao tổng, anh nói như vậy có phải hơi quá không. Dù sao thì Cao tổng cao quý như vậy, làm sao hiểu được cái gì gọi là tình yêu.

-Sao cô biết tôi không hiểu gì về tình yêu, tình trường tôi đã trải qua còn nhiều hơn cô gấp trăm lần đấy.

Linh Hương cười cười:

-Ý Cao tổng là anh đã yêu sao. Vị tiểu thư nào mà may mắn vậy, chẳng lẽ là Thái Y Lâm

Thiên Hựu hơi tức giận, chuyện của anh xưa nay chưa có ai dám mở miệng bàn tán. Linh Hương cũng nhận ra thái độ anh ta không được ổn, nên nhanh chóng nói tiếp:

-Thật ra chuyện của Cao tổng tôi cũng không biết nhiều lắm, xem nhiều báo lá cái quá nên tôi chỉ đoán bừa thôi, Mong Cao tổng đừng để bụng nhé.

Nói rồi Linh Hương nhanh chóng xoay người, nhưng khi vừa chuẩn bị bước đi thì cô nhận ra cánh tay mình đã bị giữ lại, quay mặt lại nhìn ánh mắt của Cao Thiên Hựu, cô giật mình. Đôi mắt ấy mang đầy sát khí:

-Tôi ghét phải nhắc lại lần thứ hai. Tôi cho cô ân huệ cuối cùng, để máy ảnh ở lại.

Tuy hơi hoảng sợ vì cách nói chuyện của Cao Thiên Hựu, nhưng lý trí của Linh Hương thì đang suy nghĩ, Cái gì mà ghét phải nhắc lại lần thứ hai, cái gì mà để máy ảnh ở lại. Tên Cao Thiên Hựu này đúng là thiếu năng quá mà, làm gì có ai chịu hi sinh cái máy ảnh của mình mà đưa cho hắn chứ, đúng là thần kinh.

Minh đứng bên cạnh, anh nhận ra ánh mắt của giám đốc mình, đó chính là ánh mắt mỗi khi Cao Thiên Hựu muốn loại bỏ một ai đó, đồng thời đây cũng là ánh mắt tàn nhẫn để kết thúc một mối tình nào đó của Cao tổng. Minh nhớ rằng Cao tổng trước nay gặp Linh Hương chưa bao giờ dùng ánh mắt ấy, anh cảm thấy sự việc trở nên nghiêm trọng, nên nhanh chóng nói:

-Linh Hương, chuyện này không đùa được đâu, em mau đem bức ảnh ấy ra đi.

Linh Hương dường như chưa ý thức được chuyện sắp tới, lại thấy Minh đứng về phía Cao Thiên Hựu, không khỏi tức giận:

-Em không có, mà nếu có thì cũng chỉ là một bức ảnh thôi, làm gì phải làm to chuyện như thế chứ. Người tình của anh ta đâu có thiếu gì, một hai bức ảnh thì chết được người à?

Minh một lần nữa giật mình, anh rất rõ giám đốc của mình, xưa nay chuyện anh ghét nhất chính là có người xem vào việc riêng tư của mình. Anh không hiểu lý do tại sao, nhưng ấn tượng nhất là có một lần, báo trí đăng tải một bức ảnh của Cao tổng và một cô ca sĩ ở với nhau trong khách sạn. Cao tổng lập tức dùng tiền dập tắt các bài báo, đồng thời bắt anh đi điều tra xem người nào đã đăng tải thông tin ấy, và sau đó tay nhà báo ấy phải mất việc, người thân trong gia đình hắn cũng không thể kiếm việc làm ở bất cứ đâu. Anh cứ tưởng Cao tổng chỉ có kiên nhẫn làm việc này cùng lắm là mấy tháng, ai dè tới một năm sau, tay nhà

báo ấy lẫn gia đình vẫn không kiếm được việc làm, gia đình xuống cấp trầm trọng. Anh cũng nhớ rằng Lưu Mạnh Hà, con trai chủ tịch Lưu thị, chỉ vì một lần lỡ nhắc đến mối quan hệ mập mờ giữa Cao tổng và một cô diễn viên nổi tiếng mà khiến cho cả tập đoàn Lưu thị trong vòng ba tháng biến mất khỏi thương trường. Anh coi Linh Hương là em gái, nên không muốn Linh Hương dẫm phải vết xe đổ này, Linh Hương đi đã quá xa rồi.

Cao Thiên Hựu buông câu lạnh lùng:

-Cô muốn bao nhiêu?

Linh Hương ngó người, Cao Thiên Hựu ngày hôm nay cô nhìn thấy, đích thực là ấn tượng của lần đầu tiên, là kẻ có thể bất chấp mọi thủ đoạn, cô cảm tưởng như người này đối với cô hoàn toàn xa lạ, thái độ của hắn khi gặp cô ở Tân Thụy không hề như vậy. Chẳng nhẽ qua một ngày, hắn trở nên khác biệt nhanh chóng như vậy sao?

Mình nhanh chóng nói:

-Linh Hương, nếu em cần tiền cứ việc ra giá, giám đốc sẽ chuộc bức ảnh

Cao Thiên Hựu hơi nghiêng đầu, cô ta nên biết điểm dừng. Anh chưa từng phải nói nhiều với ai như vậy, cũng chưa từng cho bất cứ kẻ nào cơ hội, bởi anh biết rằng, cho họ cơ hội chính là tăng thêm bất lợi ỉnh. Anh cũng không hiểu sao lại cho Linh Hương một cơ hội, chỉ biết rằng khi nghĩ đến kết cục của cô ta thì có một chút không muốn. Có lẽ anh không muốn tự tay hủy món đồ chơi khi mà nó chưa thuộc về anh.

Linh Hương này trong mắt mọi người là loại ham tiền thế cơ à, cô đòi Huỳnh Thư bồi thường là chính đáng, cùng lắm sau khi trả tiền cho giám đốc, cô còn một chút lệ phí coi như Huỳnh Thư bồi thường vì những đen đui mà cô phải chịu. Không ngờ mọi người lại cho cô là loại làm tiền. Cô quay sang Cao Thiên Hựu:

-Anh nghĩ tôi cần tiền của anh lắm hả, anh nghĩ tôi là loại người coi tiền là mạng sống, là danh dự chắc. Tôi chẳng hổ thẹn gì khi đòi số tiền chính đáng từ tay Huỳnh Thư, các anh đừng có lấy đó làm lý do để nhận xét tôi.

Linh Hương hùng hổ bước đi. Lần này Cao Thiên Hựu không cho phép bất cứ bảo vệ nào ngăn cô lại, anh nói theo:

-Tôi phải nói trước với cô, nếu cô sử dụng bức ảnh ấy, thì hậu quả phải chấp nhận gánh lấy.

Linh Hương vẫn bước đi, lòng ngập lửa giận, mà thường thì giận mất khôn. Cô chính là đang trong tình trạng ấy, đối với Huỳnh Thư hay những người khác, cô có thể biết dừng đúng lúc, nhưng không hiểu sao, cứ mỗi lần cãi nhau với Cao Thiên Hựu, cô lại luôn suy nghĩ nông cạn như vậy.

Mình có gọi với theo Linh Hương nhưng không được, trong lòng anh rất lo cho cô, bèn quay lại nhìn Cao tổng.

Cao Thiên Hựu im lặng, anh nhìn theo bóng của Linh Hương, tự nói với bản thân: “nên kết thúc rồi”.

Kết thúc ư? Rốt cuộc Cao Thiên Hựu muốn kết thúc điều gì, phải chăng anh không muốn chọn Linh Hương làm con mối mới, thay vào đó anh sẽ làm những gì cần làm đối với kẻ thù. Nói kẻ thù có vẻ hơi quá, bởi những người xứng đáng được Thiên Hựu coi là kẻ địch thật sự phải khiến anh cảm thấy nguy hiểm, có lẽ đơn giản anh cho rằng, Linh Hương cũng chỉ là một trong số nhiều con ruồi làm phá hỏng không khí bữa ăn của anh mà thôi. Hoặc nếu không phải vậy, ta có thể xem như sự kết thúc ở đây chính là kết thúc thứ cảm xúc kì lạ khi anh gặp Linh Hương.

Trở lại với Linh Hương, cô nàng ra khỏi Tân Thụy thì lấy ngay điện thoại ra gọi cho Nhi.

-Linh Hương, m bảo có thông tin nóng hổi cho tao cơ mà, nói đi, nói đi.

Nhi và Linh Hương đang ở trong quán trà sữa. Nhìn thấy điệu bộ hóng hóng hót hót của con bạn khiến Linh Hương hơi bực mình:

-Thế hóa ra vì cái thông tin hot ấy m mới chịu ra gặp con bạn này à?

Nhi cười cười an ủi:

-Bà nội ơi, chả nhẽ bà lại ghen. Công việc này chả dễ gì tao mới xin được. Ở đây làm cũng chưa có bài nào nổi trội, ề cả mặt. Chẳng nhẽ không có chuyện gì quan trọng tao lại xin ra ngoài để đồng nghiệp cười cho thối mũi. Trước khi xin phép ra ngoài trong giờ làm việc, tao đã phải khẳng định với tổng biên tập là nhất định sẽ có tin tức nóng hổi cho ông ta, m nói xem...

-Thôi không phải biện minh, cái đồ trọng tiền khinh bạn- Linh Hương nói- m có biết vì nghĩ đến m mà t thành ra thế này không?

Nhi bây giờ mới chú ý tới bộ dạng của con bạn, mái tóc cắt nham nham nhỏ nhỏ, cái áo đỏ chẳng biết lôi ra ở đâu. Nhi trở mắt ra nhìn rồi đắc trí vỗ đùi cười khanh khách.

Linh Hương nhìn thấy điệu bộ ấy của Nhi thì tức giận, vậy mà trong lúc nguy nan như vậy cô đã từng một lòng nghĩ đến tương lai công việc của bạn. Đang định đứng dậy thì Nhi giữ tay Linh Hương lại, một tay vẫn ôm bụng cười. Nhi vừa cười dở vừa nói:

-Linh Hương, tao biết m đã hi sinh cho tao quá nhiều. Tao quá cảm động. Để m phải khổ tao rất áy náy. Thôi thì m ngồi xuống cho xuôi cơn giận rồi ăn gì uống gì cũng được. Hôm nay tao khao m tuốt.

Nhắc đến vấn đề ăn uống thì Linh Hương lập tức thay đổi thái độ, dù sao cô cũng xứng đáng được ăn một bữa ra trò. Linh Hương ngồi trở lại bàn, ngồi xuống gọi ra hai cốc trà sữa, một táo một ca cao, gọi thêm 3 cái xúc xích, hai cái nem chua, đoạn quay sang nói với Nhi:

-Đây là phần của tao, mày có ăn gì thì tự đi mà gọi.

Nhi trở mắt nhìn con bạn, nhưng suy nghĩ đến việc bạn vì muốn tìm tin hot cho Nhi mà phải mang cái bộ dạng này thì không tính toán với Linh Hương nữa.

Linh Hương vừa uống vừa thao thao bất tuyệt kể về chuyện sáng nay của mình, đồng thời cô mang điện thoại của Mặc Lâm ra, cho Nhi xem mấy cái ảnh cô chụp được. Nhi nhìn thấy thì mắt sáng rỡ lên, reo lên:

-Bà cô của tôi ơi, không ngờ bà lại giỏi như vậy. Săn được tin tức của Cao tổng Tân Thụy không phải dễ đâu nhé. Nhất là chuyện đời tư, tao nghe mấy tiền bối nói rằng chuyện đời tư của hần chẳng mấy ai có thể mò được, mà căn bản cũng ít ai dám mò.

Linh Hương đắc ý:

-Ôi dào, thiên hạ đồn thổi thế thôi. Chứ tao hiên ngang cầm điện thoại ra khỏi Tân Thụy, Cao Thiên Hựu nhìn thấy thế cũng chẳng có ý giữ tao lại cơ mà.

Nhi cảm thấy hơi kì lạ, bèn hỏi:

-Chuyện này có gì đó vô lý, lão ta xưa nay ghét việc báo trí tìm hiểu về đời tư cơ mà. Lão ấy biết mày cầm bức ảnh đi mà không nói gì sao.

Linh Hương im lặng ngẫm nghĩ, rồi quay sang bảo:

-Thật ra thì tao thấy sắc mặt hần không được tốt, hần bảo tao rằng tao có thể trả giá để hần mua lại bức ảnh. Nhưng tao đâu phải loại vì tiền mà làm tất cả chứ. Chẳng qua chỉ là muốn trả thù hần chuyện hần hại tao mất hai triệu oan thôi.

Nhi dù sao cũng chỉ là một cô bé mới vào nghề, lại không sắc sảo như Linh, nên cô cũng chỉ ậm ừ rồi chuyển bức ảnh qua điện thoại mình, đoạn nói với Linh Hương:

-Linh HƯƠNG này, mày cứ ngồi đây uống tiếp đi vậy. Tao phải trở về làm việc thôi, tổng biên tập chỉ cho tao đi nửa tiếng. Tao sẽ thanh toán tiền. Bye bye.

Một mình :Linh Hương ngồi lại, ngẫm cũng hơi buồn chán, dù sao thì cũng đến trưa rồi, cô cũng phải nhanh chóng trở về làm món riêu cua cho Mặc Lâm. Cô gọi Nhi:

-NHi à, đã bao thì bao tới cùng. Bức ảnh ấy tao để lại độc quyền ày, sướng nhé. Nhưng mà tao có hứa với tên Mặc Lâm ấy là nấu bún riêu cho hần. Nên mày có thể chi luôn không?? Hi hi

Nhi nhìn con bạn ngán ngẫm, biết ngay mà, Linh Hương lúc nào cũng là kẻ cơ hội:

-Tiền có mà chẳng chịu bỏ ra, tao bó tay mày.

Linh Hương cười:

-Lấy tiền của m coi như tiền công, cho nó đỡ haha.

KHi mà Linh Hương đang cho rằng mọi chuyện đơn giản đến đây là kết thúc, thì có thực sự kết thúc không? Có quá nhiều chuyện Linh Hương chưa nghĩ đến, bởi cô mới chỉ bước ra ngoài đời được mấy tháng. Thiên Hựu khác với Linh Hương, cuộc sống này, đối với anh chính là có vay có trả. Người khác nợ anh, anh nhất định đòi.

-Cao tổng, tôi nghĩ Linh Hương chỉ là tạm thời thiếu suy nghĩ thôi. Tôi tin rằng cũng giống như trước, cô ấy sẽ quay lại xin lỗi giám đốc- Minh lên tiếng.

Cao Thiên Hựu đang ngồi trong phòng làm việc. Trước nay một khi đã quyết định việc gì, anh sẽ không thay đổi. Nguyên tắc của anh, mọi người đều hiểu, dư luận cũng rất rõ, cái giá phải trả cho việc xâm phạm đời tư của anh rất rõ ràng, anh không muốn có bất cứ ngoại lệ. Anh cho rằng, nếu lần này có ngoại lệ, thì sau này sẽ có thêm nhiều ngoại lệ nữa, cũng như từ chuyện nhỏ không thả tay, gặp chuyện lớn tất do dự. Anh xoay ghế nhìn ra ngoài, sở dĩ anh tiếp tục phát triển được Tân Thụy chính là bởi anh chưa bao giờ phá vỡ nguyên tắc làm việc của chính mình, vì vậy anh khẳng định không thể có bất cứ điều gì là ngoại lệ xảy ra.

Anh nói với Minh:

-Tôi tin rằng cô ta sẽ không quay lại xin lỗi tôi. Còn nếu tôi đoán sai, thì dù cô ta có đến cũng sẽ chỉ có thể thất vọng về mà thôi.

Minh đưa ánh mắt khó hiểu dành cho Thiên Hựu:

- Giám đốc, chẳng phải anh đã từng phá vỡ nguyên tắc một lần hay sao. Trước đây Linh Hương đã từng mắng anh, anh đã không tính toán với cô ấy.

-Sai rồi, tôi chưa bao giờ phá vỡ nguyên tắc của mình. Nếu là một thứ đồ chơi, thì tôi chỉ muốn vờn qua vờn lại để tìm cảm giác vui thích mà thôi. Còn đối với những kẻ xâm phạm tới lợi ích của tôi, thì chắc chắn không thể tha thứ.

Thiên Hựu im lặng, rồi lại nói thêm:

-Cô ta đã không còn là thứ đồ chơi mà tôi muốn nữa rồi. Đã quá giới hạn rồi!

17. Chương 17

Cô đang đứng trước nhà riêng của giám đốc Trần Kiến Phong, như đã hứa thì cô tất phải tới hoàn thành món bún riêu cua cho cu cậu đang ở bên trong. Lần này thì cô không ần chuông nữa, mà cứ thể gọi ông ổng: “Mặc Lâm ơi Mặc Lâm ơi, bún riêu đến rồi. Bún riêu đến rồi”. Mãi mà không thấy mở cửa, Linh Hương bắt đầu ần chuông điên cuồng, chân thì đá liên tục vào cửa, bụng nghĩ thầm giờ này anh ta chắc chắn về nhà rồi, chẳng nhẽ đang làm điều gì khuất tất ở bên trong mà không chịu ra mở cửa cho cô.

Lát sau Mặc lâm mới ra mở cửa, định bụng chửi cái cô nàng điên rồ kia thì ngay khi mở cửa ra, chưa kịp nói gì thì thấy Linh Hương nhìn mình, đồng thời sau đó mới cúi xuống đáp ứng:

-Ừm, tấm à?

“Phiiiiiiiiiii”- Mặc Lâm bật cười- Chị mà cũng có bộ dạng của thiếu nữ thế này cơ á?

Linh Hương vẫn hơi lúng túng. Đàn ông cởi trần ngày nào chẳng lượn lờ trước mắt cô, điển hình chính là ông anh trai quý hóa và ba ba yêu quý. Cơ mà nhà cô làm gì có trai đẹp, ba ba thì có thể ngày trước là một người đàn ông tuyệt vời lắm nhưng ba ba cũng đã nhiều tuổi rồi không thể tính được, ông anh trai quý

hóa của cô thì có cái gì đâu, ngoài khuôn mặt tạm được thì cơ thể của ông ấy chẳng thể nào vào mắt cô. Mặc dù cũng thành hai múi, nhưng không phải là kiểu múi như sáu múi mọi người nghĩ, mà là khi ông ấy ngồi thì thành hai ngấn mỡ bụng =)). Thế nên cô cứ cho rằng thời đại này chắc hẳn ông toàn loại giống anh trai cô, toàn là những người lười vận động, có áo mặc vào thì nhìn dáng ngon lành, nhưng mà đến khi cởi trần rồi thì ai cũng hai ngấn như vậy thôi. Thế nên bây giờ nhìn thấy Mặc Lâm, cô không khỏi bất ngờ. Cũng biết trước là hắc trắng trẻo, nhưng không ngờ khi nhìn hắc ở trần, cô cảm thấy da hắc còn trắng hơn nhiều, tuy nhiên làn da trắng ấy không phải là trắng yếu, trắng bệnh đâu, cũng tươi lắm chứ. Hơn hết, có vẻ hắc cũng chăm tập thể dục, nên cơ bắp cũng khá rắn chắc, với lại hắc ta chính là sáu múi chân chính. Linh Hương biết hắc mới tắm xong, bởi những giọt nước li ti đang bám trên cơ thể hắc, ra ngoài ánh sáng thì nổi bật kinh khủng.

Mặc Lâm thấy Linh Hương vẫn lúng túng như vậy, bụng nhủ thầm nên trêu cô một chút, bèn tiến lại gần, cười thật tươi rồi vòng tay khoác vai cô:

-Đi thôi nào, vợ chồng chúng ta cùng vào bếp.

Linh Hương bị hành động của Mặc Lâm dọa làm cuống cuống cả lên, chân tay lóng ngóng, miệng lắp bắp:

-Ồ, đồ biến thái bệnh hoạn. Anh, anh... mà không.. mi mi... đừng tưởng bà đây dễ bắt nạt nhé!

Mặc Lâm cười to hơn:

-haha, Linh Hương ơi là Linh Hương, đây có phải là chị không vậy, hay là em gái sinh đôi của chị. Nếu chị không nhận mình là Linh Hương thì tôi còn đang nghĩ sao chị lại có cô em gái đáng yêu như vậy đây. Ha ha

Linh Hương ngược mắt lên nhìn hắc, cái nụ cười đáng ghét vẫn chưa dứt. Biết tông thẳng cha này còn đùa dai hơn cả cô, thế nên cô chỉ im lặng, ngậm ngùi bước vào bếp. Lòng cũng hơi vui sướng, vào bếp rồi sẽ rõ...

Linh Hương và Mặc Lâm loay hoay trong bếp, món này cô được ăn khác nhiều lần, mà toàn do mẹ làm thôi, cô chưa bao giờ phải nhúng tay vào làm. Chỉ là khi mẹ làm thì ngó vào coi sao để sau này còn biết biết. Hôm nay thực hành, cũng khá là khổ sở.

-Mặc Lâm, tôi làm sạch cua rồi, bóc bỏ mai đi

...

-Mặc Lâm, khều gạch ở mai cua đi

...

-Mặc Lâm, giã cua đi

...

-Mặc Lâm đổ nước vào rồi lọc ra nồi này đi

-Là như thế nào vậy, tôi không biết- Mặc Lâm ngơ ngơ

Cô ra vẻ hiểu biết, giọng trách:

-Đúng là đi du học nhiều quá lú mắt rồi. Có mỗi thế này mà không biết làm

...

-Xong rồi đây, anh xào cà chua đi

-Tôi không biết làm

-Được rồi, cứ bắc lên tôi chỉ cho- cô nói

Lúc này thì Mặc Lâm không chịu để yên nữa, mới tắm rửa sạch sẽ, tưởng rằng sau đó được thưởng thức món bún riêu như lời cô hứa, ai dè lại bắt anh làm hết cái này đến cái nọ. Anh cau có:

-Linh Hương, là tôi làm bún riêu cho chị ăn hay là chị làm cho tôi ăn đây hả?

Mặt Linh Hương vẫn không đổi sắc, cứ nghĩ đến lúc hắt ta trên cô lúc ngoài cổng là cô không thể tha thứ được, đầu phải ai cũng bắt nạt được Linh Hương này. Linh Hương vẫn giả vờ chăm chú nhìn vào chảo, mặt lạnh như tiền:

-Chú ý vào, đảo đều lên, người Việt mà không nấu được món ăn Việt thì còn mặt mũi nào nữa.

Mặc Lâm nghe thế bèn nhanh chóng đảo qua đảo lại cà chua, còn Linh Hương thì cười thâm, thằng cha này cũng ngốc phải biết.

Hơn một tiếng sau, hai người cũng xong công việc, chỉ còn ngồi chờ canh sôi. Linh Hương lúc này mới đưa điện thoại cho Mặc Lâm:

-Trả anh.

Mặc Lâm nhìn một lúc, rồi nói:

-Chị chụp ảnh Cao tổng à. Lúc sáng qua cửa bảo vệ an toàn không?

Cô hơi xịu mặt xuống:

-Haizz, cuối cùng thì hắt vẫn biết. Nhưng mà ít ra thì tôi cũng đòi được khoản bồi thường của một cô tiểu thư. Có lẽ hôm nay sẽ là buổi đầu tiên tôi làm giúp việc nhà cho anh họ anh, cũng là buổi cuối cùng ngồi đây cùng anh.

Mặc Lâm hơi ngạc nhiên:

-Vậy mà hắt vẫn cho chị ra khỏi Tân Thụy ư?

-Không cho thì hắt làm được gì được tôi. Mà thật ra hắt có nói vài câu, hình như là muốn dọa tôi. Nhưng mà tôi đâu có sợ.

Mặc Lâm giọng trầm xuống:

-Cao Thiên Hựu chưa bao giờ dọa ai cả, phong cách làm việc của hắt, chính là một khi đã nói ra nghĩa là việc ấy nhất định phải thực hiện được.

Để ý thấy sắc mặt của Linh Hương hơi biến chuyển, anh định dừng lại, nhưng nghĩ thế nào lại nói tiếp:

-Cao Thiên Hựu là con ngoài giá thú của chủ tịch tập đoàn Tân Thụy. Anh ta có hai người anh trai cùng cha khác mẹ. Cô thử nói xem, tại sao chủ tịch Tân Thụy lại không giao công ty của mình cho hai đứa con kia mà lại giao cơ nghiệp ấy cho Thiên Hựu.

-Tôi không biết. Nhưng có lẽ ông chủ tịch đó yêu mẹ của Thiên Hựu, vì vậy hắt ta cũng có được tình yêu của người cha.

-Sai rồi, ông ta yêu quý Cao Thiên Hựu đến đâu đi nữa, cũng không thể giao cơ nghiệp to lớn mà ông ta gây dựng cho con trai của mình dễ dàng như vậy. Đàn ông càng có nhiều cơ nghiệp, càng chăm chăm giữ lấy nó. Cao Thiên Hựu đã chứng tỏ cho ông ta thấy anh ta có khả năng, có thủ đoạn, có mưu kế thâm hiểm. Một khi anh ta đã nói ra điều gì, thì điều đó chắc chắn sẽ xảy ra. Giới kinh doanh lưu lại một câu chuyện khi Thiên Hựu mới bắt đầu bước vào thương trường. Chủ tịch Cao muốn cả ba anh em nhà họ phải đánh đổ được công ty đối thủ là Vân Đồn. Có thể nói ngày ấy Vân Đồn chính là đối thủ đáng gờm nhất của Tân Thụy. Chủ tịch Cao đã ra hẹn, trong nửa năm, trong ba đứa con của mình, ai có thể loại bỏ được Vân Đồn, người đó chính thức trở thành người thừa kế của Tân Thụy.

Linh Hương nhanh chóng hỏi:

-Thiên Hựu đã thắng hai anh của hắt ư?

-Phải, hắt đã loại bỏ được Vân Đồn. Còn chuyện hắt làm cách nào, tôi không rõ lắm. Câu chuyện ấy mọi người lưu lại chỉ là những tin đồn, không biết có tin được hay không. Lúc ấy, hắt còn chưa trở thành người thừa kế, hắt lại không có bên ngoại hùng mạnh như hai người anh, vậy mà có thể lật đổ cả một tập đoàn lớn. Có thể nói, hắt sinh ra đã có thủ đoạn, sinh ra đã mặc định trở thành người thừa kế Tân Thụy.

Linh Hương nghe mà như nuốt từng lời của Mặc Lâm. Không ngờ trong một gia đình giàu có còn có nhiều chuyện như vậy, anh em mà cũng phải quyết đấu với nhau như vậy ư. Cô có nghĩ cũng không ra, cô năm nay 22 tuổi, Thiên Hựu cùng lắm bây giờ mới chỉ 26. Mấy năm trước, chẳng hóa ra hẳn lúc ấy cũng chỉ bằng tuổi cô, hoặc hơn cô một hai tuổi hay sao. Thế mà lúc ấy hẳn đã gây chấn động giới kinh doanh, khẳng định nếu Mặc Lâm nói đúng, thì giờ Cao Thiên Hựu chính là một con cáo già thành tinh. Điều gì hẳn muốn làm, nhất định phải làm bằng được. Hix. Nghĩ đến đây, Linh Hương bỗng lạnh toát sống lưng, cô nhớ lại ánh mắt cùng giọng nói của hắn. Thế nhưng cô lại nghĩ, mấy lần nói chuyện với hắn, cô không thấy hắn giống một kẻ thâm trầm mưu kế như Mặc Lâm nói, nên có phần nghĩ chắc hẳn không để tâm tới một đứa nhỏ nhoi như mình đâu.

Linh Hương và Mặc Lâm sau đó vào bữa ăn, quên luôn câu chuyện về Cao tổng.

Mấy ngày hôm sau, sau khi trả lại cho Kiến Phong số tiền cần thiết, Linh Hương trở lại guồng công việc của mình, đến công ty rồi lại về nhà, thỉnh thoảng tới nhà Linh chơi. Chuyện xảy ra ngày hôm ấy cô cũng quên đi. Đến một tuần sau, khi đến nhà Linh, cô thấy Nhi và Tinh. Lâu lắm rồi không có buổi tụ tập đông đủ, cô vồn vã hỏi thăm mấy đứa. Cô để ý thấy mặt Nhi buồn buồn, từ khi đến nhà Linh chỉ uống bia. Sợ con bạn uống đến say thì không có chuyện để hỏi, cô bèn cướp lấy chai bia rồi hỏi:

-Thôi đi mày, bia chùa nên định uống thả phanh à? Mày lại thất tình chứ gì?

Tinh xem vào:

-Con cóc kia, ai nói mày con Nhi thất tình. Nhỡ nó gặp trục trặc công việc thì sao?

Linh Hương phũ tay:

-Không thể, tuần trước tao giúp nó có một tin giật gân cơ mà. À phải rồi sao tao chưa thấy tin tức ấy đăng tải trên báo nhỉ. Đáng ra chuyện của Cao Thiên Hựu mà lên báo chí thì giới kinh doanh phải đồn ầm lên rồi cơ mà?

Nhi không nói, mặt cũng đỏ vì men say, cô nàng ngả người ra ghế, định bụng thiếp đi để không phải tìm lời giải thích với đám bạn, nhưng chúng nó nào có chịu để yên cho cô, hết đùa này đến đùa nọ thay nhau nói.

-Cái gì, không phải là Cao Thiên Hựu- Cao tổng của Tân Thụy chứ- Tinh nhanh chóng lên tiếng.

Tinh nhanh nhẩu như vậy cũng phải thôi, bởi cô nàng này rất quan tâm tới những anh chàng đẹp trai nhà giàu tài giỏi, hơn nữa, Tinh lại là một người mẫu, mà câu chuyện “chân dài- đại gia” cô đã nghe rất nhiều từ đàn anh đàn chị. Cao Thiên Hựu lảng nhảng như thế nào, người bình thường không rõ, nhưng người trong giới showbiz rất rõ.

-Phải- Linh Hương đáp cụt ngủn

-Chúng mày điên cũng vừa vừa thôi chứ?- Tinh nói to

Cả Linh và Hương đều giật mình, vẫn biết con nhỏ này mọi hôm mồm to, nhưng mà lúc này nghe giọng Tinh cứ kì lạ thế nào. Linh thận trọng hỏi:

-Tinh, mày biết được chuyện gì à?

Tinh ngao ngán nhìn lũ bạn:

-Cũng may là bây giờ chưa có scandal của Cao Thiên Hựu. Không biết chúng mày có nghe báo chí nói về vụ tự sát không thành của người mẫu Thái Y Lâm mấy tuần trước không

Hương nhanh nhẩu:

-Tao biết, báo chí đồn đại rằng Thái Y Lâm vì quá yêu Cao Thiên Hựu mà tìm cách tự sát.

-Mày chỉ biết một mà không biết mười. Ngay sau ngày hôm ấy, báo mạng đăng tải thông tin kia đã chính thức phải đính chính thông tin, nói rằng Thái Y Lâm chính là do áp lực công việc mà tìm cách tự tử- Tinh nói

Linh và Hương cười xòa:

-Thôi bà nội, nghĩa là người ta đánh chính rồi thì thôi chứ sao. Tức là Cao Thiên Hựu và Thái Y Lâm chẳng có gì cả

-Ồ, mà khoan. Tao nhớ hôm ấy tao đã xem một clip, tao thấy ánh mắt Thái Y Lâm nhìn Cao Thiên Hựu với ánh mắt cuồng tình lắm cơ mà- Linh HƯƠNG cảm thấy không đúng

-Bây giờ chúng mày lên mạng, đồ mà tìm được cái clip ấy. Ai cóp trên mạng về ngay thì biết thế chứ đăng là bị xóa ngay thôi. Tao nghe một đàn chị nói bà ấy cũng quen với Y Lâm, cô ta nói với đàn chị của tao rằng đang yêu một người, nhưng người ấy không muốn công khai mối quan hệ, và cô ta còn nói cảm giác người đó không thật lòng với mình cơ mà. Đàn chị của tao nói Thái Y Lâm là người yêu hết mình, thế nên gặp phải loại đàn ông như Cao tổng làm sao mà không đau lòng. Ngay mối tình đầu đã gặp phải quả đắng- Tinh thở dài

Nghe đến đây, Linh HƯƠNG bắt đầu sợ. Cô nhớ lại lúc cô mang bức ảnh đi, anh Minh đã năm lần bảy lượt khuyên nhủ cô rằng hãy giao nó cho giám đốc. Anh Minh ở bên Cao Thiên Hựu nhiều năm như vậy, lẽ nào anh không biết Cao tổng của mình là người như thế nào. Chắc chắn anh ấy đã nhìn thấy không ít kết cục của người khác khi xen vào đời tư của Cao Thiên Hựu nên đã muốn khuyên nhủ cô, nhưng lúc ấy cô bị lòng tự trọng làm ở con mắt mất rồi.

Cô thành linh quay ra Nhi, lay thật mạnh con bạn, giọng hoảng hốt:

-Nhi, chẳng nhẽ mày có chuyện gì rồi sao? Nói đi, nhanh lên

Tinh và Linh cũng hoảng hồn không kém, lòng biết chắc rằng hai con bạn này đã dính vào Cao tổng rồi. Cả hai đứa cùng HƯƠNG lay mạnh Nhi, không ngừng gọi Nhi.

Nhi cuối cùng không chịu được nữa, uể oải ngồi dậy nhìn lũ bạn:

-Phiền với chúng mày quá! Bức ảnh ấy hôm con HƯƠNG đưa cho tao, tao gửi luôn cho ông tổng biên tập, còn cam đoan bức ảnh độc quyền. Hôm sau ông ấy nói với tao bức ảnh này sẽ trở thành độc quyền của báo, mua lại bức ảnh ấy và làm hợp đồng yêu cầu tao không được phát tán bức ảnh ấy. Thế rồi đến ngày hôm sau nữa thì lão đuổi việc tao, chẳng hiểu sao nữa.

-Thế bây giờ mày đã tìm được công việc mới chưa?- Linh hỏi

-Đi khắp nơi rồi, nhưng chưa tìm được việc. Mà cũng có chỗ lúc xin thì được nhận. Nhưng sang đến ngày hôm sau họ lại đuổi việc tao luôn.

Linh HƯƠNG bỗng nghĩ đến Cao Thiên Hựu, nghĩ đến ánh mắt đầy sát khí của hắn, rồi cô lại nhớ đến câu nói của Mặc Lâm: “Cao Thiên Hựu chưa bao giờ dọa ai cả, phong cách làm việc của hắn, chính là một khi đã nói ra nghĩa là việc ấy nhất định phải thực hiện được”. Chẳng nhẽ Mặc Lâm nói đúng. Lại còn thêm lời của con mắc dịch Tinh kia nữa, cô quả thật hoang mang. Cô không nghĩ Cao Thiên HỰU lại có nhiều thời gian rảnh để giải quyết những người nhỏ bé như cô và Nhi.

-HƯƠNG à, mày nói mày quen với trợ lý của Cao Thiên Hựu cơ mà, mày hỏi dò xem, có phải tên họ Cao đó đã nhúng tay vào chuyện này không?- Linh bình tĩnh hơn cả, cất tiếng trước.

Linh HƯƠNG cũng hơi run, khoảng thời gian ngắn chờ Minh bắt máy lại chính là khoảnh khắc cô suy nghĩ nhiều nhất. Nếu Minh nói không phải, thì cô và bạn mình quả thật thoát nạn, và việc không tìm được việc của Nhi chỉ là ngẫu nhiên. Còn nếu MINH nói phải thì cô sẽ làm sao, và có nghĩa là lời mọi người nói về Cao Thiên Hựu là đúng, như vậy việc hắn làm có đơn giản là chỉ khiến Nhi mất việc hay không, bởi cô không tin một người nham hiểm độc ác khi rat ay lại chỉ đơn giản nhẹ nhàng như vậy.

-A lô

Tiếng đầu dây bên kia đánh thức suy nghĩ của Linh HƯƠNG, cô nhanh chóng cất tiếng:

-Anh Minh à, em là Linh HƯƠNG đây!

Đầu giây bên kia ngập ngừng một lát, cô nghe thấy tiếng Minh thở dài. Vài giây sau, MINH mới lên tiếng:

-Bây giờ em mới gọi cho anh à?

-Anh Minh à, em, em có chuyện muốn hỏi anh- Linh Hương ngập ngừng

-Ừ

-Chuyện bức ảnh em chụp trộm Cao tổng ấy ạ...

Cô chưa kịp nói thì Minh đã lên tiếng:

-Giám đốc đang giải quyết

Câu nói này nói kinh khủng hơn câu trả lời “ừ” trong tưởng tượng của Linh Hương. Anh Minh nói “đang giải quyết”, nghĩa là chuyện này vẫn chưa xong, nghĩa là công việc của Nhi không kiểm được thì mọi chuyện sẽ dừng lại. Cao Thiên Hựu vẫn còn muốn tìm cách tiếp tục.

-Anh Minh à, có phải chuyện bạn em không tìm được việc là hấn gây ra, với lại hấn cũng không định kết thúc tất cả ở đó

Minh lại thở dài:

-Linh HƯƠNG, hôm đó anh đã khuyên em hết lời, nhưng tại sao em không chịu dừng lại. Em không biết Cao tổng là loại người thế nào, nhưng anh rất rõ. Ngày hôm ấy, Cao tổng đã cho em cơ hội nhiều hơn mức cần thiết rồi, tại sao em lại bướng bỉnh như vậy.

Linh Hương hồi lỗi:

-Anh Minh, em biết anh là người tốt, em rất cảm ơn anh. Nhưng anh biết đấy, khi giận thì mất khôn. Hôm ấy em quả thực giận quá anh ạ. Em biết hấn sẽ không chịu dừng lại ở đó, em thật sự không biết làm thế nào anh ạ. Hay là, em tới Tân Thụy xin lỗi anh ta, lúc ấy anh nói đỡ cho em vài câu được không ạ?

Minh lại thở dài, mà mỗi lần thở dài thì lại chính là báo hiệu cho Linh Hương sự bất lực của anh:

-Linh HƯƠNG, anh đã thăm dò giám đốc rồi. Anh ấy đã quyết tất cả rồi, khẳng định với tính cách của Cao tổng, anh ấy sẽ không cho em cơ hội nữa đâu, bây giờ em có xin lỗi anh ấy cũng muộn rồi. Anh thật sự không thể giúp gì được em, chỉ có thể nói, chuyện như vậy rồi, em chỉ có thể chờ kì tích. Mong rằng giám đốc sẽ nhẹ tay mà dừng lại

-Anh Minh, rõ ràng khi anh nói đến từ kì tích cũng không chắc chắn, nghĩa là trong từ điển của Cao Thiên Hựu không thể nào có từ dừng tay. Anh bắt em chờ, như vậy thì khác gì chờ tai họa giáng xuống.

-Chẳng thể có cách khác.

Nói rồi Minh tắt máy, để lại nỗi lòng ngổn ngang cho Linh Hương và ba đứa bạn. Sóng gió, cả bốn người họ không phải chưa từng trải qua, nhưng chỉ đơn giản là những cơn gió nhỏ, những đợt sóng nhẹ nhàng tấp vào cuộc đời họ để họ trưởng thành, chứ chưa bao giờ xuất hiện một cơn sóng ngọn gió có nguy cơ thành bão như vậy, mà cũng chẳng biết bao giờ cơn bão ấy xuất hiện, chỉ biết chờ trong lo âu.

Sau khi biết Cao Thiên Hựu đang ngầm tính toán điều gì đó, thì Linh Hương không tập trung được vào việc gì được.

-Linh HƯƠNG, sao mấy hôm nay cô ngơ ngơ ngẩn ngẩn vậy- Kiến Phong hỏi thăm

Linh Hương chỉ cười trừ không đáp, cô biết chắc giám đốc gọi vào đột xuất như vậy không phải chỉ là để hỏi tâm trạng của mình, dù sao đó cũng chỉ là câu chào hỏi nên cô không muốn trả lời.

Kiến Phong nói tiếp:

-Linh HƯƠNG, tôi có tin tốt dành cho cô đây. Tân Thụy đã đồng ý cùng chúng ta kí hợp đồng. Tuy nhiên bên đó ra điều kiện cô phải là người trực tiếp chịu trách nhiệm với việc cộng tác này.

Linh Hương giật thót. Cao Thiên Hựu không sớm không muộn lại đúng lúc này chịu kí hợp đồng cùng Bình Thái, lại còn yêu cầu cô trực tiếp chịu trách nhiệm trong dự án của hai bên, như vậy có ý gì. Cô vẫn chưa hết bàng hoàng thì Kiến Phong phì cười:

-Làm gì mà lo sợ vậy?

-Giám đốc, em mới vào nghề, thật sự em, em chưa có nhiều kinh nghiệm lắm, giám đốc có thể cử người khác không ạ?

Kiến Phong mỉm cười động viên:

-Hợp đồng lần này hoàn thành, cô là người có công lớn nhất, dự án này giao cho cô cũng hợp tình. Cô yên tâm, có gì không biết cứ hỏi tôi, tôi nhất định giúp đỡ. Đây cũng là điều kiện để cô trưởng thành hơn trong thương trường.

-Giám đốc, em sợ có rủi ro thì cả công ti ta năm nay sẽ không đạt được chỉ tiêu cấp trên giao. Giám đốc em....

-Thôi, đừng nói nữa, việc này đã quyết rồi. Mà cô yên tâm, bắt đầu từ tháng này, cô sẽ được tăng lương mà.

Linh Hương đang định năn nỉ Kiến Phong, nhưng Kiến Phong nhanh chóng có điện thoại. Anh nghe điện thoại, đoạn ra dấu bảo Linh Hương ra ngoài.

Linh Hương bước ra khỏi phòng giám đốc, tâm trạng rối bời. Cao Thiên Hựu, hẳn rất cuộc muốn làm gì

18. Chương 18

Linh Hương từng nghe mọi người nói việc mở rộng thị trường cho sản phẩm của công ty đã nằm trong dự định của giám đốc từ lâu, tuy nhiên tới bây giờ mới tìm được nhà đầu tư thích hợp cùng hợp tác. Cô không ngờ giám đốc lại tin tưởng cô như vậy, anh càng tin tưởng thì cô càng lo lắng, cô sợ rằng một khi hợp đồng được kí kết thì cũng là lúc Thiên Hựu ra tay với cô, cô sợ rằng ít nhiều mục đích của hắn chính là thông qua dự án này để gây khó dễ cho cô. Cô còn đang suy nghĩ thì có một bàn tay đập vào vai khiến cô giật mình.

Linh Hương quay lại, thì ra đó là Kiến Phong. Anh mỉm cười với cô:

-Linh Hương, làm gì mà thần người ra như vậy hả? Lại không tập trung vào công việc phải không?

Linh Hương thấy giám đốc chột dạ, áy náy cười:

-Hi, em chỉ mới không tập trung vài giây mà đã bị giám đốc bắt gặp rồi ạ.

-Thôi được rồi, tối nay cùng ta đi ăn với Cao tổng. Coi như là ăn mừng cho dự án sắp được kí kết.

Linh Hương ấp úng, cô chẳng muốn gặp Cao Thiên Hựu tí nào, mà không phải, có lẽ là sợ.

-Giám đốc, em không đi có được không ạ? Anh và Cao tổng đều là giám đốc, đi ăn với nhau là đúng, nhưng có thêm con trợ lý như em thì hơi kì ạ.

-Linh Hương à, không đi không được- Kiến Phong đáp rồi nhanh chóng dời đi.

Thời gian trôi đi rất nhanh, thoát cái mà trời đã tối. Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi cùng giám đốc ra xe.

Trên đường đi, cô suy nghĩ rất nhiều, nhưng có lẽ nhiều nhất chính là không biết đối diện với Cao Thiên Hựu như thế nào.

“tít...tít”. Cô mở điện thoại ra, là tin nhắn của Linh, tin nhắn rất ngắn nhưng lại thực sự làm cô chấn động: “bố Nhi bị tai nạn giao thông, m đang ở đâu tới bệnh viện Bạch Mai đi”. Cô bỗng chồn lo lắng, bao lâu nay, cô luôn coi bố mẹ của những người bạn ấy là người thân của chính mình, cô thật sự yêu quý họ. Vì vậy, tin này khiến cô không ngồi im được. Cô nhìn giám đốc và nói:

-Giám đốc, người nhà em gặp tai nạn, giám đốc có thể cho em đến bệnh viện không ạ?

Kiến Phong vẫn tập trung lái xe. Anh suy nghĩ một hồi rồi nói:

-Linh Hương, nên đến gặp Cao tổng trước, sau đó chúng ta đến bệnh viện cũng được

-Giám đốc, đây chẳng qua chỉ là một bữa ăn mà thôi, em vắng mặt cũng có sao đâu ạ. Giám đốc chỉ cần cho em xuống ở đây là được rồi mà.

-Linh Hương, Cao Thiên Hựu muốn cô phải đến đó. Đây không phải chỉ là một bữa ăn, mà là công việc. Cô hãy cứ gọi xem tình trạng người thân của mình thế nào đi, nếu nghiêm trọng thì tôi sẽ đưa cô đến.

Linh Hương cũng không nghĩ nhiều, cô nhanh chóng gọi điện cho Linh. Khi Linh thông báo bác Thành- bố Nhi đã không còn đáng lo thì cô mới thở phào.

Cô và Kiến Phong đến nơi thì đã thấy Thiên Hựu đang ngồi ở bàn ăn đợi. Bữa ăn ấy đối với cô thì cực kì vô bổ. Hai người đàn ông bàn bạc với nhau một số vấn đề của dự án, thỉnh thoảng Kiến Phong có hỏi cô vài câu, nhưng cô chỉ ậm ừ cho qua chuyện, điều cô muốn bây giờ chính là bữa ăn nhanh chóng kết thúc, cô muốn đến bệnh viện thăm bác Thành.

Cuối cùng thì đến 9h bữa ăn buồn tẻ ấy kết thúc, cô nhanh chóng ra về, Kiến Phong nói sẽ đưa cô đến bệnh viện nhưng cô từ chối, dù sao thì cũng không nên làm phiền giám đốc, cô nói sẽ tự mình gọi taxi. Trong lúc đợi taxi, cô thấy một chiếc xe tiến về phía mình. Cửa kính xe từ từ mở, cô nhận ra người ngồi bên trong là Cao Thiên Hựu.

-Linh Hương, cô có cần tôi đưa về không?

-Không cần đâu Cao tổng, tôi bắt taxi được rồi.

-Thật sự không cần sao, tôi đang định đưa cô đến nơi cô đang cần đến.

Cô nhận ra ý tứ trong lời nói của Cao Thiên Hựu, khuôn mặt nhanh chóng biến sắc, hoang mang nhìn Cao Thiên Hựu:

-Là anh, có phải không?

Thiên Hựu nhếch mép nhìn cô:

-Không biết tôi có nghĩ đúng ý của cô không, nhưng dù sao tôi cũng cho cô đáp án: Đúng!

Linh Hương bắt giác run rẩy, cô nhìn kẻ trước mặt, hắn ta quả thực quá độc ác. Tại sao hắn nhẫn tâm ra tay với người nhà của Nhi như vậy, có phải người có tiền, tất cả đều như vậy hay không? Cô lại tức giận, trong lòng thầm nghĩ, Cao Thiên Hựu đó đúng là một kẻ tiểu nhân. Đối diện với những kẻ như hắn, cô tự nhủ giờ không phải lúc để run sợ, hay nói cách khác, dù có run sợ, cũng không để cho hắn thấy. Cô hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh và đồng thời cũng nghĩ đến bác Thành, cô nhìn Cao Thiên Hựu, ánh mắt khinh bỉ:

-Người có tiền như anh, kẻ nào cũng độc ác như vậy sao?

Thiên Hựu nhận ra giọng điệu của cô, nhưng thế thì sao, để có thể trở thành người thừa kế Tân Thụy, để có thể đưa Tân Thụy ngày càng đi lên, anh đã đối diện với bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ như vậy, thậm chí còn hơn cả ánh mắt của cô bây giờ. Anh thản nhiên đưa lên miệng một điều thuốc, rồi sau đó rút ra chiếc bật lửa, từ từ châm điều thuốc. Sau khi rít một hơi, anh cười lạnh:

-Cuộc sống của tôi, không có từ “nhân đạo”.

-Cái giá anh bắt chúng tôi phải trả, không phải quá đắt hay sao?- Linh Hương tiếp tục hỏi

-Không có gì là đắt hay không đắt cả, chỉ đơn giản là thích hay không thích nữa mà thôi. Bây giờ, tôi vẫn còn thích việc này, nên không muốn dừng lại.

Linh Hương bắt ngờ về những câu nói của Cao Thiên Hựu, lại suy nghĩ về câu nói của Mặc Lâm: “hắn sinh ra đã mặc định trở thành người thừa kế Tân Thụy”. Có lẽ, hắn sinh ra đã là người sẵn sàng giẫm đạp lên người khác để thành công, sẵn sàng làm tất cả vì một chữ “thích”.

-À mà Linh Hương, tôi nghĩ cô đã nói sai một chi tiết. Cái giá mà bạn cô phải trả, chưa đủ. Hơn nữa, tôi có thể khẳng định với cô rằng, cô chưa phải trả giá cho hành động của mình.

Thiên Hựu nói rồi, chiếc xe chậm chậm lẩn bánh, Linh Hương giật mình, nhanh chóng đuổi theo:

-Cao Thiên Hựu, tôi xin anh, dừng lại được rồi đây. Chúng tôi chỉ là những người bình thường mà thôi. Anh thì khác, anh có tiền, có quyền thế, chúng tôi đối với anh chỉ như một con kiến, tại sao anh muốn ép chúng tôi đến đường cùng.

Chiếc xe dừng lại, lần này thì Cao Thiên Hựu bước xuống xe, anh anh vút điều thuốc đất, rồi lấy chân giẫm lên nó. Đoạn nói với Linh Hương:

-Cô nói đúng Linh Hương, tôi có quyền. Hay nói cách khác, người giàu có quyền làm tất cả những gì họ muốn, và những người như cô, chỉ có thể chấp nhận mà thôi.- Ánh mắt Thiên Hựu hướng ra xa. Ý nghĩ này, chính là dành cho anh trước đây, chính là để nhắc nhở anh phải không ngừng phấn đấu để hơn người.

Linh Hương không rõ mình có thể tỏ ra kiên cường nói chuyện với người đàn ông này tới lúc nào, càng nói chuyện với hắn, cô lại càng nhìn rõ con người thật của hắn, và nhận ra những điều giới kinh doanh đồn đại là hoàn toàn chính xác. Cô không hiểu mình lấy dũng khí từ đâu, tiếp tục nói với Cao Thiên Hựu. Cô cảm thấy nếu không xin lỗi hắn, thì tương lai của cô và Nhi chính là sẽ giống trong những câu chuyện Mặc Lâm kể lại:

-Cao tổng, tôi xin lỗi về chuyện bức ảnh. Tôi đã quá hồ đồ và nông nổi, mong anh có thể tha thứ cho tôi và Nhi.

-Linh Hương, tôi tin là cô cũng đã nghe những điều mọi người nói về tôi. Có thể họ sẽ nói quá lên, nhưng tôi tin rằng, ít nhất thì họ sẽ nhắc cho cô một chuyện rất đúng về tôi, đó là: tôi ghét phải tha thứ cho ai đó. Sai chính là sai, sai thì phải chấp nhận hậu quả, chỉ thế thôi.

-Vậy... anh muốn làm gì?

-Nói trước cho cô cũng được, dù sao thì tôi tin rằng cô không thể xoay chuyển mọi thứ được. Chuyện người bạn của cô, tôi chưa muốn dừng lại, còn với cô, tôi tin cô đã lỡ mờ đoán ra. Dự án này, chính tôi là người yêu cầu cô phải chịu trách nhiệm, tôi chỉ sợ sau dự án này, cô sẽ chẳng còn tiền đồ gì nữa.

Cao Thiên Hựu đã nói ra rồi, hắn thực sự muốn dùng hợp đồng này giải quyết cô. Cô chẳng thể nào hình dung ra được, tương lai, ước mơ của cô đang sắp bị hắn nhấn chìm. Cô lại càng lo cho Nhi, với cô, hắn sẽ hủy hoại tiền đồ, còn với Nhi, sẽ là cả sự nghiệp và gia đình. Cô bất giác nắm lấy ống tay áo hắn, như để xác định lại mình có đang mơ hay không, cô không thể tin được có ngày ác mộng lại đổ ập lên người mình.

-Cao tổng, tôi phải làm thế nào thì anh mới chịu dừng lại, phải làm thế nào thì anh mới chịu bỏ qua cho tôi và Nhi- Linh Hương cười chua chát, cô không nghĩ có ngày mình trở nên yếu đuối trước mặt người khác như thế này, mặc dù từng từ nói ra đều rất rõ ràng, nhưng cô biết mình đang rất sợ. Cô nói ra những lời ấy chỉ là để tự an ủi mình thôi, chứ bản thân cô hiểu rõ, hắn sẽ chẳng thể đồng ý thương lượng với cô.

Cao Thiên Hựu nhìn thấy hành động của cô thì bỗng có cảm xúc gì đó kì lạ, cảm giác như lần anh bị một đám thanh niên vây quanh, và cô là người đưa tay kéo anh ra khỏi đám đông ấy. Anh lại thấy cô gái này bây giờ kì thực rất yếu đuối, trước đây dù đối diện với Trần tổng, hay Huỳnh Thư, cô gái này chưa bao giờ có biểu hiện bất lực như vậy. Có lẽ, cô thực sự rất sợ anh.

Bỗng dưng, một ý nghĩ gì đó lóe lên trong đầu anh, anh nói:

-Nếu là một cuộc trao đổi thì tôi có thể chấp nhận.

Giọng Thiên Hựu vừa phát ra, cô như không tin vào tai mình, cô không nghĩ rằng kì tích có thể xuất hiện.

- Nếu cô chấp nhận làm người tình của tôi, tôi có thể bỏ qua- Thiên Hựu nói

Cô nhìn Cao Thiên Hựu, ánh mắt bỗng tràn ngập sự coi thường. Cô buông tay khỏi ống tay áo của anh, lạnh lùng buông câu nói:

- Sở Khanh!

Nói rồi cô quay đi, cô vốn biết hắn ta là người như vậy, nhưng không ngờ có ngày chính tai mình nghe những lời này. Cô khinh bỉ nhất, chính là những câu chuyện này trong giới showbiz, tại sao nhất thiết phải dùng cuộc đời quý giá của mình để đi một con đường tắt.

-Cuộc trao đổi này bao giờ bắt đầu, là do cô quyết định. Nhưng nếu cô tới gặp tôi quá muộn, tôi sợ rằng lúc ấy sẽ có nhiều chuyện xảy ra hơn

Cô cũng không biết là mình có thể vượt qua những gì mà Thiên Hựu sắp sửa làm hay không, cũng chẳng rõ Nhi còn có đủ mạnh mẽ như nó từng nói với cô hay không, cô mong rằng sẽ chẳng phải tới gặp hẳn để làm một cuộc trao đổi.

Cô đã đến phòng bệnh của bố Nhi, đồng thời cũng thấy Nhi và Tinh đang ngồi cùng mẹ Nhi. Hương tiến đến gần hỏi thăm bác gái:

-Bác ơi, bác Thành thế nào rồi hả bác?

Mẹ Nhi ngừng mặt lên, mắt đỏ hoe, có lẽ bác đã lo lắng rất nhiều. Bác nhìn cô rồi lại nhìn bác trai, khuôn mặt buồn rầu:

-Hương đây hả con. Bác trai cũng đã ổn rồi con ạ. Bác sĩ bảo bị thương ngoài thôi, may không bị chấn thương não. Mọi ngày ông ấy đi đứng cẩn thận lắm cơ mà, chẳng hiểu tại sao hôm nay đi đứng lại không cẩn thận như thế

-Thế ai đưa bác trai vào viện hả bác, với lại người đâm xe cũng phải chịu trách nhiệm chứ?- cô biết nhưng vẫn muốn hỏi, vẫn thầm mong chuyện này không phải do Cao Thiên Hựu

-Có người tốt bụng gọi xe cấp cứu, lại gọi về gia đình báo cho bác. Họ nói người đâm là mấy đứa thanh niên con ạ, với lại gây tai nạn xong thì chạy mất rồi con ạ

Linh Hương an ủi bác vài câu, rồi gọi mấy đứa bạn ra ngoài. Nhi và Tinh nói Linh đi mua đồ ăn đêm vào viện, có lẽ tối nay chúng nó sẽ ở lại. Linh Hương để ý thấy Nhi trầm ngâm hơn mọi ngày, nhưng tự nhủ có lẽ chuyện xảy ra với bố nó làm nó như vậy nên cô cũng không quan tâm nhiều. Bỗng dưng Nhi lên tiếng:

-Hương, mà nghĩ Cao Thiên Hựu là kẻ như thế nào?

Cô nuốt khan, mặc dù biết chuyện nhưng cô thà im lặng còn hơn là cho chúng nó biết nguyên nhân. Cô tin rằng, với bản tính của Nhi và Tinh, hai đứa sẽ lại làm loạn lên cho xem, mà lúc ấy chỉ có thể là đổ thêm dầu vào lửa mà thôi.

-Ừm, thì biết gì đâu. Hầu như toàn qua người khác kể lại, mà nhất là cái Tinh kể hết rồi còn đâu.

Tinh có lẽ hiểu rõ Nhi nhất, nên quay sang nói:

-Nhi, không lẽ mà nghi ngờ tay họ Cao đó bày trò?

-Con này mà chỉ giỏi đoán bừa, làm sao Cao Thiên Hựu rảnh rỗi lo mấy chuyện này.- Linh Hương nhanh chóng phản bác

-Có lẽ đúng là hẳn. Trưa nay tao đã đến Tân Thụy chửi hắn một trận, xong còn bị mấy thằng bảo vệ kéo ra ngoài cơ mà.- Nhi đáp

Cả Linh Hương và Tinh đều ngạc nhiên, hai đứa đều biết là Nhi nóng tính, nhưng đâu nghĩ được gan nó lại to như vậy. Tinh lắc thật mạnh người Nhi, miệng không ngừng hỏi:

-Mày có bị điên không hả con này? Không phải tao đã nhắc mày rồi hay sao? Tại sao mày dám tới công ty mà bêu rêu hắn? Hả? hả?

Lúc này thì Nhi bắt đầu nổi khùng:

-Mày thử là tao xem có chịu được không, đang yên đang lành lại còn bị mất việc, bây giờ đi xin ở đâu cũng chẳng ai nhận, chờ thông báo kết quả mà cũng biết chắc là mình bị loại. Không những thế, bà chị tao cũng mới mất việc rồi. Chúng mày cũng biết mà, bà ấy là một con ong chăm chỉ, vậy mà cũng bị đuổi vì một lý do vớ vẩn, mà bảo tao chịu sao nổi. Chỉ vì một bức ảnh cón con mà thằng ấy làm chặn đường sống của người khác, nó nghĩ mình giàu nên muốn làm gì cũng được chắc.

Tinh cũng tức giận không kém:

-Có gì mà mày phải nổi điên với tao, tao khiến mày mất việc à, tao khiến chị mày mất việc nốt chắt. Chung quy cũng chỉ tại mày thôi, cứ ham hố tin hot, thích đào sâu đời tư của người khác. Bây giờ thành ra như vậy, chỉ có thể trách mày quá hồ đồ

Linh Hương thấy vậy cũng gào lên:

- Thôi được rồi, là lỗi của tao, chính tao chụp bức ảnh ấy, chính tao đưa nó cho cái Nhi. Được chưa

Linh không biết xuất hiện từ khi nào, cũng chẳng rõ đã nghe được bao nhiêu phần trăm câu chuyện của tụi bạn, chỉ biết rằng cô nhanh chóng tới gần xoa dịu không khí căng thẳng:

-Thôi nào chúng mày, làm gì mà cãi nhau như vậy. Đây là bệnh viện, là chỗ cho bệnh nhân nghỉ ngơi, chứ không phải chỗ cho chúng mày làm loạn. Ra ngoài rồi từ từ nói chuyện.

Trong cái không khí căng thẳng ấy, thì lời nói của Linh hoàn toàn có giá trị. Linh là vậy mà, cô luôn là người trưởng thành hơn trong đám bạn, vì vậy ba đứa kia luôn nghe lời cô.

Bốn đứa kéo nhau ra quán café, rồi không khí lại trở nên im lặng. Lúc này, Linh bắt đầu lên tiếng:

-Sao thế, lúc nãy trong bệnh viện cãi nhau to thế cơ mà, sao bây giờ lại im thin thít một lũ ra thế này. Hay lại quay về bệnh viện cho chúng mày cãi nhau tiếp nhá.

Cả ba đứa lúc này có lẽ đã bình tĩnh hơn, bèn đồng thanh đáp:

-Cho mày về ứ, con điên.

Vậy đấy, bốn đứa chẳng giận nhau được lâu, lại quên đi cơn nóng giận nhất thời mà trở lại bệnh viện trông bố Nhi. Tuy không ai nói ra, nhưng trong lòng mỗi đứa ngổn ngang một suy nghĩ, ừ chung lại, vấn đề suy nghĩ ấy chỉ có thể là Cao Thiên Hựu. Riêng Linh HƯƠNG, sau những gì Nhi nói ra, cô bỗng dưng nhớ tới cuộc trao đổi mà Thiên Hựu đề cập. Vì sao ư, chỉ riêng việc hấn mới làm thôi đã làm cô và đám bạn khốn đốn lắm rồi, làm sao còn đủ khả năng chịu đựng những chuyện xui xẻo tiếp theo sắp xảy ra nữa.

Linh Hương ở lại bệnh viện cùng bọn bạn, cô không tài nào chợp mắt được, rồi bất giác nghĩ tới công việc giám đốc giao phó. Cao Thiên Hựu rất tự tin, hấn nói hấn cho cô mục đích của mình mà không lo sợ. Có lẽ, hấn hiểu rằng cô chẳng thể nào kháng cự lại những việc mà hấn đã định ra, và cô hoàn toàn không có khả năng thay đổi nó. Tuy nhiên, cô vẫn thấy tấm lờn khi mà nhớ lại câu nói: “Nếu cô chấp nhận làm người tình của tôi, tôi có thể bỏ qua” . Cô khẳng định trong lòng, nhất định mình sẽ vượt qua được, nhất thiết không được chấp nhận lời đề nghị của hấn.

Sáng hôm sau, Linh Hương dậy sớm để đến công ty, cô cũng đã suy nghĩ kĩ rồi, Cao Thiên Hựu đã nói cho cô bước tiếp theo của hấn, cô cũng nên tự giải quyết để tránh liên lụy đến người khác. Giám đốc đã tin tưởng nó như vậy, cô không thể để dự án mà giám đốc ấp ủ từ lâu hủy hoại trong tay cô. Cô quyết định nộp đơn xin thôi việc, không sớm thì muộn cũng phải làm việc này, nếu bất cô bị động như vậy, cô thà sớm giải thoát để không phải áy náy còn hơn.

Trần Kiến Phong mắt tròn mắt dẹt nhìn cô:

-Linh HƯƠNG, kì lạ thật. Tôi nhớ tôi nói chỉ không giữ cô ở lại công ty khi cô không chứng minh được khả năng của mình. Giờ chứng minh được rồi, cô lại muốn xin nghỉ. Cô làm đầu tôi cứ lộn tung phèo cả lên.

Cô phì cười, đúng là khó có dịp thấy giám đốc trêu đùa vài câu như thế. Cô tâm tình cũng trở nên vui vẻ, cười đáp lại giám đốc:

-Giám đốc à, em nghĩ mình thật sự không có khả năng gánh vác trọng trách mà giám đốc giao. Với lại, gia đình em có một số chuyện nên em nghĩ xin nghỉ là cần thiết

Kiến Phong đứng dậy, đến gần Linh HƯƠNG rồi sờ chán cô, đoạn nói:

-Linh Hương, cô có sốt bên ngoài đâu, hay là “sốt” bên trong.

Linh Hương lắc đầu quây quây

-Không phải giám đốc, em nói thật mà

Kiến Phong bỗng nghiêm giọng:

-Thôi được rồi, tôi không đùa với cô được nữa đâu. Dự án sắp tới đã giao cho cô rồi, dù muốn xin nghỉ việc cũng phải đợi đến khi hoàn thành xong, đừng nên vô trách nhiệm như vậy.

Linh Hương định nói thêm, nhưng để ý thấy khuôn mặt đờ đờ sát khí của giám đốc, cô lại thôi, đành lẩm bẩm đi ra.

Giờ nghỉ trưa, cô lại ghé qua bệnh viện thăm bác Thành, và quả nhiên ba đứa còn lại cũng đang ở đây. Bốn đứa kể đủ thứ chuyện linh tinh để bác Thành vui vẻ, rồi sau khi mẹ Nhi đến thì lục đục kéo nhau đi ăn trưa.

-Tao nghĩ rồi, chúng mình có lẽ phải cùng nhau nghĩ cách đối phó với tên Cao Thiên Hựu. Một cây làm chẳng nên non, bốn cây chụm lại nên hòn núi cao chúng mày ạ- Tinh bất ngờ lên tiếng

Thế rồi cả Linh Hương và Nhi cùng nhìn nhau, sau đó cùng thở dài:

-Thôi, chuyện này nên để chúng tao tự giải quyết. Có thêm hai đứa mày chỉ thêm đối tượng cho thằng Cao đấy xử lý thôi.

Tinh tức giận:

-Cái gì mà chuyện của bọn mày. Chuyện của bọn mày chính là chuyện của cả bốn đứa đấy biết không.

Linh cũng gật đầu nói:

-Tinh nói đúng đấy, tốt nhất để cả bọn cùng nhau nghĩ cách. Mà Hương này, mày đã gặp Cao Thiên Hựu chưa?

Linh Hương không nói, chỉ ậm ừ cho qua, nhưng mà Tinh với Linh quyết làm đến cùng, chúng nó vặn vẹo bằng được. Thế là đành nói cho chúng nó:

-Thôi được rồi, chúng mày đã nói cùng giải quyết thì tao cũng chẳng muốn giấu nữa. Tao đã nói chuyện với hần, à, ừm, hần nói sẽ dừng lại nếu có một cuộc trao đổi.

Nghe đến đây cả ba đứa còn lại sốt sắng hần, chúng nó nhao nhao:

-Cách nào mày, nói nhanh đi. Thế mà không chịu nói sớm.

-Hần nói, à, ừm, hần bảo, nếu tao chịu làm người tình của hần, thì mọi chuyện êm xuôi- Linh Hương lại tiếp- Nhưng chúng mày cũng biết tính tao rồi đấy, tao đâu thể làm cái chuyện kinh tởm đấy chứ

Hương nói rồi hướng mắt lên nhìn thái độ của từng đứa, cô biết nói thì nói nhưng cũng chỉ để đấy thôi. Đám bạn cô sẽ không bao giờ để cô làm điều ấy đâu.

Ba đứa kia trầm ngâm một hồi, rồi sau đó Tinh tươi cười hơn hở:

-Ôi dào ơi, chỉ là tình một đêm thôi mà. Kinh tởm cái gì mà kinh tởm. Cùng lắm mày cho hần chứ làm sao, chết ai được.

Nghe đến đây, Linh Hương nổi khùng, không biết con nhỏ này ăn nhằm cái gì mà điên thế cơ chứ. Phải chăng nó bị môi trường công việc tác động làm mất hết bản chất con người rồi. Linh Hương còn chưa kịp nói gì, thì có lẽ Nhi đã đoán ra được ý của con bạn, nên vỗ tay tán đồng:

-Được được, tao thấy Tinh nói rất đúng. Mày nên tìm hần chấp nhận cách này đi

Nhi nói rồi nháy mắt với Linh. Lúc này, có lẽ mỗi Hương là chưa hiểu chuyện gì mà thôi. Linh cười cười vỗ vai Hương:

-Linh Hương, mày yên tâm đi, chúng tao sẽ không hại bạn đâu. Với lại đã nói rồi, nếu cả bốn đứa cùng chung sức thì thế nào cũng thắng được tay họ Cao đấy.

Nói rồi cả bốn cô nàng cùng kéo nhau lại gần để bàn bạc. Linh Hương nghe nhưng chỉ hơi mường tượng ra được chuyện gì, bụng nhủ thầm: “Cái gì vậy, đúng là nhỏ Tinh có khác. Sống trong giới showbiz nhiều quá nên nó thạo mấy chiêu trò mánh khéo thật đấy. Nhưng tiếc thay, nó nói thì hay như đài thế, nhưng người trực tiếp đối mặt là cô cơ mà”.

19. Chương 19

- M nghĩ sao hả?- Tinh lên tiếng

- Chả nghĩ sao cả, chúng mày bày kế hết rồi còn đâu, nếu tao không chịu nghe theo thì thể nào cũng bị cả lũ chúng mày hội đồng thôi- Linh Hương lên tiếng

Nhi có vẻ lấy lại được phong độ, rất nhanh chóng cốc đầu Linh Hương một cái rõ đau, miệng nói:

- Thế thì còn chờ gì nữa mà không gọi cho thằng cha đấy đi. Các bà các chị ở đây sẽ tư vấn ày cách nói mà không bị hấn nghi ngờ nữa chứ.

Linh Hương bĩu môi:

- Chúng mày thì làm được cái trò chống gì mà lên mặt

- Thôi nào, Linh Hương, mày mau gọi điện đi rồi chúng ta nghĩ cách tiếp theo, bây giờ không phải là lúc để ngại đâu nha mày.

Linh Hương thở dài. Sao mà không ngại chứ, cô nhớ lúc Cao Thiên Hựu thở ra cái câu ấy, cô đã cười khinh vào mặt hắn, bây giờ gọi điện cho hắn, chẳng khác nào cô khinh chính mình. Mấy con bạn này chả nghĩ cho cô gì cả. Nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, cô cũng là con người có đức hi sinh, thà rằng bị tên cao Thiên Hựu ấy cười khinh một lần còn hơn là mang họa về sau. Cô hít một hơi để lấy can đảm, ấn nút gọi đi.

“A lô”

- Ủm, à. Cao tổng phải không

Cao Thiên Hựu ở đầu bên kia đương nhiên rõ là ai đang gọi ình, anh mỉm cười thỏa mãn. Xưa nay, chuyện anh tiên liệu luôn đúng. Dùng cuộc trao đổi này để đổi lấy bình yên trong cuộc sống, anh tin sớm muộn gì cô cũng sẽ gọi cho anh. Nhưng quả thật anh không nghĩ rằng cô sẽ gọi ình sớm như vậy, anh cứ nghĩ rằng mình phải làm một số hành động nữa thì cô mới chấp nhận chịu thua, bởi lúc anh nói ra lời đề nghị đó, khuôn mặt và lời nói của cô cho anh biết rằng, cô chắc chắn không chịu thỏa hiệp.

- Cô Linh Hương, phải là tôi.

“anh, chúng ta... anh còn nhớ cuộc trao đổi mà anh hẹn tôi không?”- đầu dây bên kia ngập ngừng

Thiên Hựu cười thầm. Đã chấp nhận cuộc chơi rồi, cần gì phải áp úng như vậy, đây đâu phải là một chuyện gì đáng xấu hổ đâu. Nhưng rồi nghĩ lại, có lẽ chuyện này với anh thực sự bình thường, nhưng với một cô gái như Linh Hương, điều này quả thật hơi khó xử.

- Tôi đương nhiên nhớ, nhưng không nghĩ là cô sẽ đề cập với tôi sớm như vậy đâu

“Tôi... tôi chấp nhận đề nghị của anh”

- Tôi có thể tin được không vậy, mới hôm trước cô còn khinh bỉ tôi mà bảo tôi là sở khanh, tôi cứ nghĩ rằng cô sẽ tiếp tục cùng bạn cô đối mặt với những sóng gió mới chứ- Thiên Hựu hỏi vặn.

“anh... à không, Cao tổng... anh biết mà, người như chúng tôi rất sợ vướng vào rắc rối. Dù sao cuộc sống của tôi trước nay vốn rất yên bình, tôi không muốn nó bị đảo lộn. Tính tình của tôi thì không thể kiên nhẫn được, nên tôi nghĩ trò chơi này nên kết thúc.... À, à, với lại tôi cũng cho rằng, ở thời đại này, chuyện ấy không có gì to tát lắm... Trao đổi thì trao đổi thôi”

Thiên Hựu cười rất to “hahahaha”. Thật không ngờ cô gái này có thể nói ra những lời này.

Linh Hương nghe tiếng cười của đầu dây bên kia thì như tỉnh ngộ. Cô quay sang nhìn Tinh, rồi nhìn Nhi. Mấy con tiểu cầu, chúng mày giỏi, dám chơi tao. Thở dài, chỉ vì cô cảm thấy không biết nói gì, nên cứ được con nào mớm lời là dùng ngay, ai dè chúng nó đều giả như thế này thì cô không chịu được. Ôi, cô than thầm, thanh danh của tôi, hình tượng phụ nữ mẫu mực của tôi nay còn đâu.

Linh Hương nhanh chóng thông báo với đầu dây bên kia rằng cô sẽ nhắn tin cho hắn rồi tắt máy. Ngu gì mà nói tiếp. Thế rồi cô quay sang nhìn lũ bạn:

- Tao éo đỡ được chúng mày luôn. Chúng mày mớm những câu ngu như con milu thế hả. Dù sao cũng nên giữ hình tượng cho tao chứ.

Tinh cười:

- Hình tượng rau sạch của mày đã mất ngay sau khi mày nhận lời với thằng Cao đó rồi con ạ. Thà rằng cứ nói như vậy để cho nó thấy mày cũng là đứa con gái dễ dãi, sau này sẽ không thèm mày nữa. Dứt khoát như vậy có phải tốt không?

Linh quay ra nhìn Tinh ánh mắt thán phục:

- Vậy mà tao cứ nghĩ mày đang troll con HƯơng, hóa ra đã tính trước như vậy à?

- Ủ, bọn đàn ông bây giờ thích chặn những đứa con gái thuần khiết thánh thiện, hoặc ngu ngu. Mà mày thấy tiêu chuẩn ấy thì quá là chuẩn với con Hươg nhà mình. Tốt nhất là nên để thằng Cao đấy thay đổi suy nghĩ, như vậy sau này con Hươg mới mong không phải gặp lại nó trên giường- Tinh đắc ý đáp- sở thích của những thằng như Cao Thiên Hựu tao rõ lắm, các đàn chị nói với tao nhiều rồi.

Linh Hươg bỗng nổi khùng:

- Bệnh hả con, giường chiếu cái đầu nhà mày ý. Với lại mày nghĩ tao thế nào mà bảo tao thuần khiết thánh thiện hả. Nói thật chứ tao nghĩ trên đời này gái thuần khiết chả còn mấy nàng đâu, mà nếu có thì tao tin cũng chỉ là giả nai thôi.

- Ủ, thì tao đâu bảo mày thuần khiết thánh thiện. Mày là loại thứ hai, ngu ngu trên tình trường nên dễ bị lừa ý mà. Chứ mặt mày mà đòi làm hàng hiếm thời này thì có mà mơ- Tinh cười ha hả đáp.

Cả bọn lại được bữa cười vui vẻ, cuối cùng thì chuyện rắc rối này cũng sắp kết thúc rồi.

Sau đó Linh Hươg nhắn tin cho Cao Thiên Hựu, theo lời lủ bạn thì sẽ hẹn hẳn buổi tối ở khách sạn Star, bởi ở đó Tinh quen người quản lý ở đó, nhờ vả cô ấy cũng dễ dàng.

.....

8.00 pm

- Linh Hươg, nhớ những gì bọn mình đã bàn bạc nhé. Bọn này ở cả bên phòng bên cạnh đợi tin mày đấy- Linh lên tiếng

Linh HƯơng không đáp, chỉ lặng lẽ gật đầu. Nói thật lúc này cô cũng rất lo lắng. Cô không biết mình có thể diễn thành công vai diễn mà không bị phát hiện hay không. Nếu có khả năng qua mắt được Cao Thiên HỮu, cô nghĩ chắc sau này sẽ chuyển sang làm diễn viên. Nhưng nếu mọi chuyện bọn bạn sắp đặt không thành, cô sợ đời mình sẽ xuống dốc thật.

Có vẻ đám bạn nhận ra nỗi lo lắng của Linh HƯơng, nên Nhi lập tức lên tiếng:

- Linh Hươg, mày nên tin vào cái Tinh chứ, mày sẽ không có chuyện gì đâu. Tao nói thật đấy. Mà nếu mày không tin cái Tinh, thì phải tin tao và Linh, nếu chuyện mà bị phát hiện thì bọn tao thề sống chết phải lôi mày ra.

Linh và Tinh cùng gật đầu tán thành. Linh Hươg yên tâm hơn, vỗ vai các bạn rồi tiến vào phòng chờ Cao Thiên Hựu.

Đứng ngồi không yên trong phòng, cô cứ lấy điện thoại ra xem giờ, bụng thăm chửi thẳng cha Thiên Hựu kia mãi không chịu đến. Cô nghĩ kiểu này không khéo cô còn cần đứng đến tích tắc hẳn bước chân vào căn phòng này nữa ấy. Thế rồi sau đó cô ngả người xuống giường, đệm êm phải biết. Haizz, giá mà ma ma cũng nâng cấp ỉnh cái đệm như này thì tốt. Lát sau, cô mở điện thoại xem đồng hồ: 8.15pm. Cái thằng cha Cao Thiên Hựu này mệt thật đấy, đến thì rõ là muộn, hẳn làm mình đợi lâu như vậy mà không thấy ngượng à, ai đời lại để đàn bà con gái đợi mình. Thế rồi cô bất giác bật cười, tự nhủ không hiểu mình đang mong chờ cái gì vậy, cứ mong hắn đến như là đêm tân hôn không bằng, “Linh Hươg ơi là Linh Hươg, mày biến thái thật rồi”

Cạch, Thiên Hựu mở cửa và nhìn thấy một cảnh tượng khá lạ, thật ra không phải là anh chưa nhìn thấy, nhưng quả thật với Linh Hương thì kì lạ. Anh không nghĩ cô có thể có biểu hiện vui vẻ như thế kia. Quả thật nụ cười mà các cô gái dành cho anh mỗi khi anh xuất hiện anh đều thấy, phần nhiều là lời mời mọc, còn đối với Thái Y Lâm, thì đó là nụ cười hạnh phúc sung sướng. Họ chờ đợi anh đều cam tâm tình nguyện, còn cô ta rõ ràng là bị ép, sao lại có thứ tâm tình vui vẻ như thế nhỉ. Anh ho khan để cho Linh Hương biết đến sự xuất hiện của mình, thì lập tức thấy nụ cười trên môi cô tắt ngấm, thay vào đó là khuôn mặt xám ngoét. Anh hơi thất vọng, mặc dù biết trước nụ cười đó không phải là dành ỉnh, nhưng khi thấy nó biến mất nhanh như vậy, lại cảm thấy hơi bực.

Linh Hương nhìn thấy Cao Thiên Hựu thì lập tức đứng bật dậy,áp úng:

- Cao tổng, tôi... tôi... tôi chỉ đang xem giờ.

Nói xong câu này, cô mới thấy mình thốn không tả được. Việc gì mà phải đi khai báo việc mình làm với hắn, lại còn trưng cho hắn xem cái bộ mặt sợ sệt của mình nữa chứ. Nhớ lại lời cảnh báo của Tinh, cô lại tự nhắc nhở bản thân, không được cho hắn thấy cái biểu hiện ngại ngùng này, bởi nếu thế hắn sẽ có hứng thú với mình. Thế là Linh HƯơng mặt lạnh tanh, nhìn thẳng vào Cao Thiên Hựu:

- Mời vào!

Thiên Hựu như không tin vào mắt mình, anh chẳng thể nghĩ cô ta lại có thể phát ngôn ra hai cái câu chẳng ra đầu vào đầu như vậy. Lần đầu tiên thì chắc do sợ hãi nên nói mớ, nhưng lần thứ hai khuôn mặt cô ta khá là bình tĩnh, làm sao lại nói ra cái câu điên rồ ấy. Anh cũng mặt lạnh tanh, nhìn Linh Hương rồi tiến thẳng vào chiếc giường, nằm phịch xuống rồi quay sang nói với Linh Hương:

- Tôi đói!

Đói thì kệ bố nhà anh, nói câu liên quan kinh. Khách sạn chứ có phải nhà riêng đâu mà chờ tôi nấu ăn cho. Không biết đường tự đi mà gọi đồ ăn à. Thế nhưng Linh Hương chợt nhớ ra khoản ăn uống cũng có trong kế hoạch, thế nên cô ngọt giọng:

- Tôi biết ngay. Cao tổng bận rộn như vậy, đói là phải, tôi đã gọi sẵn đồ ăn rồi. Họ chắc cũng chuẩn bị mang lên

Thình lình, Cao Thiên Hựu kéo tay Linh Hương, khiến cô mất đà mà ngã xuống giường, hắn nhanh chóng đè nằm trên cô, ánh mắt rất chi là giông sắc lang. “Sợ chưa, cái bản chất của cô tôi rõ lắm rồi, để xem cô còn thể hiện cái mặt lạnh ấy với tôi được bao lâu nữa”

Linh Hương bị Thiên Hựu kéo xuống thì hết hồn, suýt nữa không làm chủ được mà hét lên. Hắn nhìn cô bằng ánh mắt rất chi là dâm dề dề tiện, cô chỉ muốn ngay lập tức cầm cái dèp ốp hắn vào mặt hắn thôi. Thế nhưng cô lại nghĩ, nếu mình có biểu hiện sợ sệt kiểu gái ngoan chắc chắn sẽ khiến thằng cha này đắc thắng, nên cô cố gắng làm mặt lạnh hết có thể. Nhưng mà làm sao đây, mặt cô cứ đỏ bừng lên, tim thì đập thình thịch.

Thiên Hựu nhìn biểu cảm trên khuôn mặt cô thì vui sướng vô cùng. Ánh mắt cô thì toát lên vẻ bất cần nhưng không thể che giấu nổi hoang mang, khuôn mặt thì đỏ bừng lên. “Cô ra vẻ với tôi làm sao được. Kinh nghiệm bao nhiêu năm, con nhãi như cô còn lâu mới qua mặt được tôi”. Thiên Hựu được đà lại càng lần tới, vuốt ve mái tóc cô.

“Mẹ ơi, mày có thôi đi không. Bà đây đâu phải con mèo trong lòng mày. Mày vuốt tóc bà như vuốt lông thế hả. Tóc bà đã rối thì chờ, vuốt vào mắc tóc bà, rồi rụng sợi nào thì bà giết mày”- Linh Hương cứ nghĩ như vậy, nhưng mà chỉ nghĩ được chứ không làm được, biểu cảm khuôn mặt vẫn không thể thay đổi.

Thiên Hựu tiếp tục trò đùa của mình, tay lồng vào trong làn tóc của Linh HƯơng, năm ngón tay thon dài của anh trở thành một cái lược thông dụng. Thế rồi cái lược ngọc ngà ấy chải từ trên đỉnh đầu Linh HƯơng, vuốt dọc xuống gần đuôi tóc. Thế nhưng, Linh HƯơng nghĩ có sai đâu, đến sát đuôi tóc thì nó mắc lại. Tình cảnh hết sức khó xử. Thiên Hựu cũng hơi ngớ ra, tình huống này anh đúng là anh chưa gặp bao giờ. Anh từng hành động như thế này không biết bao nhiêu lần, mọi lần thì đương nhiên rồi, các cô gái ngây ngất vì cử chỉ ân cần đó. Anh chẳng biết làm thế nào, nhưng rồi cũng tự nhắc mình, thôi thì đành nào cũng phải

chải cho xong. Thế là năm ngón tay ấy kéo xuống đuôi tóc, rồi “phụt, phụt, phụt”, giặt mãi mà tóc nó vẫn cứ rối lại không chịu ra.

Linh Hương hét lên vì đau, lúc này thì quên cả ngại:

- Đồ thần kinh, tóc tôi đã mỏng rồi anh còn định giặt phẳng bao nhiêu sợi nữa hả.

Thiên Hựu lúc này cũng thấy hành động của mình hơi kì cục, nhưng vẫn cãi cố:

- Yên nào, cô dần thế nhỉ, phải gỡ tóc cô ra rồi tôi mới giải phóng được năm ngón ta của mình chứ.

Linh Hương nhìn Thiên Hựu, điệu bộ khinh khỉnh:

- Thiếu gia à, anh làm như vậy mà cũng đòi gỡ rối à. Chỉ làm nó rối thêm thôi. Mà anh nói tôi dần, tôi thấy anh cũng chẳng phải loại thông minh gì. Ngu hơn cả đứa dần thì gọi là gì không biết? Chải đầu mà thấy rối quá, chẳng ai lại kéo ó thật lực như anh cả, người ta chỉ việc nhất lược ra mà thôi.

Thiên Hựu nghe xong thì tỉnh người. Nhắc năm ngón tay đang ở trên tóc Linh Hương ra, rồi sau đó ngồi dậy. Linh Hương cũng ngồi dậy, hơi ngượng một tí, ai dè cái mái tóc bù xù này có ngày lại là cứu tinh của mình. Cô mĩa mai:

- Chậc chậc, tuổi thơ không có tóc là đây.

Thiên Hựu bình tĩnh đáp:

- Cô tốt đẹp chắc, dần bà mà đầu bù tóc rối.

Ừ. Hấn nói làm cô cũng thấy ngại lắm, nhưng mà động chạm đến tự ái của người khác đâu phải dễ. Cô lên tiếng:

- Tóc tôi nó vốn đẹp lắm, nhưng nếu không phải có những loại vô xỉ đang yên đang lành đẩy người khác xuống giường định làm trò đồi bại thì nó đã chả ra nông nổi này- nói rồi Linh Hương vuốt lại tóc, nhanh chóng mái tóc trở về trạng thái ban đầu.

Hai người đang không biết nói năng gì thì bỗng tiếng chuông báo, hình như có phục vụ. Linh Hương nhanh chóng ra mở cửa, cô phục vụ đi vào đẩy theo vài món ăn và chai rượu. Lúc phục vụ chuẩn bị đi ra ngoài, Linh Hương còn tíu tít đi theo như kiểu tiền khách, khiến Thiên Hựu phải cười khinh. Linh Hương cũng nhủ thầm, cười đi cười đi, cười tức là không để phong, lúc ấy đừng trách bà đây đây.

- Cô uống chút rượu được không vậy- Thiên Hựu cất tiếng- ngồi ăn như vậy không vừa mắt tôi.

Linh Hương nhớ lại lời Tinh: “Nhớ là khi phục vụ vào phải tìm cách đưa chìa khóa cho chị ấy. Mà mày nhớ không được uống rượu nghe chưa, làm việc lớn nhất thiết phải tỉnh táo. Cứ để mình thăng cha đấy say thôi”. Cô để ý Thiên Hựu cũng uống được kha khá, nhưng mà hấn vẫn chưa có dấu hiệu gì cả. Cô lại nghĩ nếu mình không uống thì thể nào thăng cha này cũng bắt bẻ, rồi nghi ngờ này nọ. Linh Hương nói rồi nhấp một ngụm. Lát sau, cô để ý thấy biểu hiện của Thiên Hựu không được ổn, nên nhanh chóng phi vút vào nhà vệ sinh với lý do: đi WC.

“mày nhớ kĩ, khi nhìn thấy sắc mặt thăng cha họ Cao ấy bất thường thì nhất thiết phải kiểm lý do chạy ngay vào nhà vệ sinh rồi khóa cửa lại nghe không- Tinh nói

Bất thường là thế nào, biểu hiện giống người say á- Linh Hương lên tiếng

Ừ, đại loại như vậy, nói chung biểu hiện ấy nhìn thấy rõ lắm- Tinh ậm ừ”

Linh Hương lúc chạy vào không quên mang theo điện thoại để liên lạc với tụi bạn. Lúc này, cô cũng cảm thấy mình có gì đó không ổn. Cả người bỗng dưng nóng rực lên, bứt rứt không tả được. Cô chợt à lên một tiếng, chết rồi, không phải đây là thuốc ... đấy chứ. Tinh chết tiệt, thế mà không chịu nhắc cho cô sớm, cô uống một chút mà đã thế này, thì bên ngoài, tên Thiên Hựu chắc chắn ngấm thuốc vào thì kinh khủng lắm. Cô bất giác rùng mình, nếu mình không chạy vào đây nhanh thì có lẽ đời mình nát thật rồi. “nóng, nóng thật”, cô lại cảm giác đầu hơi quay quay. Bỗng dưng ở ngoài có tiếng đập cửa:

- Linh Hương, ra ngoài!- Thiên Hựu ra lệnh

Hải hùng thật, giọng nói của Cao Thiên Hựu hình như hơi biến đổi, nghe cứ khàn khàn thế nào ấy. Cô cố gắng đứng vững, cố gắng nói thật chậm:

- Không được, tôi chưa xong việc(ra ngoài cái gì, ra đây để tôi đi đời à)

Thiên Hựu ở bên ngoài đúng là còn bứt rứt gấp trăm lần Linh Hương, người anh nóng bừng bừng, có lẽ kinh nghiệm lâu năm cũng đã cho anh biết mình đang gặp phải chuyện gì. Thực sự thì anh không chịu được, giờ không muốn suy nghĩ ai đã cho thuốc vào rượu nữa, chỉ muốn nhanh chóng xua đi cảm giác này thôi. Anh đập liên tục vào cửa phòng tắm:

- Mau... lên..tôi cần....

Cô nắm thật chắc tay nắm nhà vệ sinh, hẳn ta chắc còn chịu hơn mình bây giờ. Cô không thể mở cửa, lý trí còn lại nhắc cô điều đó. Cô nhanh chóng ấn nút gọi cho Tinh, cô nghĩ giờ mình không còn có khả năng nhấn tin cho nó nữa rồi, chỉ ấn nút gọi rồi vứt điện thoại ra một góc.

Bên ngoài, Thiên Hựu vẫn đang điên cuồng đập cửa.

Lúc sau, tiếng động ầm ĩ đó đã chấm dứt, cô nghe tiếng bên ngoài:

- Linh Hương, mở cửa, bọn tao đây. Mở cửa.

Linh Hương loạng choạng mở cửa, rồi lảo đảo ôm lấy lũ bạn, chính thức lúc này, cô không còn ý thức được gì nữa.

- Mà chọn loại gì mà mạnh vậy Tinh- Nhi cất tiếng- nó như thế này rồi thì còn bàn bạc được gì

- Sao mà không nói sớm cho Linh Hương là trong ấy có thuốc- Linh lại lên tiếng

- Tao đã nhắc nó không nên uống rồi cơ mà- Tinh lên tiếng

Nhi nhìn con bạn vật vạ như thế, gắt:

- Tính con Hương nó tò mò, mà chỉ bảo thế thì nó uống là phải

Linh im lặng một lúc, rồi lên tiếng:

- Mà biết Linh Hương sẽ uống đúng không?

- Ủ, tao vừa nhắc nó vừa gọi nó chút tò mò, dù sao thì cũng phải uống một chút để Cao Thiên Hựu không nghi ngờ gì chứ. Nếu nó biết trước trong ấy có thuốc, nó sẽ chẳng dám động miệng vào. Lúc ấy thì kể cả có xong việc, Cao Thiên Hựu cũng nghi ngờ mà thôi.- Tinh đáp

Nhi nổi nóng:

- Mà điên à, nhờ nó và Cao Thiên Hựu xảy ra chuyện thì sao Nếu nó không nhanh chóng vào nhà vệ sinh thì bọn mình ăn nói sao với nó, tao còn hứa sẽ không để chuyện gì xảy ra với nó cơ mà

- Bình tĩnh nào, tao đã tính cả rồi mà. Dù sao cũng phải đánh cược. Được ăn cả, ngã về không. Nếu Linh Hương không uống thứ đó, thì dù chuyện xảy ra rồi hẳn cũng có thể điều tra ra, lúc ấy chúng ta sẽ gặp nhiều rắc rối hơn. Nếu Linh Hương uống, nó mà quên lời nhắc nhở của tao thì chúng ta cũng đã đứng bên ngoài nghe ngóng rồi mà, có biến thì lập tức chạy vào kéo nó ra, chấp nhận mất trắng. Còn nếu nó làm chủ được, thì đâu có vấn đề gì đâu. Tao tin là sau khi nó tỉnh, tao giải thích cho nó, nó sẽ hiểu. Với lại nó chắc chỉ uống một chút thôi, tao thấy không nặng lắm đâu.- Tinh trả lời

- Mà đúng là, bước chân vào nghề người mẫu mới mấy năm mà đã có những toan tính như vậy rồi- Linh nói

Tinh thở dài:

- Có lẽ, nhưng tao thấy thay đổi như vậy là cần thiết. Cuộc sống của chúng ta bị Thiên Hựu đảo lộn như vậy, tao không thể không làm. Nhưng chúng mày yên tâm, đây chỉ là để đối phó với những kẻ muốn hại chúng ta mà thôi. Thôi được rồi, không nói nhiều nữa, mau vào xem cái Hương thế nào, tao có cách giải quyết.

Linh Hương quả thật tỉnh táo hơn, ban đầu cô cũng rất giận Tinh vì đã không nói ình, nhưng sau đó thì nghe Tinh giải thích, rồi hai đứa kia thanh minh giùm nó nên cô không muốn tính toán nữa, dù sao thì giờ cô đã an toàn. Tóm lại vẫn phải cảm ơn cách mà Tinh nghĩ ra.

1.00am

Bốn đứa kéo nhau sang phòng của Cao Thiên Hựu. “Tạch” Tinh bật đèn lên. Mọi người còn chưa kịp nhắc thì Tinh đã nói:

- Yên tâm, hần chưa tỉnh được đâu.

Có lẽ không cần miêu tả, mọi người đều đoán được nó hỗn loạn đến mức nào. Tinh là người bình tĩnh nhất, có lẽ sống trong nghề nhiều đã khiến nó quen thuộc. Nhi và Linh thì hơi bối rối, mặc dù lúc đưa cô gái kia vào đây, hai cô cũng nhìn thấy cảnh tượng không mấy tốt đẹp, nhưng mà giờ nhìn lại cũng vẫn ngại ngùng. Người bị động nhất chính là Linh Hương, cô vừa bất ngờ trước cảnh tượng đó vừa bất ngờ khi nhìn thấy bộ quần áo nữ vứt lán lóc kia giống y hệt bộ đồ cô đang mặc, cô gái kia thì quả thật có gì đó hao hao giống cô, lại còn được thêm cả kiểu tóc cắt ngắn nữa. Tinh quả là cao tay, làm như thế đúng là khiến trong cơn mơ hồ tên Thiên Hựu đó sẽ tưởng nhầm cô gái đó chính là cô, hần sẽ chẳng nghi ngờ gì nữa đâu.

Tinh nhanh chóng chụp vài bức ảnh, vừa chụp vừa giải thích với đám bạn:

- Dù sao thì cũng phải để phòng hần phát hiện ra chúng ta thì còn có cái mà uy hiếp hần

- Mà đúng là cao tay- Linh Hương tấm tắc khen ngợi.

Trong khi Tinh đang xem lại bức ảnh, thì Nhi lại bắt đầu:

- Lại đây, giờ mới thấy thằng cha này đẹp trai mà ẹ. Được nhìn ở khoảng cách gần đúng là sướng vật vờ.

Linh Hương cũng không thêm lại gần, nhìn chán rồi nhìn làm gì nữa. Bỗng dưng cô thấy nhói cái ở cô, đang định hét lên thì sực nhớ có Cao Thiên Hựu, nên cắn răng im lặng, rồi quay sang con chết tiệt bên cạnh, là Tinh. Tinh cười ha ha, nhìn nó đầy hàm ý. Linh Hương chỉ kịp phát ra câu nói trong đầu: “Điên bà nó rồi”

Tinh lại trở về dáng vẻ của một con hám trai, nhìn một lát rồi tặc lưỡi:

- Đẹp dã man

Cô gái kia cuối cùng thay đồ và đi ra khỏi phòng, bọn bạn cũng về hết, còn mỗi Linh Hương ở lại. Chúng nó chẳng nhắc cô nên làm thế nào, nên chỉ biết ngồi đực ra đấy. Lát sau, cô mới quyết định đi tắm, vừa tắm vừa nghĩ những câu nói dối hần khiến hần có thể tin nhất.

Sáng hôm sau, khi Thiên Hựu tỉnh giấc thì đã thấy Linh Hương đang ngồi tắm tạt ở ghế, tay đang bấm bấm điện thoại. Anh lắc lắc đầu để nhớ lại ngày hôm qua, anh nhớ lúc cô ta vào nhà vệ sinh, sau đó anh cũng chạy vào gọi cô ta, nhưng gọi mãi mà không được, rồi bất ngờ anh nghe tiếng “cách”, hình như là tiếng mở cửa. Anh lờ mờ thấy, hình như Linh Hương mở cửa thì phải. Sau đó anh và cô ta... Anh lại nhớ hình như có người đã cho thuốc vào rượu. Bất chợt nghĩ đến Linh Hương, dù sao thì cô ta cũng hẹn anh ở đây mà. Nhưng sau đó nghĩ lại, nếu cô ta thực sự làm vậy, thì tại sao vẫn uống rượu chứ, chắc chắn cô ta cũng giống anh, bị tác dụng của thuốc hành hạ. Mà nếu là cô ta thật, thì sao lại phải điên rồ cho anh uống thuốc, như vậy cả hai không phải rất có vấn đề sao. Nếu là những người đàn bà khác, anh tin là họ sẽ dùng cách này, nhưng với cô thì khác, cô ta sợ anh như vậy, cũng khinh bỉ hành động ấy như vậy, làm sao cô ta có thể. Nghĩ rồi, anh an tâm cất tiếng:

- Linh Hương

Cô giật mình, hần gọi cô hay sao. Sao âm thanh nghe kì lạ như vậy nhỉ. Hay là đang áy náy khi đã làm chuyện đó nhỉ. Cơ mà hần với cô là trao đổi, hần mà áy náy thì trời sụp. Linh Hương ban đầu định giả bộ ngại ngùng ập úng nhưng lại nghĩ, mình có mất cái gì đâu, tại sao lại phải trưng cái bộ mặt đáng thương tội nghiệp ấy ra, nên quyết định không sử dụng chiêu ấy nữa. Cô giả bộ lạnh lùng, dù sao thì lạnh lùng theo quan điểm của nhiều người chính là che giấu nỗi đau.

- Tôi đợi anh tỉnh lại. Trao đổi xong rồi, từ nay tôi với anh không ai nợ ai gì nữa.

Linh Hương bước đến cửa thì Cao Thiên Hựu gọi giật lại:

- Đợi tôi đi tắm, chúng ta đi ăn.

Thiên Hựu lật chăn, giật mình nhìn thấy vết máu, bỗng dưng ý nghĩ xin lỗi cô gái kia thoáng qua trong đầu, nhưng rồi anh lập tức xua đi.

Linh Hương nghe lời hấn nói thì bỗng thấy, dù sao cũng được mời ăn, tội gì không theo, cả đêm không dám ngủ, hấn phải có trách nhiệm đền bù tình vài món ngon chứ. Thế là cô đứng lại.

Thiên Hựu đưa Linh Hương ra xe, cùng nhau tới một quán ăn. Quán ăn này nằm ở góc khuất, cũng khá nhỏ. Linh Hương hơi thất vọng, cô cứ tưởng sẽ được đến quán sang trọng ngồi ăn đủ thứ chứ. Cô lắc đầu:

- Cao Thiên Hựu, tôi không nghĩ là anh sẽ đưa tôi đến đây đâu.

Cao Thiên Hựu cười khẽnh:

- Vậy cô nghĩ tôi sẽ đưa cô đến cửa hàng cao cấp, rồi bao cả cửa hàng để mời cô bữa sáng à, cô thấy mình xứng không? Ở đây, tôi không sợ bị người ta bắt gặp.

Linh Hương im lặng không nói, Cao Thiên Hựu nhìn như vậy lại cho rằng cô đang cảm thấy hối hận về cuộc trao đổi kia. Nhưng anh đâu biết rằng, Linh Hương đang đoán rất cuộc trong này món đắt nhất là bao nhiêu.

Quán này trông vậy mà khá đông khách, đa số toàn là những người bình dân, thảo nào tên Thiên Hựu muốn đến đây, chủ yếu là tránh phiền phức, và có lẽ thêm lý do nữa, đó là món ăn ở đây thực sự rất ngon. Linh Hương ăn không ngừng, vừa ăn vừa ghi nhớ lại con đường đến quán này, nhất định hôm nào đó phải rủ ba đứa kia đến thưởng thức mới được.

Bỗng nhiên Cao Thiên Hựu lên tiếng:

- Linh Hương, cổ cô có vết gì vậy, hôm qua sao tôi không thấy

Hấn nói xong lại cúi xuống ăn. Linh Hương nhớ ra, vết đấy là do con cờ hó Tinh cắn. Rồi cô lại nhớ lại nụ cười đầy hàm ý của nó, đến câu nói kì cục của thằng cha này, nó ở ra một lúc. Tinh mày giỏi, mày chỉ dựng chuyện vớ vẩn lên là chả đứa nào bằng. Cô ấp úng chẳng nói năng được gì, rồi bỗng dưng Thiên Hựu lại cất tiếng:

- Tôi không bao giờ cần phụ nữ.

Nghĩ đến đây, Linh Hương tức ói máu, định thanh minh nhưng nghĩ có thanh minh cũng không biết thanh minh thế nào cho đúng. Cô chỉ đành âm ừ rồi cầm cúi ăn tiếp

20. Chương 20

Thỉnh thoảng trong bữa ăn cô vẫn ngẩng lên nhìn Cao Thiên Hựu, nhưng lại thấy hấn chỉ cầm cúi vào ăn, nên cô cũng chẳng muốn bắt chuyện gì, với lại, cô cũng muốn xem người như hấn, có thể nào cần rút lương tâm hay không.

- Ăn đi, cô ham ăn ham uống lắm cơ mà

Tiếng Cao Thiên Hựu làm cô giật mình. Hấn vẫn còn đang cầm cúi vào món phở bò mà hấn gọi, thế mà cũng biết cô đang nhìn hấn à. Cô cũng cúi xuống ăn, dù sao cũng nên nhanh chóng giải quyết món phở bò trước mặt, rồi biến thật nhanh để chẳng phải nhìn thấy cái bộ dạng của thằng cha trước mặt. Chẳng hiểu sao ngày trước cô lại có thời mơ mộng gặp được một chàng hoàng tử nhà giàu, đẹp trai, tính cách lạnh lùng nhỉ. Mà đúng hơn chẳng phải xa xôi gì, trước khi tiếp xúc với Cao Thiên Hựu, cô vẫn ôm mộng đẹp của thiếu nữ cơ mà. Thế nhưng khi gặp được người trong mộng như vậy, cô lại nhận ra có quá nhiều điểm không như cô tưởng tượng. Cô nhận ra những người đàn ông có tiêu chuẩn như vậy đều tuyệt đối là người lạnh nhạt. Cao Thiên Hựu thực chất chứng ra cái vẻ mặt này một phần là do bản tính của hấn, một phần hấn muốn khiến người khác phải dao động. Trước mặt phụ nữ thì y như một chàng hoàng tử chính hiệu, nhưng sau lưng thì là những toan tính của một kẻ lão luyện, hấn và những người như hấn suy cho cùng cũng chỉ là kẻ coi phụ nữ là một trò đùa, và khi kết thúc trò chơi, hấn đương nhiên sẽ chẳng phải chịu thiệt thòi gì

khi mà chính hắn cũng đã chán ngấy nó. Càng nghĩ cô càng cảm thấy, ra ngoài đời rồi mới biết thế nào là vỡ mộng.

Cuối cùng thì bát phở đã được cô nhanh chóng giải quyết. Cô đứng dậy định chào tên họ Cao kia một tiếng rồi về công ty. Nhưng ngay khi cô vừa đứng dậy thì hắn ngẩng mặt lên nhìn cô, nhanh chóng cất tiếng:

-Cô ra tính tiền đi!

Cô mắt tròn mắt dẹt nhìn Cao Thiên Hựu. Những tưởng bữa này hắn mời cô, đâu ai ngờ cái loại như hắn chỉ là trước mặt người lạ thì tỏ vẻ hào phóng thôi, chứ chung quy lại chính là một thằng keo kiệt hạng nhất. Cô hắng giọng:

-Nếu Cao tổng đến bát phở bò còn không đủ tiền trả thì tốt nhất đừng mời người khác đi ăn, như vậy quả thực mất mặt lắm.

Mọi người xung quanh quay sang chăm chú nhìn Cao Thiên Hựu. Linh Hương cười thầm, thằng cha này sợ mất mặt lắm cơ mà, thế nào cũng đang chờ thử thách cho xem.

Cao Thiên Hựu vẫn thản nhiên vượt qua được những ánh mắt hiếu kì lẫn khinh bỉ của mọi người, anh nhẹ nhàng vẫy tay phục vụ, mỉm cười:

-Phục vụ, cô gái này muốn tính tiền!

Linh Hương há hốc, thực khách cũng há hốc. Chẳng ai nghĩ rằng một người đàn ông ăn mặc lịch sự như anh, mời phụ nữ ăn bát phở bò mà bắt phụ nữ trả tiền. Đúng là chuyện khó tin. Linh Hương cũng không tin được, cô cứ dờ ra như khúc gỗ, đến khi phục vụ nhắc tính tiền thì cô mới nhận ra, Cao Thiên Hựu đã đẩy ghế ra ngoài từ lúc nào. Linh Hương đành rút ruột trả tiền hai bát phở, ra đến cửa lại đập ngay vào mắt con xe Rolls Royce của Cao Thiên Hựu, Linh Hương lại càng bức mình. Tình đã từng nói với cô chiếc xe Rolls Royce ấy đáng giá hơn hai mươi tỉ, vậy mà thằng cha ngồi trong xe ấy, đến cả bát phở còn tính toán với cô. Thật là kinh khủng! Cô tự nhủ, cũng may là giấc mơ cổ tích đã sớm được cô dập tắt, nếu không có ngày cô lấy hắn về, thì chỉ có làm ô sin cho hắn chứ hưởng thụ cái gì.

-Lên xe mau, tôi còn tới công ty

Linh Hương tiến gần đến cái xe, đập vào cửa mấy phát, mặc kệ ánh mắt hắn học của Cao Thiên Hựu:

-Cao tổng cứ về Tân Thụy đi, tôi đâu phải là nhân viên của anh mà đi cùng anh chứ.

-Cô không nhớ Trần tổng giao trách nhiệm cho cô đại diện Bình Thái hợp tác với Tân Thụy à. Tôi đã nói với Trần tổng rằng có một số chuyện cần bàn, nên hẹn cô đến công ty

Đúng là loại cáo già. Hơn ai hết hắn phải rõ cô đang ở đâu chứ, thế mà bày đặt kiêu căng không biết ngượng. Cô hậm hực lên xe, nhưng vẫn không quên hỏi hắn:

-Cao tổng này, tôi vẫn không thể nào hiểu ra, anh vốn ghét bị người khác làm ất thế diện. Vậy mà hôm nay có mấy chục ngàn cũng không chịu bỏ là sao?

Cao Thiên Hựu im lặng.

Linh Hương cũng ngán ngẩm, rồi lại quay sang hỏi:

-Cao Thiên Hựu, anh không muốn tạo scandal cơ mà. Tôi ngồi trên xe anh đến Tân Thụy có được không vậy.

Thiên Hựu bất chợt quay sang nhìn Linh Hương, cô ta dám gọi cả tên họ của anh. Anh nhìn cô, lắc đầu, rồi bắt đầu lái xe.

-Ở quán ăn ấy, chẳng có ai biết tôi là ai. Tôi không nhất thiết phải thể hiện, với lại cô cũng đâu giống phụ nữ, thế nên tính toán với cô một chút cũng không sao.

Nói rồi, Thiên Hựu dừng một lúc, rồi tiếp tục:

-À, mà lát gần đến công ty thì tôi thả cô xuống chỗ nào đó, tránh để nhân viên của tôi bàn tán.

.....

!@%\$'%#*%' cái loại đàn ông không thể đỡ được. Nói thả là thả ngay, thế thì bắt người ta lên xe làm gì nữa.

Linh Hương bực bội, lát nữa đến Tân Thụy lại phải nhìn cái bản mặt đáng ghét của thằng cha kia, rồi lại còn phải bày tỏ thái độ vui mừng hồ hởi gặp được hấn nữa. Từ xa, Linh Hương thấy một người đang vẫy tay với cô, mà cô có thể đoán ra, anh ta là Mặc Lâm.

Cô vui vẻ tiến lại cười với hấn:

-Mặc Lâm, lâu quá không gặp, giám đốc Trần của chúng tôi không cho cậu ăn hay sao mà hốc hác như vậy. Thần sắc Mặc Lâm không được tốt, cậu nhìn cô một lát, rồi kéo tay cô:

-Linh Hương, đi café với tôi đi.

Linh Hương bĩu môi:

-Thần kinh, tôi không có thời gian rảnh với cậu. Tôi phải vào công ty gặp Cao Thiên Hựu

Mặc Lâm vẫn cứ kéo tay cô đi, vừa đi vừa giải thích:

-Cao Thiên Hựu có cuộc họp với cổ đông rồi. Nãy tôi thấy thư kí nói rằng nếu có ai đến thì sẽ phải đợi thôi. Cô ngồi trong đây thì thà đi uống café với tôi còn hơn.

Linh Hương vùng vằng giật tay ra, ban ngày ban mặt mà trai gái nắm tay nhau lôi lôi kéo kéo chẳng ra thể thống gì cả. Cô nói:

-Tôi tự đi được, có cụt chân đâu mà cậu phải lôi lôi kéo kéo.

Tại quán café

-Cậu có vấn đề gì không, vào quán café lại uống nước lọc, khát thì vào công ty mà uống, lôi tôi ra đây để mất mặt nhau à.

Mặc Lâm vẫn mặc kệ, cậu nhìn Linh Hương, nói:

-Linh Hương này, chị với Cao Thiên Hựu có gì với nhau à?

Cô giật mình, rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, xua xua tay:

-Làm gì có, dở hơi à. Tôi và hấn nếu có chắc chỉ là chuyện hấn thù vặt tôi mà thôi

Mặt Mặc Lâm hơi giãn ra, rồi thở phào:

-Vậy hấn không gây khó dễ cho chị à?

-Làm gì có, mọi chuyện xong rồi, tôi xin lỗi hấn vài câu thì hấn nghe có vẻ xuôi xuôi nên bỏ qua cho tôi. Cậu không biết chứ, khả năng nói của tôi đến anh họ của cậu còn phải chịu thua đấy.

Mặc Lâm khẽ gật đầu, rồi uống một hơi hết cốc nước lọc. Lúc này, cậu mới gọi ly café ỉnh. Cậu lặng lẽ nhìn ra bên ngoài, trầm ngâm hồi lâu rồi bắt đầu lên tiếng:

-Linh Hương, chị muốn nghe tôi kể một câu chuyện hay không?

Linh Hương cũng đang chán nên vội nói:

-Được rồi, có chuyện thì kể đi, tôi với cậu ngồi đây cũng chẳng biết nói gì. Thà cứ nghe chuyện còn hơn

Mặc Lâm nhấp một ngụm café, ánh mắt xa xăm:

-Trước đây, khi du học ở bên Mỹ, tôi quen biết một đàn chị cùng trường, chị ấy hơn tôi một tuổi, cũng là người Việt Nam. Ngày tôi quen chị ấy, chị ấy là một cô gái rất ngây thơ, trong sáng...

Mặc Lâm chưa kịp nói tiếp thì Linh Hương đã bình luận:

-Thôi chắc chắn là giả nai trăm phần trăm rồi, thời đại nào rồi mà ngây thơ trong sáng.

Mặc Lâm cũng không tức giận vì bị Linh Hương chen ngang. Cậu bình tĩnh kể tiếp, có lẽ cảm xúc của cậu với cô gái kia đang ngập tràn:

-Ban đầu, tôi cũng nghĩ như chị, tôi cho rằng chị ấy đang giả vờ. Nhưng sau khi tiếp xúc lâu với chị ấy, tôi nhận ra chị ấy thực sự thuần khiết. Chị ấy nói với tôi, gần hai chục năm chị ấy luôn sống trong sự bao bọc của bố. Bố chị ấy là một doanh nhân nổi tiếng. Có lẽ nhờ như vậy, chị ấy thực sự không phải đối mặt với cuộc sống trần trụi bên ngoài. Chị ấy nói chị quyết tâm ra nước ngoài để tự lập mặc cho sự ngăn cản của bố mình, ông ấy không muốn chị rời xa ông ta.

Mặc Lâm ngắt quãng, im lặng nhìn thái độ của Linh Hương. Cũng chỉ là một câu chuyện mà thôi, nhưng cô thấy từng lời cậu nói ra đều buồn khó tả. Cảm xúc của cô có lẽ đang là thả mình theo những nỗi buồn bên trong từng lời Mặc Lâm.

-Mấy năm học ở Mỹ, có lẽ điều hạnh phúc nhất với tôi chính là gặp được chị ấy. Tôi và chị ấy cùng nhắc nhở nhau học hành, rồi chia sẻ với nhau rất nhiều thứ. Thế rồi chị ấy tốt nghiệp, đương nhiên là lúc ấy tôi vẫn còn năm cuối cùng. Chị ấy trở về nước nhưng thỉnh thoảng vẫn còn nói chuyện với tôi, rồi không lâu sau chị ấy vui mừng nói với tôi rằng chị ấy đã yêu. Chị ấy nói anh ta là một người đàn ông trưởng thành, có chí tiến thủ, lại rất quan tâm tới chị ấy. Chị cũng rất thương hẳn ta, bởi theo lời chị kể lại thì hẳn ta có một quá khứ rất đau lòng

-Cậu yêu cô gái ấy phải không?

Linh Hương bất ngờ lên tiếng, khuôn mặt Mặc Lâm bỗng trở nên thê lương khó tả. Thế nhưng cậu nhanh chóng tiếp tục câu chuyện, không biết do vô tình hay cố ý, cậu lờ đi câu hỏi của cô.

-Ngày ngày chị ấy vẫn kể cho tôi nghe những câu chuyện của mình và người con trai kia, rất vui vẻ. Cho tới một ngày, tôi biết tin công ty gia đình chị phá sản, ông bố thì bị đi tù. Tôi gắng hỏi chị ấy rất nhiều, nhưng chị ấy vẫn không nói cho tôi lý do. Sau đó, chị ấy biến mất. Bây giờ khi trở về, tôi có tìm chị ấy nhưng vẫn không rõ tung tích.

-Anh lo cho cô gái ấy phải không? Một người con gái sống trong sung túc lâu như vậy, gặp phải chuyện lớn như thế, làm sao có thể đối diện... À, thế còn thằng người yêu ấy thì sao?

-Hắn ta bỏ rơi chị ấy, hẳn đối với chị ấy một hai chỉ là lợi dụng chị ấy mà thôi. Đến khi chị mất hết thì hẳn cũng biến mất.

Linh Hương thấy có gì đó không đúng, rồi quay sang hỏi Mặc Lâm:

-Không đúng! Anh nói anh mất liên lạc với cô gái kia cơ mà, tại sao biết tên người yêu kia bỏ rơi chị ta, với lại nếu cô gái kia tính tình như anh nói, thì chẳng bao giờ kể chuyện buồn cho anh đâu, tôi tin chị ta sẽ sợ người khác lo lắng nên im lặng. Với lại, anh là bạn tốt của chị ta cơ mà, làm sao chị ta có thể khiến anh lo lắng chứ

Mặc Lâm lảng tránh, trả lời hơi khó hiểu

-Ừm! À, chẳng có gì cả, tôi tìm hiểu về tên người yêu đó thì biết thế thôi

Dù rằng Linh Hương cảm thấy câu trả lời vẫn có gì đó chưa thỏa đáng, nhưng cô cũng không muốn tò mò, vì dù sao đây cũng là chuyện của riêng cậu ta, cô và cậu ta cũng chỉ là mới quen biết, không thân thiết gì mà lại đòi hỏi người ta nói hết như vậy thì quả thật vô lý hết sức. Cô ngó điện thoại rồi nói:

-Có lẽ giờ này hẳn ta cũng họp xong rồi, tôi và anh trở lại công ty thôi

Mặc Lâm cũng đứng dậy, tính tiền rồi ra ngoài cùng Linh Hương, cậu đuổi theo cô và nói:

-Linh Hương, chị không thắc mắc vì sao tôi lại kể chị nghe chuyện này sao, tôi biết chị là người rất tò mò cơ mà.

Linh Hương cứ cầm đầu nhìn về phía trước, vừa đi vừa nói:

-Gớm chết, cậu quen biết tôi bao lâu mà bảo tôi là người tò mò. Tôi tò mò thì cũng là với từng chuyện, từng đối tượng thôi. Tôi và cậu quen nhau không lâu, làm gì có thể ép cậu phải thể nọ thế kia.

Mặc Lâm bắt đầu cười cười, lấy lại cái bộ dạng vốn có của mình:

-Tôi cảm thấy, Cao Thiên Hựu này đặc biệt giống với thằng cha mà tôi đã kể cho chị. Chị tốt nhất đừng nên dính phải hắn, khéo không...

Mặc Lâm bỏ dở câu nói. Linh Hương cười xòa:

-hắn ta thì đào mỏ gì được của nhà tôi, chả nhẽ đào mỏ cái mảnh đất cuối đời trên Cây Duối

Mặc Lâm nhìn cô khó hiểu:

-“Cây Duối” ư. Đất gì vậy. Chị mà cũng có vốn cơ à. Đất mà ở vị trí tốt cũng nhiều tiền lắm đây, không khéo hắn đào mỏ thật để lấy miếng đất đó mở cửa hàng ý. Haha

Linh Hương nghe đến đây thì còn cười to hơn cả anh chàng, cô vừa ôm bụng cười vừa vỗ vai Mặc Lâm:

-Nhà hắn thiếu gì tiền, một miếng đất nhỏ con hơn hình chữ nhật như vậy chẳng đủ dính mép hắn nữa là. Với lại, mở cửa hàng ở đây thì chỉ kinh doanh được ban đêm, nếu kiếm được lãi chắc phải đợi đến khi chết mới tiêu được

Mặc Lâm vẫn thắc mắc:

-Chết rồi tiêu sao?

Chẳng mấy mà đã đứng trước cửa công ty rồi. Linh Hương cười cười chào tạm biệt Mặc Lâm, tiện thể nói luôn:

-Nói chung đây là nơi cuối cùng của con người. Ở đây, người làng tôi hòa thân xác vào với đất.

Tâm trạng Linh Hương khá là không thoải mái khi bước vào văn phòng Cao Thiên Hựu. Hắn lại đang cầm cúi làm cái gì đó. Cô mặc kệ, quyết định không tò mò nữa, cô tiến tới bàn uống nước, ngồi xuống. Sẵn tiện có quyển tạp chí, cô lôi ra đọc. Kiểu này sẽ chỉ có thể là đợi hắn xong việc mà thôi.

Nửa tiếng trôi qua, cô thực sự cảm thấy nhàm chán, bèn cất lời:

-Không phải anh nói cần bàn bạc về dự án giữa hai công ty hay sao?

Cao Thiên Hựu lúc này mới dời mắt khỏi đồng hồ tài liệu trước mặt, anh quay sang nhìn cô:

-Cô biết được đến đâu, nói thử về dự án này tôi nghe

Linh Hương ấp úng:

-Tôi cũng được giám đốc giao cho tài liệu để xem, tôi cũng tự tìm hiểu rồi, dù sao anh nói cùng bàn bạc nghĩa là đâu phải chỉ mình tôi nói.

Thiên Hựu đưa tay lên xem đồng hồ, rồi quay sang nói với Linh Hương:

-Trưa rồi, đi ăn đã rồi tính.

Linh Hương nhìn Cao Thiên Hựu với vẻ mặt dè chừng:

-Tôi trả, hay anh trả?

-Đi quán bình dân thôi, tôi không muốn có người nhìn thấy tôi và cô ăn trong nhà hàng, mất mặt lắm. Mà cô trả tiền.

Linh Hương bực mình đứng dậy:

-Vậy thôi đi, chiều nay tôi quay lại gặp anh. Tôi cũng không sẵn tiền để mời người lạ.

Đang định quay bước đi, nhưng nghĩ thế nào cô lại quay mình nhìn lại để chắc ăn thì y như rằng thấy khuôn mặt sát thủ của Cao Thiên Hựu. Ngán ngấm nghĩ đến viễn cảnh trái ý hắn, cô tắc lưỡi:

-Dù sao thì cũng chỉ là bữa ăn, tôi tiếc anh làm gì.

Cao Thiên Hựu lập tức nhắc điện thoại gọi, lát sau cô thấy anh Minh bước vào. Anh nhìn thấy cô, bèn gật đầu thay tiếng chào.

-Minh, xe máy của cậu cho tôi mượn hôm nay nhé

-Ờ...ơ xe giám đốc hỏng ở đâu ạ, với lại không có xe em về bằng gì

-Đi xe của tôi về cũng được

-Ấy, không được đâu giám đốc.

-Không nói nhiều nữa, đưa chìa khóa cho tôi đi

Minh đành ngậm ngùi đưa chìa khóa cho giám đốc, hôm nay chắc anh phải đi xe bus rồi.

Cao Thiên Hựu đeo Linh Hương đến một shop hàng hiệu.

-Xuống xe!- Thiên Hựu lên tiếng

Linh Hương ngó nhìn vào cái cửa hàng ấy là biết không nên vào rồi. Theo đà này thì rõ ràng ngày hôm nay cô phải bao cái tên khổ rách áo ôm này chứ còn gì nữa. Đã nghèo tiền thì chớ, thằng cha này còn bày đặt mua đồ đắt. Cô vội nói:

-Anh thiếu gì quần áo mà bắt tôi vào đây

-Cô thấy ai đi chơi mà mặc quần áo như tôi chưa, với lại tôi cũng không thích mặc như vậy mà đi xe máy.

Linh Hương bỗng vui vẻ nói:

-Thôi được rồi, anh để đây tôi dắt xe cho. Công tử như anh có bao giờ phải làm việc nặng nhọc này đâu.

Nói rồi Linh Hương giành lấy cái xe dắt lên vỉa hè. Nhầm lúc Thiên Hựu không chú ý, cô nhanh chóng leo lên xe nổ máy. Thiên Hựu nghe tiếng nổ máy thì quay lại, giật mình bám lấy đuôi xe. Thế nhưng cuối cùng anh vẫn chậm tay chậm chân, Linh Hương phi xe biến mất nhanh chóng.

Thiên Hựu cố dấm ăn xôi gọi thật to: “UYỄN LINH HƯƠNG, cô đứng LẠI.....”

Thế nhưng Linh Hương có ngu gì mà dừng xe, trong túi cô chẳng có bao nhiêu tiền, mới mất tiền buổi sáng cho hai bát phở, còn chưa chờ thanh toán tiền ăn trưa mà đã phải trả tiền quần áo cho hần ta thì lấy đâu ra. Cô không phải là quản gia nhà hần, hưởng hồ sầm đồ inh cô còn tiếc chứ nói gì đến sầm cho người khác, ai mà lúc nào cũng sẵn tiền như hần được. Thôi thì cứ phóng vào quán cơm bình dân nào đó rồi lát tính sau.

Cao Thiên Hựu nhanh chóng nhấc điện thoại gọi cho Linh Hương, nhưng mà mãi không có người bắt máy. Cuối cùng, giải pháp của anh chính là: Gọi cho trợ lý.

-Minh à, nhanh tới chỗ X đón tôi.

Khi Linh Hương yên vị trong quán ăn, cô mới lấy điện thoại ra gọi cho Thiên Hựu:

-Cao tổng, tôi đang ở quán bình dân A, nằm ở phố B...

Chưa đầy 15 phút sau, Cao Thiên Hựu bước vào, anh ta trông khá trẻ trung. Nói tóm lại là rất đẹp trai, chỉ mỗi tội khuôn mặt thì rất ư là khó coi. Khuôn mặt ấy khiến Linh Hương không dám vẫy tay gọi hần. Thế nhưng quán ăn này cũng không rộng lắm, nên nhanh chóng Cao Thiên Hựu nhìn ra cô. Biết là không thể trốn tránh được, cô đứng dậy niềm nở kéo ghế phía đối diện cho Cao Thiên Hựu, cử chỉ rất ư là “ga lăng”. Cô tươi cười nói:

-Cao tổng, tôi đợi anh tới mức dù đói mà cũng không dám gọi món. Anh ăn gì để tôi gọi.

Thiên Hựu chưa ngồi xuống vội, anh chất vấn cô:

-Cô bỏ tôi lại một mình là ý gì?

-Cao tổng cũng biết những người nghèo như chúng tôi tinh thần thì chẳng thiếu cái gì, nhưng vật chất thì thiếu thốn trăm bề. Anh bảo tôi vào cùng như vậy thì tiền đâu tôi trả ấy bộ đồ đắt tiền ấy. Anh thứ lỗi cho

Nói rồi cô nhanh chóng kéo tay Thiên Hựu:

-Thôi anh mau ngồi xuống gọi món đi chứ

Thiên Hựu theo đà ngồi xuống, rồi không biết có phải tiện miệng hay không, anh nói:

-Chọn món! Ở cái quán cơm bình dân này thì làm gì có cái gì ngoài suất cơm bình dân chứ.

21. Chương 21

-Cao tổng à, lát nữa ăn xong thì đến công ty anh bàn việc luôn à. Thế có hơi sớm không vậy?- Linh Hương lên tiếng

Thiên Hựu không trả lời Linh Hương, anh chăm chú nhìn vào phần ăn của mình. Một lát sau mới từ từ cầm đũa lên.

Linh Hương xì một tiếng rõ dài:

-Cao tổng nếu không thích ăn thì nói trước cho tôi chứ?

Thiên Hựu nhai xong, từ tốn trả lời:

-Không thích ăn thì cô có đủ khả năng đưa tôi đến chỗ khác ăn không?

Linh Hương nhún vai:

-Đúng là không có khả năng đó, nhưng tôi sẽ chỉ gọi 1 suất ỉnh thôi, như vậy đỡ tốn kém!

Thiên Hựu không tính toán với cô, gấp một cọng rau lên ăn thử, rồi ngay lập tức anh cúi xuống phun ra hết. Anh ngẩng mặt lên nhìn Linh Hương với vẻ mặt cực kì khó coi, đoạn dơ tay lên nói:

-Phục vụ, tôi cần nước!

Quán cơm bình dân đang ồn ào, vậy mà sau tiếng của Cao Thiên Hựu, mọi người đều dừng việc ăn uống lại, đánh mắt về phía người có cử chỉ kì cục kia. Thiên Hựu nhanh chóng nhận nhìn xung quanh, nhưng chẳng hiểu sao tay cứ ở trên không trung. Linh Hương nhìn thấy cảnh ấy cũng ngượng thay cho Thiên Hựu, nhưng trong lòng cô cũng khâm phục hẳn, dù sao thì sau đó hẳn vẫn đủ bình tĩnh để đưa tay xuống, rồi lại trở về mặt lạnh như mọi khi, lại không quên nói:

-Linh Hương, quán ăn này rau xào quá mặn, lại quá nát, giống rau thối thì đúng hơn, lại như dành cho lợn vậy!

Linh Hương giật mình, rồi thì thầm nhỏ:

-Anh có thể nói bé hơn một chút không.

Tiếng động ồn ào lại khiến Linh Hương và Thiên Hựu chú ý. Xung quanh anh và cô, ai ai cũng đặt đũa xuống bàn, gọi lớn. Âm thanh tuy không đồng đều, nhưng nội dung chính vẫn tương đồng, đó chính là: “Phục vụ, rau xào không thể nào ăn được. Chúng tôi không phải là lợn!”. Thế rồi lại có một người kêu lên: “Ồi, bát canh của tôi có một con sâu”. Mọi người giờ mới đồng thanh: “ chủ quán ăn đâu mau ra giải quyết đi”.

Một lúc sau, chủ quán đi ra, rồi rít xin lỗi khách hàng, lại tranh thủ ném cái tia nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống về phía Linh Hương và Thiên Hựu.

-Xin lỗi mọi người, hôm nay quán của chúng tôi quá sơ suất. Mong mọi người thứ lỗi

-Cái gì mà hôm nay sơ suất, tôi đã ăn cơm ở quán của chị mấy ngày rồi, ngày nào mà chẳng như thế này. Chị làm ăn cho có lương tâm chút đi, đừng có vì vào đồng lợi nhuận mà mất đi đạo đức- một người đàn ông chạc 40 tuổi lên tiếng- tôi đã từng phản ánh với chị, nhưng chị chỉ gạt đi rồi nói tôi nếu không thích thì đi ăn ở quán khác. Vì xung quanh đây không còn quán ăn nào, công việc mới của tôi cũng không cho phép đi ăn ở chỗ quá xa nên mới phải chấp nhận như vậy.

Mọi người ai ai cũng bất bình. Thấy tình hình có vẻ không ổn, bà chủ quán mới nhanh chóng chọn cách xoa dịu tình hình:

-Xin lỗi mọi người, chúng tôi nhất định sẽ thay đổi. Hay thế này, suất cơm của mọi người hôm nay sẽ được miễn phí. Từ ngày mai, quán cơm nhất định sẽ sửa đổi.

Mọi người có vẻ dụi đi, vỗ đùi nói với nhau: “Thế còn được”

Hơn ai hết Linh Hương vui mừng hơn cả. Tưởng rằng hôm nay sẽ bị mất tiền cơm chưa, ai dè cô quá là may mắn, chọn quán này cái là đã được miễn phí luôn. Thế nên cô ăn rất vui vẻ, cơm miễn phí thế này cũng đúng, có gì để phàn nàn đâu. Thế nhưng bữa ăn của cô và Thiên Hựu có vẻ không thoải mái nhất trong tất cả những người ở đây. Mấy bà phục vụ, lại còn bà chủ quán ngừng làm việc, vì họ không còn nhận khách nữa, thế nên rảnh rỗi tất cả tập trung vào cô và Thiên Hựu, ánh mắt của ai cũng như phát ra lửa làm Linh Hương khó chịu không muốn ăn. Cô định lên tiếng nhưng cũng nghĩ đến họ, dù sao thì tiền lãi cả một ngày của họ đã bị Thiên hựu hủy hoại hết, lại thành ra lỗ vốn nữa chứ, bảo sao họ không căm. Hình như Thiên Hựu cũng cảm thấy như cô, anh lập tức đẩy ghế đứng dậy nói:

-Ăn không nổi, đi thôi.

Linh Hương cũng cảm thấy, bữa ăn miễn phí này cô quả thật không nuốt trôi, nên mới từ từ đứng dậy tiến về phía cửa. Vượt qua được mấy đôi mắt hằn học của người làm công trong quán để ra ngoài, Linh Hương mới thở phào nhẹ nhõm. Cô vừa ngồi sau Cao Thiên Hựu vừa than vãn:

-Sao Cao tổng anh đi đến đâu cũng làm náo loạn chỗ đó lên thế nhỉ?

Linh Hương không thấy Thiên hựu trả lời, lại tiếp tục độc thoại:

-Mà giờ chúng ta đi đâu hả Cao tổng, tôi chẳng ăn được chút gì ở cái quán chết tiệt đó cả.

Thiên hựu gắt:

-Cô đừng một câu “Cao tổng”, hai câu cũng “Cao tổng” như thế nữa được không. Chỉ khi nào vào công việc thì hãy gọi. Cô gọi như thế khiến tôi khó chịu

Linh Hương nhăn mặt:

-Vậy Cao tổng nghĩ tôi nên gọi anh là gì?

-Tùy cô

Linh Hương reo lên:

-Được được, tùy tôi nhé, tôi gọi anh xong thì anh đừng có mà thù vặt, là anh cho tôi gọi đấy nhé.

-Tôi đã nói tùy cô rồi cơ mà, thật là lảm chuyện.

Trong đầu Linh Hương bỗng hiện lên bốn từ “Tiên nữ tỉ tỉ”. Thế nhưng cô nhanh chóng gạt đi, dù sao thì biệt danh ấy xuất hiện khi cô chưa biết gì về hắn, bây giờ thì rõ quá con người của hắn rồi, nên hắn không thể có cái biệt danh ấy được. Cô bỗng “A” lên một tiếng rồi nói:

-Từ nay tôi sẽ gọi anh là Thiên Lôi nhé Cao tổng, anh Thiên Lôi giống trong gặp nhau cuối năm ấy. Anh xem chưa?

-Răng tôi vẩu, mặt tôi đen thế cơ à?

Linh Hương vỗ vai Thiên Hựu:

-Không phải đâu, ý tôi nói là anh rất giống ca sĩ Minh Quân đẹp trai ấy mà. Vẻ đẹp tiềm ẩn khi mang hình ảnh của Thiên Lôi đấy!

Khen hắn thế thôi, chứ thật ra trong lòng Linh Hương đang nghĩ: “Anh mà không sống trong sung túc thì sớm đã thành Thiên Lôi ngoài đời rồi. Nhìn cái dáng của anh là tôi biết, anh sinh ra đã giống Thiên Lôi, chẳng qua do nhà có điều kiện nên thay đổi được thôi, có gì mà chảnh”

Cao tổng dừng xe trước bờ hồ Gươm, Linh Hương nhảy phắt xuống xe, lập tức cô nghĩ ngay đến hình ảnh mà mình liên tưởng mấy tháng trước, rõ ràng là cô đã từng mơ mộng có ngày đi cùng hắn cơ mà. Nhưng bây giờ thấy hắn dừng xe ở đây, rồi lại nhìn một vòng quanh bờ hồ dài như vậy, mỗi chân chết đi được. Thế là cô nhanh chóng đến ngồi lên bãi cỏ, đoạn quay sang nói với Cao Thiên Hựu:

-Anh cứ đi bộ một mình cho khỏe. Tôi ngồi đây đợi anh. Chưa ăn gì đi bộ thế này đói lắm.

Thiên Hựu ngồi ngay xuống cạnh Linh Hương, cười nói:

-Tôi đâu bảo rằng sẽ rủ cô đi bộ. Tôi muốn ăn kem, cô ra mua đi.

Linh Hương bực nhìn Cao Thiên Hựu:

- Thiên Lôi này, anh kì lạ thật, muốn ăn sao không mua từ nãy đi, bây giờ lại bắt tôi đi bộ ra mua à, anh có bị làm sao không?

-Chẳng sao cả, đơn giản vì tôi không mang tiền, còn cô thì có. Thế nên cô đi là hợp lý nhất.

Linh Hương phải mông đứng dậy, miệng lẩm bẩm chửi thầm, nhưng chân thì vẫn bước. Cô cuối cùng vẫn phải nghe lời hẳn.

Linh Hương đi rồi, bất chợt quá khứ của anh ùa về: hình ảnh hai người phụ nữ. Anh nhớ trước đây, khi còn rất bé, anh đã từng được mẹ dắt đi dạo quanh bờ hồ. Anh nhớ anh và mẹ đã từng đi mỗi chân quanh bờ hồ không biết bao nhiêu lần, anh đã muốn dừng lại, nhưng để ý thấy ánh mắt vô hồn của mẹ, anh lại không muốn đánh thức. Thế là hai mẹ con cứ đi như vậy, đi vòng quanh hồ Gươm hơn hai tiếng đồng hồ. Mẹ anh cứ vô thức bước đi trước, còn anh lèo đèo đuổi theo sau, dù rất mỏi nhưng anh vẫn muốn cùng mẹ bước tiếp. Khi khoảng cách giữa anh và mẹ thực sự rất xa, anh lại không còn khả năng đuổi theo mẹ nữa, anh mới cất tiếng rất nhỏ: “mẹ ơi”. Tiếng gọi ấy không làm mẹ anh dừng bước, bà tiếp tục đi, còn anh chỉ biết ngồi lại đây, tự nhủ sẽ đợi mẹ đi một vòng đến chỗ anh, và anh sẽ tiếp tục cùng mẹ đi dạo. Vài lần như vậy, mẹ anh dường như không nhận ra sự biến mất của anh, và vì vậy đương nhiên chẳng thể nhận ra sự xuất hiện của anh ở vòng kế tiếp. Lúc ấy, không hiểu sao anh cảm thấy cô đơn ngay cả khi đang ở bên cạnh mẹ mình. Thế rồi anh lại nhớ đến một người con gái. Người con gái đã từng dạo quanh bờ hồ cùng anh. Anh cũng đã từng vô thức đi cùng cô mấy vòng quanh bờ hồ. Anh cứ đi như vậy cho tới khi chợt nhớ đến cô, và cô đã mỉm cười xua tay bảo anh: “em còn đi được mà, đâu có mỏi gì đâu. Đi như vậy quả thật thú vị. Lần sau anh có đi thể dục kiểu này thì nhớ rủ em đi cùng nhé”. Anh đã phải hăm hại bao nhiêu người, đã từng dùng bao nhiêu thủ đoạn để có đứng vững trên thương trường, anh chưa từng cảm thấy mình độc ác, cũng chưa từng cảm thấy mình có lỗi với ai đó, riêng chỉ có mình cô gái ấy. Anh chẳng thể lý giải được vì sao mình có thể mang theo cảm giác tội lỗi với người con gái ấy suốt một năm nay. Anh cũng đã từng tìm lý do, cũng đã từng nghĩ có phải do anh đã yêu người con gái ấy, nhưng rồi lại tự khẳng định rằng, anh chẳng hề yêu. Thế rồi, lại lấy lý do đó chính là lần đầu mình dùng thủ đoạn, đương nhiên sẽ cảm thấy lương tâm cắn rứt. Chẳng thế mà cho tới tận bây giờ, anh vẫn nhớ đến lời của người con gái ấy: “Nếu không yêu em, anh chẳng thể yêu người con gái khác được đâu”. Có lẽ vì vậy, anh đối với phụ nữ lúc nào cũng chỉ là đùa giỡn. Họ và anh cùng trao đổi, cuộc trao đổi không vướng đến tình yêu, điều đó anh cho rằng hiển nhiên là công bằng. Nếu có người thực sự yêu anh, thì cũng chẳng thể gọi là tình yêu, bởi anh một mực cho rằng, tình yêu chỉ sinh ra khi hai người cùng yêu nhau mà thôi.

-Thiên Lôi, anh nhìn gì vậy, kem tôi mua ở bên này?- Linh Hương bất chợt lên tiếng

Cô từ xa đã nhìn thấy khuôn mặt thất thần của anh, cô cũng chẳng biết anh đang nghĩ gì, chỉ biết rằng điều đó tuyệt đối không liên quan đến công việc, và hơn hết cô cho rằng điều anh ta đang nghĩ hẳn rất buồn. Lần đầu tiên chụp ảnh anh, cô cho rằng anh giống như một vị thần trên cao, bây giờ lại cảm thấy có phải bởi vì ở quá cao, nên cô độc hay không, việc gì anh làm cũng chỉ có thể do bản thân quyết định, kết cục thế nào cũng do bản thân gánh chịu, không thể gục vào vai một ai đó để mong sự chia sẻ, để than vãn dù chỉ một câu. Cô dù sao cũng là người tốt bụng, ngăn anh ta không nghĩ đến chuyện buồn thì chỉ có cách phá vỡ cảm xúc này của anh ta.

Thiên Hựu ngẩng mặt lên nhìn Linh Hương, nhìn người đối diện nhưng lại vô hồn, ánh mắt là đang tìm một cái gì đó để đưa hồn mình trở lại. Linh Hương ngồi xuống bên cạnh, đoạn nói:

-Trưa thế này mà cũng có gái đẹp đi qua đây sau mà ánh mắt anh đờ đẫn như thế?

Thiên Hựu không nói gì, giành lấy que kem từ tay Linh Hương rồi đứng dậy.

-Linh Hương, đi một vòng cùng tôi.

Linh Hương cũng bắt đầu ăn chiếc kem của mình, cô cắn một miếng rồi nói với Thiên Hựu:

-Anh nói anh không muốn đi dạo cơ mà. Tôi lười vận động, nên không thể đi cùng.

Cao Thiên Hựu quay lại nhìn cô, ánh mắt như ra lệnh:

-Một vòng thôi, mau lên!

Chẳng hiểu sao cô lại làm theo lời hắn, dù bản thân chẳng muốn chút nào. Cô tự viện cớ ỉn rằng khi thấy một người con trai đẹp như vậy bảo mình, mình làm theo là lẽ thường tình. Thế là cô bước theo anh, nhưng khoảng cách giữa hai người lại khá xa. Thiên Hựu bực mình quay đầu lại:

-Nhanh lên đi, cô làm gì mà đi cách tôi xa vậy!

Linh Hương nói với lên:

-Anh không sợ người khác nhìn thấy à?

-Tôi bảo cô đi cùng tức là không để tâm đến điều ấy rồi!

Linh Hương bĩu môi:

-Xin lỗi chứ anh không sợ nhưng tôi sợ. Tôi không thích người khác chỉ trỏ mình rồi bình phẩm tôi với anh thế nọ thế kia. Tôi đi theo anh là được chứ gì.

-Thì ra cô cũng rõ mình không thể nào đứng ngang hàng với tôi

Hai người cứ lặng lẽ bước đi, chẳng hiểu sao tự dưng đi được một quãng, Thiên Hựu bỗng cảm thấy không thích không khí im lặng này. Anh quay lại định nói gì đó với Linh Hương. Thế nhưng chỉ thấy một bóng xa xa nhỏ nhỏ đang ngồi trên cỏ. Anh bực mình, không muốn đi tiếp nữa, quay lại quát:

-Cô nói đi cùng tôi một vòng, bây giờ còn chưa đi được một vòng đã dừng lại là sao?

Linh Hương thản nhiên:

-Chẳng sao cả, tôi nói với anh là tôi lười vận động rồi cơ mà. Tôi mỗi chân nên dừng lại. Còn phải coi xe nữa, với lại thấy anh đang tập trung như vậy nên không muốn gọi anh, tôi dừng lại ở đây để đợi anh ở vòng sau.

-Cô.....- Thiên Hựu chỉ tay vào Linh Hương- cô đúng là không biết điều

Linh Hương đứng dậy:

-Thôi, nghỉ ngơi xong rồi, về công ty anh đi. Dù sao nếu phải ắt ơ ngoài này thì thà rằng về công ty của anh còn hơn.

-Đi xem phim!- Thiên Hựu nói ngắn gọn

Linh Hương trở mắt:

-Anh đừng nói với tôi chúng ta đang hẹn hò chứ.

Thiên Hựu cười khểnh:

-Tôi hẹn hò với phụ nữ không bao giờ làm trò này đâu. Có ôsin bên cạnh hầu hạ thì cái gì cũng muốn thử.

-Tôi hết tiền rồi, chẳng có mà mua vé đâu

-Được rồi yên tâm, tôi gọi điện cho Minh bảo cậu ta mua vé, chúng ta chỉ cần đến đây là có.

Linh Hương với Thiên Hựu cùng nhau đến rạp chiếu phim, xem liền hai bộ phim cùng một lúc. Suốt mấy tiếng đồng hồ xem phim, chẳng ai nói với nhau tiếng nào, đơn giản bởi cả hai người việc ai nấy làm, hơn nữa, anh Minh lại rất tâm lý, bởi anh chọn cho hai người hai chỗ ngồi: cách xa nhau. Thiên Hựu khi nhận được vé thì mặt mày tối om, còn Linh Hương thì rít rít cảm ơn Minh. Minh chỉ cười bảo anh biết là cô không thích ngồi cạnh giám đốc nên mới làm thế, mất lòng giám đốc anh cũng chịu.

Hai bộ phim kết thúc, Linh Hương rất vui vẻ, phải nói là cực kì vui vẻ. Nhưng cả buổi trưa không ăn gì, bụng cũng đói meo. Thế là cô cùng Cao Thiên Hựu lại phóng xe đi ăn phở bò. Dù sao thì cô cũng cho rằng, cái quán hợp túi tiền mà cô biết chỉ có thể là quán Cao Thiên Hựu dẫn cô đi thôi sáng.

Bữa ăn cũng nhanh chóng kết thúc, có lẽ một ngày khá mệt mỏi nên chẳng ai nói với nhau câu gì. Thiên Hựu và Linh Hương nhanh chóng lên xe, kết thúc một ngày. Khi hai người đi qua một khách sạn, bỗng dừng Thiên Hựu dừng xe, nhanh chóng phi thẳng cái mũ bảo hiểm vào người Linh Hương rồi tiến vào bên trong. Linh Hương cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra, cô cũng nhanh chóng tháo mũ tiến tới chỗ Thiên Hựu, bởi vì hần cô nghĩ hần đang định gây sự với ai đó.

Quả nhiên, Cao Thiên Hựu tiến đến một đôi nhân tình đang chuẩn bị vào khách sạn. Người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc lịch sự, rất ra dáng một doanh nhân. Người con gái bên cạnh trông rất trẻ, mặc một bộ váy ngắn màu đỏ, khuôn mặt trang điểm không nhiều, chỉ là chút son phấn nhưng cũng rất đẹp. Cô gái ấy có một đôi mắt to tròn, lại rất hút hồn, long mi dày và cong tự nhiên, đôi môi chỉ đánh chút son nhưng cũng đỏ hồng, làn da trắng trẻo mịn màng.

Thiên Hựu kéo tay cô gái ấy:

-Em đã ở đâu suốt một năm trời!

Mặt cô gái lạnh tanh, lại mang ý cười khinh bỉ. Người đàn ông bên cạnh thì có vẻ ngay lập tức nhận ra Thiên Hựu, bèn cười chào:

-Đây chẳng phải là Cao tổng của Tân Thụy hay sao, rất hân hạnh.

Nói rồi ông ta đưa tay ra định bắt tay với Thiên Hựu. Nhưng có vẻ anh ta không nhìn vào người đàn ông ấy, mà nhìn vào cô gái. Thiên Hựu giật tay cô gái nhắc lại:

-Em đã ở đâu suốt một năm?

Cô gái kia tiếp tục nhếch môi cười, còn người đàn ông bên cạnh cũng biết ý thu tay, rồi nhanh chóng nói:

-Cao tổng, cô gái này tôi được tặng, mong Cao tổng không làm phiền!

Thiên Hựu gằn giọng:

-Tôi không hỏi ông. Cút!

Linh Hương đứng bên cạnh nhìn mà cũng chẳng dám xen câu nào vào, vậy mà thằng cha kia dám nhiều lời, thế nào kiểu này Cao Thiên Hựu sẽ lỗi câu cửa miệng của hần ra cho coi.

Người đàn ông kia có vẻ thấy mất mặt, bèn ra vẻ:

-Cao Thiên Hựu, tôi dù sao cũng hơn tuổi cậu, ăn nói không nên quá hỗn xược như vậy! Cậu cũng đừng có ý định dành người của tôi.

Thiên Hựu quay sang nhìn người đàn ông đó, ánh mắt như muốn giết người:

-Ông không nghe tôi nói gì à. Cút! Hôm nay nếu ông có đủ bản lĩnh đem cô ấy đi, thì hãy chờ vài tháng sau lãnh hậu quả đi!

Người đàn ông xanh mặt. Người ngoài như Linh Hương nghe xong câu này còn nổi hết da gà, hướng chỉ ông ta lại trực tiếp bị uy hiếp như vậy. Ông ta vẫn còn chưa tin tưởng lắm, chỉ nghe đồn đại Cao Thiên Hựu thủ đoạn, ra tay tàn độc chứ chưa bao giờ nghĩ hần thật sự dám làm như vậy, ông cho rằng hần ta chỉ là dựa hơi ông bố của mình để làm càn, không ngờ hôm nay nhìn thấy thần thái của hần, ông lại hoảng sợ, bao nhiêu năm trên thương trường, chẳng nhẽ lại phải chịu thua đứa oắt con này sao:

-Cao Thiên Hựu, cậu nên biết điều...

-Câm mồm- Thiên Hựu quát lên- Cao Thiên Hựu này nói là nhất định sẽ làm, ông đừng nghĩ rằng những điều người ta đồn đại là vô căn cứ, cũng đừng nghĩ rằng tôi dựa vào địa vị của bố mình để hoành hành.

Linh Hương lần đầu tiên thấy Cao Thiên Hựu mất bình tĩnh như vậy. Anh ta trước nay dù đối mặt với chuyện gì cũng hoàn toàn bình tĩnh. Lần đầu tiên cô thấy anh ta không làm chủ được bản thân mình. Hay nói đúng hơn, từ trước đến nay, Linh Hương chỉ quen nhìn thấy một Cao Thiên Hựu lúc nào cũng ở thế chủ động, một con người luôn làm chủ được tình thế, luôn biết lường trước mọi tình huống. Còn bây giờ, cô chỉ nhìn thấy trong anh ta sự bất lực cùng với sự bị động mà thôi. Cô gái đó thực sự quan trọng với anh ta như vậy hay sao?

Cô gái kia quay sang người đàn ông đi cùng mình, nhẹ nhàng nói:

-Giám đốc Mã, thủ đoạn của Cao tổng không phải là hư danh đâu, chính tôi cũng đã từng làm nạn nhân của Cao tổng rồi. Có lẽ ông nên về thì hơn

Người đàn ông kia cũng biết sợ, ông không ngờ rằng thằng nhãi con này có thể đoán được cả những suy nghĩ, những lo sợ trong đầu ông. Bất giác cảm thấy mình thật sự không có ưu thế, nên quyết định lặng lẽ rút lui. Tuy nhiên, cũng không để mất thể diện trước mặt thằng nhãi này, ông cười:

-Thôi được rồi, nếu Cao tổng đã thích cô gái này như vậy, thì tôi xin nhường. Hôm khác tôi hẹn với cô gái này cũng được.

-Nếu ông còn dám tìm đến cô ấy, tôi sẽ không cho ông được sống yên đâu.

Người đàn ông kia ngay cả vót vát lại sĩ diện cũng không còn, đành ngậm ngùi dời đi.

Cao Thiên Hựu lúc này mới xoay cả người cô gái về phía mình, hai tay bóp chặt vai cô gái, không ngừng hỏi:

-Em nói đi, em đã đi đâu? Hả?

Cô gái kia hơi nhăn mặt, có lẽ Thiên Hựu đã thực sự làm cô ta đau. Linh Hương nhanh chóng lên tiếng, dù sao thì cùng là phận nữ với nhau, cũng nên nói giúp một câu:

-Cao tổng, cô ấy dù sao cũng là phụ nữ, anh nhẹ tay không được à?

-Không phải chuyện của cô- Thiên Hựu nhanh chóng quát

Linh Hương càng giật mình hơn, quen anh ta cũng được một thời gian rồi, cô chưa từng thấy anh ta quát nạt mình như vậy. Vừa giận vừa sợ, cô định quay bước ra xe đi về, nhưng lại nghĩ thế nào bèn ngò quanh chờ taxi, mặc kệ chuyện của thằng cha kia, cô và hấn chẳng thân thích, ở đây hóng chuyện làm gì để rồi bị coi là kẻ lăm le.

Thiên Hựu hình như nhận ra mình quá nôn nóng, bèn bỏ tay ra khỏi vai Thùy Vân.

Thùy Vân ngay lập tức tươi cười nhìn Linh Hương rồi nói:

-Cao tổng, đây có phải là người mới của anh không vậy?

Linh Hương định phản bác, nhưng rồi lại im lặng, dù sao thì mình cũng đang là người ngoài, không nên lên tiếng.

Cao Thiên Hựu nói:

-Thùy Vân, em vẫn chưa trả lời anh, em đã đi đâu, làm gì thời gian qua?

Người con gái tên Thùy Vân cười nhạt:

-Tôi à, haha, tôi làm gì thì Cao tổng anh quan tâm để làm gì. Tất cả những thứ của tôi bây giờ, đều là anh ban cho.

Thiên Hựu ngây người. Người con gái trước mặt anh bây giờ, quả thực đã thay đổi quá nhiều. Đã không còn là một cô gái ngây thơ hồn nhiên như ngày trước nữa. Có phải tất cả là do anh, chính anh đã thay đổi một con người thuần khiết ấy. Anh đã khiến bao cô gái đau khổ, anh biết, nhưng cho đến bây giờ, người khiến anh cảm thấy bứt rứt và có lỗi nhất, chính là với cô.

22. Chương 22

Thùy Vân ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Cao Thiên Hựu, cô đã thay đổi rất nhiều sau một năm. Có quá nhiều chuyện buộc con người phải thay đổi. Sống với thực tế nói dễ nhưng chẳng dễ chút nào, hay nói đúng

hơn, cuộc sống bây giờ cô đã phải làm quen rất nhiều để có thể thích nghi, để hòa nhập vào dòng người bon chen hiện tại. Thùy Vân nhẹ giọng trở lại:

-Xin lỗi Cao tổng vì đã to tiếng với anh. Chúng ta chào hỏi thì đã chào hỏi rồi, dù sao thì ngày hôm nay anh cũng đã cướp mất khách của tôi, tôi cũng không muốn tính toán với anh nữa. Có lẽ hôm nay tôi phải về sớm thôi.

Thùy Vân nói rồi bước đi, trước khi đi vẫn còn quay sang mỉm cười với Linh Hương. Linh Hương bất giác cảm thấy, cô gái này có phong thái rất quen, rồi chợt à lên trong đầu, thì ra cô cảm thấy cô gái Thùy Vân kia kì thực rất giống Thiên Hựu. Linh Hương lại quay sang nhìn Thiên Hựu, hắn ta cứ đứng thần thờ như vậy, hắn là đang nghĩ về một điều gì đó, mà dù sao thì điều hắn đang nghĩ chắc chắn liên quan tới cô gái kia. Không biết hắn đã bình tĩnh lại chưa, nhưng cô tò mò vì sao hắn lại trở nên im lặng như thế, cô ấy đi rồi mà cũng chẳng buồn đuổi theo nữa. Tuy vẫn còn tức giận lúc trước hắn vô cớ chửi mình, nhưng Linh Hương vẫn tò mò hỏi hắn một câu:

-Thiên Lôi, sao anh không đuổi theo cô ấy!

Đợi đến khi Thùy Vân bắt một chiếc xe taxi và lên xe, chiếc xe chậm chậm hòa mình vào dòng xe cộ, Thiên Hựu mới quay lại, nói với Linh Hương:

-Cô vẫn chưa về cơ à?

Linh Hương nghe đến đây thì tự thấy mình đúng là hơi quê, cô lóng ngóng một lúc rồi mới vênh mặt lên:

-Tôi đứng đợi taxi, không được à?

Thiên Hựu chậm chậm bước về phía xe, miệng vừa nói:

-Tộc mạch chuyện của người khác là thói quen không nên có.

Linh Hương nổi khùng chạy theo:

-Anh đừng có mang cái bộ dạng bình tĩnh này ra trước mặt tôi, tôi biết tổng anh rồi. Anh có biết lúc anh nhìn thấy cô Thùy Vân đó thì anh thành người như thế nào không, tôi thấy hết rồi lại còn cứ ra về.

Thiên Hựu im lặng không nói, anh lại nghĩ về Thùy Vân. Lúc này anh không muốn đuổi theo cô, chính là lúc mà anh trở về là anh của thường ngày, nhận ra việc gì nên làm việc gì không nên làm. Thùy Vân tuy khuôn mặt lạnh lùng như vậy, nhưng ánh mắt của cô ấy chính là cho anh thấy sự đau đớn. Một năm rồi, một năm rồi anh vẫn khiến cô tổn thương đến như vậy. Anh biết rằng mình có níu cô ấy lại thì cũng chẳng được gì. Anh biết cô ấy đang gồng mình tỏ ra mạnh mẽ trước mặt anh, thế nên anh không muốn làm cô ấy mất đi tôn nghiêm của mình. Với lại, cô ấy có lẽ sẽ chưa đi xa vội, vì thế anh có thể tìm được nơi Thùy Vân sống dễ dàng.

Thiên Hựu ngồi lên xe, lấy mũ bảo hiểm đội lên đầu, chiếc còn lại ném vào người Linh Hương, đoạn nói:

-Lên đi, muốn tôi đèo về thì nói thẳng, bày đặt.

Linh Hương nhanh chóng chộp lấy chiếc mũ, rồi lại phi lại về chỗ Thiên Hựu:

-Tôi nói tôi gọi taxi, tại anh điếc à, hay bị sét đánh thủng màng nhĩ rồi

Thiên Hựu bắt lấy mũ bảo hiểm, rồi ném ngược về phía Linh Hương:

-Đi taxi? Từ đây về nhà cô? Nhà cô ngoại thành mà, có biết sẽ hết bao nhiêu tiền không?

Bị đánh trúng điểm yếu, Linh Hương mắt nhắm mắt mở, tiến đến ngồi sau cao Thiên Hựu, tuyệt nhiên im lặng. Đúng là tiếc tiền thật, thôi thì chịu thiệt một chút còn hơn bị mất tiền.

Đằng xa, ở chiếc gương chiếu hậu của taxi, gương mặt thất thần của một cô gái hiện lên. Thùy Vân đã lên xe từ lâu, cũng bảo bác tài đi chậm chậm lại chỉ để muốn nhìn người đàn ông kia. Cô cũng tự hỏi tại sao sau tất cả những chuyện mà người ấy gây ra ình, cô vẫn lưu luyến gương mặt ấy, vẫn nhớ nhung người đàn ông ấy, tại sao? Cô cố tỏ ra mình là một người mạnh mẽ, khi gặp anh cô lại tỏ vẻ như chẳng xảy ra chuyện gì, nhưng thực ra cô đã cố gắng kiềm chế bản thân hết mức có thể, trong tim cô lúc ấy rất đau. Nhìn anh bên một cô gái khác, cô gái kia gương mặt giận dữ đi theo anh, anh khuôn mặt như đang muốn trêu tức

người khác, bất giác nước mắt cô chợt rơi. Cô cảm thấy hình ảnh này rất giống mình và anh khi còn bên nhau, yêu không lo nghĩ. “Yêu không lo nghĩ”- có lẽ chỉ là cô tưởng tượng ra mà thôi, vì khi đang ở bên cô, trong đầu anh đã có tất cả dự định cho bản thân, và tất nhiên trong những dự định ấy, không hề có hình bóng của cô.

Cô nhắc điện thoại lên, gọi ột người, đã lâu lắm rồi không gặp lại người ấy, cô rất nhớ. Đầu dây bên kia nhắc máy, giọng nói quen thuộc cất lên, cô như không kìm nén được, khóc nức lên, chỉ khóc mà thôi. Bên người ấy, cô cảm giác như đang bên cạnh người thân, và nước mắt cứ thế tuôn rơi, òa lên như một đứa trẻ để mong được dỗ dành. Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu sau tiếng khóc ấy, rồi bất chợt lên tiếng: “chị phải không?”

“Rẽ đây à”

“Chỗ này phải không”

“Này, trái hay phải”

.....

Bực mình vì cứ đi một đoạn Cao Thiên Hựu lại hỏi cô, cô bèn quát:

-Anh gọi anh Minh đến đón anh đi, tôi mượn xe anh Minh về được rồi!

Thiên Hựu nghe tiếng quát mà giật mình phanh gấp. Thiên Hựu dừng xe, Linh Hương nhanh chóng nhảy xuống rồi nói:

-Có một đoạn mà mãi chẳng về đến nhà. Thôi anh cho tôi mượn xe anh Minh đi, tôi gọi anh Minh đến đón anh.

-Cô tự về, ổn không? Không sợ gặp sở khanh à?

Linh Hương nghĩ thầm, cùng lắm thì bây giờ 10 rưỡi chứ gì, lo gì mà gặp sở khanh. Với lại thằng sở khanh nhất tôi đã gặp là anh rồi, thằng như anh tôi còn đối phó được thì sợ gì mấy thằng sở khanh gà gà kia nữa. Cô vỗ ngực tự hào:

-Yên tâm đi, tôi kinh nghiệm đầy mình, boss của sở khanh tôi còn trị được thì sợ gì mấy bọn tiểu tốt.

Nói rồi Linh Hương gọi điện cho anh Minh, chỉ cho anh Minh chỗ hai người đang đứng rồi đuổi Thiên Hựu ra khỏi xe, cô mỉm cười chào tạm biệt anh:

-Chào Thiên Lôi nhé, tôi nghĩ tôi không ngồi đây chờ anh Minh cùng anh được. Anh thông cảm nhé.

-À mà nếu đứng đây có gặp Sở Khanh thì nhớ gọi điện cho tôi, tôi sẽ lập tức quay lại giúp anh

Nói thì nói thế thôi, chứ Linh Hương bảo hấn gọi ỉnh chỉ là để xem nếu hấn có gặp sở khanh thì cười vào mặt hấn thôi chứ về nhà rồi chạy ra làm gì nữa. Dù sao thì còn qua đường lớn này thì tầm 15 phút là về đến nhà, cần gì phải quay lại nữa đâu.

Linh Hương nhanh chóng phóng đi, tới khi đi qua đường lớn thì đến một đoạn đường khá tối, cô cũng đi quen rồi, nhưng chẳng khi nào về muộn như thế này. Bất giác nghĩ đến trên đường này nếu gặp sở khanh thật thì cũng hơi sợ. Mà không hiểu cô thiêng đến bao nhiêu, vừa nghĩ phát thì để ý thấy đằng xa có nghe tiếng rô ga, rồi lại nghe tiếng mấy bọn trẻ trâu “hú hú” nữa. Cô giật nảy mình, nhìn kĩ lại đằng xa thì chắc cũng tầm 4 cái xe máy, vì có bốn cái đèn chính sáng mà. Đường về nhà cô thì chỉ có qua đường này thôi, mà với lại có một đường khác vòng vèo phải gần tiếng mới về đến nhà. Cô cũng không thể cứ thế đi qua đám người này được. Tất cả suy nghĩ nhanh chóng hiện lên trong đầu, đồng thời cô nhanh chóng tìm ra lựa chọn hoàn hảo nhất, cô quay xe phóng thật nhanh, vừa quay xe vừa thăm nhủ cầu mong chúng nó không đuổi kịp mình. Cô phải nhanh chóng quay lại đoạn đường lớn kia, như vậy thì mới có cảm giác an toàn. Dù sao thì ra đây cũng còn có người. Cảm giác thời gian này với cô như đang đối mặt với tử thần vậy, cả người lạnh toát, đằng sau thì vẫn vang lên những tiếng hú kinh dị của bọn vượn người ấy. Cô lao nhanh ra đường lớn, may đến không ngờ, và đập vào mắt cô chính là hình dáng của Cao Thiên Hựu. Hấn đứng trên vỉa hè, ánh đèn đường chiếu vào hấn tuy không thật rõ ràng nhưng cô lại cảm thấy hấn đang tỏa sáng, ánh sáng

của sự an toàn. Cô tự nhủ: “đây rồi, cứu tinh của tôi”. Cô vội phi thẳng xe lên vỉa hè, rọi thẳng đèn vào Cao Thiên Hựu, phải nói là tý nữa là đâm vào hắn, khiến hắn giật mình tránh mà tý ngã.

Đến khi nhận ra Linh Hương, Thiên Hựu nghi hoặc nhìn cô:

-Cô quay lại làm gì?

Linh Hương nhanh chóng xuống xe, thăm kêu may mắn, nếu là buổi sáng, chắc là hắn đã nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của mình rồi. Linh Hương nghĩ ngay ra lý do. Cô nhanh chóng lấy một chiếc mũ bảo hiểm đưa cho Thiên Hựu:

-Thiên Lôi, tôi quên mất là phải đưa cho anh một cái mũ bảo hiểm, tôi cầm một cái đủ rồi. Lát nữa anh Minh đến đón anh, anh còn có cái mà đội, kéo không bị phạt thì phiền

Thiên Hựu ngạc nhiên nhìn Linh Hương:

-Cô điên không vậy, đi ô tô đội mũ bảo hiểm à?

Linh Hương ngáp ngứ, lăm lét nhìn về phía sau, rồi sau đó nói:

-Gớm, ai biết được anh MINH đi xe gì đến đón anh, tôi nghĩ cho anh thì thế thôi.

-Nếu Minh là trợ lý đoảng như cô nói, thì tôi đã sớm cho anh ta thôi việc rồi.

Thiên hựu vừa nói xong thì tiếng rồ ga vang lên, mà có lẽ ra đường lớn rồi nên mấy thằng này không hú diên đảo nữa. Linh Hương nghe tiếng thì tự nhiên giật thót tiến sát vào Cao Thiên Hựu hơn, trong lòng cô thầm nghĩ dù đứng ở vỉa hè nhưng cũng không ngoại trừ khả năng bọn này phi lên cả đây.

Đến khi đám trẻ trâu ấy đi qua, Thiên Hựu mới cười to:

-Ha ha... Linh Hương.... Ha ha.... Thì ra cô sợ bọn này nên mới quay lại phải

Linh Hương nhăn mặt:

-Ai bảo anh thế, lúc này tôi đi làm gì có, chẳng qua muốn quay lại đưa mũ bảo hiểm cho anh thôi.

-Ha ha... thôi đừng tưởng qua mặt được tôi, nhìn cái mặt lăm lét ngó trước ngó sau của cô là tôi biết hết rồi

Linh Hương bây giờ chủ trương phóng lao thì theo lao, nên thấy hắn nói thế cũng nói:

-À, thực ra tôi nhìn thấy chúng nó từ xa, và chột lo cho anh đứng một mình có bị bọn nó ghen tỵ với sắc đẹp mà gây sự không nên quay lại nhắc anh thôi. Hóa ra tôi lo thừa, bọn nó cũng chẳng để ý đến Thiên Lôi như anh.

-Thôi quay lại thông báo cho anh thế thôi, tôi về đây.

Nói rồi Linh Hương lên xe phóng về, để lại đằng sau tiếng cười thỏa mãn của Cao Thiên Hựu.

Lát sau, Minh lái con Roll Royce đến đón Cao Thiên Hựu, đến nơi anh cũng vô cùng bất ngờ khi thấy giám đốc cười ha ha từ khi nào, tầm này lại là ban đêm, cứ nghĩ đến việc giám đốc bị ma nhập là Minh không khỏi rùng mình, anh muốn phóng quách xe đi cho xong chuyện nhưng công việc và trách nhiệm buộc anh phải dừng lại để đón giám đốc. Một hồi sau, khi Thiên Hựu trở về khuôn mặt ban đầu, Minh mới thở phào nhẹ nhõm.

-Minh, cho người điều tra giúp tôi chuyện này...

Quả thực, những thông tin như này đối với Cao Thiên Hựu để cho người điều tra thì rất rõ ràng. Chỉ vài ngày sau, Minh thông báo cho Thiên Hựu nơi ăn chốn ở và cả những nơi mà Thùy Vân hay đến. Thế nhưng dạo gần đây do bận một vài dự án theo đúng kế hoạch nên Cao Thiên Hựu không thể thu xếp được thời gian. Anh bảo Minh tiếp tục theo dõi Thùy Vân, khi nào xong việc anh sẽ hỏi đến. Minh cũng hiểu giám đốc tuy có coi trọng người đó đến đâu đi nữa thì cuối cùng vẫn luôn đặt công việc lên hàng đầu, vì vậy anh im lặng làm theo lời giám đốc, tiếp tục theo dõi cô gái Thùy Vân. Chỉ có điều, anh cảm thấy hiểu kì, bởi vì cô gái Thùy Vân ấy chính là con gái độc nhất của chủ tịch công ty Vân Đồn- công ty đã từng là đối thủ đáng gờm nhất của Tân Thụy. Thế rồi anh lại nhớ đến những câu chuyện mà giới kinh doanh đồn đại, họ nói về những thủ đoạn mà giám đốc của anh dùng để đối phó với Vân Đồn. Anh không biết những điều họ

nói có đúng không bởi khi anh vào làm việc cho giám đốc, thì giám đốc trong lòng anh đã trở thành người chưa bao giờ để ai đó trở thành trở ngại của mình. Anh cứ đinh ninh rằng những thủ đoạn của giám đốc làm trước đây cũng giống như bây giờ, chỉ là những việc làm cần thiết để đánh gục đối thủ. Thế nhưng khi biết giám đốc bảo anh điều tra về cô gái Thùy Vân ấy, anh bất chợt nghi ngờ, phải chăng câu chuyện mọi người đồn đại hoàn toàn có thật. Anh rất muốn hỏi giám đốc, nhưng lại rõ giám đốc sẽ chẳng cho anh câu trả lời làm anh hài lòng. Giám đốc của anh là như vậy, không muốn bất kì ai hiểu rõ con người của mình, và vì vậy những người bên cạnh anh, không ai bảo ai cũng tự nói với mình rằng, ít nói ít hỏi chính là tác phong làm việc bên cạnh anh.

Một tuần sau, ngay sau tối mà công việc của Thiên Hựu được giải quyết xong, anh ngay lập tức hỏi Minh xem hiện tại Thùy Vân đang ở đâu. Ngay sau đó, Thiên Hựu lên xe và tới quán bar Voodoo. Minh nói với Cao Thiên Hựu, nơi đây là nơi Thùy Vân thường xuyên lui tới.

Vừa bước vào quán, đập vào mắt anh chính là hình ảnh của cô. Anh thấy cô đang cùng đám thanh niên uống rượu vui đùa, ánh mắt những thằng nhóc trẻ hơn cô đến vài tuổi nhìn dán vào cơ thể cô khiến anh không thể nhin nổi. Thật ra trong lòng rất khó chịu, nhưng Thiên Hựu vẫn bình tĩnh ghé tai Minh hỏi chuyện. Ngay sau khi được Minh nói rằng, Thùy Vân rất hay đi cùng đám công tử bột này, và anh cũng đã biết được thân phận của vài đứa, Thiên Hựu nghe đến đây thì cười nhếch mép. Dù bọn này có là cậu ấm cô chiêu đến đâu, bố mẹ của chúng có thể lực đến đâu, anh cũng có thể nhanh chóng tống khứ bọn này ra khỏi đây, dù sao thì anh cũng đủ tự tin để hiểu được giá trị của bản thân và thế lực của Tân Thụy, anh tự tin dám khẳng định, chẳng một cơ ngơi nào trên cái đất Hà Nội này có thể vượt qua được được Tân Thụy, ít nhất là cho đến bây giờ. Anh nhanh chóng liên lạc với những đại gia mà Minh liệt kê, trong số đó có người anh biết, có người thì không, nhưng anh tin rằng họ sẽ biết anh. Thiên Hựu gọi cho họ với nội dung đơn giản, giữ được thái độ bình tĩnh mà nói một câu lặp đi lặp lại, chỉ thay đổi tên người đầu dây bên kia: “..., quý công tử của gia đình có vẻ rất hứng thú với phụ nữ của tôi. Tôi không muốn vì một người phụ nữ mà làm mất lòng hai bên, nhưng dù sao thì tạm thời trong thời gian này, cô gái đó vẫn thuộc về tôi. Đợi sau này khi không còn liên quan tới tôi nữa, thì con của ... tổng đây có thể tùy thích hành động”

Nội dung cuộc điện thoại nhanh chóng kết thúc. Mấy thằng công tử bột ấy nhanh chóng nhận được một cuộc điện thoại, và rồi nhanh chóng đứng lên, miệng vẫn còn chữ thề: “Đm ông già gọi về làm đ’ gì không biết! Đi cmn suốt ngày rồi mà tự dưng hôm nay gọi về có việc” (Xin lỗi các bạn đoạn này để chân thực thì mình phải dùng đúng ngôn ngữ). Nếu không thì thay vào đó, tầm 15 phút sau vệ sĩ của từng đại gia xuất hiện đón cậu ấm về. Thiên Hựu cũng chỉ đứng từ xa nhìn thái độ của Thùy Vân.

Thùy Vân như cảm nhận có người nhìn mình, cô ngay lập tức nhìn ngó xung quanh và nhìn thấy ánh mắt của Thiên Hựu. Cô như nhận ra điều gì đó, lạnh lùng đối mặt với Cao Thiên Hựu. Cô tiến về phía Cao Thiên Hựu:

-Cao tổng, anh làm việc này ích gì?

Thiên Hựu điềm tĩnh hỏi, che giấu sự đau lòng:

-Việc gì em phải làm những chuyện như thế này.

Thùy Vân cười chua xót:

-Vậy anh nói xem tôi phải làm thế nào? Tôi thích sống như vậy đây, việc này còn tốt hơn là tôi đến cầu xin anh xin giúp đỡ. Anh làm ơn đừng có cái bộ mặt tội nghiệp này dùm tôi cái.

-Vậy em nói đi, anh phải làm sao để có thể bù đắp cho em?- Thiên Hựu chậm rãi nói từng từ.

Thùy Vân tiếp tục cười, lắc đầu rồi quay người định bỏ đi. Nhưng ngay sau đó, cô chợt quay lại rồi nói:

-Cô ấy tên Uyên Linh Hương à?

Thiên Hựu giật mình sau câu nói ấy. Anh không hiểu vì sao Thùy Vân biết tên Linh Hương, lại không hiểu vì sao Linh Hương lại để lại ấn tượng trong lòng cô như vậy.

Mặc Lâm đến bar tìm Thùy Vân, nhưng có lẽ anh chậm chân hơn Cao Thiên Hựu. Nhìn Cao Thiên Hựu và Thùy Vân mặt đối mặt, anh bất giác lo lắng. Anh lo cho chị, không biết chị có chịu đựng được khi phải đối mặt với người đã gây ra cho chị bao nhiêu bất hạnh như vậy không. Với lại, đơn giản nếu chị chỉ hận hận

ta, thì anh cũng chẳng phải lo đến mức ấy, đằng này, chị lại vẫn còn yêu hấn. anh sợ chị sẽ không đủ mạnh mẽ khi đối mặt với nỗi đau đó. ANh cố gắng tìm cách tiếp cận gần chỗ hai người và nghe cuộc nói chuyện, nhưng công việc ấy hết sức khó khăn, bởi vì xung quanh Cao Thiên Hựu có rất nhiều vệ sĩ. Tiếng nhạc lại quá to khiến anh không thể nghe được. Thế rồi sau đó anh phát hiện, gần chỗ Cao Thiên Hựu đứng có một bàn chỉ có một cô gái đang ngồi lẻ bóng. ANh bèn nhanh chân tiến lại gần cô gái ấy, như thể gặp được người quen. Với ngoại hình và cách ăn nói của mình, anh nhanh chóng có thể làm quen cô gái ấy, đồng thời lắng tai nghe chuyện của hai người họ. Và đoạn anh nghe được, cũng chính là đoạn khiến anh giật mình nhất, bởi anh nghe hai người nhắc đến một cái tên quen thuộc: “Uyển Linh Hương”.

Thiên Hựu và Thùy Vân nhanh chóng kết thúc cuộc trò chuyện. Thiên Hựu nhanh chóng rời khỏi quán bar, không quên nhắc nhở Thùy Vân: “Em mau về sớm đi, chỗ này vốn không thích hợp với em”

Thùy Vân đau xót, nơi này không thích hợp với cô ư, sai rồi, đó là quá khứ. Quả thật nếu là quá khứ, cô sẽ không bao giờ đặt chân đến những chỗ này, nhưng bây giờ thì khác, cô đâu còn là một Thùy Vân ngốc nghếch khờ dại chỉ biết đến cuộc đời với màu hồng cổ tích. Nhìn bóng Cao Thiên Hựu khuất dần, cô lại cảm thấy nhớ thương da diết. Cô biết hấn cho người theo dõi cô, bởi ngày nào vào bar hay đi đâu cô cũng để ý thấy, cô chỉ im lặng, bởi cô muốn chờ hấn xuất hiện, bỗng dưng lại muốn gặp hấn biết bao

-Chị thật ngốc!

Âm thanh quen thuộc vang lên, Thùy Vân nhanh chóng gạt nước mắt, quay sang cười với đứa em:

-Mặc Lâm, em tới đây làm gì?

-Tại sao chị phải làm như thế? Tại sao chọn cô ấy?

Thùy Vân có chút bối rối:

-Em nghe hết rồi à?

Mặc Lâm lắc đầu buồn rầu:

-Không có, nhưng đủ để nghe được đoạn cần thiết. Em lo cho chị nên đến đây.

Thùy Vân cười cười xoa đầu Mặc Lâm như xoa đầu một đứa trẻ

- Không phải bây giờ em đang lo cho cô gái ấy hay sao?

Mặc Lâm gỡ tay Thùy Vân, nói:

-Chị à, cô ấy cũng rất giống chị. Tại sao phải cho cô ấy một kết cục đau đớn giống như chị. Tại sao không cho cô ấy bình yên để lòng chị cũng bình yên khi nghĩ về một kết cục khác!

-Chính bởi vì nhìn vào cô ấy, chị thấy mình của trước kia. Kết cục của chị đã xảy ra rồi, có tìm một kết cục khác cho người giống chị cũng chẳng làm chị cảm thấy bình yên. Khi một người sa lầy, người ta thường hay muốn có nhiều người giống họ, để đơn giản, họ biết rằng mình không phải là đứa duy nhất ngốc nghếch và cô độc- Thùy Vân nhìn Mặc Lâm- Chị ích kỉ lắm phải không?

-Chị... chị... chị có phải là chị mà em quen hay không?

-Chị xin lỗi! Mặc Lâm, em có thể nghĩ về chị thế nào cũng được. Chị bây giờ là một kẻ ích kỉ, xấu xa và tàn nhẫn. Em hãy cứ oán hận chị

Thùy Vân không hiểu sao bản thân mình lại có thể bỗng bốt nói ra những lời ấy, hay là cô đang ghen, và có phải đã quá hiểu rõ con người Cao Thiên Hựu, nên cô đang lo sợ, lo sợ rằng Thiên Hựu với cô gái kia không đơn giản như những cuộc tình thoáng chốc trước đây của anh. Cô điên quá rồi! Nhưng dù sao cũng tốt, Thiên Hựu vẫn chưa nhận ra tình cảm của mình, vì thế sớm muộn anh cũng phải làm tổn thương người mình yêu, và như thế, có lẽ cô đã trả thù thành công

23. Chương 23

Chủ nhật 3.00pm

Hôm nay Linh Hương được nghỉ, cũng quyết định sẽ ở nhà không đi đâu, bởi ngày hôm nay đã được Linh Hương đánh dấu đỏ trên lịch. Ngày này cũng chẳng có gì là đặc biệt, bởi nói cho cùng thì không phải bắt nguồn từ ngày hôm nay mà là từ chủ nhật tuần trước- tức là cách đây bảy ngày.

Đối diện nhà Linh Hương là một cái ao, chỗ cũng thoáng mát, buổi chiều làng xóm xung quanh đổ ra đó hóng gió, và vì vậy, nơi đây cũng có thể nói là một điểm buôn bán tốt. Cứ mỗi buổi chiều, một bà cô tầm hơn bốn mươi tuổi đến ngồi bán hoa quả. Ai thì không sao, nhưng cô cực ác cảm với người đàn bà này. Cô Tám- tên người bán hàng nổi danh ở làng cô, bởi cô này được xếp hạng chanh chua nhất làng. Địa bàn này vốn không phải của cô Tám, nhưng do khả năng chữ bới bạc thầy và sự khôn nhà đại chợ, cô nhiên nhiên được độc chiếm bán hàng hoa quả ở mặt đường này. Linh Hương còn nhớ, vào một ngày vô cùng mát mẻ, thời tiết tuyệt đối tốt, Linh Hương tỉnh dậy sau một giấc ngủ trưa dài, cô đang hít thở không khí trong lành thì tiếng the the của bà cô Tám vang lên:

- Ai ày bán hàng ở đây!

Và sau đó là “choang...xềng...bịch”. Vậy đấy, ngó ra mới biết, thì ra có một chị cũng định vào đây bán hàng, nhận ra mảnh đất thiên thời địa lợi ở đối diện nhà cô nên cũng muốn ngồi xuống bán. Thế nhưng bà cô Tám ấy nào chịu để im, miệng chữ bới loạn xạ, chân tay làm việc luôn, cô Tám lập tức ném thẳng cái cân đồng hồ của chị bán hàng kia xuống, rồi ỉn đồ xe chở hoa quả của chị ấy. Mọi việc diễn ra khá nhanh chóng, chị bán hàng kia chẳng kịp nói được lời nào, và có lẽ chị ấy hiền nữa đi. Chị ấy chỉ biết khóc nức nở và mong đòi lại công bằng từ những người dân xung quanh. Người làng Linh Hương thì đã quá quen với cái thái độ hung hãn quá mức cần thiết này của cô Tám rồi, nên đơn giản chỉ nhặt hoa quả vương vãi giúp chị kia, đồng thời nhẹ nhàng bảo chị: “Thôi, cháu kiếm chỗ khác mà bán hàng?”.

Câu chuyện là vậy đấy, ẩn tượng và những lần nói chuyện chanh chua của cô Tám ấy làm Linh Hương có ác cảm từ rất lâu. Nhưng người không đụng ta, ta sao đụng người. Dù có ghét bà ấy đến đâu thì mình với bà ấy cũng chưa có xích mích gì, không đụng gây chuyện với bà ấy thì chỉ chuốc nhục vào thân. Cô chỉ tự nhủ nên tránh xa cái mụ lăm điều này ra. Thế nhưng sự đời không như mong muốn, ngày nào cũng gặp mặt bà cô lăm điều ấy, dù muốn không có chuyện cũng sẽ gặp chuyện mà thôi.

Số là chủ nhật ấy Linh Hương ở nhà, buổi chiều theo thường lệ thả chó ra ngoài đường. Sau một tiếng không để ý, đến chiều tối bà cô Tám ấy ý kiến với cô luôn. Bà ấy nói thế này: “nhà m làm gì mà suốt ngày thả chó ra như thế, có biết chó ra cứ thấy trẻ con là đuổi không, suýt cắn con nhà người ta?”. Cô nghe thấy cũng cảm thấy không phải, bèn nhốt con chó yêu quý và chỉ thả cho nó đi vệ sinh cá nhân rồi về ngay. Thế rồi không hiểu sao Linh Hương phát hiện ra một bí mật vào chiều của hai ngày sau: “Con chó nhà cô bị oan”. Thì ra những đứa trẻ con đó có sở thích trêu chó, nên cứ thấy milu nhà cô ra ngoài là trêu rồi khi bị đuổi thì chạy toán loạn. Lúc ấy, cô cảm thấy áy náy thay cho con chó cưng dù bị oan nhưng cũng không thể giải thích. Thế rồi sau đó cô lại tự hỏi, vì sao bà Tám ấy lại nói dối, dăm vu khống cho loài động vật hiền lành. Thế là Linh Hương bắt đầu thả chó ra ngoài như trước và quan sát, sau đó cô biết được con chó nhà cô luôn bu quanh chỗ bà Tám ấy bày hàng, nó cứ đi xung quanh đấy mà hít hít. Cứ tưởng tượng đang lột dép ngoài đường mà bán hàng, lại xuất hiện một con chó cứ đi quanh quẩn, đuổi cũng không ra, con chó đứng bằng mình ngồi, ai chả khó chịu. Linh Hương cười thầm và quyết định trả thù cho con chó đáng thương. Nói đúng hơn là cô thay trời hàng đạo, đòi lại công bằng cho những người từng bị bà ấy bắt nạt, dù chỉ là một phần nhỏ nhoi.

Sáng nay Linh Hương dậy thật sớm cho chó ra ngoài vệ sinh cá nhân, rồi sau đó nhốt tịt nó trong nhà, không cho ra ngoài nữa. Linh Hương nắm được thời gian cố định là tầm 4 giờ kém thường ngày bà Tám ấy sẽ ra dọn hàng, thế nên Linh Hương quyết định 3 giờ hơn phải hành động.

3.10pm

Linh Hương dắt chó ra chỗ bà Tám hay ngồi, cứ đứng ở đấy miệng cứ “xùy, xùy” rồi ngó trước ngó sau, sợ có người nhìn thấy. Con milu có lẽ không phụ sự mong đợi của Linh Hương, mà có lẽ do mót cả ngày rồi, nó nhanh chóng đi nhẹ, và kèm theo cả đi nặng nữa. Linh Hương nhìn thấy cảnh ấy thì đắc chí, khuôn mặt

hơn hử. Dù sao thì chỗ này là mát nhất rồi, bà không ngồi đây thì tha hồ chịu nắng nhé. Sau khi milu đi xong, Linh Hương vui vẻ vào nhà, chờ đón thành quả của mình.

Rào trước đón sau thế nào, Linh Hương vẫn bỏ sót một người. Cao Thiên Hựu tự dưng hôm nay rảnh rỗi, lại nhớ tới mỗi lần đi cùng Linh Hương đều có một niềm vui, thế nên quyết định đến nhà cô cho thoải mái. Anh tự giải thích với bản thân đây chẳng qua chỉ là làm cho cuộc sống của anh có chút khoảng thời gian thư giãn. Nghe Minh hướng dẫn, Thiên Hựu cũng phải tự tìm đường, rồi anh lại nhớ lại cái ngày hơn tuần trước đèo Linh Hương về, nên mới đánh xe tìm. Khi còn đang lúng túng không biết chính xác nhà Linh Hương ở đâu, thì ngay lập tức anh thấy có một cô gái dắt theo một con chó, mà đâu phải chó cảnh gì đâu. Anh thấy Linh Hương đứng ở gần cái ao hồi lâu, rồi cứ nhìn trước nhìn sau, cười măn nguyện. Vô thức Thiên Hựu lắc đầu, chắc chắn cô ta lại có trò gì mới nữa đây. Anh nhìn theo cho tới khi Linh Hương đi vào nhà- anh đoán đó là nhà cô. Thiên Hựu nhanh chóng đỗ xe lại gần nhà Linh Hương rồi xuống xe, đứng đó hồi lâu vì không biết gọi cửa như thế nào, đơn giản bởi anh không thấy có cái gọi là chuông.

Linh Hương dắt milu xong vào nhà thì thấy ai đó đứng thập thò ngoài cửa, chắc là bà cô Tám đây rồi. Mà cô cũng thấy lạ, sao hôm nay bà này dọn hàng sớm thế, rồi thở phào may mắn vì nếu chậm chân tí nữa là cô bị bắt quả tang rồi. Linh Hương nói vọng ra ngoài:

- Cô Tám ơi, xềng nhà cháu hỏng rồi ạ!

Thiên Hựu vẫn cái giọng như thường này:

- Linh Hương, là tôi!

Linh Hương lúc này chẳng phân biệt được là giọng nam hay nữ, chỉ biết rằng sao bà Tám này hôm nay lại nhỏ nhẹ thế, hay là phải xuống nước nên mới thế nhỉ. Với lại tiếng chó sủa cũng khiến khả năng phân biệt của Linh Hương kém hơn, cô cười đắc ý:

- Cháu đương nhiên biết là cô ạ, nhưng mà vừa hôm qua vứt xềng đi rồi cô ạ. Cô sang nhà khác mượn cũng được mà!

Thiên Hựu bực mình, nhưng do không quen với cuộc sống bình thường như thế này, nên anh cũng chẳng cất tiếng gọi to để át tiếng con chó gù, giọng vẫn đều đều:

- Linh Hương, tôi là Thiên Hựu!

Bà cô này nói chẳng nghe thấy cái gì cả, thế là Linh Hương quyết định để mặc bà cô ấy, đi vào trong nhà.

Chó thì vẫn cứ sủa, nhưng Linh Hương không thèm để tâm, nhủ thầm dù có cho cô gan hùm thì cũng thách cô dám vào nhà cháu nhé.

Thiên Hựu cuối cùng không chịu nổi, bèn quát:

- Linh Hương, ra mở cửa!

Hớ! hớ! Sao nghe giọng này quen quen. Cao Thiên Hựu??? hần đến nhà mình sao? Thế rồi Linh Hương cũng nghĩ, bà Tám ấy bán hàng ở đây lâu lắm rồi, con milu nhà cô lại suốt ngày quanh quẩn không cho bà ấy bán hàng, cũng gọi là thân thiết lắm, làm gì mà có thể sủa bà ấy chứ. Linh Hương vội phi thẳng ra ngoài sân, quát con chó và nhanh chóng nhìn kĩ lại.

- Cô tai điếc à, sao còn không ra mở cửa?

Linh Hương dụi dụi mắt như không tin vào mắt mình, vì sao thằng cha này lại mò được đến nhà cô, và hơn nữa là đến làm gì. Thế nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô ra mở cửa cho Cao Thiên Hựu, giọng hơn hử:

- Thiên Lôi, hôm nay trời đẹp đến bất ngờ hay sao mà anh lại mò đến nhà tôi?

Milu sau khi được Linh Hương quát thì đã ngoan ngoãn hơn, rúc vào một góc sân im lặng, vì thế Thiên Hựu rất thoải mái bước vào, miệng than vãn:

- Sao ở đây không lắp chuông?

Linh Hương nhú mắt, mồm lệch về một bên:

- Gọi cửa là được rồi, việc gì phải lắp chuông. Mà anh làm ơn lần sau vào thì gọi to hơn để người trong nhà còn biết. Tôi không phải là gác cổng mà ngày nào cũng canh được người đến đây.

Thiên Hựu vừa bước vào nhà vừa nói:

- Yên tâm, tôi chẳng đến tìm cô lần hai đâu- Thiên Hựu nói rồi nhìn ngó xung quanh- à mà nhà cô không có ai ở nhà sao

Linh Hương khoa chân múa tay sau lưng Thiên Hựu như muốn đâm chết hắn, nhưng miệng vẫn giả vờ khách sáo:

- Anh đến giờ này thì ai mà có nhà được. Mà tìm tôi có chuyện à?

Thiên Hựu quay lại, thấy Linh Hương đang chống tay bên sườn, mặt mày thì khó coi, bèn cười:

- Tôi đến nhà cô chơi mà khiến cô cảm thấy khó chịu sao?

Linh Hương bước vào nhà, ngồi phịch xuống ghế rồi nói:

- Không cùng giai cấp, không thích hợp!

Thiên Hựu cũng ngồi xuống ghế đối diện, không có người nhà cũng tốt, anh có thể thoải mái hơn.

- Tôi không tìm được nơi yên tĩnh, nên tìm cô coi sao?

Linh Hương thở phì khó chịu, lấy bừa một quyển tạp chí trên bàn, rồi dở qua dở lại cho có. Thực ra cô đang thấy chán lắm, vì đang muốn chờ để tận hưởng thành quả của mình, ai đời thằng cha điên rồ này lại mò đến nhà cô, thế này lại phải ra vẻ nghiêm túc rồi.

Ngồi xem đi xem lại quyển tạp chí thấy thời gian qua sao mà chậm thế. Cô để ý thấy Thiên Hựu đang ngả mình trên ghế, đeo tai nghe nghe nhạc từ lúc nào, trông hẩn hững như đang ở nhà. Linh Hương mới ngó lên đồng hồ, rồi cười sung sướng nhảy bật ra khỏi ghế, định tung tăng lên tầng.

- Cô đi đâu đấy

Sợ thằng cha này đi theo thì rách việc, Linh Hương bèn nói:

- Đi vệ sinh, anh có cần tôi rửa đi cùng không?

Thiên Hựu nhún vai rồi tiếp tục đeo tai nghe nghe.

Linh Hương phóng thẳng ra ban công, ở đây hóng gió cũng tốt, chờ luôn trò vui.

Quả nhiên một lát sau, Linh Hương thấy bà cô Tám ấy phóng xe máy đến. Đỗ phịch xuống chỗ thường ngày. Nhưng khi vừa định dọn hàng thì Linh Hương thấy bà ý khựng lại, mặt tối om, chân dậm phành phạch, rồi miệng chửi loạn xạ:

- Chó với má nhà ai thế này. Vừa khai vừa bốc mùi.

Bà ấy hình như không chú ý đến việc dọn bãi chiến trường ấy hay sao, chỉ biết chửi rồi lại nhìn lên tán cây, chắc đang tiếc cái chỗ ngon lành mát mẻ. Nhìn mặt bà ta hầm hầm, Linh Hương buồn cười quá nhưng lại sợ cười to, bèn bịt miệng cười như điên, vì miệng không thể phát ra tiếng nên người cứ run run, chảy cả nước mắt. Lâu lắm rồi cô mới được cười hả hê như thế này.

- Cô sao vậy!

Tiếng động làm Linh Hương giật mình. Cô quay lại và nhanh chóng nhìn thấy khuôn mặt khó hiểu của Thiên Hựu. Phần vì sợ hắn nói to quá làm bà Tám ấy chú ý nó nhìn bả từ nãy giờ thì chết, phần vì không muốn Thiên Hựu nhận ra mảnh khốc của mình, Linh Hương nhanh chóng nói:

- Tôi hóng gió, mà anh tự nhiên như vậy à? Mà thôi, xuống đi.

Linh Hương nói rồi kéo tay Thiên Hựu, nhưng Thiên Hựu nhanh chóng ngó xuống và kịp nghe được những tiếng chửi của người đàn bà kia. Anh quay sang nhìn Linh Hương, phì cười:

- Cô làm cái trò trẻ con này được cái gì?

Linh Hương giả vờ không hiểu:

Trẻ con cái gì, thôi xuống nhà đi!

- Không phải giấu đâu lúc đến đây tôi nhìn thấy hết rồi. Cô mà còn chối thì tôi hét to lên cho bà cô ấy biết đấy!

Linh Hương chột dạ, giọng ngọt ngào hẳn:

- Cao tổng, anh nói be bé thôi, làm ơn. Tôi làm thế cũng có lý của tôi mà. Anh bảo tôi trẻ con cũng được, tôi giải thích sau cho anh có được không?

Bà Tám ấy bắt đầu làm việc, cất tiếng gọi vào cửa nhà Linh Hương. Linh Hương nhanh chóng kéo Thiên Hựu nép sau cái cột, mặc kệ cho bà ấy gọi chán chê.

- Tám làm gì đấy?- tiếng một bác ở làng cô

Giọng chua loét của bà cô vang lên:

- Tiên sư nhà nó chứ, không hiểu chỗ em bán hàng ngày hôm nay tự dưng có con chó nhà nào đi vệ sinh đủ cả, giờ mượn xềng để hót đi thôi bác ạ!

- Thôi, hót xong thì nó vẫn còn mùi chứ gì, mà có dội nước đi thì ngồi cũng ẩm ướt. Thôi cô tạm ngồi ra chỗ khác đi cũng được.

Bà cô kia ngậm ngùi thấy phải, rồi sau đó đành ngồi vào một chỗ khác chờ trời mát hơn thì dọn hàng. Linh Hương thấy thế cứ ôm bụng cười, còn Thiên Hựu thì chỉ biết lắc đầu quây quây.

Xuống nhà, Thiên Hựu mới hỏi:

- Người ta cũng phải bán hàng, cô làm như vậy vừa trẻ con vừa quá đáng

Linh Hương phản bác:

- anh ở đây đâu mà biết, anh có biết mụ ấy lắm lời chanh chua đánh đá thế nào không?

- Cô không tìm cách khác trị người ta được à, sao không ra nói lý với người ta.

Linh Hương xua tay:

- Anh cổ hủ quá rồi, loại người này khẳng định trong công việc lẫn cuộc đời anh chưa gặp người như vậy đâu. Bà ta đã cùn như thế, mình nhảy vào cãi thì đúng là thiêu thân lao vào lửa. Tôi thay người xung quanh làm việc nghĩa, tuy có trẻ con một chút nhưng cũng hả giận... blah blah...

Thiên Hựu nghe Linh Hương kể lại những câu chuyện mà cô xem là “chương tai gai mắt” thì bất chợt nhớ đến bản thân mình. Nếu anh có thể quen cô từ bé thì tốt, anh có thể cùng cô chơi xỏ lại người hàng xóm lắm điều luôn chửi mẹ con anh, vừa vui lại vừa có thể hả giận. Anh còn nhớ trước đây khi còn nhỏ, mỗi lần bà ta xiên xỏ cạnh khóe mẹ anh, rồi kêu mẹ anh quấy rầy chồng bà ta, anh đã đứng ra nói lý với bà ta, tuy còn nhỏ nhưng anh ý thức được rằng mình phải bảo vệ mẹ. Thế nhưng người đàn bà ấy không những không nghe anh nói, mà còn chửi lại anh: “Thằng oắt con mất dạy, đúng là không có bố đâm ra tí tuổi đã đồ ỉn. Theo con mẹ mày thì chỉ có nước làm đi sớm”. Mẹ anh đã khóc nức lên khi nghe những lời như vậy, còn anh thì chỉ hiểu được ba phần ý nghĩa mà bà ta nói, đó chính là anh không có bố. Thế rồi khi nhìn mẹ đau lòng, mẹ khóc nhiều như vậy, anh nắm chặt tay và đã tự hứa trong lòng, sau này anh không cho phép bất cứ ai làm ẹ đau lòng, không cho phép bất cứ ai làm tổn thương mẹ. Một câu chuyện rất vui vẻ của Linh Hương lại khiến anh nghĩ đến tuổi thơ của mình, rồi mong ước nếu có thể cùng cô trả thù người đàn bà độc mồm độc miệng kia thì tốt biết bao, trả thù không mang những tính toán của sáu sa như anh của bây giờ, và có lẽ nếu gặp Linh Hương từ ngày ấy, anh chắc chắn chẳng phải trở thành một người như bây giờ.

Linh Hương nhận được một tin nhắn, rồi nhanh chóng nói với Thiên Hựu:

- Thiên Lô, anh đã phải về chưa, giờ tôi có việc gấp phải đi thôi!

- Chuyện gì?

- Em họ của giám đốc tôi sốt, hẳn ta ở nhà một mình nên giám đốc nhờ tôi đến chăm sóc

- Cô muốn nịnh giám đốc chứ gì?

Chẳng buồn nói, Linh Hương nhanh chóng chuẩn bị đi luôn.

- Tôi đùa cô là được rồi, dù sao thì hôm nay cũng rảnh

Thiên Hựu nói khi Linh Hương bước ra ngoài.

Linh Hương nhanh chóng nói:

- Anh cứ phi xe ra đầu đường lớn đi, tôi chạy ra sau cũng được?

Thiên Hựu nhún mày:

- Cô thích đi bộ à?

Linh Hương giải thích:

- Không, nhưng mà hàng xóm nhà tôi hay tò mò tọc mạch. Họ được thể lại hóng chuyện với mẹ tôi thì phiền.

Thiên Hựu bước ra khỏi nhà Linh Hương với ánh mắt tò mò của nhiều người xung quanh, anh chỉ cười, nghĩ thầm đẳng cấp khác nhau có khác (khệnh gồm =)))

Linh Hương ra sau, mãi mới đi bộ tới chỗ Cao Thiên hựu, đi bộ một đoạn tưởng ngắn nhưng chẳng ngắn tí nào. Vừa lên xe Thiên Hựu đã cười tủm tỉm:

- Người nhà quê các cô đúng là kì lạ, chưa thấy xe xịn của tôi bao giờ có khác. Tôi đi ra khỏi nhà cô mà họ cứ chỉ trỏ tò mò.

Linh Hương ngớ ra hồi lâu, rồi cười rất to:

- Ha ha, Thiên Lôi anh mơ mộng nhiều quá rồi đấy. Họ chưa bao giờ nhìn thấy cái xe xịn của anh còn những ô tô bình thường thì họ nhìn thấy nhiều rồi. Họ chỉ coi cái con xe tiền chục tỉ của anh như những chiếc bình thường thôi. Họ bàn tán bởi thấy anh vào nhà tôi, rồi lại suy nghĩ xem anh có quan hệ gì với nhà tôi rồi đi tám chuyện với mẹ tôi mà thôi..... ha ha ha ha..... đúng là ếch ngồi đáy giếng!

Thiên Hựu mặc dù rất tức giận nhưng vẫn ra vẻ không có gì, chỉ phán một câu:

- Đúng là! Những người này đúng là ngoài hành tinh!

Linh Hương đốp lại luôn:

- Chứ không phải anh bị một vỏ quê một cục hay sao?

Thiên Hựu quay lại mỉm cười:

- Hay là tôi quay xe lại nhé!

Linh HƯƠNG thộn mặt:

- Làm gì!

- Thứ nhất: để hàng xóm nhà cô bàn tán nhiều thêm một chút. Thứ hai: tôi định tám chuyện với cô Tám bán hàng mà cô kể.

Linh Hương xanh mặt, rồi rít xin lỗi:

- Thiên Lôi à, xin lỗi nhé, mong anh đừng để bụng. Tôi chỉ nói chơi thôi chứ anh nên hiểu, anh và những người làng tôi không cùng giai cấp, anh đương nhiên hơn hẳn chúng tôi. Việc gì phải tính toán ệt.

24. Chương 24

Thiên Hựu đùa Linh Hương một đoạn, sau đó nhận được điện thoại của MINH nên anh nhanh chóng quay xe trở về công ty, cuối cùng thì Linh HƯƠNG vẫn phải gọi taxi.

Dừng chân trước cửa nhà Kiến Phong, Linh HƯƠNG ấn chuông mãi mà chẳng thấy ai ra, chợt nhớ ra ngày hôm nay giám đốc có việc đi rồi, tên Mặc Lâm ấy đang bệnh như vậy, làm sao đủ sức ra mở cửa cho cô, cô bèn mở cửa, thầm mong Mặc Lâm sẽ không khóa cửa trong. Thở phào vì cửa mở ra dễ dàng, Linh HƯƠNG vào nhà vừa cất tiếng gọi vừa đi tìm khắp nơi xem Mặc Lâm ở đâu. Cứ đi tìm quanh và nhận ra tiếng rên của ai đó, Linh HƯƠNG tiến về phía căn phòng và thấy Mặc Lâm đang nằm trên giường vẻ mệt nhọc. Cô chạy tới hỏi thăm:

- Mặc Lâm, cậu không sao chứ?

- Ừm....

Linh HƯƠNG nhanh chóng tiến đến sờ vào trán rồi sờ chân tay Mặc Lâm, cũng chẳng hiểu sao không biết ngại là gì. Cô nhanh chóng bịt mũi. Mặc Lâm như hôn mê, miệng cứ gọi “chị ơi, chị ơi”.

“UỖNH! UỖNH”. Linh HƯƠNG đá thật mạnh vào thành giường, miệng gọi to:

- Dậy đi ông tướng, chiều rồi, ngủ nướng ít thôi!

Mãi một lúc sau khi Linh HƯƠNG không ngừng lay gọi, Mặc Lâm mới uể oải lên tiếng, dứt quãng:

- Tôi...chị đó à... tôi không... khỏe.

Linh HƯƠNG ngồi ngay xuống cái ghế đối diện, miệng tru lên:

- Cậu sốt?

- Phải- tiếng Mặc Lâm cất lên mệt mỏi

- Đầu cậu rất nóng- Linh HƯƠNG tiếp tục chất vấn

- Ừm...

- Nhưng tay chân mát rượi vậy

- ...- Mặc Lâm

- Tẩu hỏa nhập ma à?

Mặc Lâm hình như cố gắng hết sức lay đầu như tỏ ý phủ nhận.

- Vậy bị làm sao?

Mặc Lâm thều thào:

- Tôi... sốt.

Linh HƯƠNG đứng dậy, bực mình:

- Vậy thì ở đây tiếp tục ngủ nướng đi, cậu làm phiền tôi quá rồi đấy. cả tuần tôi chỉ được nghỉ ngày hôm nay thôi. Về đây!

Linh HƯƠNG vừa nói vừa bước ra cửa phòng, đến khi gần xuống cầu thang, Mặc Lâm từ phòng lao ra vun vút, dáng khỏe mạnh khác hẳn với một phút trước. Mặc Lâm đuổi theo Linh HƯƠNG, gọi:

- Đùa chị chút thôi mà. Ngày chủ nhật ở nhà buồn quá nên tôi cũng muốn rủ bạn bè đến nhà cho đỡ buồn

Linh HƯƠNG nổi nóng:

- bạn bè quái gì, anh lợi dụng lòng tốt của tôi thì đúng hơn!- Linh HƯƠNG vừa nói vừa bước cầu thang, đến khi xuống cuối bậc thì quay lại nhìn chăm chăm vào mặt Mặc Lâm

Mặc Lâm khoanh tay, mặt vênh lên:

- Ai lợi dụng lòng tốt của chị. Có mà chị muốn nịnh hót anh tôi nên mới làm thế. Chứ nếu tôi gọi cho chị bảo chị đến thì có cho tiền chị cũng chẳng đến đâu nhé.

- Ủ! Thì sao, thế cậu lợi dụng anh cậu mà không thấy xấu hổ à? Đàn ông mà mặt dày thế

- Ô thế cô không biết mặt dày thời nay là xu hướng à. Tôi tưởng cô cũng là fan cuồng của cái bộ mặt mà lấy dầu đâm cũng không thủng.

- Đừng có đánh đồng tôi với anh nhé!

Bỗng丁ưng chuông điện thoại Linh Hương vang lên, mở ra thì y như rằng là tin nhắn của lũ bạn. Cô nói:

- Giờ mới nhớ, hôm nay có hẹn với chúng nó. Tự dưng đến nhà anh ắt công đi lại. Thôi hôm nay có việc gấp tôi chẳng tính toán với anh nữa.

Linh Hương đang định quay đi thì Mặc Lâm gọi:

- Cô đi đâu vậy, tôi đi với!

- Tôi đi gặp bạn, anh quen không mà muốn đi?

- Đợi tí- Mặc Lâm nhanh chóng đáp rồi lại lao vào phòng

Linh Hương cũng không biết chuyện gì, nhưng dù sao cũng đến đây rồi, đợi hấn xem hấn làm trò gì cũng chẳng sao cả. Lát sau, Mặc Lâm đi xuống, mặc một chiếc áo phông xanh thẫm cùng cái quần bò. Cô nhủ mày:

- Anh đi đâu?

Mặc Lâm thản nhiên xuống bá vai Linh Hương:

- Đi chơi!

Linh Hương trở mắt:

- Hỏi chấm. Anh định đi cùng tôi thật à?

Mặc Lâm hớn hở quay sang Linh Hương:

- Đương nhiên

Linh Hương định đá cho tên này một phát, nhưng chợt nhớ ra là hôm nay Linh nhờ cô và hai con quỷ cái kia tổng khứ cái thằng mà mẹ Linh giới thiệu cho con bé, thế nên có thêm người đi để làm đối phương hoảng sợ cũng tốt. Cô bèn vui vẻ trở lại:

- Được rồi, vậy thì đi

Đến quán trà sữa thì đã thấy hai con quỷ nhỏ kia đang ngồi rồi. Chúng nó nhanh chóng nhận ra sự có mặt của Linh Hương, bèn vẫy vẫy tay báo hiệu cho cô. Hai con nhanh chóng kéo Linh Hương xuống ghế, đồng thời nhìn chăm chăm vào Mặc Lâm, miệng ngọt sớt:

- Sao thế này, tao tưởng hôm nay có mỗi mình con Linh ra mắt bạn trai, hóa ra cả mày nữa à?

Linh Hương xua tay bĩu môi:

- Mày nghĩ gu của tao tàn tạ thế này sao? Hơi bị xem thường tao rồi đấy nhé?

Tinh nhanh nhẩu:

- Không phải tàn tạ mà cực kì thảm họa. Nhi có nhớ hồi mới vào đại học con này nó bảo lớp nó có một thằng đẹp trai lắm nhớ không- Tinh đánh mắt sang Nhi

Nhi à lên một tiếng, rồi nhanh chóng phụ họa:

- Anh gì ơi, anh không biết chứ lúc nghe con Hương nói thế, em cứ tưởng là thằng đó ngon lành lắm, ai dè đến hôm tới trường nó rình thì nhận ra thằng đấy giống họ hàng của “Tô tài năng” lắm anh ạ. Con Hương còn say nắng thằng này một thời gian dài, nếu bọn em không làm cho nó tỉnh mộng thì giờ đã chẳng đến lượt anh đâu, mà khéo bây giờ nó còn đang bế một “Tô tài em” không chừng.

Mặc Lâm cũng chưa hiểu lắm, chỉ cười cười rồi bảo:

- “Tô tài năng” là gì vậy?

Tinh nhanh chóng cướp lời:

- Tô rằng vẫu chứ còn gì nữa ông anh này

Thế là cả đám phá lên cười, chỉ trừ Linh Hương ngồi giận run vì đám bạn lấy chuyện cũ ra chơi xỏ. Linh Hương tức quá đập bàn phán:

- Chúng mày thì tốt đẹp lắm mà chê người ta rằng vẫu, nói à biết anh ta mà đi nẹp lại rằng thì đẹp trai hơn khối thằng. Với lại ai nói chúng mày tao thích thằng đấy, tao chỉ khen thằng đấy học giỏi tài năng thôi chứ.

Tinh và Nhi nhanh chóng xoa xoa lưng cho Linh Hương, vừa nhin cười vừa nói:

- Thôi được rồi, hạ hỏa đi, chúng tao biết là không nên đem mỗi tình trong sáng thời sinh viên ra trêu mày, tao biết tình đầu luôn là thứ thiêng liêng đẹp đẽ nhất mà. Ha ha ha ha ha

Cả bọn lại phá lên cười, Linh Hương đang định đứng lên chỉ mặt mấy con quỷ kia thì chợt nhận ra từ đằng xa Linh và một người đàn ông đang đi đến. Linh thì đảo mắt xung quanh để tìm xem bọn bạn đang ở đâu, nên nhanh chóng Hương vẫy tay, rồi quay sang bảo đám bạn:

- Thôi đi tập trung vào việc chính đi chúng mày.

Anh chàng đi bên cạnh cao hơn Linh một cái đầu, đeo cặp kính dày cộm ra dáng tri thức. tuy nhiên nhìn tới nhìn lui vẫn không vừa mắt được, tuy rằng không đến mức như “Tô tài năng” hay “Lê Công Vinh” (Vinh thật lộn =))) nhưng chắc chắn chẳng được một góc của Hoàng Phi Hồng. Nếu không phải cô đã qua tuổi một sinh viên thì còn cho rằng thằng cha này được mẹ Linh đón từ một lớp học mà trong đó toàn những đứa một sách chữ. Trông dáng điệu ốm yếu như mấy năm không được ra ngoài đón ánh nắng mặt trời vậy. Tinh với Nhi bình luận nhỏ:

- Đúng là giáo viên có khác, tao thề với mày ông này là giáo viên dạy môn tự kỉ. Bác gái chẳng hiểu kiểu gì lại giới thiệu cho Linh cái thằng này, đúng là khắp khiêng quá đi mất.

- Thấy bảo thằng này chăm chỉ cầu tiến lắm mà. Tính tình hiền lành nên chắc bác ý thích- Linh Hương cũng bình luận- mà ông này thì đem về làm quản gia, làm bố chồng chứ chồng cái nổi gì.

Cả bọn lại rúc rích cười.

Linh và tên đàn ông kia nhanh chóng tiến về phía bàn mà Linh Hương và đám bạn đang ngồi, rồi vui vẻ giới thiệu:

- Đây là Tinh, Nhi, Hương bạn em- Nói rồi quay sang Mặc Lâm ngáp ngứ- Còn đây là...

- Anh này là bạn trai con này anh ạ- Nhi nhanh chóng tiếp lời, đồng thời tay chỉ vào Linh Hương.

Linh Hương định phản pháo nhưng nghĩ lại tự dưng lòi hấn vào đây, không cho hấn một danh phận hợp lý để ở lại thì đúng là không hợp tình hợp lý, thế là cô đành im lặng.

Anh chàng đi cạnh Linh nhanh chóng mỉm cười chào với ba đứa con gái, rồi đưa tay ra chào Mặc lâm:

- Xin chào, tôi là tên Hùng

Mặc Lâm cũng vui vẻ đáp trả. Đám sáu người nhanh chóng ngồi xuống và gọi đồ ăn, con gái mà, lúc nào cũng chỉ ăn vặt thôi. Nhi bắt đầu gọi xúc xích, trà sữa, nem chua rán,... Nhi hỏi:

- Mấy cốc trà sữa đây mọi người?

Tinh bắt đầu vào cuộc hay sao, cô nhanh chóng vuốt tóc Nhi, cười dịu dàng:

- Gọi năm cốc đủ rồi, chúng mình uống chung?

Nhi then thùng cúi mặt, đoạn vẫy tay phục vụ kêu mang đồ ăn ra.

Thấy hành động của hai con bạn, anh chàng đi cùng Linh cũng phải bất ngờ, người cứ cứng đờ như khúc gỗ. Cũng phải thôi, đến Linh Hương cũng phải nổi da gà với cái kiểu này của bọn nó mà.

Linh nhanh chóng quay sang hỏi:

- Anh Hùng, anh sao vậy?

Hùng phải đờ người mất một lúc lâu, rồi sau đó ấp úng trả lời:

-À, không, không có gì.

Thức ăn nhanh chóng mang ra, Nhi và Tinh thì cứ tiếp tục diễn, nào là hút chung ống hút, rồi ăn chung cái xúc xích. Nhi chỉ cần vừa đờ miếng xúc xích ra thì nhanh chóng Tinh đã chớp trộm, rồi cười ha hả trên nhau, trông không khác gì một cặp đôi biến thái hoàn hảo. Mà con Nhi cũng tài, mỗi lần như vậy lại cứ ra vẻ ngượng ngùng, lén lút nhìn phản ứng của mọi người rồi bẽn lén cười. Mẹ cha, nếu không phải cô quen Nhi từ bé thì cứ nghĩ rằng con này là thực nữ chính hiệu cơ đấy. Mặt thằng cha ngồi cạnh Linh thì mỗi ngày một tối. Những lúc Tinh đưa miếng xúc xích cắn dở lên trước mặt Linh, giọng nũng nịu: “Linh ăn một miếng đi, không Tinh buồn lắm”, rồi Linh cười và đưa lên miệng ăn ngon lành, thằng cha ấy lại bóp chặt cốc trà sữa trên tay. Uống thì chẳng uống đâu, thế nên mỗi lần bóp như vậy, nước lại trào ra trông bấn kinh khủng. Linh Hương trước cuộc vui này thì mặc kệ, dù sao thì hai con nhỏ kia cũng đủ giải quyết cái ông già cổ hủ này rồi, chẳng đến lượt cô. Với lại lâu lắm mới có dịp ăn chùa, thế nên cô cứ cầm cúi vào ăn mặc cho lũ bạn bày đủ trò trên tức cái ông Hùng đó. Nghĩ một hồi, Hương lại thấy khát, cô bèn đưa tay ra định với cốc trà sữa của mình uống, ai dè Mặc Lâm ngồi im lặng bên cạnh cô này giờ bỗng dưng cướp lấy cốc trà sữa của cô rồi uống ngon lành, để mặc cô với ánh mắt tóe lửa. Hút thêm vài viên chân trâu vào miệng, hần nhanh chóng đưa cho cô với ánh mắt trìu mến:

- Anh thử rồi, không có vấn đề gì. Em uống đi!

@#\$\$@#%#%#%^*'

Linh Hương còn đang trở mặt ra nhìn thì Mặc Lâm nói tiếp:

- Uống đi vợ yêu. Em nhìn bạn bè của em tự nhiên như vậy, em việc gì phải ngại.

Chết mặt thằng cha này, hai con kia thôi bày trò, chăm chú quay sang nhìn Linh Hương. Linh Hương muốn chửi hần có bệnh gì không, nhưng lại nhớ Nhi lỡ giới thiệu cô với hần là người yêu của nhau rồi, nên đành ngậm miệng. Cô lại quay sang nhìn Hùng, anh chàng ấy hình như đang đặt cả niềm tin vào cô thì phải. Có lẽ anh ta muốn vớt vát lại hình tượng tốt đẹp của Linh, bởi dù sao thì hai đứa kia đã khiến con người đáng ra nên sống trong thời phong kiến như anh ta phải chán nản lắm rồi, anh ta không muốn một lần nữa ôm thất vọng để từ bỏ cơ hội này, có lẽ anh ta đang thăm ước Linh Hương và Linh mới thực sự chơi thân hơn cả, và cho rằng Linh Hương sẽ không dễ dãi, từ đó thì suy ra Linh của anh ta cũng như vậy. Lại nhìn sang Linh, cô thấy con nhỏ gửi cho cô ánh mắt khẩn cầu, như là: “Hương ơi xin mày hãy phá hủy hình tượng của tao đến mức cực điểm đi, lạy mày đấy”. Linh Hương ngao ngán, thôi thì đành nhắm mắt đưa chân vậy, mình là người vì bạn bè sẵn sàng hi sinh. Thế là cô nhanh chóng đón lấy cốc trà sữa, xoa đầu Mặc Lâm rồi nhấp miệng vào ống hút hút một hơi. Đoạn vui vẻ nói:

- Chồng lắm chuyện quá đi!

Dù sao thì Linh Hương cũng cảm thấy hơi lợm giọng khi nói ra câu ấy, lại thấy hơi ghê khi cùng dùng chung ống hút với một tên đáng ghét như Mặc Lâm.

“Xoảng.....xoảng.....xoảng” Nghe đâu đó hình tượng của Linh đã tan vỡ. Hùng nhanh chóng đứng dậy:

- Xin lỗi, anh có chuyện phải làm. Không ngồi đây cùng các em được nữa!

Tinh nhanh chóng nói:

- Anh ơi, chúng em còn định xong rủ nhau đi karaoke nữa cơ mà! Anh ở lại đi cho vui, ai cũng có đôi có cặp hết rồi cơ mà!

Mặt anh chàng Hùng lạnh băng:

- Thôi cho anh xin lỗi, các em cứ đi chơi vui vẻ!

Nhi bắt đầu trở về bản chất thật, nhanh chóng nói:

- Ô thế mà cứ tưởng người yêu Linh khao, ai dè sắp đến lúc tính tiền thì chuồn mất!

Hùng khó chịu:

- Các em cứ ăn uống vui vẻ, anh ra tính tiền!

Hùng đi mất, cả đám được phen cười lăn lộn, được thể Nhi bắt đầu nói:

- Cơ mà em phục anh với con Hương thật, tình tứ thấy sợ!

Hương hần học:

- Anh anh cái đầu mày ý. Hần ta bằng tuổi bọn mình, là cái tên mà trước tao kể ý, tên Mặc Lâm.

Ba đứa kia ồ lên, rồi Nhi cũng sực nhớ ra:

- À, là cái anh chàng tạo mẫu tóc ày đấy hả

Chưa kịp để Linh Hương nói gì, Mặc Lâm đã xen vào:

- Hề hề, đúng rồi đấy. Không ngờ Hương đã kể ọi người về tôi rồi.

Tinh nhanh chóng nói

- Tưởng gì hóa ra bằng tuổi bọn mình, vậy mà này giờ được gọi là anh cũng không thèm nói tiếng nào. Láo với các chị đây là không được. Bắt khao đi chúng mày.

Thế là cả bọn nhao nhao rủ nhau đi karaoke, và tất nhiên người chủ chi sẽ là Mặc Lâm

Sau ngày chủ nhật rảnh rỗi, công việc của mỗi người lại tiếp tục tiếp diễn, mỗi người chia đi một ngả lao vào công việc mà quên đi một số chuyện.

Nhắc đến Tinh, công việc của cô cũng chưa thể ổn định, khác hẳn với ba đứa bạn còn lại. Khi đám bạn còn đang học đại học, Tinh đã học lớp đào tạo để được trở thành người mẫu với mong ước thành công sẽ đến với mình không xa, được sải chân trên sàn diễn và tất cả con mắt bên dưới đều chăm chú nhìn mình. Vậy mà, khi đám bạn ra trường, rồi lần lượt có việc làm ổn định, thì Tinh vẫn chưa được biết đến. Cô vẫn thường phải chạy khắp nơi để mỗi khi có nhà thiết kế mới mở một buổi trình diễn thời trang thì lại xin đăng kí tham dự. Làm nghề người mẫu để thành công thì có rất nhiều cách, nhưng cô lại chọn con đường dài nhất và gian nan nhất. Rất nhiều người cùng khóa với Tinh đã trở thành những người mẫu danh tiếng, được mời tham dự các buổi trình diễn, còn cô thì vẫn phải đi khắp nơi để thử trang phục của nhà thiết kế, rồi thầm cầu mong mình sẽ thích hợp với bộ trang phục này. Cô tự thấy bản thân chẳng thua kém ai trong nghề, thậm chí cô còn có phần cảm thấy mình đam mê và nhiệt huyết hơn họ, thế nhưng thành công vẫn chưa hề tìm đến với cô. Cô từ chối tất cả những cám dỗ trong nghề, những lời hứa hẹn sẽ trải thảm đỏ trên con đường của cô. Cô chối bỏ tất cả để mong có ngày nhờ năng lực mình có thể nổi tiếng, giống như Thái Y Lâm vậy.

Thở dài ngao ngán, Phương Uyên lại trở thành một cô người mẫu danh giá, cặp kè với đại gia và trở thành một người mẫu nổi tiếng trong nghề, mặc dù cô gái đó còn vào nghề sau Tinh, kinh nghiệm còn ít và có phần chảnh chọe. TRước đây khi mới gặp cô ta, Tinh còn có thể lên mặt dạy đời kêu cô ta bỏ thói huênh hoang đi, nhưng bây giờ thì cô ta thành công và quay lại dạy cô làm thế nào để thành công. Thật nực cười, cô ta cũng chỉ nhờ dựa hơi đại gia, vậy mà vênh váo nói với cô rằng: “Nếu chị muốn thành công như tôi, thì bây giờ học hỏi tôi chưa hẳn đã muộn”.

- Tinh à, có người muốn mời em làm người mẫu đại diện đây, chúc mừng em nhé!- một đàn chị vui vẻ chạy lại báo tin mừng cho Tinh.

- Công ty nào hả chị?

- Lần này thì em gặp may thật rồi đấy nhé. Công ty này không phải tầm thường đâu, là Tân Thụy đấy- đàn chị mừng rỡ nói

Tinh cũng cảm thấy tò mò vì sao lại chọn cô, bởi cô không phải là một người mẫu nổi tiếng, làm sao lại được Tân Thụy chọn. Vậy là cô đến Tân Thụy tìm gặp Cao Thiên Hựu.

- Tôi biết là cô sẽ đến tìm tôi, và biết cả lý do vì sao cô đến- Thiên Hựu từ tốn trả lời khi nhìn thấy Tinh đẩy cửa bước vào.

- Cao tổng thử nói xem lý do tôi đến tìm anh là gì?

- Cô đến là để thông báo với tôi cô chấp nhận hợp đồng, chỉ thế thôi- Thiên Hựu vẫn điềm nhiên trả lời

Tinh bật cười, không hiểu tại sao anh chàng này lại có thể tự tin vào khả năng đoán tâm lý của người khác như vậy, rất tiếc anh ta đoán sai rồi. Cô nhanh chóng nói:

- Tôi chỉ thắc mắc vì sao chọn tôi mà thôi.

- Vậy thì cô nên tự hỏi chính mình, rằng vì sao tôi chọn cô, một người mẫu vẫn chưa nổi danh.

Tinh trầm lặng một lúc, rồi sau đó bỗng chợt dạ. Cô nhìn Cao Thiên Hựu, hắn vẫn điềm nhiên như không, như thể hắn đã nắm rõ tất cả.

- Tôi không hiểu anh nói cái gì?

- Tôi biết cô đã phần nào đoán ra, tôi thực sự biết cô qua một người, người đó tên Uyển Linh Hương, chắc cô rõ chứ?

Tinh dù có cảm thấy chợt dạ nhưng cũng tỏ ra khó hiểu mà hỏi tiếp:

- À, Linh Hương đã từng kể cho tôi nghe về anh

- Không phải chỉ nghe đâu, cái hôm tôi và cô ta cùng ở khách sạn, thì cô cũng ở đấy cơ mà- Thiên Hựu nói tiếp- tôi đâu phải người quá ngu ngốc để bị qua mặt chứ, biểu hiện của Linh Hương không thể nào qua mắt nổi tôi đâu. Nếu cô ta bị ép, thì sau này có nhìn mặt tôi cô ta cũng không thèm nhìn.

- Anh đã biết tất cả, và muốn trả thù tôi sao- Tinh hỏi

- Tôi muốn cô làm người mẫu đại diện công ty tôi, đó chính là điều kiện trao đổi, để cô trở thành trợ thủ của tôi. Tôi biết cô có nhiều thủ đoạn, và tôi cần người như vậy bên cạnh

Tinh nghi hoặc:

- Anh không tức giận chuyện tôi đã qua mặt anh sao? Vì sao lại muốn tôi làm trợ thủ, và tại sao ra điều kiện ấy để trao đổi với tôi

- Nói thật tôi chỉ cảm thấy hứng thú, bởi dù sao trò chơi tôi nghĩ ra không chỉ đơn thuần do tôi làm chủ, còn có khá nhiều thứ vượt ra khỏi tầm kiểm soát của tôi, và rõ ràng nhất chính là cô. Tôi đã nghi ngờ khi thấy được biểu hiện của Linh Hương và cho người điều tra, tôi cũng đã hỏi được nhân viên ngày hôm đó đưa đồ ăn, ban đầu thì cho rằng có kẻ thù của mình bỏ vào, nhưng lại nghĩ chuyện này không thể nào, việc bỏ thuốc ấy cơ bản không làm hại được tôi. Mà một hành động bất kì chỉ có thể là đem lại lợi ích cho bản thân, nên tôi muốn xem người làm chuyện đó là ai, là lợi ích khi làm chuyện ấy là gì

Thiên Hựu dừng lại một lát, nhìn thái độ của Tinh rồi nói tiếp:

- Tôi có vài phần khâm phục cô, bởi cô cũng có một chút tài, chắc là trong nghề lâu năm đã khiến cô rút ra được nhiều bài học. Tôi chọn phần trao đổi ấy bởi tôi biết cô thực sự yêu thích nghề mình đang làm, bởi tôi được biết cô vẫn không chịu tìm kiếm một đại gia chống lưng. Và cũng như tôi đã nói, việc làm nào cũng là đem lại lợi ích cho bản thân, tôi cảm thấy cô có giá trị.

- Anh đảm bảo tôi sẽ nhận lời sao?

- Cô không giống như Linh Hương, nên tôi tin cô sẽ đồng ý. Con đường người mẫu sau này của cô, chắc chắn sẽ còn rộng mở. Cô có tài, chỉ thiếu là chưa gặp thời thôi.

Tinh ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp:

- Tôi đồng ý!

25. Chương 25

Hợp đồng giữa Tân Thụy và Bình Thái cũng đã được kí kết, công việc của Linh Hương cũng thêm vài phần bận rộn, thế nhưng dù có bận rộn đến mấy, thì thời gian cô tranh luận với Cao Thiên Hựu vẫn còn có thừa,

thừa đến nỗi cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, giống như đang mang trên mình cục thịt thừa vậy. Linh Hương không thích phải cãi nhau với Thiên Hựu.

Đơn giản bởi nó chẳng giống những cuộc cãi vã thông thường, đôi lúc cô nghĩ nếu thực sự may mắn được chửi nhau với hắn thì tốt biết bao, như vậy còn đỡ stress, đằng này chỉ cần mỗi khi cô đưa ra trò gì đó cho đỡ buồn chán, thì Cao Thiên Hựu lại ngay lập tức bác bỏ, và lý do khiến hắn không chấp nhận chỉ là “trò này của cô thật điên rồ”.

Linh Hương nhiều lúc thấy vậy cũng bực, muốn tránh xa hắn ra, nhưng chẳng thể tránh được, công việc buộc cô lượn lờ trước mặt hắn. Cô nhiều lần thắc mắc không hiểu giữa cô và hắn là mối quan hệ gì, không phải là bạn bè, bởi khi đã ghét ai, thì sao ta có thể làm bạn với người đó. Cô với hắn càng không phải loại cảm giác nam nữ mà theo người ta nói khi nhìn thấy nhau tim sẽ loạn nhịp, à mà đôi khi cũng có thể là loạn nhịp, nhưng loạn theo kiểu tức đến mức máu dồn lên não, rồi dẫn tới đau tim ấy. Cô với hắn có thể tạm coi là quan hệ cộng tác trong công việc, nhưng lại nghĩ nếu chỉ có quan hệ ấy thì ra khỏi công ty, mệnh ai người ấy sống, sao hắn cứ làm phiền cô.

Anh Minh cũng vài lần café với cô và tâm sự rằng ông giám đốc yêu quý của anh ấy tần suất cặp kè với mỹ nữ ít đi, ông MINH này xem ra rất vui vẻ và hài lòng với biểu hiện của giám đốc mình, nhưng cô lại cảm thấy chán nản, bởi chính vì thời gian hắn dành ỹ nữ ít đi thì đồng nghĩa hắn làm phiền cô nhiều hơn, có khi còn nhiệm nhàn cho cô là cấp dưới của hắn rồi sai bảo đủ trò. Cứ nghĩ đến Cao Thiên Hựu là Linh Hương lại thở dài.

Ngày trước hay xem phim thần tượng, cứ thấy đôi nam nữ chính suốt ngày chí chóe cãi nhau, mồm thì bảo ghét nhau như chó với mèo, thế mà cuối cùng lại quay sang yêu nhau. Ấy thế mà lúc ấy cô cũng thêm được như cô nhân vật nữ chính, có người để suốt ngày chí chóe, rồi yêu luôn. Bây giờ ngẫm lại thân mình, thấy sao mà ngày ấy mình ngu như con gà chọc tiết như vậy. Ai đời đã ghét đến tận xương tận tủy mà vẫn còn yêu nhau được sao.

Sao ngày ấy cô không liên tưởng ngay đến một minh chứng hùng hồn chứng tỏ đã ghét thì không thể yêu được nhỉ. Chẳng là ngày lớp một hay lớp hai gì đấy, cô bị xếp ngồi cạnh “anh” Hưng “trố”, và thật bất hạnh, “anh” ấy không được bình thường cho lắm, vì thế nên mới đúp đến hai năm và ngồi cạnh cô. Đấy, cứ theo như phim thần tượng, phải chăng duyên số đã sắp đặt để tình yêu nảy nở giữa “anh” và cô. Thế nhưng những tình huống tình yêu đẹp lại không rơi vào cô, và cô ngày đấy cũng chẳng dám có mộng đẹp được làm vợ của “anh” đâu.

Dù rằng cô và anh có rất nhiều lần cãi nhau, nào là tranh nhau chỗ ngồi, rồi ném đồ dùng của nhau, lấy trộm của nhau. Tiếp tục phân tích theo phim nhé, cùng với tình huống như vậy, phim sẽ mô tả một cảnh quay đẹp với những lời chửi nhau ngậy ngô của trẻ nhỏ, và lấy mốc đó làm mối tình đầu. Thế nhưng sự thực lại trần trụi đến mức, “anh” chẳng thèm cãi nhau với cô một câu nào, có lẽ anh cho rằng đàn ông thì không nên lảm mồm như đàn bà (trẻ con nhưng “anh” lại nhận thức tốt như vậy), “anh” cứ để cho cô nói chán nói chê, chửi chán chửi chê, và cuối cùng “anh” chỉ “vèo” một cái, tận dụng ưu điểm sẵn có của đàn ông là sức khỏe và “bốp” một cái vào mặt cô. Nhanh gọn dứt khoát và không tốn nhiều thời gian, Hưng “trố” làm cô khóc ỉn ỏi.

Cơ ác mộng này nếu không chấm dứt sớm thì bây giờ cô đã có một khuôn mặt “góc cạnh” đúng nghĩa mất rồi. Không biết có nên cảm ơn nắm đấm quyết định ngày hôm ấy không, bởi Hưng “trố” đến một ngày cũng đâm trúng mắt cô, và bên mắt ấy nhanh chóng sưng phồng lên. Lúc này mẹ cô mới vào cuộc, đòi lại công bằng cho con gái, nhưng vẫn đồng thời kịp chửi cô một câu: “Ngu như bò”, lúc ấy cô chẳng biết gì, chỉ biết tự hỏi: “sao không phải ngu như bò tốt nhỉ”.

Wa Wa, cô thoát khỏi Hưng “trố” như vậy đấy, sau vụ đó thì cô được chuyển ra chỗ khác ngồi và không còn có cơ hội gặp lại nữa. Bây giờ có thể sẽ dừng cảm đối mặt với thằng cha này, có thể khệnh khệ bước qua mặt hắn mà vênh váo nói rằng: “đấy, bạo lực chỉ có thể là vũ khí của những kẻ kém hiểu biết”. Nhưng rồi cô lại nhận ra, chữ “có thể” đã quyết định tất cả, bởi Hưng “trố” vốn dĩ bản tính không đổi, cả làng đồn ầm lên hắn chuyên môn đánh vợ.

Cô đoán không sai mà, nàng nào mà không chịu tìm hiểu trước cứ đâm đầu vào thằng cha ấy thì chỉ có nước thê thảm hơn cô. Biết được bản tính của hắn vẫn không thay đổi, nên Linh Hương bây giờ dù thỉnh

thoảng có đi qua trước mặt hắn thì mặt cũng bơ ra, cũng chẳng dám nói những lời trong mơ kia nữa.

Đây, nhắc lại cũng chỉ để minh chứng rằng có lẽ Cao Thiên Hựu với “anh” cũng ngang ngửa nhau mà thôi.

“Reng.....reng”

Linh Hương nhanh chóng nhìn vào màn hình điện thoại, thì ra là Cao Thiên Hựu. Giờ này còn không cho cô ăn trưa, lại còn làm phiền cô nữa chứ. Định bụng không nghe máy, nhưng mà sợ nhỡ hắn gọi vì công việc thì sao, thế nên cô nhắc máy:

-A lô

“Đi ăn trưa cùng tôi, hẹn 15’ nữa ở trước cửa hàng Triều Nhật Asahi Sushi”- đầu dây bên kia nhanh chóng nói.

“Triều Nhật”, cái khí giới thế này, nói thế thì chẳng khác nào đem ra cái bảng chữ cái cho cái đứa một tuổi rồi hỏi nó chữ A nằm ở đâu. Muốn chữ hắc lăm nhưng cô nghĩ lại, dù sao cũng là đi ăn kè, cũng nên giữ lịch sự tí. Cô nhẹ nhàng nói:

-Thiên Lô à, Triều Nhật là ở đâu?

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, rồi sau đó nói tiếp: “Quên mất, cô đã tới chỗ đó bao giờ đâu. Vậy đến công ty tôi đi”

-Thiên Lô, anh mời tôi đi ăn mà có thái độ này à?

“Vậy cô đi ăn trưa mà cũng có thái độ này à. Đi hay không thì tùy, 15’ nữa không thấy cô ở công ty tôi thì khỏi bàn nữa”- Thiên Hựu nhanh chóng tắt máy

Thôi, dù sao thì cô cũng có dịp đi ở mang tầm mắt, không biết chỗ ấy ăn uống như thế nào, nhưng mà trăm năm mới có một dịp hắn mời cô đi ăn nhà hàng, dù rằng hắn thừa có khả năng tri trả. Linh Hương nhanh chóng đến Tân Thụy.

Thiên Hựu ra khỏi công ty, không thấy bóng dáng của Linh Hương, anh hơi ngạc nhiên. Linh Hương là người mê ăn uống, cô ta làm sao có thể bỏ lỡ dịp này nhỉ. Đang định lên xe phóng đi thì anh thấy từ đằng xa có một người vẫy tay. Nhìn kĩ lại thì đó là đáng quen thuộc của Linh Hương. Anh nhanh chóng lái xe tới chỗ cô và hỏi:

-Tôi bảo cô đợi tôi ở trước cửa công ty cơ mà?

Linh Hương nhún vai, cười cười:

-Hề hề, tôi đến muộn, đứng đây chờ tiện- Linh Hương vừa nói vừa mở cửa lên xe.

Thiên Hựu không nói gì, anh biết tổng cô ta ngại đứng trước cửa công ty anh, dù sao thì những người công ty anh nhìn thấy cũng bàn tán. Cũng may là cô ta để ý đến chuyện này, chứ không suýt anh quên. Anh cũng chẳng thể ngờ có ngày chỉ có chuyện cón con này mà anh cũng nghĩ không ra. Có lẽ tại hay gây chuyện với cô ta quen rồi, nên cảm thấy ở cùng cô ta là chuyện bình thường cũng nên.

Nhanh chóng Thiên Hựu và Linh Hương đã đỗ xe trước cửa Triều Nhật.

Cao Thiên Hựu bước vào quán và báo với nhân viên cửa hàng rằng anh ta đi cùng bạn, bạn anh ta đã đến trước, và người đó là: Huỳnh Thư.

26. Chương 26

Linh Hương, công việc dạo này có mệt mỏi lắm hay không mà sao trông cô như cái xác di động vậy hả?- Kiến Phong cảm thấy biểu hiện của Linh Hương dạo gần đây như đang tức giận chuyện gì, mặt lúc nào cũng cau có. Để cô ở bên cạnh mình anh thấy rất lo lắng, đi bàn chuyện làm ăn mà lúc nào cũng như thế này thì người ta tưởng Bình Thái là cái nhà mồ mất.

Linh Hương hằm hằm nhìn giám đốc như thể muốn nói người gây ra ức chế cho cô trung quy cũng là anh, nếu ngày ấy anh chấp nhận cái đơn xin nghỉ việc của cô thì có lẽ cô cũng chẳng nhục nhã như mấy hôm trước. Giám đốc nhìn Linh Hương, rồi thở dài:

- Thôi được rồi, đi uống café, có chuyện gì thì nói hết ra cho nó thoải mái.

Cô uể oải gật đầu. Kiến Phong cùng Linh Hương không muốn đi xa, vì dù sao cũng phải quay lại công ty nhanh chóng để giải quyết nhiều thứ, nên cô và anh cùng quyết định ngồi ở quán café gần công ty. Vừa vào quán café không lâu, Linh Hương đã thở vắn than dài, cô kêu ca với Kiến Phong rằng tạo sao những kẻ có tiền lại sống giả tạo như vậy, cô hiểu rằng những kẻ đó thường tự mình có quyền khinh bỉ những người kém hơn, nhưng lại không thể hiểu nổi tại sao họ thích gây sự với những người không có gì như cô. Cô nói với Kiến Phong trước đây cô từng mong ước mình có thể bước vào thế giới của người giàu, nhưng không phải để hòa nhập với họ, mà cô chỉ mong muốn mình và người thân có cuộc sống tốt hơn, con cái sau này sẽ không khổ như mình, có thể tự do lựa chọn những ước mơ thuần khiết mà không phải lo đến tiền bạc. Cô mong rằng một khi đã trở thành người có tiền, cô sẽ giúp đỡ những người kém may mắn trong cuộc sống. Vậy mà giờ đây chợt giật mình tự hỏi nếu có một ngày cô thực sự đạt được mong muốn, liệu rằng lúc ấy cô có thay đổi hay không, có ích kỉ hay không. Liệu rằng lúc ấy cô có còn nhớ tới ước mơ ngây thơ ngày nào là đem lại hạnh phúc cho những người bên cạnh hay không, hay là lúc ấy cô sẽ giống như những kẻ có tiền, dùng tiền để áp bức người dưới, càng lao vào kiếm tiền sẽ càng bị ma lực của đồng tiền hút lấy, và lúc ấy bản thân sẽ chỉ bo bo giữ gìn mà thôi.

Kiến Phong lặng lẽ cho gấp đường bỏ vào tách café rồi khuấy đều, anh lặng im nghe cô nói. Anh cũng không ngờ cô gái hồn nhiên và tính tình có phần nông nổi ngày nào tự dưng hôm nay lại có suy nghĩ như vậy. Anh cảm thấy cô đang phân vân rất nhiều thứ, cảm xúc của cô hỗn loạn như chính những lời cô đang tâm sự với anh, có lẽ sự rối bời ấy khiến cho tâm trạng cô như vậy. Anh rất muốn chỉ bảo cho cô như một người anh trai chỉ đường cho em gái nhưng vẫn chưa cất lời cô vội, anh cứ để cho cô nói hết. Đến khi Linh Hương dừng nói chuyện, thở dài một cái rồi uống café như uống nước lã, Kiến Phong mới nói:

- Bản chất của kinh doanh chính là bóc lột. Cô muốn giàu có, nhất thiết phải bóc lột nhân công, giữ lấy một phần hay một nửa sức lao động của họ và có khi nhiều hơn thế để làm lợi ỉnh. Dù ít hay nhiều ta vẫn đang lợi dụng họ mà thôi. Người đứng trên đỉnh cao chính là người vô tình và ích kỉ nhất. Linh Hương à, để làm một doanh nhân thành công, để có được địa vị trong xã hội, chẳng có ai là không phải đánh đổi. Thương trường này vốn dĩ rất khốc liệt, người này tìm cách loại bỏ người kia để đi lên, khi đã đứng trên bục mà người ta gọi là vinh quang, thì người mà mọi người gọi là kẻ chiến thắng ấy cũng đã giẫm đạp lên không biết bao nhiêu cuộc đời rồi. Nếu tiếp tục muốn đi trên con đường này, thì tốt nhất hãy gạt bỏ suy nghĩ mềm yếu của cô đi. Đợi đến khi cô thực sự thành công, thì hãy đi giúp đỡ người khác, cũng coi như chuộc lỗi vậy. Cô hãy nhớ, sau này dù có chuyện gì xảy ra cũng không được mềm lòng hoặc lung lay ý chí.

Linh Hương chăm chú nhìn Kiến Phong, mắt ngày càng mở to, rồi bật cười khanh khách:

- Em không ngờ giám đốc điềm đạm là thế lại có suy nghĩ tuyệt tình như vậy?

Kiến Phong nói:

- Nếu cảm thấy mình không thể dứt khoát được, thì đừng nên làm nghề này. Con đường mà cô chọn sẽ rất gian nan, sau này cũng có thể, chính người thân của cô sẽ thay đổi. Đồng tiền thay đổi con người nhiều thứ lắm.

- Giám đốc cụ non thế!- Linh Hương vui vẻ trêu đùa, lấy lại dáng vẻ thường ngày

Kiến Phong lắc đầu, con bé này đúng là mưa nắng thất thường, giờ lại trở về là một người chẳng chịu suy nghĩ gì cả đây mà. Tốt nhất là dừng lại bài học này thôi, giờ nói nữa cô ta cũng chẳng chịu nghe đâu. Linh Hương thì không chịu buông tha, đâu phải dễ mà được biết được con người của một giám đốc điềm đạm như vậy đâu, cô cứ vỗ vai Kiến Phong hỏi dồn:

- Giám đốc nói thật đi, có phải đã từng bị người thân phản bội rồi không? Hay là Mặc Lâm? Ha ha em tin chỉ có cậu ta mới dám chơi đùa giám đốc thôi.

- Đừng có đoán bừa nữa Linh Hương. Những gì tôi nói chỉ là một phần rất nhỏ thôi, nếu cô thực sự tò mò thì hãy đến tìm Cao Thiên Hựu mà hỏi. Tôi tin để đứng ở vị trí như ngày hôm nay, anh ta đã phải đánh đổi

rất nhiều. Anh ta chắc chắn rất cô độc, không ai có thể hiểu anh ta cả. Người ngoài thì chỉ cảm thấy anh ta rất thủ đoạn và mưu mô, người bên cạnh thì chỉ cảm nhận được anh ta đang thay đổi và rời xa anh ta mà thôi. Chỉ anh ta mới biết bên trong mình có thay đổi hay không, chỉ anh ta mới rõ vì sao lại trở thành người như vậy.

Linh Hương nghe đến tên Thiên Lôi thì máu nóng đã dồn trong người, nhưng mà không có hấn ở đây để chửi nhau thì cô làm gì được, chẳng nhẽ chửi cho giám đốc nghe. Thế là cô xua tay:

- Thôi giám đốc, em không muốn nghe về hấn đâu, dù muốn lấy ví dụ cho em thì cũng đừng chọn hấn.

Kiến Phong đang định nói gì thì nghe tiếng ồn ào, Linh Hương và anh cùng mọi người trong quán cùng hướng mắt tới nơi phát ra tiếng ồn, và phát hiện ra, bàn ồn ào đó có sự xuất hiện của một người con gái không hề xa lạ Trần Thảo My, đứng bên nấn nỉ ỉ ôi cô ta là một tên con trai trông dáng oắt ẹo như thằng nghiện, kiêu ăn mặc lịch lãm không phù hợp với thằng cha này khiến trông hấn chẳng khác nào thằng oắt học đòi làm người lớn. Có vẻ như đây không phải phong cách thường ngày của hấn. Nhìn đi nhìn lại Linh Hương vẫn không cảm thấy Thảo My và thằng cha đây hợp nhau ở chỗ nào, thằng cha kia ngoài quần áo ra thì như anh Chí vậy, còn Thảo My thì tuy chỉ mặc bộ quần áo công sở nhưng cũng toát lên vẻ kiêu sa, hai người này gần nhau thật là phản cảm.

Cậu ra chỗ khác đi, lát tôi phải vào công ty- Thảo My vẫn lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt tên đàn ông không biết liêm sỉ trước mặt

Tên con trai kia cũng không ngại to tiếng, giọng ta đây kẻ cả rất đáng ghét:

- Anh sẽ gọi điện cho ông già xin cho em nghỉ ngày hôm nay. Đừng có từ chối anh nữa được không

Nghe đến đoạn này Linh Hương cũng ngờ ngợ rồi, thằng cha này chắc là quý tử của chủ tịch công ty cô đây mà. Trời ơi ban đầu nghe người trong công ty đồn rằng Thảo My thẳng thắn từ chối anh chàng công tử giàu có ấy, Linh Hương còn không tránh khỏi bĩu môi chê cô ta khờ dại. Ai đời một thằng đàn ông điều kiện tốt như vậy lại không thêm yêu. Bây giờ nhìn cái tên oắt con kia mới thấy nó chỉ đáng là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, có là C đô la cũng vứt đi nhé (cái tên mình viết tắt tí nhé =)))

- Cậu ăn nói cho cẩn thận, tôi hơn tuổi cậu đấy- Thảo My vẫn lạnh lùng đáp lời.

- Anh không biết, nhất định hôm nay em phải đi cùng anh!

Cậu ấm ấy nói rồi thô bạo kéo Thảo My đứng dậy, Thảo My lúc này mới bắt đầu phản ứng mạnh mẽ, giằng tay rồi quát:

- Cậu bỏ tay tôi ra, đây không phải là nơi cậu muốn cậu làm gì thì làm.

Cậu ấm kia chỉ chăm chăm lôi Thảo My ra ngoài, mặc kệ ánh mắt của những người xung quanh. Thậm chí trước ánh nhìn khó chịu và sự bàn tán của mọi người, cậu ta vẫn vênh mặt lên trời như nói rằng cậu ta là con trời, muốn làm gì thì làm không ai cản được. Bỗng dưng thấy giám đốc đứng dậy, Linh Hương cũng chạy theo, biết đâu lấy lòng được cậu ấm này thì sao.

Kiến Phong nhanh chóng níu một tay còn lại của Thảo My, đoạn nói với cậu oắt con kia:

- Bình thiếu gia, có gì thì từ từ nói. Ở nơi công cộng không nên thô bạo với phụ nữ như vậy- Kiến PHong trầm giọng nói

Cậu ấm kia khựng lại để nhìn xem kẻ can thiệp vào chuyện của mình là ai, rồi sau đó hình như nhận ra Kiến Phong, bèn khinh bỉ nói:

- Tưởng ai, thì ra chỉ là con chó trông nhà. Tôi có chuyện nói với Thảo My, không đến lượt anh trơ mồm vào.

Định trút giận thay cho giám đốc, nhưng nghĩ dù sao hấn cũng chưa làm gì quá đáng với mình, hấn lại là con trai chủ tịch nên Linh Hương nhẹ giọng:

- Tiểu thiếu gia à, anh và Thảo My có thể từ từ nói chuyện mà. Tôi là bạn của Thảo My, tôi biết cô ấy dịu dàng lắm, thế nào cũng đồng ý đi cùng thiếu gia thôi. Con gái ghét vũ lực lắm

Linh Hương nói ra từ bạn mà không biết ngưng mồm, khiến Thảo My cũng phải bất ngờ, cô lườm Linh Hương một hồi lâu.

- Con vịt bạch bạch này chui ở đâu ra, trên đời này còn có vịt lên bờ, vịt cạn à- Bình thiếu gia đó lạnh lùng nói

Linh Hương cứng họng luôn, thằng này ngu đến mức đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm, không khéo lại còn chưa nhìn thấy con vịt bao giờ, chỉ biết phát biểu liều. Cô muốn chửi thằng oắt con này một trận nhưng lại dằn lòng nín lại.

- Thiếu gia, cậu không nên...

Kiến Phong chưa nói hết câu thì tất cả mọi người trong quán đều sững sờ. “vịt” một cái, tên Bình ấy nhanh chóng lấy một cốc nước lọc sẵn trên bàn hất thẳng vào người Kiến Phong. Thảo My sững sờ, cô quay mặt nhìn người đàn ông kia, mặt anh ta vẫn không đổi sắc, hơi nhắm mắt lại, không có vẻ gì là tức giận, Thảo My vẫn không biết anh chàng đó sẽ phản ứng thế nào. Lập tức “vịt” cái nữa, mặt tên thiếu gia kia lem nhem, café dính đầy lên áo. Mọi người bây giờ mới chú ý, thì ra Linh Hương tay đang cầm tách café. Cô không thể nhìn được, đã si nhục giám đốc với cô như vậy, lại còn dám hất nước vào người giám đốc nữa chứ, cô là ai, đến Cao Thiên Hựu cô còn dám đụng vào thì cô sợ gì chứ, thủ đoạn của thằng oắt này có bằng đủ một góc của Cao Thiên Hựu hay không.

- Cô... cô... cô làm cái trò gì vậy?- tên Bình lên tiếng

Linh Hương giật mình, thôi chết cô rồi, lại máu anh hùng, anh hùng rơm mắt toi. KHí thể của cô ban này bốc hơi hết, cô nhanh chóng giấu cái tách café đi (mặc dù mọi người đã nhìn thấy hết), rồi lại lấy giấy ăn lau lau cho tên Bình, miệng rối rít:

- Tiểu thiếu gia, anh không sao chứ, ôi trời sao lại có đứa nào làm hỏng phong cách của anh rồi- Linh Hương vừa lau áo vest cho Bình vừa xuyết xoa- áo ngoài màu đen nên không sợ người ta nhìn thấy, tiểu thiếu gia thông minh quá.

Cả quán café nhìn Linh Hương với ánh mắt như này

.

Thảo My nhìn Linh Hương với ánh mắt như này =.=

Còn Linh Hương thì ánh mắt thế này ^....^

Thình lình, Bình ủa mạnh Linh Hương ra, rồi đạp cô một cái khiến cô bắn ra xa. Hấn quát:

- Tránh xa tao ra đồ con lợn!

Hấn cứ thế tiến tới chỗ Linh Hương, Linh Hương lúc này tuy vẫn còn đau ê ẩm nhưng cũng tức mình đứng dậy lao về phía hấn. Bỗng dưng “bốp! bốp”, tên Bình lãnh trọn cú đấm của Kiến Phong, người thì gầy yếu chỉ ăn được đàn bà, nên khi bị Kiến Phong đấm, hấn nhanh chóng mất thăng bằng ngã ngửa xuống đất. ôm mặt gượng mãi không dậy nổi.

- Tôi ghét dùng bạo lực, đàn ông mà đánh phụ nữ thì đúng là quá hèn- Kiến Phong nói

Linh Hương dù thấy hấn bị đánh như vậy cũng chưa hả dạ, cô lao đến định đạp cho hấn vài cái nhưng bị Kiến Phong chặn lại, Linh Hương vừa vung chân tay loạn xạ vừa gào lên:

- Cậu nghĩ cậu là cái gì mà dám chửi tôi là lợn là vịt. Cậu đã nhìn thấy lợn với vịt bao giờ chưa. Cái loại đàn đến mức chỉ biết vịt sống dưới nước như cậu thì làm gì cho đời. Lợn được người ta nuôi còn có giá trị để sử dụng, còn cái loại cậu nuôi chỉ để phá hoại. Cậu thấy tự hào vì mình danh giá à, nói cho cậu biết, chủ tịch nuôi cậu chỉ làm kẻ duy trì nòi giống mà thôi, để có người sau này giữ đồng tài sản của ông ta. Thế nhưng cái loại cậu mà để phối giống thì đời gia đình cậu nát lăm rồi, con cháu nhà cậu về sau rồi cũng đặt dẹo cả lũ chứ được cái gì. Đã ít học còn vênh váo....Giám đốc bỏ em ra.. em phải đáp cho thằng mất dạy này mất phát..bỏ em ra

Kiến Phong để Linh Hương chửi chán chê đã, rồi mới nhỏ giọng nói:

- Linh Hương, đủ rồi đấy. Cô còn làm tới thì công việc này cũng không giữ nổi đâu.

Linh Hương lúc này mới nhận ra mình quá đà mất rồi, nhưng cũng không thể xin lỗi hẳn được, dù sao thì hẳn cũng có lỗi với cô và giám đốc. Linh Hương mạnh mẽ:

- Cái loại như cậu chung quy cũng không đáng để tôi nói nhiều

Tên Bình cảm thấy vô cùng mất mặt, lần đầu tiên trong đời hẳn bị hạ nhục như thế, cảm giác nhục nhã bủa vây, nhưng hẳn không thể trả thù lại khi có một mình như vậy, đành chạy nhanh ra ngoài, trước khi đi không quên dọa dẫm:

- Tất cả chúng mày, đợi đấy!

Hắn đi rồi, không khí thoải mái hơn hẳn, Thảo My lúc này mới từ từ quay sang hỏi Linh Hương:

- Linh Hương, cô không sao chứ!

Nhìn ánh mắt quan tâm của cô ta, Linh Hương cũng không khỏi ngỡ ngàng, cô không ngờ cô gái mà cô cho là lạnh lùng khó ưa lại có thể khiến cô bỗng dưng cảm thấy ấm áp, cô cười cười:

- Không sao, không sao...- Linh Hương chợt à lên- mà sao cô biết tên tôi

Thảo My cười, lần đầu tiên Linh Hương thấy cô ta cười, nụ cười quả thật rất đẹp, khiến ngay cả cô cũng đứng hình vài giây:

- Tôi biết tên cô từ lâu rồi, làm cùng công ty mà- Thảo My quay sang Kiến Phong- giám đốc, anh ổn chứ Kiến Phong hình như vẫn còn đang ngây ngấy trước nụ cười ấy hay sao, anh vẫn chưa trả lời, mãi khi Linh Hương huých cái vào người, anh mới nói:

- Tôi... ổn!

Linh Hương tắc lưỡi, quả thật không nên đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài. Ban đầu cô nhìn thấy Thảo My thì cứ một mực cho rằng cô ấy là một người khó gần và lạnh lùng, bây giờ nhìn thấy biểu hiện quan tâm ấy mới thấy cô ấy thực sự rất gần gũi. Cô ấy vốn dĩ lạnh lùng ít nói là bởi vì không tìm thấy người hợp mình mà thôi. Dù rằng sau đó Thảo My vẫn cách nói chuyện ít biểu cảm như ban đầu nhưng Linh Hương đã không còn cảm thấy khó gần như trước nữa, mà ngược lại còn cho rằng Thảo My có phần rất thẳng thắn, tình tình cũng gần giống với đám bạn của Linh Hương.

Hôm nay giám đốc nói có chuyện cần bàn nên cô lại phải ở lại công ty, đến khi mọi người về hết, trời cũng tối muộn giám đốc mới thả cho về. Chắc, giờ này thì làm gì còn xe buýt, lại phải bắt taxi về đây mà. Đang than thở thì Linh Hương thấy Thảo My lướt xe qua rồi dừng lại, ngoái đầu nói với cô:

- Linh Hương, giờ cô về nhà chứ!

Linh Hương vui vẻ:

- Ủ, muộn quá không còn xe buýt nữa, tôi định đi taxi!

- Tôi đèo cô về- Thảo My nhanh chóng nói

- Thôi khỏi, cô đâu có biết nhà tôi, làm phiền cô như vậy tôi thấy áy náy lắm- Linh Hương nhanh chóng từ chối

- Không sao, cô lên xe đi- Thảo My quả quyết

Linh Hương cảm thấy không thể từ chối, với lại cũng đỡ một khoản tiền. Trên đường đi về, trò chuyện một hồi mới rõ, thì ra Thảo My sợ tên Bình ấy sẽ tìm cách trả thù Linh Hương, cô ấy lo cho Linh Hương nên mới muốn đưa Linh Hương về tận nhà. Linh Hương nghe thế chỉ cười xòa, không ngờ cô ấy lo ình như vậy. Linh Hương cũng vui vẻ nói rằng bản thân sẽ tự lo được, nhưng Thảo My một mực khẳng định rằng, tuy mới biết tên Bình đó không lâu, nhưng cô rõ hẳn là loại người như thế nào. Bản tính hẳn vốn háo thắng và cao ngạo, hẳn không chấp nhận để cho người khác sỉ nhục mình như vậy đâu, hẳn nhất định tìm cách trả thù. Thảo My còn khẳng định, cậu ta sẽ tìm Linh Hương trước, bởi dù sao Kiến PHong cũng là người được

chủ tịch yêu quý. Linh Hương nghe Thảo My cũng giật mình lo sợ, tên oắt con như hấn chắc chắn sẽ trả thù kiểu cho người đánh cô gì gì đó, thế này đúng là khổ thật.

Đi được một đoạn, bỗng dừng Linh Hương để ý có một chiếc xe ô tô khác phóng lên trước, cũng chẳng nói làm gì nếu chiếc xe ấy phóng lên rồi biến mất, nhưng thực chất chiếc xe ấy cứ ở trước kìm xe cô và Thảo My. Thế rồi sau đó lại có một cái xe khác bên phải dồn xe vào góc. Thảo My hình như cũng cảm thấy không ổn, bèn bảo cô:

- Linh Hương, cô có cảm thấy hai chiếc xe này rất có vấn đề không?

Không vấn đề gì mới lạ, Linh Hương cũng để ý đấy chứ, hai xe này lại giống nhau ý đức, chắc chắn có chuyện gì rồi đây. Thế nhưng cô không biết nói gì, chỉ gật đầu rồi ngồi im, bỗng dừng lo lo. Thảo My bắt đầu đi chậm lại để thoát khỏi thế kìm hãm này, nhưng hai cái xe vẫn tiếp tục không buông tha, và từ đâu xuất hiện một cái xe ngay đằng sau làm Thảo My không thể tụt lại phía sau được. Linh Hương lúc này nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi cho Kiến Phong. Dù sao thì cô cũng phải báo cho anh biết để nhờ cứu viện, trong hoàn cảnh này ít ra cũng phải có người biết rằng cô và Thảo My sắp gặp chuyện chứ.

“A lô. Có chuyện gì vậy Linh Hương”

- Giám đốc, em với Thảo My đang bị ép xe, có lẽ là...

“KẾTTTTTTTTTT”. Linh Hương chưa kịp nói hết câu thì Thảo My phanh gấp, điện thoại nhanh chóng rơi xuống. Thì ra chiếc xe đi đầu đã dừng lại. Cô và Thảo My còn đang bất ngờ thì người trên ba cái xe kia nhanh chóng đi xuống, đập cửa inh ỏi. Rồi sau đó cửa xe nhanh chóng bị mở, đám người ấy bèn lôi Linh Hương và Thảo My lên một xe khác. Cô và Thảo My có la hét, nhưng lúc này chẳng có ai cả, và hai người nhanh chóng bị đưa lên xe.

Kiến Phong rất lo lắng, gọi mãi mà Linh Hương không lên tiếng, đầu dây bên kia lại nghe tiếng ồn ào, rồi sau đó tiếng Linh Hương la hét. Chẳng nhẽ hai người đã xảy ra chuyện gì. Anh vẫn không tắt điện thoại mà ngồi nghe động tĩnh. Lát sau, âm thanh vãn rồi, anh mới nghe thấy tiếng: “điện thoại của hai con kia thì phải” rồi sau đó không còn nghe tiếng gì nữa.

Anh nghĩ ngay đến chuyện sáng nay. Phải chăng người gây ra chuyện này là Bình. Kiến Phong biết là nếu bây giờ đến gặp Bình thì cậu ta cũng không nhận đâu, nên nhanh chóng tự mình nghĩ ra cách. Rồi anh nghĩ đến Thiên Hựu, và nhanh chóng gọi cho Thiên Hựu, anh linh cảm anh ta nhất định giúp anh.

- A lô, Cao tổng, thật ngại quá khi tối rồi vẫn làm phiền anh

“ chuyện gì vậy Trần tổng”

- Linh Hương, cô ta bị con trai chủ tịch công ty tôi bắt đi rồi, tôi muốn anh giúp tôi

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu khiến Kiến Phong không thể chờ được, đành giục:

- Cao tổng, anh giúp tôi chứ

“Tại sao Linh Hương bị bắt”

- Tôi nói với anh sau được không, giờ tôi tới gặp anh, anh đang ở nhà phải không?

“Ừ, anh đến nhà tôi luôn đi”

- Lập tức cho người tìm xem con trai chủ tịch Bình Thái ở đâu. 15' phút nữa phải cho tôi đáp án

Mình giật mình vì cuộc gọi đêm của giám đốc. Giám đốc lúc nào cũng nguyên tắc, anh biết, nhưng chưa bao giờ Minh cảm thấy giám đốc gấp như bây giờ, trước đây khi bảo anh đi làm chuyên gì, giám đốc chưa bao giờ đốc thúc Minh cũng tự bảo mình phải nhanh chóng. Ngay cả lần điều tra về Thùy Vân, anh cũng không thấy giọng giám đốc ngắt quãng dồn dập như bây giờ.

27. Chương 27

“Thuốc mê”, đó chính là điều duy nhất Linh Hương kịp nhận ra khi chìm vào cơn mê. Ngủ cũng tốt, sẽ chẳng phải lo sợ nữa. Người ta nói, kết quả vốn dĩ không có gì đáng sợ, điều đáng sợ nhất chính là quãng thời gian chờ đợi kết quả. Thay vì tỉnh để lo cho số phận của mình, chỉ bằng ngủ một giấc và đến khi tỉnh lại thì kết cục đã định sẵn, có như vậy, con người mới dễ dàng chấp nhận nó. Cuộc đời sao lắm khúc ngoặt quá, và mỗi lối rẽ ấy lại khiến Linh Hương cảm thấy vất vả, vất vả bởi con đường không bằng phẳng, vất vả bởi không biết rằng sau khi đi hết đoạn đường này thì phía trước là một con đường như thế nào đang chờ đón. Ban đầu là Huỳnh Thư, tiếp sau đó là Cao Thiên Hựu, sau nữa là tên Bình này. Linh Hương không muốn dừng từ cuối cùng, bởi cô không biết đến khi nào cô mới được trả lại sự bình yên. Kiến Phong có lẽ đã đúng, cô phải làm quen với cuộc sống này, bởi như anh nói, nếu thực sự muốn trở thành một doanh nhân thành đạt, trở thành người có chỗ đứng trong xã hội thì cô phải đánh đổi, đánh đổi một cuộc sống bình yên, đánh đổi một tâm hồn lương thiện. Cô không biết mình có dám đánh cược hay không, lo sợ rằng một khi đã đem tâm hồn mình trao đổi thì sẽ chẳng thể nào lấy lại được nữa. Thế nhưng cô cũng căm ghét bản thân biết bao, căm ghét bởi mình nhỏ bé yếu đuối, không thể trả thù lại những người đã đảo lộn cuộc sống của mình.

“ÀO! ÀO”, Linh Hương cảm thấy toàn thân mát rượi, các giác quan được tác động mạnh. Tỉnh! Dù đang bị trói, Linh Hương vẫn bật cười, vậy mà cô cứ tưởng rằng mình sẽ phải bị nhốt trong một căn phòng tăm tối, nào ai có ngờ trước mắt bây giờ là một phòng căn phòng sang trọng, có lẽ là phòng tiếp khách, trước mắt cô hoàn toàn là những người mặc bộ đồ đen, chắc đó là những người vệ sĩ. Linh Hương đảo mắt tìm Thảo My và nhận ra cô cũng mới tỉnh, cũng đang nhìn quanh như mình.

-Cười cái gì?

Giọng đàn ông vừa lên tiếng, cô nhận ra ngay đó là Bình. Hắn kiêu hãnh nhìn cô, cũng phải thôi, cô đoán cảm giác của hắn bây giờ chính là hả hê vì mình cuối cùng là người chiến thắng. Hắn đang cười, bởi vì dù sao hắn cũng đã thực sự đang trả thù được cô. Còn cô, cô đang cười vì lẽ gì, chắc hắn đang thắc mắc điều đó. Linh Hương thôi cười, hắn đâu có phải là Cao Thiên Hựu, hắn đâu có khả năng kiềm chế cơn giận, hắn đâu có khả năng đoán được suy nghĩ của người khác, hắn đâu có khả năng tự mình làm chủ tình thế, và...hắn đâu có quân tử như Cao Thiên Hựu. Nghĩ đến đây, Linh Hương giật mình, sao cô lại nghĩ đến Cao Thiên Hựu vào lúc này, tại sao cô lại cho rằng Cao Thiên Hựu là quân tử, Cao Thiên Hựu chính là kẻ đại tiểu nhân, chuyện gì cũng để bụng cơ mà. Cô lại giật mình suy nghĩ, phải không, Cao Thiên Hựu có tiểu nhân không, chỉ là quan điểm đúng sai của Cao Thiên Hựu quá rõ ràng, anh ta muốn từng bước đi của mình phải hoàn hảo, anh ta tự đặt ình nguyên tắc và sống theo nó, và phải chăng anh ta sợ mình mềm lòng, sợ mình thay đổi quyết định nên nhất nhất phải làm ình những điều luật, và ép mình sống trong cái khuôn khổ ấy. Tiểu nhân, chưa hẳn đã là tiểu nhân, quân tử, ai dám chắc chính là người quân tử. Con người sống chẳng mấy ai vượt qua được hai chữ “thành kiến”, họ nhận định một con người bởi tiêu chí cơ bản đó là cách mà người kia thể hiện ra cho họ thấy, và người kia đối với họ thế nào? Vậy mà chẳng bao giờ có ai tự hỏi mình đã làm gì để nhận được cách cư xử từ người khác, và mình sẽ làm gì nếu thực sự có ngày mình rơi vào hoàn cảnh như họ. Linh Hương nhớ, cô đã nhiều khi nhìn thấy anh ta thần người nhìn xa xăm, lúc ấy cô cảm thấy anh ta cô độc lắm, anh tự mình tránh xa mọi người để ôm lấy những thứ gọi là quá khứ. Phải chăng quá khứ ấy anh đã từng có những bước đi sai lầm nghiêm trọng và không thể nào thay đổi, vì vậy giờ đây anh ép mình phải bước những bước đi hoàn hảo. Cao Thiên Hựu! Thiên Lôi! Cao Thiên Hựu..... Trong đầu Linh Hương bỗng hiện ra hình bóng của hắn, toàn bộ là hình dáng nhân nhó không giống ai của hắn, rồi sau đó lại là những kiểu cười đười ươi của hắn.

-Đây là chuyện của tôi và cậu, Linh Hương vốn dĩ không liên quan. Để cho cô ấy đi!- Thảo My bất chợt lên tiếng

Bình nhìn Thảo My cười khểnh:

-Thảo My, nếu đơn giản chỉ là chuyện giữa anh và em, thì anh sẽ không phải tốn công sức như thế này. Bây giờ thả cô ta đi, cô ta lại gọi người đến thì sao?

Linh Hương hít một hơi thật sâu, lấy can đảm để nói:

-Cậu ngu hay giả vờ ngu thế hả. Đã bắt cóc rồi lại còn cho người ta thấy mặt, đưa đến nơi nào kín không kín lại đưa tới đây. Từ trung tâm dành cho trẻ thiếu năng về à?

Vừa nói cô vừa quắc mắt nhìn Bình, cô chưa bao giờ cảm thấy khinh bỉ thằng đàn ông nào nhiều như hắn, ngay cả đối với Cao Thiên Hựu cô cũng chưa từng. Bình nhìn thấy thái độ của Linh Hương thì không hài lòng, cười thỏa mãn một hồi rồi đánh mắt cho đám vệ sĩ, ngay lập tức có vài người đàn ông khỏe mạnh tiến tới đập thật mạnh vào người Linh Hương, và sau đó là những cú đập liên tiếp và dồn dập. Lần đầu tiên Linh Hương cảm nhận được lực của những cú đập mà cô chỉ nghĩ rằng chỉ có trong phim. Lúc ấy, điều duy nhất cô nghĩ rằng: “Nếu đổi lại người mình chửi là Cao Thiên Hựu, hắn sẽ chẳng làm thế đâu”. Rồi lại có một tên bài hát vang vọng trong đầu: “mãi mãi tuổi hai mươi”. Linh Hương sợ rằng mình sẽ mãi mãi dừng lại ở tuổi này mãi, nhưng rồi nghĩ mình đã qua tuổi hai mươi rồi, tức là tên bài hát này không linh ứng, cô thế nào cũng sống. Thầm than tên Bình này quả thật rất ngu ngốc, nếu là Cao Thiên Hựu, hắn chắc chắn chẳng bao giờ dùng vũ lực với con mồi, hắn có lẽ thừa hiểu rằng, con người dù có yếu đuối nhút nhát đến đâu, khi bị dồn ép đến thế nào cũng có lúc vùng dậy, như vậy chỉ làm mình không những không trút được cơn giận mà còn phải thêm gánh vào người. Cô thấy phục Cao Thiên Hựu sát đất, hắn biết dù con người có máu lạnh đến đâu, dù có hoàn hảo và kiên cường đến đâu thì cũng có điểm yếu, đó chính là người thân. Người đặc tội với hắn sớm muộn cũng phải xin lỗi hắn, cũng phải nể sợ hắn chứ không thể khinh bỉ. Chết rồi, chết thật rồi, tại sao ngay cả những điểm xấu của Cao Thiên Hựu bây giờ cũng được Linh Hương đưa vào ưu điểm, và ưu điểm ấy có phần vượt trội cơ chứ.

-Á... Á...- một cú đập trúng mắt khiến Linh Hương bật tiếng kêu

-Đủ rồi, dừng lại đi. Cậu có thể giết được chúng tôi hay sao?- Thảo My lạnh lùng lên tiếng, thật kì lạ dù trong hoàn cảnh như vậy, giọng nói của Thảo My vẫn lạnh như mọi ngày

Bình ra hiệu cho tên vệ sĩ kia dừng lại rồi cười rất to:

-Thảo My, anh không định giết em, nhưng để làm em đau khổ thì anh có thể đấy. Em nghĩ với địa vị của ông già anh, em và cô ta có thể làm gì được.

Thảo My cười nhẹ, cái cười của sự miệt thị và coi thường:

-Cậu nghĩ bố tôi có thể để cho cậu muốn làm gì làm sao? Cậu đeo đuổi tôi rất lâu rồi cũng không dám làm gì tôi, chẳng phải cũng sợ thế lực của gia đình tôi hay sao?

Bình tiến đến gần Thảo My, vuốt ve khuôn mặt cô rồi nói:

-Em tưởng anh không biết chuyện gì sao, công ty bố em đang gặp khó khăn, đang nợ ngân hàng một khoản tiền lớn. May ra nếu bây giờ là người của anh, thì bố anh sẽ giúp cho gia đình em. Bây giờ là anh chọn em, chứ em không có quyền!

Thảo My không thèm né ánh nhìn của Bình, trực tiếp nhìn vào hắn ta, khiến cho Bình bất chợt bật cười:

-Anh rất thích tính cách này của em

Linh Hương nhìn thấy cảnh tượng ấy thì máu Trương Phi dồn hết lên đỉnh đầu, cô rất chú ý khi nhìn những thằng đàn ông như này. Dù đang rất đau, cô vẫn cố gắng mặt lên nhìn về phía tên Bình và nói:

-Tiểu... nhân, bệ...nh ho...ạ!

Bình trừng mắt sang nhìn Linh Hương, hắn không nghĩ rằng đứa con gái này còn sức mà cất lời. Linh Hương vừa thở dốc vừa cố gắng nói từng chữ:

-Đồ... đồ... ngu...x...xua...xuân

Mắt Bình long sòng sọc, hắn ta ngay lập tức bóp chặt cổ Linh Hương:

-Tao ghét nhất là loại đàn bà lảm lời như mày. Đừng nghĩ rằng đàn ông không thể ra tay với phụ nữ. Đối với tao, chỉ cần bỏ ra chút tiền là mạng của mày chẳng đáng một xu.

Linh Hương sau khi bị đánh đã không còn sức lực, hô hấp không ổn định, cô ra sức hít thở để lấy lại sinh khí, thế nhưng bị Bình bóp chặt cổ, cô cảm thấy khó chịu, khó thở, bàn tay yếu ớt cào những vết chằng thâm vào đầu trên tay Bình, cô muốn gạt tay hắn ra nhưng cổ lại càng bị bóp nghẹt hơn. Mắt Linh Hương

dại đi, Bình nói đúng, hấn chỉ cần dùng tiền là có thể lo lót được tất cả, cô biến mất cũng chỉ khiến người thân đau lòng và bất lực, còn hấn thì sẽ chẳng có chuyện gì, sẽ lại càng ngạo mạn hơn mà thôi. Cô chợt ước, ước người trước mặt mình là Cao Thiên Hựu, bởi cô linh cảm, nếu đổi lại là hấn, hấn sẽ không đối xử với cô như vậy. Linh Hương mong Cao Thiên Hựu có thể xuất hiện, nhưng lại tuyệt vọng nhận ra, hấn và cô là gì của nhau, hấn sao có thể xuất hiện cứu một người không thân không thích, không quan hệ bạn bè như cô.

-Dừng lại đi! Cô ấy sẽ chết mất- Thảo My bỗng hoảng loạn

Bình vẫn tiếp tục xiết mạnh

-Xin cậu, dừng lại đi, dừng lại đi- Thảo My hét lên

Lúc này, Bình mới chịu buông tay khỏi cổ Linh Hương. Bình tiếp tục quay sang Thảo My cợt nhả:

-Thảo My, lần đầu tiên anh thấy em mất bình tĩnh như vậy, nó là gì của em mà khiến em như vậy!

Linh Hương gục xuống, cô thực sự chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu, chỉ muốn thiếp đi để quên hết nỗi sợ hãi cùng quẫn, thế nhưng cô lại nhận ra, nếu lúc này mình ngủ, thì Thảo My sẽ cảm thấy cô độc biết bao, cô có thể ngủ để quên mọi thứ, còn Thảo My sẽ phải gánh tất cả nỗi sợ hãi và căng thẳng. Nếu là như vậy, thì cô phải tỉnh, ít ra để Thảo My cảm thấy vẫn có người đứng về phía cô ấy.

Bình lúc này cởi trói cho Thảo My, ra lệnh cho vệ sĩ kéo Thảo My lên tầng trên, Thảo My cuống cuồng không biết làm gì, lúc này cả hai cô gái đều cảm nhận Bình sắp làm chuyện gì đó với Thảo My. Hấn cười nói:

-Bố em chắc phải mừng lắm khi có một người con rể như anh!

Linh Hương muốn giúp đỡ nhưng cô đã không còn sức lực nữa rồi, để giữ mình không hôn mê đã là quá khó với cô, bây giờ Bình có mở cửa cho cô chạy, cô cũng không có khả năng đứng dậy. Bình đi lên tầng khiến Linh Hương cảm thấy đầu óc quay cuồng, giờ cô không thể nghĩ được gì nữa, cô không biết mình phải làm gì để cứu Thảo My, chỉ biết nhen nhóm một hi vọng rất nhỏ nhoi, rằng giám đốc Kiến Phong sẽ đến.

Chưa đầy 15 phút sau, Bình chạy vội xuống nhà, quát đám vệ sĩ:

-Mau đưa cô ta ra xe đằng sau nhà, ném cô ta tới một chỗ nào đó cho tôi

Có một giọng đàn ông ngại ngần:

-Cậu chủ, chúng tôi là vệ sĩ, tôi cảm thấy...

-Câm miệng- Bình quát- có chuyện gì tôi chịu, cô ta sau đó sống chết như thế nào không can hệ đến các người.

Hai tên vệ sĩ túm lấy người Linh Hương lôi xềnh xệch ra cửa sau, và nhanh chóng ném cô ra phía sau xe. Xe chậm chậm lăn bánh, Linh Hương bỗng cảm thấy run sợ, sợ một cái chết chẳng rõ nguyên nhân, không tìm ra thủ phạm. Người ta nói đó là chết oan, mà những người chết oan oán khí rất nặng, như vậy càng khó siêu thoát. Cô cảm nhận được một cái chết im lặng đang chờ đón mình, ra đi khi mọi ước mơ và khao khát còn chưa thực hiện được. Cô sợ mình trở thành linh hồn vất vưởng lắm, sợ chẳng ai nhận ra sự có mặt của một linh hồn, sợ không cảm nắm được mọi vật, sợ không thể ôm bố mẹ một lần nào nữa, sợ sẽ chẳng còn cơ hội để trái tim mình đập loạn nhịp vì ai đó. Nghĩ đến đây, cô lại nhớ đến một cái tên quen thuộc: Cao Thiên Hựu. Cô chẳng rõ vì sao chỉ trong một đêm, cô lại nhớ tới hấn nhiều đến thế, vốn dĩ là ghét hấn vô cùng, vốn dĩ là ghét gặp mặt hấn, vốn dĩ là khinh bỉ hấn, vậy mà bây giờ lại đem lòng nhớ. Cô nhớ cái khuôn mặt hoàn mỹ của hấn khi đang cầm ly rượu vang trên tay, nhớ cái phong thái tự tin của hấn, nhớ cái con người có vẻ mặt thì tỏ ra nghiêm túc nhưng lại luôn vì những điều nhỏ nhoi mà cười vui vẻ, nhớ cái con người đã từng dùng thủ đoạn với cô và bạn bè mình nhưng rồi sau đó lại quan tâm đến cô mà đến bây giờ cô mới nhận ra. Cô muốn sống lắm, sống để được nhìn thấy người thân, sống để nhìn thấy Cao Thiên Hựu một lần nữa, để khẳng định lại xem mình đối với hấn rốt cuộc là như thế nào, thế nhưng cô có thể làm được gì, giờ đây cô chỉ giống như một con kiến đang trên đường đi kiếm thức ăn thì bị lạc đàn, cô sẽ bị những loài vật to lớn hơn giẫm nát cho dù ý chí phản kháng có lớn tới đâu. Nhận thức được tiếng động cơ xe, rồi sau đó cảm nhận được sự di chuyển thì cũng là khi cô cảm thấy sự sống của mình đang dần xa. Bọn họ rồi sẽ đưa cô đến một rừng cây hoang vu tít tắp, rồi thả cô ở đấy mặc cho sự sống chết. Cô

không biết suy nghĩ đó có phải chỉ là một tưởng tượng ngu ngốc hay không, nhưng sự thực nếu có ai đó ở trong hoàn cảnh này giống cô, thì họ cũng sẽ nhạy cảm như cô bây giờ.

Linh Hương vừa rời khỏi phòng khách thì Cao Thiên Hựu cùng Kiến Phong xuất hiện. Bình ra vẻ thản nhiên tươi cười:

-Chẳng phải Cao tổng của Tân Thụy đây ư, lại còn anh Phong nữa. Sao hai người hôm nay rảnh rỗi đến căn nhà cũ nát ở ngoại thành của gia đình em thế này

Thiên Hựu thản nhiên tiến tới ngồi trên sa lông, cười nói:

-Bạn gái của tôi bị mất tích, nghe nói là ở chỗ Bình thiếu gia!

Bình chột dạ, tuy nhiên vẫn không hề lo sợ trả lời:

- Cao tổng, bạn gái của anh làm sao em dám cướp được chứ!

-Không phải là cướp, là bắt cóc!- Thiên Hựu nói từ từ từng từ một

Bình ngồi xuống:

-Cao tổng, em với anh nước sông không phạm nước giếng, bạn gái của anh không có ở đây.- giọng điệu có phần hống hách

Thiên Hựu cười nhạt:

-Bình thiếu gia, đến bây giờ tôi vẫn tôn trọng gọi cậu là Bình thiếu gia, cậu cho rằng tôi nể sợ địa vị của cậu hay sao. Cậu có biết khi cậu đang hoang phí tiêu tiền của bố mẹ cậu thì tôi đã ra ngoài đời đối phó với bao nhiêu loại người rồi không?

Bình đứng dậy đập bàn quát:

-Cao Thiên Hựu, anh cũng đừng cho rằng tôi sợ anh. Tôi tôn trọng anh vì anh là khách, nhưng anh đừng vì thế mà lên mặt dạy đời tôi.

Thiên Hựu không nói gì, bình tĩnh phát tay cho người tiến vào, đám vệ sĩ của Thiên Hựu có khoảng năm người, họ vừa vào đến nơi thì khung cảnh trở nên hỗn loạn, hai bên vệ sĩ đánh nhau, nhưng có lẽ người của Cao Thiên Hựu được lựa chọn kĩ càng, ai nấy đều rất giỏi võ, chỉ vài phút sau đám người của Bình bỏ chạy ra đất. Mặt Bình lúc này tái mét:

-Cao Thiên Hựu, anh dám vào nhà tôi, đánh người của tôi sao?

Thiên Hựu ngả người tựa vào ghế, thản nhiên nói:

-Cậu không phải không thích nói lý lẽ sao. Tôi muốn cậu cùng ngồi xuống nói chuyện, nên mới phải dùng cách này! Nếu cậu muốn gây chuyện, vệ sĩ của tôi bên ngoài cũng sẽ vào đây. Cậu muốn giải quyết theo kiểu giang hồ, tôi cũng sẽ chiều- Thiên Hựu quay sang Kiến Phong- Trần tổng cùng vài người lên trên tìm giúp tôi được chứ- Thiên Hựu vừa nói vừa chỉ tay lên bên trên.

Kiến Phong gật đầu, nhìn lướt qua Bình rồi cùng vài vệ sĩ lên trên tầng. Bình lúc này đỏ bừng mặt vì tức giận, nhưng bản thân không làm được gì. Hắn chỉ biết to mồm:

-Cao Thiên Hựu, tôi sẽ kiện....

Bình định nói tiếp nhưng nhìn thấy khuôn mặt thản nhiên của Cao Thiên Hựu, hắn ta bèn ngậm mồm lại và ngồi xuống.

Kiến Phong lên tầng, quả nhiên bên trên có một tên vệ sĩ đang đứng đó, anh vật lộn cùng tên vệ sĩ đó một hồi, rồi khi người của Cao Thiên Hựu vào giúp, anh mới mở cửa phòng. Trước mặt anh là Thảo My với mái tóc dài dính chặt vào làn da, gương mặt thất thần ngồi nhìn về phía cửa sổ. Anh nhìn thấy, trong đôi mắt ấy, có cả hi vọng lẫn tuyệt vọng. Cô tuy rằng thấy động tĩnh, nhưng cũng không hề giật mình, từ từ quay lại nhìn về phía anh,

ánh mắt dần dần đỏ hoe, ngập nước, và sau đó thì dừng lại, nước mắt không hề rơi. Kiến Phong sững sờ, anh chưa bao giờ gặp một người nào giống Thảo My, trước nguy hiểm như vậy, cô chẳng hề gào thét hay

thậm chí có một biểu hiện bất bình cảm phần nào, cô cứ thản nhiên đối mặt với chúng đem theo sự lo lắng trong tâm hồn, có lẽ cô đang tự đánh cược, đánh cược xem rốt cuộc cô có thể chế ngự sự sợ hãi của bản thân hay không? Anh tự hỏi tại sao cô không tìm cách trốn thoát, tại sao chỉ im lặng ngồi đó.

-Anh...

Từ “anh” ấy ngập ngừng xiết bao, Kiến Phong cảm thấy cô đang run rẩy, run rẩy vì không dám khẳng định người trước mặt là ai, anh nghĩ có lẽ cô đang sợ nhờ đâu tất cả chỉ là ảo giác. Trong lòng anh thoáng một suy nghĩ: “anh muốn bảo vệ cô suốt đời”.

-Cô sợ không?

Thảo My lắc đầu. Kiến Phong ngáy mặt, rõ ràng cô ấy đang lo sợ, tại sao lại nói dối. Đường như Thảo My nhận ra suy nghĩ của Kiến Phong, bèn cười:

-Là giả đấy, tôi rất sợ

-Vậy tại sao không kêu, biết đâu có người cứu cô!

-Hắn đã để tôi 1 mình, chứng tỏ hắn thừa biết tôi không thể trốn, cũng không thể kêu. Vậy sau tôi phải làm như vậy, đặt vận mệnh của mình vào hy vọng vô ích, thì tại sao không tin tưởng vào bản thân. Thà rằng đường sức, biết đâu có thể tìm ra cách đối phó hẳn

Kiến Phong lặng gật đầu, rồi sau đó như chợt nhận ra điều gì, bèn hỏi dồn:

-Thảo My à, còn Linh Hương, cô ấy đang ở đâu?

Thảo My lắc đầu, cô nói rằng cô và Linh Hương vừa bị tách nhau, lúc cô bị đưa lên trên này thì Linh Hương vẫn ở dưới tầng. Kiến Phong lo lắng, anh không rõ rốt cuộc tên Bình đó giấu Linh Hương ở đâu, Linh Hương không có địa vị, nếu không may Bình nhờ thế lực ngầm nhúng tay vào thì Linh Hương sẽ vĩnh viễn mất tích. Anh nhanh chóng diu Thảo My xuống nhà, cần phải báo cho Cao Thiên Hựu biết.

Thiên Hựu nhìn bóng người bước xuống cầu thang, ánh mắt tràn ngập cảm xúc. Thế nhưng khi bước xuống cầu thang là Kiến Phong và một cô gái, anh không muốn tập trung nhớ tên cô gái ấy, chỉ thấy rằng trong số đó thiếu mất một người, anh lạnh giọng nói với Bình:

-Linh Hương đâu?

Bình vênh mặt:

-Anh nói cái gì vậy, tôi chỉ biết Thảo My là hôn thê của tôi, chứ Linh Hương nào? Các người đến nhà tôi kéo vị hôn thê của tôi xuống, thật không coi ai ra gì.

Thiên Hựu điềm nhiên nói:

-Vậy được, tôi ở đây chờ Linh Hương xuất hiện. Khi cô ấy có tin tức là Tân Thụy và Bình Thái sẽ là kẻ thù của nhau. Hợp đồng lớn giữa Tân Thụy và Bình Thái lập tức hủy, công ty nhà cậu sẽ khốn đốn lắm đây!

-Anh...dám?

Tầm 15 phút sau, Minh vội vã bước vào:

-Giám đốc, Linh Hương đang ở ngoài kia.

Thiên Hựu nhanh chóng đứng dậy, liếc mắt qua Bình rồi bước ra ngoài. Kiến Phong, Thảo My và Bình cũng bước theo xem chuyện gì.

Cô không nhớ được có chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết rằng bỗng nhiên chiếc xe cô ngồi phanh đột ngột, rồi một loạt tiếng động phát ra “bốp, bốp, bịch, bịch”. Phải chăng cô đã được cứu, có phải cô gặp được quý nhân, người ấy là ai vậy? Lát sau, không gian trở nên yên tĩnh, Linh Hương không hiểu sao lại cảm thấy bình yên vô cùng, cô như nhìn thấy bóng thần chết đang dời xa. Tâm hồn cô lúc ấy thanh thoi đến lạ, tự nhắc nhở mình: “Linh Hương, mọi chuyện qua rồi. Một quá rồi, mày nên nghỉ ngơi đi”, và thế là Linh Hương chìm vào giấc ngủ. Giấc ngủ ấy không hề dài, Linh Hương biết, nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi yên tĩnh ấy

cũng đủ khiến cô cảm thấy thoải mái. Cô nghe thấy tiếng anh Minh gọi và tỉnh giấc, trước mắt cô bây giờ chính là Cao Thiên Hựu. Cô thều thào:

-Thiên...lôi... tôi... tôi...tôi... hoa...mắt...rồi!

-Đưa cô ấy đi cấp cứu- giọng Thiên Hựu dồn dập

Linh Hương không thể ngờ được, hình bóng trước mắt cô chính là Cao Thiên Hựu, cô thực sự không mơ, Cao Thiên Hựu quả thực đã đến cứu cô, hẳn lại đang ở rất gần cô nữa. Cô cứ cho rằng mình đang đóng phim, Thiên Hựu làm gì ở đây, chỉ là tình cờ, hay là điều gì khác. Bỗng dưng cô òa khóc, khóc vì sợ, khóc vì mừng. Sợ vì mình đã đến Quỷ môn quan, mừng vì mình có thể đến đó mà vẫn có thể trở về. Nước mắt cô cứ trào ra, ôm chặt Cao Thiên Hựu:

-Tôi... không.. cần đi bác sĩ... muốn...về...nhà...Thiên Lôi...huhu... là anh...là anh...

Thiên hựu cứ để Linh Hương khóc, chỉ biết ôm chặt cô vào lòng mà an ủi:

-Linh Hương đừng khóc, tôi đưa cô về!- Minh, anh lái xe về nhà tôi, gọi bác sĩ đến khám!

Trước khi đi, Thiên Hựu vẫn kịp chỉ tay về phía Bình:

-Ngày mai, nếu không phải là bố cậu, thì nhất thiết đừng nói gì với tôi!

Linh Hương thì thào rất nhỏ khi đang ngồi trên xe, mắt không ngừng díp lại:

-Thiên Lôi, tôi mệt lắm

Thiên Hựu nhìn Linh Hương, rồi để đầu cô tựa vào vai anh. Anh ghé tai cô và nói nhỏ:

-Ngủ đi, không có chuyện gì nữa rồi!

Linh Hương từ từ nhắm mắt lại, trong mơ cô mơ hồ cảm thấy ấm áp, cảm giác như được ai đó ôm vào lòng, rất an toàn.

28. Chương 28

Miên man, chữ “tình” lại xuất hiện trong đầu, và rồi đằng sau chữ tình tiếp tục là hai chữ nữa, đó là: “đơn phương”. Chẳng rõ vì sao trong giấc ngủ dài này, Linh Hương lại nghĩ đến tình đơn phương. Cô chưa từng yêu, thế nên cũng chẳng phải chịu mỗi tình đơn phương mà như mọi người vẫn nói là rất đau khổ. Cô đã từng hỏi một đứa em họ để xem nó cảm nhận thế nào nếu có một cô gái yêu đơn phương nó.

Nó đã cho cô câu trả lời, tận hai đáp án, thứ nhất chính là: “em thấy rất bối rối khi có họ yêu mình nhưng mình không có yêu họ”, và thứ hai sau khi cô đã thêm cái vế đằng sau là “nếu cô gái ấy vì em mà hi sinh thầm lặng” thì nhận được câu trả lời: “em không biết”. Lúc ấy cô cũng suy nghĩ không rõ em cô chưa từng thử suy nghĩ về chuyện này hay không, hay thực chất khi có một người con gái yêu nó thầm lặng như vậy, nó cũng sẽ chẳng suy nghĩ gì cả.

Cô không rõ lý do tại sao mình lại tìm hiểu về những câu chuyện, những lời tâm sự của người yêu đơn phương, chỉ biết rằng sau khi đọc được một bài, cô tiếp tục tìm đến những bài thứ hai thứ ba và thứ n về tình cảm ấy.

Sau khi dùng mảnh khước để vận vẹo được thẳng em mà không bị nó hỏi đầu đầu hay nghi ngờ gì mình, cô đã có đáp án phần nào, đối với những người yêu đơn phương, càng yêu sẽ càng khổ đau, với những người được người khác yêu đơn phương, ban đầu bối rối nhưng dần dần thứ cảm giác ấy sẽ không còn nữa, mà thay vào đó họ lãng quên dần, vì vậy bài học cô rút ra được, yêu đơn phương rất không nên. Thế nên cô cũng thầm cầu mong mình không phải yêu đơn phương một ai đó.

Sở dĩ cô nghĩ đến chuyện này, bởi cô đã nhận ra một chuyện rất quan trọng sau ngay sau khi mở mắt nhìn thấy hình ảnh Cao Thiên Hựu đêm qua, cô cuối cùng đã có đáp án cho những thắc mắc của mình, cô yêu hẳn! Trong lòng bây giờ cũng cảm thấy rồi, bởi vì lo rằng nhờ đâu Cao Thiên Hựu không yêu mình, và thế là cô trở thành một người yêu đơn phương. Sợ!

Cô đang đứng giữa lựa chọn bày tỏ và không bày tỏ. Cô đã tỉnh nhưng không muốn mở mắt, vì mở mắt ra vừa không tập trung được, lại nhớ đầu nhìn thấy Cao Thiên Hựu thì biết nói chuyện thế nào. Khi lựa chọn không bày tỏ dâng cao thì bỗng nhiên cô nhớ đến một vài câu truyện đã đọc, đó chính là sự tiếc nuối giữa hai người khi yêu nhau mà không dám bày tỏ, cứ một mình cho rằng chỉ bản thân mình yêu người kia, và rồi sau đó cuộc đời hai người rẽ nhánh, sống cuộc sống của riêng mình.

Như vậy thì cả hai bên vừa đau khổ, sau này một ngày nghĩ lại rồi cũng sẽ hối hận khi để mất tình yêu của mình, thế nên cô quyết định, cô phải bày tỏ tình cảm, dù kết quả có như thế nào.

- Linh Hương, em tỉnh rồi à?- giọng anh Minh quan tâm

Linh Hương mở mắt ra và nhìn thấy xung quanh, một căn phòng khá rộng, chắc cũng rộng bằng cả tầng 1 của nhà cô. Căn phòng này chẳng khác nào một ngôi nhà riêng có đầy đủ mọi thứ vậy. Linh Hương bắt đầu nhớ lại, có lẽ đây là nhà Cao Thiên Hựu. Bên cạnh cô là bình tiếp nước, cô đưa tay lên mặt và vướng vào mớ dây loằng ngoằng, cánh tay cũng nhức nhối. Một bên mắt thì bị băng lại, chẳng biết bây giờ trông cô thế nào nữa. Cô yếu ớt hỏi anh Minh:

- Anh Minh, trông em giống cướp biển lắm phải không?

Minh phì cười, lại gần Linh Hương rồi nói:

- Anh cũng đến chịu em, bị đến thế này mà vẫn còn đùa được. Chẳng những em giống cướp biển mà còn giống xác ướp Ai Cập nữa đấy!

Dù đang đau nhưng Linh Hương cũng cãi lại:

- Ai nói...xác ướp Ai Cập, xác ướp cuốn băng đầy người, em thì đầu đến nổi. Mà nếu em có là xác ướp thật, thì cái chỗ này chính là lăng mộ... ớ ớ

Linh Hương định nói tiếp nhưng tự dừng hết hơi, không nói được từ nào nữa. Minh nhìn cái điệu bộ tức anh ách của Linh Hương mà cũng thấy buồn cười, cô mọi ngày tức cái gì thì phải nói bằng được, giờ này phải kìm lại chắc ức chế lắm đấy. Không phải có quá độc ác hay không, Minh thấy Linh Hương cứ như bây giờ hóa lại hay, cô với giám đốc đỡ phải cãi nhau nhiều, và anh cũng khỏi phải nghe cô than vãn. Đang nghĩ dở thì Minh lại nhìn đến khuôn mặt Linh Hương, thấy Linh Hương có vẻ không hài lòng, bèn an ủi:

- Thôi được rồi, anh sợ em lắm rồi. Nhìn cái bộ mặt của em bây giờ là anh đã chẳng dám ăn cơm nữa.

Linh Hương bĩu môi, rồi như nhớ ra điều gì, cô kêu lên:

- Mẹ... mẹ em!

- Tối qua Trần tổng đã gọi cho gia đình em báo em phải đi công tác đột xuất rồi, yên tâm tỉnh dưỡng cho khỏe đi rồi về nhà.

Đúng là may thật, mẹ mà biết cô thành ra như thế này thì chắc chửi chết cô, bà mỗi lần nhìn thấy con gái bị như thế đều không có kiểu an ủi như những người mẹ khác. Cô còn nhớ khi còn bé tí, bị một thằng nhóc trong xóm trêu chọc và dẫn đến cả lũ trẻ con hùa vào trêu, cô đã khóc và về mách mẹ những mong được mẹ ra làm chủ ình, thế nhưng mẹ cô đâu có như thế, nhìn cô khóc bà nói: “Chẳng ai có thể sống với ai suốt đời được, tự mình phải biết bảo vệ bản thân”.

Dần dần, cô cũng chẳng thèm đi mách mẹ nữa, bị chúng nó trêu, ban đầu cô còn đánh trả, nhưng yếu thế toàn bị đánh thôi, những lúc như vậy mẹ cũng im lặng không can thiệp, chỉ vừa xoa vết thương cho cô vừa mắng: “không biết làm cách nào ngoài đánh nhau hay sao hả?”, lâu lâu như vậy, cô học cách tự mình đối phó với vài tính huống trẻ con, ví dụ như cô đã nghĩ ra những trò rất mới và có tính phiêu lưu (tất nhiên là chỉ leo trèo chỗ này chỗ nọ hay tập làm Rô- Bin- Xon ngoài đảo hoang bằng cách vào vườn nhà ông ngoại cô tìm thức ăn nước uống và đôi khi là nhóm lửa =))) , lũ trẻ con thi nhau xin tham gia, và để cô làm trùm luôn, dần dần chúng nể cô lắm, chẳng đứa nào dám trêu cô như trước, cô cũng hay lên mặt với đám trẻ con ấy, bởi vì chúng nó mỗi lần đi học bị bắt nạt thì đều khóc lóc kể này kể nọ, rồi kêu bố mẹ đến giải quyết, nghe chúng nó than vãn, cô thường phũ phũ tay chê bai, kêu chúng nó không biết tự giải quyết, hờ cái là đi nhờ người lớn thì sau này làm được cái trò chống gì.

Tuy có vẻ không liên quan đến nội dung cô muốn nói cho lắm nhưng vẫn muốn kể, cô quen Nhi và Tinh cũng vào thời điểm đó, khi mà có rất nhiều trẻ con muốn chơi cùng nhóm cô, thì vô tình cô để ý thấy có hai cô bé đáng yêu bằng tuổi, thế là cho hai đứa chơi chung luôn, ban đầu hai đứa còn nhút nhát dè dặt lắm, cứ nghĩ sau này chúng nó sẽ trở thành thực nữ, ai dè càng lớn tính cách chúng nó càng điên và tợn hơn cả cô, thế mới biết cô đã hủy hoại mất hai người vợ đảm đang của tương lai. Lớn lên rồi thì Linh Hương lại khác, cô cũng bớt nghịch ngợm hơn, hoặc ít ra có nghịch ngàng cũng chỉ là cùng chơi với hai con nhỏ kia thôi.

Quay lại chủ đề thôi, ngày ấy cô đôi lúc vẫn cảm thấy ghen tị vì những đứa trẻ khác có mẹ dỗ dành, còn mẹ cô thì mỗi lần cô vấp ngã chỉ đứng đằng sau và nhắc nhở “con ngã rồi, tự đứng lên đi”. Nhưng mà suy nghĩ đó cũng đã thay đổi vì trong một lần thằng bé đã từng rủ mọi người trêu cô muốn xin chơi cùng, cô vênh mặt lên từ chối, thế là nó tức quá quát: “mày cũng chẳng giỏi giang, chỉ nhờ có mẹ thôi mà lúc nào cũng to mồm nói với chúng nó là mày không cần mẹ giải quyết chuyện gì, đồ nói dối”. Cô đã tức giận cãi lại nó và nhận được một câu trả lời khiến cô bất ngờ: “Lúc tao trêu mày, mày chẳng về mách mẹ còn gì, lúc bị đánh cũng hu hu gọi mẹ, thế là mẹ mày mới đến nhà tao, khiến tao bị đánh một trận, nếu không tao còn lâu mới sợ mày”.

Từ lúc ấy, cô mới biết thì ra mẹ vẫn quan tâm mình lắm, tuy rằng lời nói không tình cảm như những bà mẹ khác, nhưng ai nói rằng yêu thương chỉ có thể bằng lời nói. Thế là từ đó cô có phần yếu đuối một chút, thỉnh thoảng lại hu hu khóc gọi mẹ dù rằng chuyện chẳng có gì, lúc ấy tuy có bị nghe mẹ mắng cô cũng mừng lắm, mừng vì biết mẹ đang quan tâm mình theo một cách đặc biệt. Vì vậy mà cô rất sợ mẹ biết chuyện này, mẹ bên ngoài chê trách cô là: “chắc mày lại nói xằng bậy thì mới ra nông nổi này chứ gì” nhưng bên trong sẽ buồn lắm đây. Cô thầm cảm ơn Kiến Phong vì đã giúp cô giấu mẹ chuyện này.

Suýt quên mất mục đích chính, đây là nhà Cao Thiên Hựu, nhưng này giờ chẳng thấy hấn đâu cả, cô cứ ngó quanh, tưởng tỉnh rồi thì sẽ thấy hấn chứ nhỉ. Minh hình như nhận ra thái độ của cô, bèn cười nói:

- Giám đốc đang có chuyện cần giải quyết với chủ tịch Kim của Bình Thái. Em có biết vì em mà giám đốc đã quyết tâm hủy hợp đồng với Bình Thái hay không, đây là một hợp đồng lớn đấy. Lúc ấy em hôn mê nên không rõ, chứ khuôn mặt giám đốc lúc nhìn thấy em thì khó coi lắm, anh nghĩ giám đốc chắc sẽ không bỏ qua cho tên Bình đâu.

Nghe đến đây, Linh Hương cảm động suýt khóc, cô không nghĩ Cao Thiên Hựu lại có ngày vì cô mà làm chuyện ấy. Nhưng hợp đồng ấy đối với hai công ty đều là một hợp đồng lớn, nếu bị hủy thì không phải là ngay cả Tân Thụy cũng bị tổn thất nặng nề hay sao. Còn với Bình Thái nữa, nhờ đâu cuối năm vì cái bản hợp đồng này mà người trong công ty, và tất nhiên có cả cô nữa sẽ không nhận được tiền thưởng, như vậy chẳng những không khiến cô hả dạ mà còn cảm thấy vừa tổn hại bản thân, vừa liên lụy người khác nữa. Cô ngồi bật dậy hỏi:

- Anh Minh à, Cao Thiên Hựu đang ở đâu?

Minh giật mình khi thấy Linh Hương phản ứng như vậy, giọng lo lắng:

- Em đang là bệnh nhân đấy, không hành động nhẹ nhàng không được à? Khỏe như trâu ấy nhỉ? Giám đốc đang ở phòng khách chờ chủ tịch Kim

Linh Hương bây giờ cũng đã đỡ nhiều rồi, với lại không biết sức lực ở đâu ra, cô nhanh chóng xuống giường, tiện tay dứt luôn mấy đám dây dợ lằng nhằng ở cổ tay, cô cảm thấy mình không cần thứ này (có vẻ chi tiết này hơi “kì ảo” nhưng “tiền là tiên là phật” cơ mà, chỉ cần nhắc đến chuyện tiền bạc là Linh Hương có thể lấy được sức lực ngay lập tức)

- Linh Hương, em làm gì thế, này còn mới thở không ra hơi cơ mà!

Tuy vẫn không đứng vững vì còn đau, nhưng Linh Hương vẫn có thể lấy lại giọng bình thường, mặc dù giọng có phần yếu hơn.

- Anh đưa em đi gặp Cao Thiên Hựu đi, mau lên!

Minh vẫn còn thắc mắc, nhưng thấy cô kiên quyết như vậy bèn dìu cô đi, dù sao thì cô vẫn còn đi không vững cơ mà.

Gần đến phòng khách, Linh Hương bảo Minh cứ để tự cô đi, cô có chuyện cần nói với Cao Thiên Hựu. Thế là Linh cứ bám vào tường thẳng hướng anh Minh chỉ mà đi.

- Cô làm gì ở đây

Linh Hương giật mình, trước mặt cô là Cao Thiên Hựu, mắt hấn mở to hơn thường ngày, có lẽ đang ngạc nhiên khi thấy cô xuất hiện:

- Tôi...tôi...tôi... ANh đưa tôi...à...anh đưa tôi đến đây mà, hỏi gì lạ vậy?- không hiểu sao Linh Hương bỗng nhiên nói ấp úng

- Tôi đưa cô đến đây thì chả nhẽ tôi không biết điều đó hay sao, ý tôi là cô còn đang nằm trên giường cơ mà, tại sao đã tự mình mò xuống đây rồi!

Nhìn ánh mắt của Cao Thiên Hựu, cô cảm giác như hấn đang quan tâm mình, rồi hình ảnh của hấn lại ùa về, cô muốn nói với hấn lời cảm ơn, nhưng mong hấn đừng vì cô mà hủy hợp đồng ấy. Thế nhưng không hiểu sao, môi cô lại mấp máy duy nhất ba từ mà thôi...

- Cô nói gì?- Cao Thiên Hựu nghiêng đầu nhìn Linh Hương

Linh Hương giật mình, chẳng phải, chẳng phải... sao người ta nói để nói ra ba chữ ấy là khó lắm cơ mà, vậy mà sao cô nói ra ngon lành vậy, chỉ tiếc là nói nhầm mà thôi.

- À... à... à...

Linh Hương còn chưa biết nói gì thì có người lại gần báo với Cao Thiên Hựu là chủ tịch Kim cùng con trai đến, hấn đang định quay bước đi thì Linh Hương nín lại, định khuyên hấn nhưng lại nhớ lại cái hành động ban nãy của mình, bèn chỉ im lặng. Cao Thiên Hựu nhìn Linh Hương khó hiểu, rồi sau đó hồi lâu hấn mỉm cười:

- Được rồi, về phòng đi!

Về sao được cơ chứ, Linh Hương vẫn cảm thấy lo, thế nên đợi Cao Thiên Hựu đi rồi, cô cũng chậm chậm tiến về phía phòng khách ấy và nghe trộm.

- Cao tổng, thành thật xin lỗi cậu! Con trai tôi còn quá nông nổi, mong cậu không vì nó mà làm ảnh hưởng mối quan hệ của hai công ty- tiếng chủ tịch Kim

Thiên Hựu im lặng hồi lâu không đáp, Bình thấy thế không chịu được, bèn đứng dậy quát:

- Bố thấy chưa, có đến xin lỗi hấn thì cũng có được gì đâu. Hấn vốn coi thường công ty nhà chúng ta cơ mà!

“Bốp”- chủ tịch Kim tát một cái thật mạnh vào mặt tên Bình, đoạn quay sang nói với Cao Thiên Hựu:

- Lỗi do tôi không biết dạy con, thật là thất lễ quá. Hôm nay tôi đến tìm Cao tổng là muốn thương lượng, mong cậu có thể nể mặt tôi là tiền bối mà chịu ngồi lại cùng nói chuyện.

- Cả đêm qua tôi cũng đã suy rất nhiều, tôi không biết nên làm thế nào cho phải. Nếu từ bỏ hợp đồng với Bình Thái, thì ngay cả Tân Thụy của chúng tôi cũng bị ảnh hưởng rất lớn, thế nhưng nếu không làm gì, thì chẳng phải những người có mặt đêm qua sẽ truyền tai nhau rằng, Cao Thiên Hựu tôi là kẻ chỉ biết nói mồm thôi hay sao.- Thiên Hựu lúc này mới đi vào vấn đề chính

Chủ tịch Kim cười trong đầu, thằng nhãi này quả thật là con cáo già, trong hoàn cảnh như vậy mà cũng có thể nghĩ ra cách kiếm lợi cho bản thân. Chủ tịch Kim không phải là sợ Cao Thiên Hựu, ông vẫn một mực cho rằng Cao Thiên Hựu tuy là tuổi trẻ tài cao, nhưng vốn kinh nghiệm của hấn căn bản vẫn chưa thể bằng ông, lặn lội trên thương trường bao năm, lúc sắp thành công thì sự nghiệp lại bị gãy đổ, để có được thành công như ngày hôm nay, cuộc đời ông quả thực đã trải qua thăng trầm rất nhiều. Ông một mực nghĩ rằng Cao Thiên Hựu dù có thành công đến đâu đi nữa thì nếu chưa một lần nếm cảm giác thất bại thì cũng chưa thể thành người, vẫn sẽ còn cao ngạo lắm. Nghe thằng con trời đánh kể về câu chuyện giữa nó và Cao Thiên Hựu, ông nhận ra ngay mục đích của hấn, việc phá bỏ hợp đồng chỉ là cái cớ dọa người, ông không sợ, nhưng lại sợ rằng thằng con của mình quá non nớt, nếu đắc tội với Cao Thiên Hựu mà dẫn đến kiện tụng hay thế lực ngầm thì ông cũng không thể bảo vệ con mình mãi được. Vậy nên, ông chọn con đường an toàn, chọn con đường mà Cao Thiên Hựu đã bày sẵn cho ông bước vào.

- Cao tổng cũng rõ, nếu hợp đồng hai bên bị hủy, thiệt hại sẽ rất lớn. Với lại tôi nghe nói, cô gái mà Cao tổng nhắc đến lại là người công ty tôi, chúng ta có thể gọi là có giao tình!- chủ tịch Kim lên tiếng

- Chủ tịch Kim quá lời rồi, phụ nữ đối với tôi không phải là vấn đề quan trọng, điều quan trọng chính là vấn đề danh dự của tôi. Bình thiếu gia dám động đến người của tôi, chính là không nể nang mối giao tình của chúng ta, và cũng không muốn giữ thể diện cho tôi. Thế nên, tôi quả thực hết cách

“Phụ nữ không phải vấn đề quan trọng”- tại Linh Hương ù đi khi nghe được câu nói này, thì ra, thực sự Cao Thiên Hựu không quan tâm lo lắng cho cô như cách mà cô và mọi người xung quanh đang lầm tưởng.

- Tôi nghĩ hợp đồng có thể sửa lại, chúng tôi sẽ nhượng vài bước trong điều khoản hợp đồng mới, lợi nhuận của Tân Thụy cũng được nâng lên, như vậy sẽ tốt cho cả hai bên. Không biết Cao tổng nghĩ thế nào?

Thiên Hựu điềm đạm trả lời:

- Vậy thì cứ theo ý Chủ tịch Kim đi, chuyện giữa tôi và Bình thiếu gia, tôi cũng không truy cứu nữa, hai công ty sẽ lại hợp tác tốt đẹp

Chủ tịch Kim vui vẻ đứng dậy và kéo tên Bình đang mặt hầm hầm khó chịu kia đứng dậy luôn, ông bắt tay Thiên Hựu:

- Vậy được, tôi lập tức cho người thảo lại hợp đồng và vài điều khoản sau đó gửi cho Cao tổng, Cao tổng muốn chỉnh sửa bổ sung ở đâu thì cứ góp ý. Tôi còn có việc gấp phải đi, không thể ở lại nhà Cao tổng được.

Thiên Hựu cũng mỉm cười xã giao tiễn khách. Bóng Chủ tịch Kim và Bình khuất dần, Linh Hương mới bần thần, thì ra là vậy, thì ra hẳn nói hủy hợp đồng là giả, đó chỉ là một cái cớ hoàn hảo để hẳn kéo lợi về công ty mình mà thôi, hẳn dùng cách này thúc ép chủ tịch Kim chỉnh sửa hợp đồng, chứ chẳng hề có ý hủy nó như anh Minh đã nói với cô. Vậy đấy, vậy mà cô đã từng cảm động vì hẳn, cứ nghĩ hẳn vì mình, thì ra trong cuộc đời này, Cao Thiên Hựu chẳng bao giờ sống vì ai. Điều đó cũng có thể suy ra Cao Thiên Hựu chỉ lợi dụng cô để uy hiếp Bình mà thôi. Buồn thật!

- Cô vẫn chưa về phòng à?- Thiên Hựu ngạc nhiên khi nhìn thấy Linh Hương đang thần người dựa vào tường, ánh mắt vô hồn nhìn xa xa.

Linh Hương giật mình sau tiếng gọi ấy, rồi lấy lại tinh thần. Cô hít một hơi thật dài, rồi nói:

- Thiên Lôi, tôi khỏe rồi, có thể cho tôi về nhà mình được không?

- Về nhà? Tại sao? ở đây có gì không tiện à? Trần tổng đã báo với gia đình cô rằng cô phải đi công tác đột xuất một tuần nữa mới về cơ mà?

- Vậy cho tôi gọi cho giám đốc Kiến Phong, tôi muốn nhờ anh ấy!

- Cô cảm thấy nhờ tôi và nhờ Kiến Phong có gì khác nhau lắm à?- Thiên Hựu có phần bực mình

Linh Hương xua xua tay, lắc đầu:

- Không phải chỉ đơn giản là khác nhau mà còn là trái nhau nữa đấy. Tôi thân với giám đốc, nên chuyện gì cũng nhờ vả được, không cần phải trả ơn. Anh thì khác, cái gì cũng phải rõ ràng ràng, mệt lắm. Với lại, anh và tôi cũng ghét nhau, ở cùng với nhau trong một ngôi nhà, lại trong tận một tuần, khó chịu lắm

- Cô ghét ở cùng với tôi, phải à?- Thiên Hựu chăm chú nhìn Linh Hương.

Linh Hương gật đầu lia lịa.

- Vậy tại sao hôm qua lúc nhìn thấy tôi, cô khóc to lắm cơ mà, cô nói cái gì mà Thiên Lôi, là anh, là anh

Linh Hương bĩu môi:

- Anh thì biết cái gì, lúc ấy hoảng quá tưởng chết rồi, ai dè mở mắt ra thì nhìn thấy anh. Mà cái mặt anh có đến Âm ty cũng chẳng ma nào chịu nhận, thế nên khi nhìn thấy anh tức là tôi đã sống, mừng quá nên gọi thế thôi.- nói rồi Linh Hương quay đi- mà thôi nếu anh không gọi thì thôi, tôi nhờ anh Minh gọi giúp. Đàn ông gì ki bo đến cả cuộc điện thoại

Linh Hương nói rồi quay mặt đi tìm anh Minh thì chợt nhận ra bàn cánh tay mình đã bị một bàn tay giữ lại. Cô đang định nói thì người kia lên tiếng:

- Thế nhưng cô đã nói yêu tôi, cô có thể giải thích chuyện này không?

Tim Linh Hương đập thình thịch, cô không nghĩ hẳn cô thể nghe được ba chữ đó, bởi đến khi cô bình tĩnh lại, cô mới biết mình đã nói “tôi yêu anh”. Cô chỉ là mấp máy môi mà thôi, vậy mà Cao Thiên Hựu có thể nghe được, có thể nhận ra ba từ cô muốn nói. Cô chẳng dám quay đầu lại nhìn hẳn, bây giờ cảm giác giống như đứa trẻ đang bị bắt quả tang khi làm việc xấu vậy. Nếu là ngay lúc khi cô tỏ tình, hẳn có hỏi lại cô thì cô sẽ trả lời thẳng thắn, vì dù sao thì cô cũng muốn nhận được câu trả lời. Bây giờ thì khác rồi, cô chẳng cần phải chờ đợi câu trả lời, cũng chẳng cần thiết nói lại cho hẳn, bởi cô biết, hẳn cho tới bây giờ vẫn chẳng yêu một ai. Linh Hương vẫn không trả lời hẳn, lặng lẽ gỡ tay của hẳn ra rồi bước tiếp, cô không muốn giải thích nữa, cũng mong rằng hẳn sẽ mặc kệ cô.

Cao Thiên Hựu nhanh chóng tiến tới trước mặt Linh Hương khiến cô đành phải đứng lại.

- Cô không trả lời được phải không? Hay là cô đã thừa nhận rồi.- Thiên Hựu giọng hỏi.

Linh Hương hít một hơi thật dài, dù sao thì hẳn cũng biết rồi, cô giấu hẳn được gì chứ, càng không nói hẳn càng khinh thường mình thôi, dù sao thì cũng mất mặt rồi, giờ có bị hẳn trêu đùa vài câu cũng chẳng sao. Cô ngẩng mặt lên nhìn hẳn:

- Phải, là thừa nhận!

Thiên Hựu bỗng dừng mỉm cười, rồi sau đó bước đi, để mặc Linh Hương đứng ngẩn người ở đó. Hẳn bước đi rồi, vẫn vọng lại nói với cô vài câu:

- Về phòng nghỉ đi, khi nào cô khỏe chúng ta sẽ đi hẹn hò!

Nghe hẳn nói mà cô chẳng hiểu ra cái gì nữa, chẳng rõ ý của hẳn là gì, mà có phải tai cô nghe nhầm không, hay là hẳn lại có ý định trêu đùa cô nữa đây. Mặc kệ, muốn thế nào thì thế ấy, giờ cô phải nghỉ ngơi cái đã.

Mấy ngày ở nhà Thiên Hựu, cô không thấy hẳn xuất hiện, chỉ thấy anh Minh hay lại hỏi thăm nói chuyện với cô. Biết cô ở đây buồn, anh Minh cũng đưa cho cô vài quyển truyện ngôn tình. Cô cũng không định động mấy quyển truyện đó đâu, chỉ muốn tìm người nói chuyện, nhưng người làm trong nhà của Cao Thiên Hựu giống y như rô bốt vậy, ngoài những câu hỏi như là “tiểu thư cần gì”, “mời tiểu thư xuống ăn sáng”,... và những từ cực ngắn như “ạ” và “vâng” ra thì họ chẳng nói gì nữa. Những ngày đầu thì cô lên mạng, nhưng sau cũng cảm thấy nhạt nhẽo. Không quá hai ngày sau cô đành lôi mấy quyển tiểu thuyết anh Minh mượn của đứa em gái ra đọc. Linh Hương không hiểu sao có thể kiên trì được, cô đã đọc được tiểu thuyết liên tiếp bốn ngày. Anh Minh nhìn thấy cô chịu ngồi yên một chỗ cũng cảm thấy lạ, anh chỉ đưa truyện cho Linh Hương cho có, ai dè cô chăm chú đọc đến vậy. ANh chợt thắc mắc:

- Linh Hương này, em không tò mò vì sao em ở đây năm ngày rồi mà cũng không thấy giám đốc đâu không?

Linh Hương vẫn chăm chú vào quyển truyện tỏ ý không quan tâm, nhưng thực ra trong lòng cô đang thắc mắc, rõ ràng đây là nhà hẳn, tại sao hẳn ngay cả nhà mình cũng không muốn về. Cô chợt à lên:

- Anh Minh, em cảm thấy bây giờ em khỏe lại rồi, vậy mà mấy người ở đây chẳng để em làm gì, chán muốn chết. Giờ em chắc về nhà được rồi phải không?

Minh nghĩ hồi lâu, đúng là trông sắc mặt cô đã tốt hơn rồi thì phải. Thế nhưng để cho chắc ăn, anh vẫn gọi điện cho bác sĩ đến khám lại cho Linh Hương. Đến khi bác sĩ nói Linh Hương sức khỏe đã hồi phục, Minh mới an tâm gọi điện thông báo cho giám đốc.

Linh Hương sáng khoái biết bao khi bước ra khỏi cánh cổng căn biệt thự của Thiên Hựu. Linh Hương hét lên “AAAA!”, cuối cùng thì cũng thoát khỏi cái nơi quái quỷ ấy, thoải mái quá đi. Mà cô chợt nhớ ra, đã mấy ngày chưa đến công ty, phải dạo qua đó thăm Kiến Phong, tiện thể cảm ơn anh mới được. Mới đi được vài bước, cô chợt nghe tiếng phía sau:

- Dời khỏi nhà tôi cô mừng lắm hả?

Linh Hương giật mình quay mặt lại, thì ra là CAO Thiên Hựu. Cô còn đang ấp úng không biết nói thế nào thì CAO Thiên Hựu đã gọi:

- Lên xe đi, tôi với cô đi hẹn hò!

Chương này có đoạn mình không định nói đến, nhưng do tính chất là chuyện tình cảm nên thiết nghĩ nếu không có thì truyện hơi có vấn đề. Thế nên mình quyết định dựa vào đó để chế tác hề hề.

29. Chương 29

Ngồi trên xe máy cũng khá lâu rồi nhưng Linh Hương cũng chẳng dám hé răng nói chuyện. Cô đương nhiên rất tò mò vì muốn biết CAO Thiên Hựu sẽ đưa cô đi đâu, nhưng lại chẳng dám nói tiếng nào, có lẽ cô vẫn còn thấy ngại.

Chẳng hiểu sao sau cái lần mà như mọi người nói thì đó chính là tỏ tình, thì giờ thấy mặt hắn mà cứ cảm thấy ngại ngại thế nào. Hôm nay theo lời hắn nói thì chính là đi hẹn hò, vậy nên cô cũng chẳng tránh khỏi hồi hộp, căn bản cô chưa từng hẹn hò.

Nhiều lúc nghĩ cũng tủi, hơn hai mươi tuổi đầu, kinh nghiệm tình trường chẳng có, đã thế còn bị thằng em họ khinh vì cái khoản này nữa. Ngày cô mới vào trường đại học, thằng em cô mới vào lớp 10, thằng bé lúc ấy mới vào đã say nắng một cô bé dễ thương cùng khối, mà nó lúc ấy vẫn còn ngây ngô do được gia đình quản lý chặt (thế mà bây giờ nó biến chất nặng lắm rồi).

Thằng bé muốn được con bé ấy chú ý lắm mà chẳng biết làm thế nào, và ngay lập tức nó nghĩ đến người chị họ là Linh Hương. Linh Hương mặc dù rất thích trò quân sư tư vấn, thế nhưng ngặt nỗi cô chưa bao giờ thử qua cái cảm giác gọi là yêu, lại nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của thằng em họ, cô không nỡ nào làm hỏng chuyện của nó (bởi khi không có kinh nghiệm, không thể giúp được nên rất sợ giúp xong thằng em thất tình J).

Cô đành từ chối, nhưng vẫn muốn giữ thể diện ình, thế là đành thở dài rồi vỗ vỗ vai thằng em và nói: “Chuyện này nếu có chị giúp thì cũng đơn giản thôi, nhưng mà tình yêu do mình phấn đấu để đạt được mới đáng trân trọng. Vượt qua được thử thách mới lâu dài chú em à.”. Thằng nhóc nghe cô nói xong mắt lại bừng sáng, bầu chặt vào vai cô như tìm được ánh sáng của cuộc đời: “chị nói thật sao? Vậy là chị đồng ý giúp em rồi! chị tốt quá”.

Hóa ra nó không hiểu ý cô, trời ạ, Linh Hương lúc ấy mặt cứ ngây ra, chẳng biết phải nói thế nào, đang định giải thích cho nó hiểu thì nó đã chạy biến đi mất, trước khi đi còn cười sung sướng nói với cô: “Cứ thế chị nhé, khi nào có biến em sẽ nói với chị. Việc lớn nhất đời em mà thành thì chị cứ yên tâm, em nhất định sẽ nhớ ơn chị suốt đời”. Linh Hương dờ ra hồi lâu, rồi sau đó tặc lưỡi, thôi thì thành hay bại không phải do chị đâu nhé, sau này có thất tình cũng đừng tìm chị trả thù. Bắt đầu từ đây, Linh Hương trở thành quân sư bất đắc dĩ cho cậu em họ.

“Phịch!”

Dòng suy nghĩ của Linh Hương bị gián đoạn khi mà CAO Thiên Hựu dừng xe trước khu vui chơi giải trí. Nơi này cô cũng rành lắm bởi hay cùng mấy con bạn tới đây. Trong khu này Linh Hương thích nhất trò tàu lượn siêu tốc. Cảm giác lúc mới lên sẽ là rất sợ hãi, nhưng khoảng thời gian ngắn sau khi ngồi lên trên đó quen thì sẽ cảm thấy rất thoải mái.

Tự dưng lại nhớ đến chuyện đang nghĩ dở, cô còn nhớ sau một thời gian thằng em tự túc phấn đấu cũng mới được cô bé dễ thương ấy đi chơi, nó hỏi hỏi cô nên đưa em ấy đi đâu. Linh Hương nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ bụng đưa con gái nhận lời thằng em khờ khạo của cô chắc là đầu óc cũng không được bình thường, thế nên những nơi lãng mạn căn bản không nên lui tới, và ngay lập tức Linh Hương nghĩ đến khu giải trí ở đây. Cô ra về hiểu biết nói với thằng em hãy đưa con bé ấy đi chơi trò tàu lượn siêu tốc, mà tốt nhất nên chọn tàu loại ngắn và không quá mạo hiểm, chỗ ngồi lại không bị ngán, thế mới gọi là gần nhau trao yêu thương. Điều này vẫn còn chưa quan trọng lắm, cái quan trọng là phía sau cơ.

- Linh Hương, cô mua vé vào cổng đi!- Thiên Hựu cất tiếng

Linh Hương giật mình quay sang nhìn Cao Thiên Hựu. Nhìn cái mặt vênh váo của hắn mà cô bực mình, ngại ngùng tiêu tan hết, hắn đã vô sỉ như vậy, cô việc gì phải đóng vai thiếu nữ.

- Anh nói CÁI GÌ? Tính đàn bà của anh lại trở dậy à?

Thiên Hựu mắt mở to, chớp chớp mắt trêu tức Linh Hương:

- Thì mọi lần đi với cô, cô vẫn trả tiền đấy thôi!

Linh Hương nhăn mày:

- Lần đấy giống với lần này thế sao?

Thiên Hựu lặng gật đầu.

- ANh bị thần kinh không hả. Tôi thấy anh rất chi là giống đàn bà. Thà anh sang Thái phẫu thuật đi tôi còn đỡ tiếc cái khuôn mặt tuyệt vời ấy.

Thiên Hựu nghe xong bỗng mỉm cười, tiến đến chỗ Linh Hương và nói:

- Cô cũng biết tôi đẹp trai hay sao. Thế mà tôi cứ ngỡ cô giống con milu nhà tôi chỉ nhận biết được hai màu xanh và đỏ cơ chứ.

Linh Hương bật ra xa, mím môi tức giận nhìn hắn.

- ANh...Anh...anh đúng là...

- Tự cao, tự đại, tự kiêu hay là tự tin- Thiên Hựu đáp

Linh Hương không muốn đấu lý với hắn nữa. đành quay lại chủ đề:

- Hay thôi anh lại giống lần trước gọi cho anh MINH đi- Linh Hương dụ giọng, dù sao tiền trong túi của cô cũng chẳng có là bao, cô muốn giữ lại để đi ăn uống với đám bạn

- Không thích!- Thiên Hựu đáp ngắn gọn.

Linh Hương đang định chửi nhau với hắn thì bất chợt nghe tiếng đằng sau lưng:

- Chị Hương!

Cô nhanh chóng quay lại và nhận ra thằng Huy- cậu em họ mà Linh Hương mới nghĩ đến, đúng là thiêng thật. bên cạnh Huy còn có một cô bé trông rất đáng yêu nữa, chắc là hai đứa đang đi hẹn hò. Huy nhanh chóng dẫn bạn gái tiến gần tới chỗ Linh Hương, vui vẻ nói với cô bé bên cạnh:

- Hoài An, đây là chị họ của anh!- nói rồi nhanh chóng nói với Linh Hương- Chị, đây là bạn gái em

Linh Hương mỉm cười chào cô bé, còn cô bé thì ngay lập tức bám lấy Linh Hương cười vui vẻ:

- Hay quá hay quá, gặp chị của anh Huy ở đây em mừng lắm

- Mà chị làm gì ở đây vậy?- Huy bất chợt hỏi- với lại người kia là ai vậy?

Linh Hương đang nghĩ câu trả lời, bởi dù sao cũng không nên để thằng bé tọc mạch chuyện của mình. Nói gì thì nói chứ mỗi đứa em họ bên ngoại của Linh Hương đều là một cái loa phóng thanh, không hiểu gen của cả mẹ cô và của chúng nó được truyền từ ai nữa, nó mà biết thì có mà cả họ nhà cô cũng biết, rồi cả đám em cũng sẽ hòa nhau vào nói với mẹ cô: “May ghê, suýt nữa chị Hương nhà mình trở thành hàng hết đất rồi bác ạ”. Linh Hương còn chưa kịp mở mồm thì Thiên Hựu đã tiến tới chỗ Huy, đưa tay ra và nói:

- Xin chào, tôi là bạn trai của Linh Hương!

Huy trở mặt ngạc nhiên, cô bé Hoài An thì nhìn Linh Hương với ánh mắt ngưỡng mộ. Linh Hương thì còn choáng hơn cả đứa em nữa, cô không nghĩ Thiên Hựu có thể nói ra mấy từ đó mà không biết ngại. Huy có phần cảm thấy không được lịch sự lắm nên nhanh chóng cười nói vui vẻ và bắt tay với Cao Thiên Hựu:

- Dạ em chào anh! Thì ra anh là bạn trai của chị Linh Hương. Em là em họ của chị ấy. À, mà anh với chị định đi đâu vậy, em thấy này hình như hai người to tiếng với nhau thì phải.

Linh Hương đang định lên tiếng phản bác thì Thiên Hựu nhanh chóng đáp lời:

- À, ban đầu cô ấy gọi cho anh đến đây nói có việc rất gấp, anh lại sợ cô ấy xảy ra chuyện nên bỏ cả việc ở công ty vội vàng vàng chạy đến đây. Ai ngờ thì ra cô ấy muốn anh đi chơi cùng nên mới làm như vậy. Thế nhưng do vội quá không mang tiền nên không vào được chỗ này. Cô ấy bực mình nên hai người cãi nhau thôi.

Nghe Cao Thiên Hựu nói mà Linh Hương phải kinh hoàng, không ngờ hẳn có thể nói dối trắng trợn như vậy, mà nghe hẳn nói lại vô cùng hợp lý nữa chứ. Có cần phải đổ mọi hết cái xấu lên người cô hay không.

Cô bé Hoài An thấy vậy thì mỉm cười khoát tay Linh Hương:

- Hì hì chị Hương bớt giận đi nhé! Dù sao thì em với anh Huy cũng định vào đây chơi. Bốn người chúng ta cùng vào cho vui, nhé chị?

Linh Hương chẳng biết nói gì hơn, mỉm cười với cô bé. Đợi đến khi Huy và Hoài An đi trước một đoạn, cô mới thì thầm vào tai Thiên Hựu: “Chắc giờ này anh thấy xấu hổ lắm nhỉ, ai đời lại để em họ của người khác trả tiền”. Thiên Hựu cũng bình thản quay sang thì thầm với Linh Hương: “Bình thường!”.

Hoài An thích chơi trò đập vịt, thế nên Huy đã mua bốn vé cho bốn người. Linh Hương thì lại không hứng thú với trò này, định bụng ngồi nhìn nhưng bị Hoài An năn nỉ quá chùng nên cũng lên ngồi chơi. Lẽ dĩ nhiên là Hoài An và Huy lên một cái thuyền vịt, còn Linh Hương thì chẳng thích thú chút nào, bởi lẽ cô phải ngồi cạnh cái tên đàn bà họ Cao...

- Chị Hương ơi, bọn mình đua xem ai về đến chỗ kia trước đi- Hoài An vừa nói vừa chỉ tay vào một khoảng xa xa

- Em trẻ con quá đấy An- Huy dịu dàng lên tiếng

- Đi mà, chơi thể mới vui chứ, anh nhé- An nũng nịu

Huy mỉm cười xoa đầu Hoài An rồi sau đó lặng gật đầu đồng ý. Linh Hương nhìn cảnh ấy thì ngán ngẩm nhìn sang cái thằng gọi là bạn trai của mình, hẳn đang ngồi ngả người về phía sau, mắt lim dim như muốn ngủ. Linh Hương bực mình quát:

- ANh có định chơi không?

- Tùy cô!- nói rồi Thiên Hựu lại nhắm mắt tiếp

Một thật, Linh Hương vừa đập vừa phải điều chỉnh, nhìn thấy Hoài An và Huy dần dần vượt mặt mình mà lòng ngán ngẩm. Cô nhìn thấy hai đứa mỗi người một việc, Huy thì ngồi đập, Hoài An ngồi chỉnh hướng rất ăn ý. Nhìn thấy họ như vậy, rồi lại nhìn đến Cao Thiên Hựu đang nằm ngủ trên này thì Linh Hương oải quá, đang định không đập nữa thì nhìn thấy Hoài An vẩy vẩy tay trêu: “lêu lêu bọn em thắng rồi nhé!”. Lần này thì Linh Hương bỗng dưng lấy lại tinh thần, ra sức đập rồi chỉnh, cô tự nhủ không thể thua hai đứa oắt con này được. Cô gọi Thiên Hựu:

- Thiên Lôi, giúp tôi cái nào, anh là người hiểu thắng lắm cơ mà, sao lại để chịu thua hai đứa oắt con kia cơ chứ! Thế này thì làm sao xứng danh là tổng giám đốc Tân Thụy được chứ- Linh Hương dài giọng khiêu khích

Thiên Hựu vẫn không mở mắt đáp lời

- Chỉ là trò chơi vớ vẩn, thắng thua thì được cái gì. Cô tập trung vào đập và để yên cho tôi đi.

###%&##&. Linh Hương cảm thấy Thiên Lôi đó chẳng khác nào vua, chỉ việc ngồi rồi để người khác chửi, sướng không tả được. Cơ mà cô đâu có phải là thằng hầu hay thái giám gì đâu, trong lòng hậm hực, vừa đập vừa nghĩ ngợi điều gì...

Thiên Hựu không hiểu sao mình có thể thư giãn ở trên chiếc thuyền này. Ngồi bên cạnh Linh Hương, anh bỗng buồn ngủ. Mấy ngày làm việc liên tục, chẳng có thời gian nghỉ ngơi, ngay sau khi xong việc thì Minh nói Linh Hương đã bình phục, anh bèn nhớ đến lời hẹn và tới gặp cô luôn. Bây giờ yên tĩnh như vậy, anh có thể ngủ một giấc lấy lại tinh thần. Nhắm mắt lại vẫn nghe tiếng Linh Hương cầu nhau, anh không cảm thấy khó chịu lại thấy thoải mái và nhanh chóng thiếp đi. Thế rồi ngồi đang thiu thiu ngủ thì có tiếng người:

- Anh gì ơi, hết thời gian rồi, anh mau vào trả thuyền đi!

Thiên Hựu vẫn không mở mắt, miệng nói với Linh Hương:

- Cô đạp thuyền vào trả cho người ta đi!

- ...

Thiên Hựu không thấy Linh Hương trả lời, chắc là đang bực mình nên cũng chẳng thèm nói chuyện với anh đây, cô ta cũng chẳng buồn đạp vệt nữa. Anh mỉm cười, thôi thì kệ cô ta, ngồi đây thì ngồi.

- THIÊN LÔI! Anh mau vào trả thuyền!

Thiên Hựu nghe tiếng hét gọi, bèn mở mắt. ANh nhìn quanh, Linh Hương biến mất từ khi nào, và thay vào đó đang đứng trên bờ vẫy vẫy anh với ánh mắt đều giả.

- Linh Hương! Cô... cô... cô làm cái trò gì thế!

Nhìn cái mặt thộn của Thiên Hựu làm Linh Hương không nhịn được cười, cô cứ vỗ tay cười ha hả:

- Thiên Lôi cố lên! Thiên Lôi cố lên! Vào bờ đi nhanh lên- Linh Hương vừa reo vừa nghĩ thầm, ai bảo anh không chịu làm gì, quen cái thói bóc lột người khác quá đây mà. May mà cô nhanh chóng ra hiệu cho Huy cho cô lên tạm thuyền vào bờ để có dịp chứng kiến cái cảnh hiếm có này.

Thiên Hựu đang ở khá xa bờ, ban nãy vì nghĩ Linh Hương sẽ làm tất cả nên anh cũng chẳng tập chung xem người hướng dẫn nói cái gì, với lại, trò này căn bản anh chưa từng thử.

- Tôi.... Cô mau quay lại đây!

Linh Hương quay phắt mặt đi, ngồi xổm xuống chống cằm nhìn Cao Thiên Hựu:

- Hết giờ rồi, người ta không cho ra! Tự túc đi, đừng hòng lừa được tôi nhé!

Thiên Hựu chật vật trong việc điều chỉnh thuyền, cứ nghĩ rằng lái thuyền như vậy cũng giống như lái xe, ai dè anh cứ xoay bên nọ bên kia mà mãi không được (không hiểu Cao Thiên Hựu giỏi như vậy lại bị què trong trò rất đơn giản này). Người trông coi thuyền cũng sợ bánh xe có vấn đề hay bị gì đó, đang định dùng thuyền khác ra xem thì Linh Hương ngăn lại:

- Bác à, anh ta làm được đấy. Nãy cháu đạp liên tục thuyền có làm sao đâu.

- Chị à, có ổn không- Hoài An mỉm cười nhìn Linh Hương

Linh Hương vỗ vai An rồi nói:

- Yên tâm đi, anh ta tinh thần tự lực cánh sinh cao lắm- nói rồi cô cười ha hả trêu tức Cao Thiên Hựu.

Thế nhưng sự đời trở trêu

- Anh gì ơi, có cần em giúp gì không?- giọng một cô gái vang lên

Thì ra hai cô gái đi thuyền cũng để ý đến vẻ đẹp trai của Thiên Hựu. Thiên Hựu mỉm cười cảm ơn hai cô gái:

- Cảm ơn hai em, anh hơi lúng túng một tí. Một trong hai em có thể đưa anh vào bờ trả thuyền không?- Cao THIÊN Hựu nói xong vênh mặt trêu tức lại Linh Hương

Thế là hai cô gái kia tranh nhau ngồi lên thuyền của Cao Thiên Hựu, và hiển nhiên anh nhanh chóng vào bờ trước sự giúp đỡ nhiệt tình của hai cô gái. Anh cũng không quên nói lời cảm ơn và nụ cười đa tình cho hai cô đó, tiện thể cũng quay sang đánh mắt thách thức Linh Hương.

Sau đó thì bốn người cũng đi thêm vài chỗ nữa, nhưng Linh Hương chỉ đứng nhìn Huy và Hoài An chơi, bởi cô cho rằng nếu tiếp tục chơi chung với tên chơi bẩn như Cao Thiên Hựu thì quá là thiệt thòi, thà rằng cô cứ đứng nhìn còn hơn. Nhìn Hoài An vui vẻ như vậy, Linh Hương cũng cảm thấy có chút ghen tỵ, cô quay sang nói với Cao THIÊN Hựu:

- Anh sau này chắc phải lấy đến chục cô vợ

- Là sao?- Thiên Hựu thắc mắc
- Lấy chục cô về sai bảo cho dễ, anh lấy vợ như tìm ô sin thì chẳng thế à
- Cô thì biết gì mà nói!
- Tôi thấy đàn ông dù ngu ngốc thế nào cũng phải hiểu đưa phụ nữ đi chơi thì phải tỏ ra ga lăng một chút, như em tôi kia kìa. Thế này mà anh bảo tôi là đi hẹn hò, hẹn kiểu Thái à?
- Vậy hẹn hò theo quan điểm của cô thì đúng lắm à. Cô thấy có đôi trai gái nào hẹn hò với nhau mà cứ một câu anh, hai câu tôi bao giờ chưa. Đến cô còn không coi đây là hẹn hò thì sao lại bắt tôi phải làm như vậy.

Linh Hương đuối lý, đành im lặng.

Lần này có vẻ thú vị hơn, Linh Hương quyết định không đứng ngoài cuộc nữa, bởi Huy nói sẽ đi tàu lượn. Đang hí hửng đến nơi thì nhìn thấy cái tàu con con ngắn một đoạn, nói chung là không có mạo hiểm lắm. Nhìn cái khu này thì cảm thấy quen quen, nhưng tạm thời trí nhớ bị đóng băng chẳng nhớ ra được gì. Thôi dù sao cũng là đi tàu siêu tốc, dù không được như cái tàu kia cô cũng chấp nhận. Bên này rất hiếm người nên chẳng phải tranh giành nhau mấy, chủ yếu là mấy đứa lít nhít. Thiên Hựu và Huy còn trò chuyện một lúc mới lên, cô và Hoài An lên trước ngồi đợi. Một lát sau, tàu bắt đầu lăn bánh...

Ghé không gần cách nên mỗi lần đến đoạn cua là Thiên Hựu lại ngả vào người cô, lúc ấy vẫn mãi sợ nên cũng không để ý lắm. Tuy rằng không đáng sợ như tàu siêu tốc bên kia, nhưng vòng đầu tiên Linh Hương cũng cảm thấy sợ hãi, có lẽ phải từ từ mới quen được. Vòng thứ hai, Linh Hương đã không còn cảm thấy sợ nữa, thế nhưng khi đi đến đoạn vòng, tìm cô bỗng dưng đập thình thịch, cô vẫn chưa làm quen được khi đến đoạn vòng này. Cao Thiên Hựu bỗng ngả gần vào người cô hơn, lúc này mới cảm thấy có vằn đẽ, bèn định quay sang hắt hủi hắt dịch ra, thế nhưng vừa quay sang thì... cả khuôn mặt Cao Thiên Hựu nhanh chóng áp vào mặt cô, mà có lẽ không phải toàn khuôn mặt, mà là thứ khác. Cô hoảng hốt định tránh ra nhưng không kịp.

Quá khư trở về...

“chị nghĩ mày cứ đợi đến khúc cua của đoàn tàu ý, rồi giả vờ do va đập mà kiss luôn cô bé ấy. Nụ hôn lãng mạn quá còn gì. Hô hô hô”- Linh Hương đắc ý

“Có được không chị, em cảm thấy cứ kiểu gì ấy!”- Huy do dự

“Việc trọng đại cả đời mày mà mày còn do dự được à, con bé ấy được kiss xong chẳng ngây ngất. Mày cứ tin chị đi!”- Linh Hương vỗ vai cậu em.

Cuộc hẹn của hai đứa diễn ra, và Linh Hương cũng đi theo với lý do: quân sư cũng phải được đi xem xét tình hình. Thật ra thì cũng chẳng phải là xem xét tình hình gì, chỉ là muốn được đi ké đi chơi thôi, và đương nhiên thì không nên để cho cô bé kia biết sự xuất hiện của Linh Hương rồi. Sự việc sau đó diễn ra đúng như kế sách của Linh Hương, Huy đã kiss cô bé kia dễ dàng, và đương nhiên Linh Hương nhìn thấy, bởi cô ngồi ngay sau hai đứa mà. Linh Hương lúc ấy vui sướng nghĩ: “Ha ha ha, không ngờ mình lại thông minh như vậy, sau này làm nhà biên kịch nổi tiếng cũng chẳng có gì là lạ”. Linh Hương ngồi sau nên cũng chẳng đoán được phản ứng của cô bé kia, lúc ấy cảm giác chiến thắng đang lan tỏa, cô đinh ninh bé gái ấy đã chết đuối em trai mình rồi.

Kết quả:

Hết lượt, cả ba người cùng xuống tàu. Linh Hương tưởng tượng cảnh bé gái ấy sẽ ngượng ngùng nhìn Huy, Huy sẽ ôm cô bé thủ thỉ: “làm người yêu anh nhé!”, cô bé kia sẽ dựa đầu vào ngực Huy, bẽn lẽn gật đầu.

“Chát!”. Linh Hương giật mình khi thấy cả năm ngón tay hằn lên mặt thẳng em mình. Cô bé kia nhìn thẳng vào mặt Huy và nói: “Tôi không ngờ cậu là kẻ bệnh hoạn như thế Huy à!”. Cô bé ấy nói rồi bước đi, để lại Huy gương mặt thần thờ- trích dẫn- cái tát đầu tiên gái “dành tặng”- đóng dấu phịch cái vào hồ sơ tán gái-quyển hồ sơ đen tối. Linh Hương nhanh chóng lại gần, miệng riu rít: “Không có gì đâu Huy ơi, yên tâm đi. Chị thể với mày là do cô bé ấy đang... à đang mừng nên không biết cư xử thế nào thôi. Ngày mai thế nào cũng vui vẻ với chú cho coi”. Huy đứng đực ra đấy hồi lâu, rồi nhìn Hương với ánh mắt căm giận: “Có mà chị sướng thì có!”

Trả thù, là trả thù!- âm thanh ấy vang vọng trong đầu Linh Hương

.....

Đến khi Linh Hương suy nghĩ xong mọi chuyện thì cũng là lúc cả đoàn tàu dừng lại. Cô ầm ỨC ỦN thật mạnh Cao Thiên Hựu và đứng dậy, lôi Huy thật nhanh ra ngoài.

- Mày có cần làm như vậy với chị mày hay không hả thằng trời đánh kia?- Linh Hương quát

Huy giả ngây giả ngô:

- Làm gì? Em chẳng hiểu chị nói cái gì cả.

- Mày đừng có mà lừa chị. Linh Hương ơi là Linh Hương, sao mày lại có họ với một thằng thù dai nhớ lâu như vậy cơ chứ-cô chỉ tay vào Huy- Chuyện bao nhiêu năm rồi, chị tưởng mày không để bụng, ai dè...

- Chị chẳng mừng quá đi mất ý chứ!- Huy cười trêu tức.

Linh Hương bực mình giáng ngay cú đập vào hạ bộ của Huy. HUY “Á” lên một tiếng rồi khom người xuống, mặt tối xầm, chắc cú đập ấy đau lắm.

- Mày có biết đấy là nụ hôn đầu của chị mày không? Chị ngày ấy là không cố ý, bây giờ mày rõ ràng là cố tình đấy hiểu không?

Hoài An từ đâu chạy lại, đỡ lấy Huy hỏi han:

- Anh Huy, anh sao không?- nói rồi con bé quay sang Linh Hương- Chị Hương à, có chuyện gì vậy, sao chị lại...

- Em hỏi nó ý- Linh Hương bực mình nói rồi nhanh chóng quay bước đi.

Cô quay lại và nhìn thấy Cao Thiên Hựu, thế nhưng thôi cô cũng chẳng quan tâm nữa. Né người tránh hấn rồi đi thật nhanh. Bỗng dưng cô bị một bàn tay giữ lại, bèn quay lại và nhận ra đó là Cao Thiên Hựu. Cô giằng tay ra quát:

- Anh muốn thế nào?

- Sao cô lại giận như vậy?- Thiên Hựu hỏi- cô cảm thấy với tôi khó chịu lắm sao, cô chẳng phải nói...- mắt Thiên Hựu thoáng buồn

- Anh thôi đi. Tôi nói thích anh, nhưng anh cũng đừng có mà dùng cách ấy để biến tôi thành trò đùa. Anh có cần phải lừa với em tôi để trả thù tôi như thế hay không. Anh không thích tôi thì cứ nói thẳng, việc gì cứ phải lừa tôi ra cho anh giải trí như vậy chứ.

Thiên Hựu bỗng nở nụ cười, cầm tay Linh Hương và nói:

- Em tức giận vì chuyện này à? Nếu tôi nói, tôi làm việc đó không phải để trả thù thay em trai em, mà vì tôi muốn thế, em có tin không?

30. Chương 30

Linh Hương ngẩn người, lý trí không ngừng mách bảo với cô rằng: “Linh Hương, mày đừng tin hấn, hấn nói dối”. Thế nhưng ai cũng rõ, con người sống bằng lý trí, yêu bằng trái tim. Hiện tại, tim cô đang đập rất mạnh, cô có thể nghe rõ từng nhịp đập trong lồng ngực mình, và đương nhiên, cô cũng khó lòng phủ nhận sự vui sướng và hạnh phúc lúc này.

Thiên Hựu nhìn sâu vào đôi mắt Linh Hương, anh muốn cô thấy sự chân thành trong đôi mắt anh, anh muốn cô biết rằng, đây là lần đầu tiên anh thực sự muốn có một mối quan hệ nghiêm túc với một người con gái (không muốn phá hỏng không khí lãng mạn của hai anh chị nhưng thật sự nhắc đến từ “nghiêm túc” là mình lại nghĩ đến “thanh niên nghiêm túc”). Anh mong, cô sẽ hiểu, sẽ cảm nhận được tâm chân tình của anh.

- Linh Hương, tôi thực sự không gạt em!

Linh Hương nhìn vào mắt của Cao Thiên Hựu. Cô bỗng run run khi nhìn vào đôi mắt hấn, cô cảm thấy trước nay chưa từng thấy hấn nghiêm túc như vậy. Lòng cô hỗn độn, hi vọng trở thành người con gái trong lòng anh khiến cô vui sướng, nhưng cũng lo sợ, lo sợ bởi Cao Thiên Hựu mà mọi người kể cho cô chưa từng dành tình cảm cho người con gái nào, vì vậy chẳng có lý do gì cô lại được may mắn như vậy cả. Cô chẳng phải là những nàng Kiều chân dài, cô cũng chẳng phải là một nữ doanh nhân tài giỏi, không phải là người thông minh, bởi vì trí tuệ của cô chỉ đủ dùng, và đôi khi cô còn bị cho là hâm nữa chứ. Thế nên, vì lẽ gì mà Cao Thiên Hựu yêu cô, mọi người chắc sẽ chẳng tin, và cô thì chẳng dám tin, chẳng dám tin vào một tình yêu mà người ngoài nhận xét là “lọ lem- hoang tử”. Linh Hương cứ lắc đầu lia lịa.

- Linh Hương, nhìn vào mắt tôi!- Thiên Hựu ra lệnh

Linh Hương tiếp tục lắc đầu, Cao Thiên Hựu phải khê quát:

- Nhìn tôi!

Linh Hương lúc này mới từ từ ngẩng mặt lên nhìn anh, rồi bất giác bật cười:

- Nhìn gì, nhìn dữ mắt của anh à. Đồ ở bẩn!

Thiên Hựu giật mình sờ sờ lên khóe mắt, nếu quả thật là như vậy thì đúng là mắt hình tượng quá đi. Đến khi anh xác nhận Linh Hương chỉ là đùa với mình, anh mới nhàn mày:

- Tôi đang nghiêm túc, không đùa với em đâu.

Linh Hương thì phá lên cười, cô cũng chẳng biết nên xử sự thế nào trong tình cảnh này, chỉ biết cười thôi. Bên ngoài thì cười, nhưng bên trong cô rối rắm. Thiên Hựu bất thành lỉnh kéo tay cô lên để vào ngực anh, giữ thật chặt tay cô ở đó. Thế rồi một tay còn lại anh nâng mặt cô lên, ép cô nhìn thẳng vào anh, anh bắt cô phải đối diện với tình cảm của chính mình.

- Tôi không muốn nhắc lại lần hai đâu đấy! Thế nên tốt nhất em hãy tập trung vào- Thiên Hựu lên tiếng

Linh Hương có thể cảm thấy nhịp tim của hấn, cũng cảm thấy nhịp tim của chính mình. Khoảnh khắc ấy cô như đang nín thở chờ đợi...

- Tôi- Thiên Hựu dừng lại hồi lâu nhìn phản ứng của Linh Hương- Cao Thiên Hựu này, yêu em!

Anh đã nói yêu cô, cô đã nghe thấy. Thế nhưng câu nói đó hình như rất giống một loại đùa, nó làm Linh Hương bất động, cũng chẳng thể nói được gì. Thiên Hựu cười dịu dàng, vuốt ve mái tóc Linh Hương rồi nói:

- Kì lạ thật, tôi chưa bao giờ thấy em ngổ như bây giờ

Linh Hương phản xạ rất tự nhiên, ủa mạnh Cao Thiên Hựu ra, cô nói:

- Anh nói ai ngổ, có mà anh ngổ thì có

Thiên Hựu vui vẻ tiến trở lại gần Linh Hương:

- Em như thế này mới đúng là em chứ- Thiên Hựu tiếp tục nói- Em có thể...

- Hai người vẫn còn cãi nhau à

Tiếng Huy cất lên khiến Cao THIÊN Hựu không kịp nói nốt. Hoài An tiến gần đến phía Linh Hương, tay hua hua trước mặt cô, rồi cười tinh nghịch nói với Huy:

- Anh Huy ơi không phải đâu, chị ấy đang ngây ngất đấy!

Linh Hương bừng tỉnh, ngáp ngứ:

- Chị đâu có

- Lêu lêu, đừng hòng lừa em

Đang định phản bác thì điện thoại reo, Linh Hương lăm lét, không hiểu thái hậu có phải thần giao cách cảm với cô hay không mà gọi đúng lúc thế

- A lô con nghe

“Nghe cái đầu nhà mày ý. Đi công tác mà gọi điện một tiếng cũng không gọi về nhà”

- Con bạn quá quên mất, sao mẹ không gọi nhắc con- Linh Hương cười cười trêu đùa

“mày không gọi cho tao mà tao phải gọi hỏi thăm mày à, con với cái mất dạy”

Linh Hương phì cười, cô biết là mẹ rất lo lắng cho cô, thế nhưng lại không muốn làm phiền cô nên mới không gọi điện. Cô nũng nịu:

- Mẹ thân yêu ơi con xin lỗi mà, tại mấy ngày qua con bận lắm lắm nên mới không có thời gian gọi báo cáo ẹ đấy thôi.

“không có thời gian, có mà không nghĩ đến thì có. Mày vừa về đã đi chơi chứ có nghĩ gì đến tao đâu”

- ...

“Thôi về nhà ăn cơm tối đi, gọi cả thằng Huy với con bé người yêu của nó đến”

Giật thót, thái hậu đi guốc trong bụng cô hay sao mà tự dưng nhắc đến hai đứa chúng nó. Kiểu này chắc cái loa cháu đi truyền đến cái loa bác mất rồi. Linh Hương uể oải:

- Con biết rồi mẹ.

“mà này, nhớ đưa cả thằng đó đến đấy, thằng Huy nói với tao rồi. Tối nay mà nó không về ăn cơm thì mày cũng khỏi về nhà luôn đi”

Mẹ nói rồi nhanh chóng tắt máy, chẳng để cô kịp giải thích cái gì cả. Đúng là thằng em trời đánh, cái gì cũng bép xép với mẹ cô được.

- Bác gọi hả chị- Huy tươi cười nhìn cô

Linh Hương nhăn mặt lườm lườm nó, nếu không phải mày là cháu mẹ chị thì chị đã ày hết đường sinh sản rồi chú em ạ.

- Mẹ chị bảo hai đứa về nhà ăn cơm đấy- nói rồi cô quay sang Thiên Hựu- Ủm, mẹ tôi, mẹ tôi muốn mời anh đến nhà ăn cơm.

Thiên Hựu đứng gần Linh Hương như vậy, tiếng mẹ của cô lại rất to, thế nên anh đã nghe hết câu chuyện. Anh cứ tùm tùm không nói. Huy biết ý nắm tay An đi trước rồi ra hiệu cho Linh Hương. Còn lại hai người ở lại, Linh Hương to giọng:

- Mẹ tôi mời anh đến ăn cơm đấy, không nghe thấy à?

Thiên Hựu vẻ mặt tiếc nuối:

- Tiếc thật, anh có việc ở công ty mất rồi, đành hẹn bác gái khi khác.

Linh Hương biết ngay là hắn đang được đà lần tới, định bỏ đi nhưng mà nghĩ người này không phải là khách cô mời, mà là khách mẹ cô mời, cô sao có thể bỏ đi. Thái hậu lại đã ban chỉ rất rõ ràng, không đưa được người đến thì khỏi bước chân vào cửa cơ mà. Linh Hương thở dài thườn thượt nín tay Cao Thiên Hựu:

- Tôi xin anh đấy Thiên Lôi, thái hậu nhà tôi đã ban chỉ thì đến cả bố tôi cũng chẳng dám trái ý đâu. Hôm nay anh nói là đi chơi mà, đâu có bận gì đâu.

Thiên Hựu nhẹ nhàng gạt tay Linh Hương, nghiêm mặt nói:

- Tôi có việc đột xuất

- Anh lại muốn có điều kiện trao đổi phải không- Linh Hương nhận ra ngay mánh khóe quen thuộc của hắn.

- Em nói đúng rồi đấy- Thiên Hựu cười gian

Linh Hương bất giác lùi ra sau mấy bước. Thiên Hựu cũng tiến theo cô, nói:

- Tôi muốn em làm bạn gái tôi

Linh Hương do dự, quả thật cô rất hạnh phúc khi nghe hắn nói thế, nhưng mà cô chẳng dám nhận lời bởi nghĩ đến kết cục của những người cô gái bên cạnh hắn. Biết đâu rồi cô cũng lại giống họ, vừa yêu lại vừa hận, sống như vậy thì thà cứ cho rằng mình yêu đơn phương rồi chôn giấu mối tình đó còn hơn.

- Tôi không muốn giống như những cô gái trước nay bên cạnh anh.

- Em và họ không giống nhau. Những người phụ nữ trước là người tình của tôi, còn em, em là bạn gái của Cao Thiên Hựu này.

Một lát sau, hình như Thiên Hựu không còn chờ được nữa, anh nói:

- Nếu em không đồng ý thì tôi về đây- Thiên Hựu vừa nói vừa bước đi.

Ngay lập tức, Linh Hương nghĩ, được trở thành bạn gái của người mà mình cũng yêu, như vậy chẳng phải quá tốt hay sao. Nếu yêu mà cứ sợ này sợ nọ như vậy, cô thế nào cũng sẽ làm tuột mất hạnh phúc. Cô muốn, đánh cược hạnh phúc một lần. Cô ngẩng mặt lên, hít một hơi thật sâu rồi đuổi theo Cao Thiên Hựu:

- Cao Thiên Hựu, tôi đồng ý!

Thiên Hựu ôn nhu nhìn Linh Hương, ánh mắt ấy hiện lên sự hạnh phúc, bởi rằng anh chính là người không bao giờ để người khác biết tâm tình của mình, vui hay buồn, anh muốn che giấu kì thực đều không khó. Thế nhưng Linh Hương lại nhẫn ra, ánh mắt anh nhìn cô bây giờ rất dịu dàng. Thiên Hựu nhắc điện thoại cho Minh:

- Lập tức lái xe của tôi đến khu vui chơi A

“vâng thưa giám đốc”

Chỉ lát sau, chiếc xe Roll Royce đã đỗ trước cổng khu vui chơi. Linh Hương và Thiên Hựu nhanh chóng lên xe, thế nhưng Thiên Hựu lại không đeo cô về nhà mà rẽ vào cửa hàng thời trang. Linh Hương không tránh khỏi thở dài. Thế nhưng Thiên Hựu nhận ra cử chỉ đó của cô, mỉm cười:

- Yên tâm đi, tôi đâu có bảo em trả tiền đâu. Vào giúp tôi chọn quà cho gia đình em. Dù sao thì em đi công tác về cũng phải có quà cho họ chứ.

- Thôi khỏi đi, anh chỉ cần mua chút hoa quả là được rồi. Gia đình tôi không coi trọng mấy cái này đâu. Với lại quần áo cao cấp như vậy, gia đình tôi ai đi đâu mà mặc

Mặt Thiên Hựu bỗng tối xầm. Lát sau mới nói:

- Linh Hương, em có thấy cô gái nào nói chuyện với người yêu mà cứ tôi với anh như vậy hay không?

Linh Hương chột dạ, ngồi im thín thít.

- Sao không nói gì, biết mình có vấn đề rồi chứ gì.

- Tôi... tôi... à không... à...- Linh Hương nặn mãi không ra được một câu

Sắc mặt Thiên Hựu lại càng tối. Linh Hương cũng không dám nhìn vào mặt hắn lúc này, dù sao thì cô cũng đang sai. Cô nói nhỏ:

- Em xin lỗi!

- Tôi chưa nghe rõ lắm- khóe môi Cao Thiên nhắc lên

Linh Hương từ từ ngẩng mặt nhìn Cao Thiên Hựu:

- Em nói là em xin lỗi!

Tâm tình Thiên Hựu tốt trở lại, nhanh chóng lái xe đi:

- Được rồi, theo lời em. Chúng ta đi mua hoa quả thôi.

Về đến nhà Linh Hương. Vừa mới mở cửa thì đã nhìn thấy mẹ đứng ngay cửa. Thái hậu nhìn Linh Hương chăm chú, hồi lâu sau mới nói:

- Người đâu?

Linh Hương tí ngã ngửa, kì thực cô chưa bao giờ thấy mẹ mình giống sát thủ như bây giờ. Có lẽ là bao nhiêu năm đây là lần đầu tiên có người lạ về nhà ăn uống với tư cách là người yêu của con mình nên thái độ mới thế đây. Thiên Hựu từ sau bước ra, mỉm cười với mẹ Linh Hương:

- Cháu chào bác!

Mẹ Linh Hương còn chưa thềm mời khách vào nhà, cứ đứng như vậy hồi lâu. Phải năm phút sau, sau khi đã nhìn Thiên Hựu từ đầu đến chân, bà mới ríu rít chạy ra đón:

- Bác mất lịch sự quá, bạn Linh Hương đến chơi mà quên mất mời vào nhà. Nào, Linh Hương mau dẫn bạn vào đi chứ

Mẹ cô bước vào trước, Linh Hương và Thiên Hựu theo sau. Vừa vào đến nơi thì cô thấy bố, anh Khang và Huy đang ngồi uống nước. Anh cô mới vừa nhấp xong ngụm chè, thấy Linh Hương đi vào thì ngay lập tức quay ra, ông anh này chắc lại nghe Huy kể lể nên ngồi đây hóng hớt xem Linh Hương đưa ai về nhà đây mà. Ông ấy vừa nhìn thấy Cao Thiên Hựu thì lập tức: “Phụt”- nước chè bắn tung tóe. Mọi người nhìn thấy thì có vẻ không hài lòng, nhất là mẹ cô. Bà cứ lườm lườm Khang như thể đó là chuyện khiến cả gia đình mất mặt vậy. Khang ngơ người hồi lâu rồi mới nói:

- Hương à, đây... đây là ai vậy?

Linh Hương bĩu môi rõ lâu, rồi nói với bố:

- Con về rồi ạ. Bố ơi, anh ấy là...

- Bạn trai con Hương- mẹ Linh Hương nhanh chóng nói

Bố Linh Hương vui vẻ đánh giá Thiên Hựu một hồi, rồi cười nói:

- Kìa cháu, mau ngồi xuống đi!

Linh Hương nhanh chóng cùng mẹ xuống bếp, để mặc cho bốn người đàn ông cùng nhau nói chuyện. Cô với mẹ cùng Hoài An nhanh chóng chuẩn bị bữa tối. Bữa cơm sau đó nhanh chóng diễn ra, và mẹ cô thì vừa ăn vừa hỏi Linh Hương đủ thứ, nào là quen cô bao lâu, nào là gia đình có mấy người, lại còn hỏi luôn bao giờ hai đứa đám cưới, dự định của hai đứa như thế nào... Bố Linh Hương cũng sợ mẹ cô dọa khách, bèn mấy lần nhắc nhở hoặc nói chuyện với Thiên Hựu để mẹ cô không thể chen vào. Cuối bữa ăn, Linh Hương đem túi hoa quả ra và nói:

- Mẹ ơi, này con với anh ấy đi mua.

Mắt cả nhà sáng rõ. Linh Hương đặt túi hoa quả xuống, đang định mở ra thì mẹ cô đã nói:

- Cháu đúng là, đến chơi đã quý lắm rồi lại còn mua quà, như vậy tốn kém lắm.

Mẹ cô vui vẻ đón lấy túi hoa quả rồi nói:

- Sao nặng vậy nhỉ?

Linh Hương ngơ ngác:

- Trái cây thì đương nhiên phải nặng rồi mẹ, con mua tận bốn cân xoài đấy mẹ.

Mặt mẹ Linh Hương tối xăm, Minh Khang khuôn mặt nén cười trông rất tội nghiệp. Cao Thiên Hựu cũng muốn cười mà chẳng dám cười.

- Mà có biết Trung Quốc kị nhất số bốn không, tứ là tử đấy. Ngày đầu tiên mà đưa bạn trai về nhà mà chẳng chú ý cái gì cả.

Linh Hương nhún vai:

- Mẹ ơi, tổ tiên nhà mình có ai là người Tàu không vậy?

Cả nhà phì cười. Mẹ Linh Hương nhăn mày:

- Thôi, vào bếp gọt hoa quả với mẹ đi!

Thái hậu lời kéo Linh Hương xuống bếp chủ yếu là giáo huấn một trận, nào là “chưa lấy chồng mà đã ki bo với gia đình như thế, sau này thì còn nhớ gì đến gia đình”, nào thì là “tao chẳng phải coi trọng tiền bạc gì đâu, chỉ muốn biết thẳng ý với mày có bao nhiêu phần thành ý”... Linh Hương nghe một bên tai rồi lại đưa hết sang tai còn lại, cô biết mẹ quả thật chỉ muốn xem người đó quan tâm cô ra sao thôi, nhưng mà ai chứ chắc gì Cao Thiên Hựu và cô có thể nên vợ nên chồng, thế nên chuyện này không cần bận tâm lắm. Đang chăm chú gọt hoa quả thì ông anh trời đánh chạy xuống bếp cười ha hả:

- Ha ha.. Người yêu của mày đúng là biết lo cho tương lai của hai đứa, đến mức ra mắt bố mẹ bạn gái mà cũng... ha ha ha

Linh Hương sững sờ, biết rằng ngày thường hai anh em đã hay xung khắc, không ngờ ngay đến cả khi có khách của Linh Hương mà lão cũng muốn cà mình.

- Ý anh là thế nào đấy?

Khang cười thỏa mãn:

- Ban đầu lúc mày dẫn thằng ấy về nhà, anh còn ngờ ngợ, cứ tưởng là mình hoa mắt cơ. Bây giờ mới biết hóa ra thế gian này người giống người là chuyện bình thường, nhất là khi anh nhìn thấy “quà” mà em rề tương lai đem đến thì biết ngay, mày chẳng thể nào có cái may mắn ý! Kiểu gái như mày thằng nào thấy thằng ấy mất dép chạy, đứa nào mà nhìn trúng mày thì chắc nó khuyết tật ở đâu đó rồi.

Cô chẳng chạy ngay ra chỗ ông anh vỗ bốp phát vào lưng ông anh:

- Anh nói cái gì thế, coi thường em quá rồi đấy!- nói rồi cô quay sang chỗ mẹ- mẹ, mẹ thấy anh Khang nói thế có được không này.

Mẹ Linh Hương nhú mày không nói. Khang được thể càng lấn tới:

- Anh cứ tưởng người yêu mày là đại thiếu gia trong truyền thuyết cơ đấy!

- Anh đừng có mà khinh em nhé, thế nào thì em cũng tốt hơn anh, ít ra là đã đem người yêu về nhà nhé!

- Ôi dào gái theo anh đây, chẳng qua anh chưa thấy đứa nào xứng làm dâu nhà này nên chưa đem về ra mắt thôi. Ai như mày cứ nhắm mắt nhắm mũi chọn bừa

Mẹ Linh Hương lúc này mới khê quát:

- Mày thì có cái gì mà gái theo đây. Có mà gái già gái ế, gái đã qua đời chồng nó theo không sợ lẽ đời thôi!

Linh Hương vỗ tay tán thưởng! Khang mặt nặng mày nhẹ nhìn đứa em, rồi bất thành linh phun ra một câu:

- Còn hơn mày!

Linh Hương uất nghẹn cổ, không ngờ anh trai mình mà cũng khinh thường mình thế. Mấy phút sau, sau khi nghĩ thông, cô gian xảo nhìn anh:

- Anh có biết tên anh ấy không?

- Không, nhưng mà biết cũng để làm gì. Anh cá với mày là sau hôm nay mẹ loại nó luôn

Linh Hương cười thầm, kéo Khang ra phòng khách. Cô nhắc khéo:

- Bố, hình như bố quên không hỏi tên người yêu con rồi!

- À, phải rồi. TRí nhớ bố kém quá- bố Hương vỗ vỗ lên trán, rồi quay sang nhìn Cao Thiên Hựu trìu mến- Cháu tên gì vậy?

Thiên Hựu mỉm cười đáp lại:

- Dạ, là do cháu quên không nói với bác, cháu vô ý quá. Cháu tên Thiên Hựu ạ.

Linh Hương đánh mắt sang nhìn ông anh, ông Khang đang trở mắt như không tin trước mặt mình là ai. Anh lắp bắp:

- Cậu, cậu họ Cao?

Thiên Hựu nhìn thấy thái độ của Minh Khang thì cũng thấy kì quái, nhưng rồi nghĩ lại, Khang là luật sư thiên về vấn đề thương mại, thể nào chẳng biết nhiều người trong giới kinh doanh, có lẽ anh ta nhận ra anh. Anh gật đầu nói:

- Phải!

“Bộp!”- Minh Khang giật mình khi bị đấm em vỗ vai. Làm gì có chuyện trên đời này có hai người cùng tên Cao Thiên Hựu mà tướng mạo giống hệt nhau được chứ. Đấm em anh lẽ nào lại... Rồi anh trấn tĩnh lại, không thể nào, Cao Thiên Hựu trước nay luôn chọn đối tượng là nữ diễn viên, người mẫu thân hình nóng bỏng quyến rũ, làm sao có thể chọn cái đấm chân ngắn, thân hình quả chuối như em mình cơ chứ. Anh tự trấn an mình, chắc chắn là không phải rồi. Nhìn thấy thái độ anh mình nhanh chóng biến đổi, ban đầu là kinh ngạc, rồi dần dần bình tĩnh tự tin như vậy, cô đoán lão không tin. Thế là cô bèn kéo lão anh ra ngoài, chỉ vào chiếc xe:

- Anh trai yêu quý nhìn cho kĩ đi nhé, kia là con xe Roll Royce huyền thoại đấy. Anh cho rằng cả đất nước Việt Nam này có được mấy chiếc.

Nói rồi cô cười ha hả. Lần này không tin thì anh cô cũng phải tin thôi. Vốn dĩ không muốn dọa ông ý, nhưng rõ ràng trên đời này làm gì có thể loại anh trai lại đi coi thường em gái mình, thế nên cô mới chọc cho bõ tức. Lúc này Khang mới xác nhận người ngồi trong nhà chính là Cao Thiên Hựu- giám đốc công ty Tân Thụy, người thừa kế của tập đoàn họ Cao. Bất quá, lúc này Khang chỉ biết tặc lưỡi:

- Tên này nhìn nhiều gái đẹp quá nên chai lì rồi. Nhìn mày như thế này mà cũng lọt vào mắt hấn.

...

Cũng được hơn một tuần từ khi Linh Hương nhận lời yêu Thiên Hựu. Thế nhưng có là như thế đi nữa thì anh với cô cũng không bớt cãi nhau được. Thi thoảng lại vì những chuyện chẳng liên quan mà tranh luận, mà hiển nhiên thì Linh Hương chẳng thể nào cãi được anh, quan hệ của hai người cũng chưa công khai, cho nên cô cứ phải nhẫn nhịn khi gặp anh ở Tân Thụy. Thế nhưng ngay cả khi đi ăn uống anh cũng không chịu nhường, vẫn thường xuyên kêu cô trả tiền như ô sin. Linh Hương nhiều lúc tức quá cũng bảo: “Anh là bạn trai cái kiểu gì vậy. Sao quan hệ chúng ta giống tư sản với nô lệ thế!”. Thế nhưng Thiên Hựu cũng chẳng nhin cô câu nào, thản nhiên nói: “Em là bạn gái cái kiểu gì vậy, cứ cãi bạn trai nhem nhem”.

Bực mình! Hôm nay cô với Thiên Hựu lại cãi nhau, chẳng qua chỉ là vì kể lại chuyện lần đầu tiên gặp nhau. Nhắc đến Huỳnh Thư, Linh Hương lại cảm phần nói: “Ai đời vì chuyện của người không liên quan mà phá hỏng điện thoại của người khác”, chỉ là hững hờ muốn kể lại cảm xúc lúc ấy thôi, ai dè Cao Thiên Hựu lại để bụng, anh nói: “Kỳ thật lúc ấy mà không có Huỳnh Thư thì bây giờ em chẳng có điểm phúc làm người yêu của anh đâu”. #\$\$^

#\$ đấy, nghe đến thế ai mà không tức cho được. Cô lửa giận bùng bùng suốt cả ngày, tên Cao Thiên Hựu này lúc nào cũng cho rằng mình là trung tâm, còn cô thì là may mắn mới được ông diêm vương là hấn chú ý không bằng.

Điện thoại reo, một dãy số lạ hiện lên, Linh Hương uể oải nhấc máy.

- A lô

“A lô! Cô có phải là Linh Hương không?”

Giọng nữ bên kia điện thoại nghe thật dịu dàng. Cơn giận nhanh chóng tan xuống, cô đáp lời:

- Phải, là tôi

“Tôi có thể gặp cô không?”

- Cô là...

“Tôi là Thùy Vân. Chúng ta đã từng gặp nhau rồi, không biết cô còn nhớ không?”

Linh Hương ngay lập tức nhớ ra cái tên này, và đồng thời cũng hình dung ra gương mặt của cô gái tên Thùy Vân kia. Dù sao thì cô cũng đặc biệt ấn tượng với người con gái đó, bởi chỉ có cô ấy mới có thể khiến Cao Thiên Hựu không thể kiểm soát tâm tình.

- Tôi còn nhớ. Không biết chị muốn gặp tôi là có chuyện gì?

“Gặp nhau rồi nói chuyện tiếp được không? Hẹn cô ở cửa hàng H đường M nhé”

- Được!

Linh Hương kì thực rất tò mò, tò mò không rõ cô gái kia tìm Linh Hương có chuyện gì. Cô và Thùy Vân chỉ mới nhìn qua nhau một lần, thậm chí cô còn chưa thềm chào hỏi cô ấy một câu, cô ấy hẹn cô, chỉ có thể là liên quan đến một người: “Cao Thiên Hựu”. Bất giác lòng cô dâng lên nỗi sợ hãi mơ hồ, mặc dù vẫn nhớ ấn tượng đầu tiên của cô về Thùy Vân là một cô gái lương thiện, nói chuyện dứt khoát nhưng cô vẫn sợ, có lẽ là nỗi sợ trong linh cảm, dự cảm về một tương lai, dự cảm về một biến cố mới.

31. Chương 31

Linh Hương kết thúc ngày làm việc trong tâm trạng hồi hộp. Cô chẳng rõ vì sao lại muốn chạy ngay đi gặp Thùy Vân, nhưng công việc không cho phép cô làm thế, vì vậy cô phải cố gắng hoàn thành nốt công việc rồi sau đó xin Kiến Phong cho về sớm. Kiến Phong nhìn ra được tâm trạng của Linh Hương, bèn đồng ý cho cô về trước, dù sao có ở lại thêm thì công việc đang gọn gàng cũng bị cô ấy làm rối thêm thôi.

Linh Hương cũng đã nghĩ rất nhiều về cuộc trò chuyện này. Cô vốn đoán được Thùy Vân và Thiên Hựu không phải mối quan hệ bình thường, cô lo lắng, bởi vì biết trong lòng Cao Thiên Hựu, Thùy Vân chiếm một vị trí rất quan trọng, Thùy Vân ấy vốn chẳng giống những mối tình thoáng chốc của Cao Thiên Hựu. Cô lại nghĩ, có phải Thùy Vân là người yêu cũ của Cao Thiên Hựu hay không. Cô đọc không ít tiểu thuyết, và nhận ra một mô típ quen thuộc, đó chính là nam chính A từng yêu sâu sắc một người con gái B, nhưng người con gái ấy làm tổn thương nam chính, lặng lẽ rời bỏ nam chính. Từ đó nhân vật nam trở nên tàn nhẫn, lạnh lùng. Thế rồi sau đó nữ chính C xuất hiện, thay đổi nam chính, đem lại nụ cười hạnh phúc cho A. Rồi khi hai người bắt đầu nhận ra mình yêu nhau, thì cũng là lúc cô gái B trở về. Giật thót, từng đặc điểm này đúng là không khác hoàn cảnh của Cao Thiên Hựu. Linh Hương nhắc nhở mình phải bình tĩnh, Thùy Vân có thể sẽ quay lại đòi Thiên Hựu, rồi tìm mọi cách để phá hoại cuộc tình của cô. Cô nhất định phải bình tĩnh mới được.

Bước vào quán café, cô đảo mắt tìm Thùy Vân. Nhận ra Thùy Vân kì thực rất dễ dàng, mặc dù cô ấy ăn mặc rất đơn giản. Linh Hương còn nhớ, lần đầu tiên gặp Thùy Vân, cô ấy mặc chiếc váy bó sát cơ thể, để lộ từng đường cong hoàn hảo, ánh mắt thì lạnh lùng quyến rũ, vừa như một ác quỷ lại vừa như một thiên thần. Hôm nay cô ấy ăn mặc giản dị hơn, cũng không trang điểm gì cả. Thùy Vân mặc bộ váy màu hồng nhạt, khí chất cao quý. Linh Hương nhanh chóng tới chỗ cô ngồi, mỉm cười chào cô.

Thùy Vân mỉm cười:

- Cô ngồi đi!

Linh Hương gật đầu nhìn Thùy Vân rồi ngồi xuống.

- Cô uống gì?- Thùy Vân quan tâm

Linh Hương hơi ngạc nhiên. Cô không nghĩ rằng Thùy Vân có thể thân thiện với cô như vậy. Cô cứ nghĩ cuộc gặp gỡ này phải căng thẳng lắm chứ, thái độ của Thùy Vân khiến Linh Hương bất động luôn.

- Vậy tôi gọi hai tách café nhé?- Thùy Vân tiếp tục nói khi không thấy Linh Hương đáp lời

Linh Hương nhất thời không nói được, đành gật đầu. Café đưa đến, cả hai chỉ chăm chú vào tách café, không ai nói một lời nào. Cho đến khi Linh Hương nòn nóng không nhịn được, cô mới hỏi Thùy Vân:

- Chị tìm tôi có phải chuyện liên quan đến Cao Thiên Hựu không?

Ánh mắt Thùy Vân bỗng trở nên bi thương. Cô cười buồn, nhìn vào tách café rồi nhìn ra ngoài. Điều đó càng khiến cho Linh Hương tò mò, cô cảm nhận được cô gái này không xấu, lại nhìn ánh mắt của cô ấy, Linh Hương tin rằng trước đây giữa hai người phải xảy ra chuyện gì rất đau lòng. Cô bất giác quên mất Thùy Vân là tình địch của mình, trong lòng chỉ cảm thấy Thùy Vân ấy rất đáng thương. Khí chất cao ngạo của cô ấy, đâu phải người bình thường nào cũng có được.

- Nhìn thấy cô, tôi chợt cảm thấy giữa hai chúng ta rất giống nhau- Thùy Vân bất chợt lên tiếng, nhìn vào Linh Hương.

- Tôi và chị?- Linh Hương thắc mắc.

Thùy Vân không đáp, khẽ nâng tách café lên, nhấp một ngụm. Hồi lâu sau, cô tiếp tục nhìn ra xa, tiếp tục nói:

- Lương duyên và nghiệt duyên, cô đã bao giờ thử phân biệt chưa?

Linh Hương chẳng biết nói thế nào cả, có lẽ, Thùy Vân đang tự hỏi chính mình. Cô ấy đã bắt đầu kể chuyện rồi, cô bây giờ chỉ cần chú tâm nghe mà thôi.

- Nghiệt duyên, thứ nghiệt duyên ấy đã từng khiến tôi một mực lầm tưởng đó chính là lương duyên. Tôi đã từng nghĩ gặp anh chính là định mệnh, thế nhưng nào ai có ngờ, chỉ thoáng chốc, định mệnh ấy nhấn chìm tất cả, tất cả của tôi- Thùy Vân cười chua xót- anh ta từng là cấp dưới của tôi khi tôi mới về công ty giúp đỡ bố. Bố tôi tin tưởng anh ta, và muốn anh ta bên cạnh giúp đỡ tôi. Cô biết không, ngay từ lần đầu gặp anh, tôi rất ghét anh ta. Tôi cảm thấy anh ta lúc nào cũng như một con rô bốt, chẳng bao giờ chịu nói chuyện... ha ha ha ha

Linh Hương để ý khuôn mặt Thùy Vân, đôi mắt như đang khinh thường, khinh thường chính mình.

- Tôi làm khó anh ta mọi chuyện, rồi sau đó dẫn anh ta đi bar. Tôi chẳng phải là loại tiểu thư ăn chơi như cô nghĩ đâu, bắt quả tôi vào đó chỉ là muốn chọc anh ta thôi. Tôi ép anh ta uống rất nhiều rượu... tôi... tôi... nếu có thể ước, tôi mong ngày hôm đó mãi mãi không xảy ra... Lần đầu tiên tôi nhìn thấy ánh mắt đau khổ tuyệt vọng của anh ta. Tôi đã giật mình, không thể ngờ được một con rô bốt lại có thể biết buồn. Anh ta khóc, anh ta liên tục gọi mẹ, anh ta ôm chầm lấy tôi...

Thùy Vân bỗng ngắt đoạn, hít một hơi thật sâu để có thể điều hòa lại khí thở. Cô không thể kiểm soát tâm tình, mỗi một lời nói ra, kí ức lại hiện về khiến tim cô thắt lại, ánh mắt ấy, cái nụ cười nhạt ấy dường như hiện hữu ở ngay đây, cô như nhìn thấy tất cả...

- Anh ta ghen ngào nói với tôi: “mẹ...xin mẹ...,xin mẹ ở lại với Hựu Hựu. Con sẽ làm tất cả... mẹ... mẹ... chỉ cần... mẹ hạnh phúc...”- Thùy Vân nấc lên liên tục, cô nói lại từng câu, từng từ, vừa nói vừa nấc- Sau này tôi mới biết được rằng, ngày hôm ấy chính là ngày mẹ anh mất.

Linh Hương cảm thấy ghen ngào, cô có thể tưởng tượng, có thể nhìn thấy khuôn mặt cô độc vô hồn của Cao Thiên Hựu, cô có thể nhìn thấy sự mệt mỏi của anh. Có lẽ, mẹ của anh chính là lý do khiến anh trở thành người như ngày hôm nay. Có phải anh cho rằng, khi anh có quyền lực thì không ai có thể làm hại người thân của anh, có phải không.

- Tôi biết, tôi rất rõ, anh ấy không phải nói với tôi, nhưng tôi thấy đau lắm Linh Hương à, tôi cũng mất mẹ, tôi rất hiểu nỗi đau mà anh ấy phải chịu đựng... Tôi đã yêu anh ấy từ hôm đó. Lúc ấy tôi đương nhiên không nhận ra mình yêu anh ấy, tôi chỉ biết rằng tôi muốn anh cười thật nhiều, tôi muốn sưởi ấm trái tim của anh... Tôi trêu đùa anh, tôi ở bên anh mọi lúc mọi nơi... chẳng biết anh cảm thấy thế nào, nhưng dần dần tôi đã nhận ra, tôi thực sự thích anh...

Thùy Vân mỗi một dừng câu chuyện, cảm thấy cổ họng khô khốc, cô nhấp một ngụm café để tỉnh táo trở lại, rồi lại tiếp tục:

- Ngày anh chấp nhận tôi, tôi đã reo lên vì vui sướng, tôi đã mừng đến phát khóc. Tôi cứ tưởng rằng cuộc đời mình đã được ông trời ưu ái, đã cho tôi một người cha tốt, đã cho tôi một cuộc sống vui vẻ, và quan trọng nhất chính là đã đưa anh đến bên tôi. Thế nhưng, ông trời chẳng cho không ai cái gì cả, nếu không có đau khổ thì đã chẳng thể là cuộc sống... Công ty của bố tôi phá sản, bố tôi phải vào tù... ha ha ha... lúc ấy tôi sụp đổ, tôi chỉ biết tìm đến anh để mong nhận được sự an ủi... Tôi đã sụp đổ hoàn toàn khi biết, anh ta chính là con trai đối thủ của công ty tôi, anh ta đến Vân Đồn với mục đích lật đổ công ty bố tôi, để được trở thành người thừa kế Tân Thụy.

Linh Hương giật mình, thì ra, thì ra Thùy Vân chính là con gái của chủ tịch Vân Đồn, thì ra câu chuyện mà Mặc Lâm nói có thật, thì ra...

- Anh ta vốn không hề yêu tôi, tất cả là lừa dối, lừa dối... Ngay cả cái ngày tôi dẫn anh ta vào bar, cũng do anh ta sắp đặt. Cao Thiên Hựu nào có thể say dễ dàng như vậy chứ, anh ta bày ra màn kịch ấy, ngay cả câu nói ấy cũng nằm trong kịch bản của anh ta...

Linh Hương bàng hoàng, cô không thể ngờ, không thể ngờ ngay cả lời nói ấy cũng là giả, ngay đến cô cũng cảm thấy cảm phần, vậy thì Thùy Vân- người trong cuộc sẽ cảm giác thế nào đây. Cao Thiên Hựu rốt cuộc là loại người gì, Linh Hương bắt đầu nghi ngờ không rõ có phải Cao Thiên Hựu với cô cũng là giả dối hay không, lời nói của hắn, ai có thể phân biệt thật giả đây? Nếu Thùy Vân nói dối, vậy thì nỗi đau ấy từ đâu, nước mắt ấy là vì cái gì, cô có thể không tin chuyện này ư?

- Tôi xin lỗi, Linh Hương!- Thùy Vân nói

- Chị... chị có lỗi với tôi ư?- Linh Hương cảm thấy kì quái

- Tôi trở lại đây, vì muốn đòi lại những gì đã mất, vì vậy, tôi.. tôi thật sự có lỗi với cô...

- Chị, chị không phải muốn Cao Thiên Hựu

Thùy Vân lắc đầu:

- Tôi đã quá mù quáng mất rồi. Tôi đã cá cược cùng Cao Thiên Hựu, nếu anh ta có thể làm cho cô yêu anh ta, và có thể làm tổn thương cô, thì tôi sẽ tha thứ cho anh ta, ngược lại, nếu anh ta yêu cô thì anh ta, phải trả lại tất cả những gì đã nợ tôi.

Linh Hương kinh hãi, cô chợt cảm thấy ghê tởm ánh mắt của Cao Thiên Hựu. Cả người cô run rẩy. Thế nhưng, lý trí nếu cô lại, cô không tin Cao Thiên Hựu sẽ chấp nhận trò đùa vớ vẩn này. Thùy Vân hình như nhận sự biến đổi của Linh Hương, bèn chậm rãi mở một đoạn ghi âm. Linh Hương nhận ra, đó là giọng của anh.

...

“Nếu anh thể khiến cô ấy vừa yêu anh vừa hận anh thấu xương, thì tôi chấp nhận tha thứ cho anh. Bằng không, anh phải trả lại Vân Đồn cho tôi”- Thùy Vân cất tiếng

“Tại sao là cô ấy”- Thiên Hựu

“Cao tổng chẳng lẽ yêu cô ta”- Thùy Vân mỉa mai

“Em có thể tha thứ cho anh sao?”

“Có thể”- Thùy Vân trả lời

Thoáng im lặng.

“Được”- Thiên hựu lên tiếng

“Cao tổng tại sao đồng ý nhanh như vậy. Nếu thật sự thua, anh có thực hiện đúng lời hứa hay không?”

“Anh nhất định khiến em tha thứ”

....

Linh Hương nhận ra sự tự tin trong giọng nói của Cao Thiên Hựu. Ngay từ đầu khi bắt đầu cô đã đem hạnh phúc ra cược một lần, bây giờ lại nhanh chóng nhận ra vụ cá cược này, cô thua, thua thật rồi. Tại sao không ai khác ngoài cô, tại sao người con gái xui xẻo đó lại là cô. Cô vẫn không muốn tin.

- Cô hẳn biết Cao Thiên Hựu khi đã làm chuyện gì thì chắc chắn đã nắm phần thắng trong tay. Anh ta chấp nhận lời đề nghị của tôi, chỉ có một lý do, anh ta tự tin rằng mình có thể thắng tôi. Điều này cũng cho thấy, trong lòng Cao Thiên Hựu vốn không có cô.- Thùy Vân nói

Linh Hương rất muốn hét lên, rất muốn mắng chửi cho đã đời, rất muốn khóc thật to. Thế nhưng lúc này cô kìm nén tất cả, cô hỏi:

- Tại sao các người lại chọn tôi, tại sao lại lôi tôi ra làm trò đùa. Tại sao?

Ánh mắt Thùy Vân lạnh lùng:

- Bởi lẽ, cô rất giống tôi!

Linh Hương đập bàn đứng dậy:

- Cô điên rồi, cô điên rồi. Tôi không tin những lời cô nói.

Thùy Vân cười lạnh:

- Tôi điên, hay cô yêu Cao Thiên Hựu đến điên rồi. Cô! Tỉnh lại đi.

- Các người cảm thấy lời tôi ra làm trò đùa là chuyện vui lắm à. Cô nghĩ tôi không muốn bình thường lắm hay sao. Thế nhưng, tôi muốn thì có được gì, các người có cho tôi yên hay không?

Linh Hương nói rồi loạng choạng bước ra khỏi quán.

- Chị có cảm thấy vui vẻ hay không?- tiếng một người con trai cất lên sau khi Linh Hương rời khỏi quán café.

Thùy Vân quay lại nhìn Mặc Lâm, từ tốn nói:

- Khi hạ quyết tâm trả thù hấn, chị đã rõ mình không thể vui vẻ được nữa rồi?

- Chị đang làm tổn thương cô ấy, chị... chị... tại sao

Mặc Lâm cảm thấy tức ngực, có phải vì lo cho chị, vì sợ chị làm điều dại dột hay không? Thế thì tại sao khi nhìn thân ảnh lẻ loi của cô gái ấy, anh lại muốn trào nước mắt. Hay là, anh thương cô ấy, và cũng là đau cho quá khứ của chị. Anh rất muốn chạy thật nhanh tới bên cô gái kia, muốn an ủi cô, muốn chọc cho cô cười, thế nhưng anh lại lo, lo chị ở đây một mình. Anh biết, chị của anh không phải người xấu, anh biết, chị chỉ vì bất đắc dĩ mới làm tổn thương cô ấy.

- Có trách thì chỉ trách Cao Thiên Hựu mà thôi!- Thùy Vân lạnh lùng nói, ánh mắt lóe lên tia độc ác

Mặc Lâm như không tin vào mắt mình, anh không thể ngờ sau một năm, chị lại trở nên như vậy. Từ một cô gái hồn nhiên, chị biến thành một người phụ nữ thủ đoạn, chị bây giờ vô tình giống Cao Thiên Hựu vậy. Anh cảm thấy trước mặt anh là một người khác, là một người vô tình và máu lạnh, là một người mà trước nay anh chưa từng quen biết.

- Chị làm em quá thất vọng, chị đem hạnh phúc của người khác ra trêu đùa, rồi lại biện minh đó là hành động báo thù. Kì thật, đó chính là chị yêu Cao Thiên Hựu đến phát điên rồi, chị ích kỉ đến nỗi dù biết mình với hấn không thể đến với nhau cũng không cho phép hấn yêu ai. Chị làm em quá thất vọng.

Mặc Lâm nhanh chóng chạy đuổi theo Linh Hương. Anh không muốn có chuyện gì xảy ra với cô. Anh biết, lúc này, Linh Hương rất cần có một bờ vai, cần có một người để an ủi.

Thùy Vân tiếp tục đứng vững, nét mặt không thay đổi, ánh mắt thù hận nhìn về phía Linh Hương. Cho đến khi Mặc Lâm vừa đi, cô mới cười chua xót: “Mặc Lâm, xin lỗi em.”

Linh Hương cứ đi như người mất hồn, cô chẳng biết đi về đâu, đôi chân chỉ vô thức bước những bước xiên vẹo. Nụ cười của hấn là giả, sự dịu dàng ấy là giả, sự vui vẻ ấy là giả...toàn bộ đều là giả, toàn bộ đều chỉ để phục vụ trò chơi bệnh hoạn của những lũ người điên. Hấn điên, Thùy Vân cũng điên, Huỳnh Thư cũng điên, và cả Bình nữa. Thế giới của họ, là tính toán, là trả thù, là ghen tỵ, là độc ác, là tuyệt tình. Hấn nói hấn yêu cô, chẳng qua chỉ là muốn cô yêu hấn. Hấn thành công rồi đấy, bây giờ, cô vừa yêu vừa hận. Lúc này, cô còn đâu để nghe trái tim mách bảo, cô chỉ biết rằng, sự thật hiện ra trước mắt, hấn coi cô chẳng khác gì thứ đồ chơi, và đương nhiên, nhục nhã hơn là những ả người tình của hấn. Ít ra trong mối quan hệ của hấn với bọn họ còn có chữ “người”, còn cô thì sao, cô lại trở thành một đồ vật. Cô không vô chi vô giáic như đồ vật, nhưng lại bị coi là một thứ đồ vật có cảm xúc ngu ngốc, thứ đồ có thể bị người khác đánh lừa dễ dàng. Nước mắt chực trào ra, cô rất muốn khóc, thế nhưng...

- Linh Hương! Đợi tôi với

Cô nhận ra tiếng của Mặc Lâm. Cô không thể để anh ta biết chuyện này. Rồi anh ta cũng sẽ cười cô, cười sự ngu ngốc của cô, cười cô dù đã biết trước kết quả là đau đớn mà vẫn lao đầu vào. Cô nén từng giọt nước

mắt, ép nó chảy về nơi bắt đầu. Nhanh chóng nhắm mắt, cô lại lấy tay liên tục vuốt ngực để trấn tĩnh. Đợi đến khi Mặc Lâm đuổi kịp, cô quay sang cười:

- Lạc đường mà gặp người quen ai cũng có thái độ như anh hết đấy!

Anh nhìn cô chăm chú. Suýt nữa anh đã quên, Linh Hương là ai cơ chứ, cô là một cô gái suy nghĩ vô cùng lạc quan, có thể nào vì chuyện này mà buồn bực cơ chứ. Chị dù có nói với anh rằng Linh Hương và Cao Thiên Hựu đã trở thành người yêu của nhau thì anh cũng không tin, anh không nghĩ rằng Linh Hương có thể thích người như Cao Thiên Hựu. Có vẻ như anh đã lo lắng có thừa rồi, mà hoặc giả có yêu Cao Thiên Hựu thì anh tin tình yêu đó chưa đến mức khiến cô tổn thương, cô rồi sẽ quên được hẳn.

- Cô đi đâu vậy?- Mặc Lâm vờ hỏi

Linh Hương vénh mắt nói:

- Tôi mới phải là người hỏi chứ. Anh lạc đường à?

Mặc Lâm cười cợt khoác vai Linh Hương:

- Tôi nhớ chị nên đi tới chỗ này. Nào ngờ gặp được chị thật. Linh Hương à, chị nói xem, hai chúng ta có phải có duyên tiền định hay không?

“Duyên tiền định”- ba chữ này lại chợt khiến Linh Hương nhớ đến “lương duyên” và “nguyệt duyên”, rồi sau đó lại lại nghĩ về Cao Thiên Hựu. Cô cười buồn:

- Duyên nợ gì chứ, toàn là bất hạnh do con người gây ra.

Mặt Mặc Lâm méo xệch:

- Này này bà cô, ý bà cô là gì thế. Quen biết với Mặc Lâm này không phải là may mắn hạnh phúc mà lại là bất hạnh sao?

Linh Hương trầm mặc hồi lâu, rồi sau cười cười với Mặc Lâm:

- Ấy chết, tôi nào dám nói thế. Cậu là thần may mắn của tôi thì có.

- Vậy thì được rồi, hôm nay trả thù lao dẫn thần may mắn đi chơi đi- Mặc Lâm bước trước vài bước, rồi sau đó quay lại nói- mà lần này cũng đừng bắt thần may mắn này trả tiền đấy, ha ha

Linh Hương rất muốn cười lớn, nhưng chỉ một câu trêu đùa của Mặc Lâm lại khiến cô nhớ đến hẳn. Khuôn mặt Linh Hương lúc này thê lương khó tả, cảm giác vừa yêu vừa hận thật khiến cô cảm thấy bức bối khó chịu, rất muốn khóc một trận đã đời, thế nhưng lại cố gắng tỏ ra mình là người mạnh mẽ, kìm nén tất cả. Nếu là đám bạn của mình đang ở đây, cô sẽ khóc một trận thật to, chứ Thiên Lôi đó một trận đã đời, lũ bạn của cô cũng sẽ hòa vào sỉ vả hẳn không tiếc lời à xem. Đáng tiếc, bên cạnh cô là Mặc Lâm, thế nên dù có khó chịu đến đâu cô cũng chịu đựng.

Nhìn khuôn mặt trắng bệch của Linh Hương, anh liền biết rằng mình đã nói cái gì đó khiến cô ấy gợi nhớ đến Cao Thiên Hựu. Anh khẽ thở dài, quay lại nắm tay Linh Hương:

- Được rồi, tôi chỉ đùa chị thế thôi. Chị mà chịu khao tôi thì có mà trời sập. Đi nào!

Linh Hương cứ để cho Mặc Lâm kéo mình đi, cô không muốn nói chuyện vào lúc này. Mặc Lâm dẫn Linh Hương đi ăn đồ ăn vặt ven đường, thú vui mà Linh Hương và lũ bạn rất thích. Cô không hiểu sao hôm nay ăn món dứa, xoài hay mận lại không còn khiến cô cảm thấy vui thích nữa. Ăn thứ gì cũng cảm thấy đắng ngắt. Linh Hương than vãn:

- Anh có cảm thấy những thứ này chưa đúng mùa hay không? Tôi ăn cứ cảm thấy đắng đắng- Linh Hương vừa nói vừa đưa một miếng xoài giằm cho Mặc Lâm

Mặc Lâm đón lấy đưa lên miệng rồi chậm rãi cắn một miếng. Sau khi ăn xong một miếng, Mặc Lâm nhún vai:

- Đâu có, tôi thấy ngon mà. Vị giác của chị có vấn đề à?

Linh Hương “Ê” một tiếng rõ dài. Cô đứng dậy nói:

- Tôi không ăn đâu. Đi chơi đi!

Mặc Lâm ngán ngẩm:

- Chị khó nuôi thật đấy. Bây giờ cũng muộn rồi, làm gì...

Mặc Lâm còn chưa nói hết câu, Linh Hương đã phản bác:

- Này, anh có định đưa tôi đi chơi như đã hứa không hả?

Mặc Lâm lắc đầu ngán ngẩm, rồi sau đó “à” lên một tiếng, trong đầu lóe lên một chỗ chơi lý tưởng, mong rằng Linh Hương cũng sẽ thích anh đến nơi ấy.

...

- Thế nào, khu này được chứ. Tôi thích nhất trò tàu siêu tốc ở đây đó- Mặc Lâm hạnh phúc nói

Anh quay sang nhìn Linh Hương, chờ cô đồng tình. Cô ấy lại đang thần người nhìn xa xăm, nhìn cái gì nữa đây, chẳng nhẽ cô ấy lại nghĩ đến Cao Thiên Hựu. Bản thân Mặc Lâm bây giờ cũng cảm thấy xót xa, anh cứ nghĩ rằng mình đang giống như đang an ủi một người bạn thất tình, thế nhưng không hiểu sao nhìn thấy gương mặt ấy, ánh mắt ấy, anh lại cảm thấy nhói trong tim. Anh lại nghĩ đến chị, phải chăng nỗi đau của chị ngày ấy chính là giống Linh Hương bây giờ. Chị lúc ấy vì tin tưởng hân mà mất tất cả, bỏ vào tù, người thân xa lánh, không hiểu chị đã phải sống những ngày tháng đau khổ ấy như thế nào. Chị và Linh Hương, những người quan trọng của anh, vì sao đều bị Cao Thiên Hựu làm ê muội cơ chứ.

- Nếu không thích thì thôi, chúng ta về vậy- Mặc Lâm thở dài

Linh Hương bỗng quay sang nhìn Mặc Lâm, thấy ánh mắt buồn rầu của anh, liền cảm thấy rất có lỗi. Rõ ràng đây chỉ là việc của cô, tại sao khiến cho người bên cạnh buồn rầu, thế nên cứ vờ không lo nghĩ, người nọ nghĩ xem phải nói như thế nào để người kia vui vẻ, người kia nghĩ xem nên nói như thế nào để người này không đựng đến nỗi buồn của người này. Mặc dù cảm giác chẳng mấy gì dễ chịu, thế nhưng vì cứ nghĩ đến người bên cạnh, họ chấp nhận như vậy.

- Này nhé, đừng có tưởng quyết tôi được. Ai hứa với tôi cái gì là tôi nhớ lắm, không bùng được đâu- Linh Hương vừa nói vừa kéo tay Mặc Lâm

Hai người vui vẻ kéo nhau vào trong, ai cũng cười cười nói nói, vậy mà trong lòng thì chẳng ai vui vẻ. Cô và Mặc Lâm cùng không muốn người bên cạnh buồn rầu, thế nên cứ vờ không lo nghĩ, người nọ nghĩ xem phải nói như thế nào để người kia vui vẻ, người kia nghĩ xem nên nói như thế nào để người này không đựng đến nỗi buồn của người này. Mặc dù cảm giác chẳng mấy gì dễ chịu, thế nhưng vì cứ nghĩ đến người bên cạnh, họ chấp nhận như vậy.

Linh Hương và Mặc Lâm chen chân lên được toa đầu của tàu siêu tốc, cả hai bèn reo hò vui sướng vì trình độ bon chen của bản thân. Tàu chậm chậm lăn bánh, rồi sau đó tốc độ tăng dần và cuối cùng đạt tốc độ tối đa. Linh Hương kìm nén rất lâu cảm xúc của mình, giờ tàu lên đến độ cao này tim lại như nén lại, nén đến mức không còn nhin được nữa, chỉ muốn hét lên. Âm thanh của mọi người đằng sau, ai nấy đều hét “AAA...” rất to, cô cũng muốn làm như vậy, nhưng lại để ý đến Mặc Lâm, bèn im lặng nhắm mắt lại.

-AAAA.....!

- LINH HƯƠNG, chị mở mắt ra đi

Tiếng hét của Mặc Lâm làm Linh Hương giật mình, không nghĩ anh ta hét to như vậy, mọi ngày anh nói trầm trầm cứ tưởng là thanh âm thấp hơn người thường một bậc chứ.

- AAAA...- Mặc Lâm lại tiếp tục hét

Linh Hương thấy thế thì cũng không khách khí nữa, hét lên:

- Xem thử ai hét to hơn này..... AAAAA...

Linh Hương muốn đem hết buồn bực ra bên ngoài, thế nhưng càng hét lên thì hình ảnh Y Lâm, Thùy Vân, Huỳnh Thư lần lượt hiện lên, ba cô gái, ba mình chứng rõ ràng. Dù có không muốn đến đâu, cuối cùng thì cô cũng giống họ, cũng bị một tên đàn ông làm tổn thương trái tim. Nước mắt cứ như thể trào ra, Cao Thiên Hựu từng nói cô không với bọn họ, cô đã tin. Giờ nghĩ lại tại sao mình ngu ngốc như vậy, tại sao có

thể tin lời của một tên đàn ông trắng hoa như hắc chữ, những lời ấy của hắn, không biết đã từng nói đi nói lại bao nhiêu lần với người khác rồi, đối với hắn, đấy chỉ là một bài cũ, còn đối với cô, đó lại là một lời tỏ tình cảm động. Gió liên tục tạt vào mặt, lạnh buốt. Cô liên tục run rẩy, chẳng rõ vì gió thổi hay do sợ hãi con người kia. Cô lại cùng Mặc Lâm chơi tiếp, hai người đã mua ba cặp vé, vì vậy có thể ngồi thêm ba lượt. Thấy Linh Hương sắc mặt không được tốt, Mặc Lâm kêu Linh Hương đến ngồi ghế sau, thế nhưng Linh Hương một mực từ chối, cô nói cảm giác ngồi ở đây mới đích thực cuốn hút. Đoàn tàu lại chạy, lại lao theo đường ray với tốc độ chóng mặt, gió liên tục tạt vào mặt Linh Hương, cô cười lạnh trong lòng, cảm giác này thật dễ chịu, mỗi đợt gió buốt lạnh ấy lại khiến cho cô cảm thấy đó giống một cái tát giáng thẳng vào mặt mình, tát cho cô tỉnh lại. Cái tát đánh thức sự đại khờ ngu ngốc của đứa con gái lần đầu biết thế nào là yêu. Linh Hương cứ ngồi thờ thẩn như thế, không hề biết mình đã ngồi được bao nhiêu vòng, khuôn mặt trắng bệch.

- Linh Hương, xuống đi!- Mặc Lâm vội vàng kéo cô ra ngoài

Linh Hương uể oải lắc đầu, nói nhỏ:

- Tôi đợi anh đi mua thêm vé. Tôi vẫn muốn chơi tiếp

- Chị điên rồi à, chị có biết mình đã ngồi đó bao nhiêu lượt rồi hay không?- Mặc Lâm quát

Linh Hương cười yếu ớt:

- Có gì đâu, tôi chịu được mà.

- CHỊU ĐƯỢC À! Chị có thể tưởng tượng được mặt mình bây giờ hay không. Ngồi đó 5 lượt rồi mà vẫn chưa chán à?

Linh Hương mệt mỏi không muốn đứng lên, thế nhưng nhìn thấy mọi người xung quanh ồn ào, cô mới biết mình với Mặc Lâm đã làm ảnh hưởng đến những người xung quanh, cô bèn đứng dậy. Thế nhưng cô đứng không vững, người lảo đảo, bụng quặn lên. Mặc Lâm thấy vậy nhanh chóng đỡ lấy Linh Hương rồi dìu cô ra ngoài. Vừa bước được vài bước, Linh Hương vội vàng nôn thốc nôn tháo. Mặc Lâm nhẹ nhàng ngồi xuống vỗ vỗ lưng cho Linh Hương, nhẹ nhàng nói:

- Việc gì phải làm khổ mình như vậy chứ?

Linh Hương vẫn cố gắng nặn ra nụ cười:

- Ha ha... Chẳng có nhẽ tôi đã già!

Mặc Lâm quả thật không thể chịu được nữa, cô gái này cố chấp giống hệt chị trước đây, dù có chuyện gì cũng nhất quyết tự mình chịu đựng, nhất quyết im lặng không để anh chia sẻ cùng. Cứ cố gắng nặn ra nụ cười giả dối ấy để lừa anh, anh không vui được, cô cũng đau khổ, tại sao cứ phải như thế. Anh kéo cô đứng dậy, ôm chặt lấy cô, thì thầm:

- Không cần phải chịu đựng. Chị cứ khóc đi, khóc thật to vào. Tôi ở bên chị!

Cảm giác mệt mỏi bủa vây, nỗi uất hận lại một lần nữa trào dâng, ngay khi nghe thấy từ “tôi ở bên chị”, Linh Hương đã bắt đầu rơi nước mắt, lúc này cô thực sự cần có người ở bên. Cô khóc thật to, vừa khóc vừa nói:

- Mặc Lâm...huhuhu...tôi thua rồi...tôi thua rồi...tôi cực, cực nhàm tình cảm rồi...huhuhu...

Mặc Lâm không nói gì, anh biết, lúc này, cô chỉ cần có một bờ vai để khóc, như vậy là đủ rồi, anh không cần nói nhiều. Mãi cho đến khi cảm thấy đứng mỗi chân, anh mới nói:

- Ê bà cô, khóc đã chưa, bà khóc thế đủ nổi tiếng rồi đấy.

Linh Hương buông Mặc Lâm, vừa xoa xoa mặt vừa nức:

- Tôi...anh...hợ...đồ đáng ghét...hợ...

Mặc Lâm nhìn chăm chú vào vai áo, mặt mày nhăn nhó:

- Khiếp, tởm quá, tưởng chị khóc không thôi hóa ra cả nước dãi lẫn nước mũi cũng thi nhau chảy ra...AAAA...

Linh Hương phì cười, nín dần. Mặc Lâm thấy thái độ của cô tốt hơn trước, bèn nói:

- Thôi được rồi, đi ăn thôi. Vào đó kể lại chuyện cho tôi, biết đâu tôi tư vấn được gì cho cô.

- Nhưng...nhưng...- Linh Hương ấp úng

Mặc Lâm mặc kệ cô, dứt khoát kéo cô đi vào một quán bún vịt gần đó. Linh Hương mặc dù đói nhưng chẳng còn hứng thú muốn ăn, bát bún vịt đưa ra trước mắt, cô chỉ gầy gầy vài cọng bún với ánh mắt chán chường.

- Ăn đi, sau đó tôi với cô đi tìm Cao Thiên Hựu, xem hán giải thích thế nào. Cô cứ ngồi đây đoán già đoán non rồi tự hù mình như thế này thật khiến tôi thất vọng. Linh Hương mà tôi biết không phải là đứa nhát gan sợ này sợ nọ như vậy đâu. Cô mà còn như vậy thì mấy cô bạn của cô quả thật sẽ mất mặt lắm- Mặc Lâm chột lên tiếng

- Nhưng...nhưng- Linh Hương ấp úng

- Dù có thế nào cũng phải đối mặt với sự thật. Không dám đi một mình thì tôi đi cùng cô. Chết đâu mà sợ.

Cô cũng rất muốn biết đáp án, rất muốn nghe Cao Thiên Hựu giải thích, thế nhưng cô lại rất sợ, bởi cô không tin vào bản thân, không tin Cao Thiên Hựu có thể thay đổi bản tính vốn có, có thể thay đổi bản thân để yêu người con gái như cô. Cô sợ câu trả lời của Cao Thiên Hựu, sợ phải nghe chính miệng hán khẳng định tất cả, lúc ấy, cô sẽ phải đối diện với hán thế nào đây. Cô có thể chửi hán một trận cho đã đời rồi bỏ đi hay không, hay là sẽ sụp đổ mà khóc lóc trước mặt hán...cô do dự...

- Đừng bày cái vẻ mặt yếu đuối ấy nữa đi- Mặc Lâm ngẩng mặt lên nhìn Linh Hương- Cô đã trải qua bao nhiêu chuyện rồi, điều này có gì đáng sợ chứ. Cùng lắm là thất tình, trở lại FA hội với tôi và mấy cô bạn của cô. Bao nhiêu năm nay cô sống không có tình yêu cũng nào chết được.

Linh Hương nắm chặt tay, phải rồi, đám bạn ấy thường nói với Linh Hương, sau này dù có thế nào, cả bốn đứa đều không thể lụy tình cơ mà. Mặc Lâm nói có sai đâu, bao nhiêu năm nay cô sống mà không cần có bạn trai, nào đã chết được, trái lại, cô sống rất tốt cơ mà. Cô có thể quên, có thể quên, dù có bị hán lừa gạt, cô cũng sẽ mạnh mẽ đứng dậy được. Linh Hương nhanh chóng giải quyết bát bún trước mặt. Vừa ăn vừa nhắc nhở mình: “Linh Hương, mạnh mẽ lên!”. Linh Hương cố gắng giải quyết bát bún, phải một tiếng sau mới ăn hết. Sau khi thanh toán, Mặc Lâm bỗng nhận được điện thoại và ra ngoài, đến khi vào thì sắc mặt không được tốt, anh ta vội nói với Linh Hương:

- Linh Hương, hôm nay không cần Cao Thiên Hựu đâu. Tôi có việc bận rồi, để hôm khác tôi và cô đi cùng được

- Không sao đâu, tôi nghĩ thông rồi, tự mình có thể tìm hán.

Mặc Lâm hoảng hốt nói:

- Không cần đâu, giờ cô đang bị kích động, gặp hán nói chuyện chắc sẽ chẳng nói được gì ấy. Về đi.

- Tôi không sao mà

- Tôi bảo cô về nhà cơ mà- Mặc Lâm quát.

Linh Hương giật mình nhìn thái độ của hán, cô cảm thấy hán đang có chuyện gì giấu cô. Mặc Lâm nhanh chóng nhận ra mình quá lời, bèn nói nhanh:

- Xin lỗi Linh Hương, tôi thật sự có việc gấp. Cô mau về đi- Mặc Lâm nói rồi nhanh chóng bước đi, không để Linh Hương nói thêm gì nữa.

Cô cảm thấy chuyện mà Mặc Lâm đang giấu cô có thể có liên quan đến Cao Thiên Hựu. Rõ ràng ban nãy Mặc Lâm còn muốn cô tìm gặp Thiên Hựu để hỏi cho rõ ràng, vậy mà thoát cái chỉ mới ra ngoài nghe cuộc điện thoại đã thay đổi. Tim cô bỗng đập thình thịch, chẳng nhẽ Cao Thiên Hựu có chuyện, mà chuyện gì khiến cho Mặc Lâm phải giấu cô như vậy. Cô nhanh chóng chạy ra ngoài bắt taxi đuổi theo Mặc Lâm. Chiếc xe taxi của Mặc Lâm nhanh chóng dừng lại tại một khách sạn, nhìn thấy Mặc Lâm xuống xe, tìm Linh Hương như ngừng đập, tâm trí rối bời, cô phải suy nghĩ thế nào đây. Nếu Mặc Lâm đi tìm Cao Thiên Hựu, vậy thì tại sao lại phải vào khách sạn này, hay là, Cao Thiên Hựu đang ở trong đó. Nếu như vậy, Cao

Thiên Hựu ở trong đó làm gì... Linh Hương càng nghĩ càng sợ. Vừa bước chân xuống xe vừa run, rất muốn dừng lại, nhưng lý trí bắt cô phải tiếp tục bước. Mặc Lâm xông vào trong nhưng bị đám nhân viên trong khách sạn chặn lại, anh tức quá quát:

- Bạn gái tôi đang ở trên đó. Các người nói xem tôi có được vào hay không?

Đám nhân viên thấy thái độ của Mặc Lâm thì hoảng sợ, tuy nhiên người quản lý thì vẫn bình tĩnh nói:

- Xin lỗi anh. Đây là khách sạn, dù thế nào anh cũng không được vào.

- Vậy các người định thế nào? Bạn gái tôi bị tên xấu xa bỏ thuốc đưa tới đây, nếu cô ấy có chuyện gì thì tất cả các người sẽ phải ra tòa vì tội bao che.

Sắc mặt người quản lý thoáng chuyển sang xanh, có thể cô ta cảm thấy thái độ của Mặc Lâm không có vẻ gì dối trá. Cô ta nhanh chóng vẫy tay một nhân viên và bảo người đó đưa Mặc Lâm đi. Lợi dụng lúc nhân viên không để ý, Linh Hương nhanh chóng chạy lên cầu thang và nấp ở đó. Chờ đến lúc Mặc Lâm cùng nhân viên kia đi vào thang máy, cô mới chú ý đến tầng mà họ lên, sau đó đi thang bộ. Linh Hương biết đi cầu thang sẽ rất chậm, thế nên sau khi leo lên được một cầu thang thì nhanh chóng chuyển sang đi thang máy. Lên đến tầng 4, đứng tầng mà Mặc Lâm cùng với nhân viên tới, Linh Hương thấy anh chàng nhân viên kia đang đứng ở ngoài, bèn nhanh chóng bước tới. Lúc này, toàn thân cô mềm nhũn, đi được vài bước thì người như sắp đổ, đành phải bám vào tường rồi lần tới phòng đó. Càng gần đến nơi, cô càng nghe rõ tiếng đánh nhau, rồi sau đó tiếng Mặc Lâm quát: “anh làm gì cô ấy”. Cô không nghe rõ tiếng trả lời, bèn cố gắng đi tới thật nhanh. Đến nơi, chỉ kịp nghe thấy tiếng rất nhỏ của Mặc Lâm: “Tĩnh”. “ẦM! ẦM!” cả người Linh Hương chấn động, cái tên Mặc Lâm nhắc tới, Linh Hương có phải là nghe nhầm hay không. Cô còn nhớ, mới cách đây không lâu, Tĩnh nói với cô và hai đứa bạn rằng nó đã bỏ việc ở công ty người mẫu kia rồi, lúc ấy ba đứa bạn cô lo lắng, thì nhau hỏi han xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, có phải là do không chịu chiều theo ý giám đốc công ty nên bị đuổi hay không, lúc ấy nó chỉ cười rồi bảo ba đứa bạn cô suy nghĩ lung tung, nó nói chẳng qua cảm thấy tìm được công việc thích hợp mà thôi. Chẳng nhẽ, công việc thích hợp ấy cũng có sự nhúng tay của Cao Thiên Hựu. “anh phải khiến cô ấy vừa yêu vừa hận anh thấu xương”, câu nói của Thùy Vân lặp đi lặp lại trong đầu Linh Hương, Cao Thiên Hựu đã có được tình yêu của cô, nhưng vẫn chưa làm cô hận hẳn... hay là hắn muốn dùng bạn bè cô để làm tổn thương cô, có phải không? Linh Hương ngay lập tức bước vào, liền nhìn thấy Mặc Lâm đang đứng ở trước giường, Cao Thiên Hựu mặc áo choàng tắm, miệng dính chút máu, có lẽ là do bị Mặc Lâm đánh. Linh Hương ngay lập tức chạy đến bên giường, nhìn thấy Tĩnh đang giãy giụa, không kìm được, nước mắt cứ thế trào ra, ôm bạn vào lòng, cũng may, chưa xảy ra chuyện gì, cũng may Mặc Lâm đến kịp, nếu không cô sợ rằng mình sẽ có lỗi với Tĩnh suốt đời... Cô ôm lấy Tĩnh mà khóc.

Mặc Lâm và Thiên Hựu nhất thời vì sự xuất hiện của Linh Hương mà giật mình. Thiên Hựu có lẽ là người bình tĩnh trở lại nhanh nhất, ngay sau đó kéo Linh Hương ra và hỏi:

- Linh Hương...

Chát! Cao Thiên Hựu nói chưa hết câu, bèn bị Linh Hương bạt một bạt tai khiến cho cả người bất động. Linh Hương túm lấy cổ áo hắn, gào lên trong nước mắt:

- Tại sao anh lại làm chuyện khốn nạn ấy với bạn của tôi, tại sao?

Thiên Hựu ngơ ngẩn hồi lâu, rồi nhanh chóng nắm lấy tay Linh Hương, nói:

- Linh Hương tôi...

Linh Hương giằng tay khỏi Cao Thiên Hựu, nhất thời mất đà ngã xuống đất.

- Anh là đồ mất nhân tính. Anh là loài cầm thú. Anh có coi tôi và bạn tôi là người hay không?

- Được rồi, làm loạn thế đủ rồi đấy- Cao Thiên Hựu vừa nói vừa ngồi xuống định đỡ Linh Hương dậy.

Linh Hương quát:

- Anh tránh xa tôi ra, tôi thật sự ghê tởm anh lắm rồi. Anh đừng tiếp tục lừa dối tôi nữa có được không. Tôi không phải là con ngốc, tôi không phải món đồ chơi của anh.

- Anh chỉ vì muốn nhận được sự tha thứ của ta mà đem tình cảm của tôi ra làm trò đùa, như thế có công bằng với tôi hay không. Anh làm tổn thương Thùy Vân, chính là anh đã làm đau cô ấy, tại sao hết thấy lại đổ hết lên đầu tôi, tại sao lại đưa tôi vào cuộc giao dịch của các người. Các người là một lũ điên- Linh Hương hét lên

- Tôi...Tôi...

- Anh im đi. Anh muốn tôi yêu anh, phải, phải, tôi đã yêu anh mất rồi. Anh muốn làm tổn thương tôi, anh muốn giày vò tôi thế nào cũng được, tôi chấp nhận. Thế nhưng, Tinh là bạn thân của tôi, tại sao anh nỡ làm hại cô ấy, tại sao anh không chịu buông tha cho cô ấy. Đúng, anh biết điểm yếu của con người chính là chữ “tình”, vậy thì anh cứ chà đạp lên chữ “tình” của tôi với anh, tại sao lại còn làm chuyện ấy với bạn của tôi. TẠI SAO?...huhuhuhu

Thiên Hựu cứ đứng lặng im như vậy, cả căn phòng chỉ còn tiếng khóc của Linh Hương. Mặc Lâm nhanh chóng tới bên Linh Hương nói:

- Linh Hương, chuyện này nói sau đi. Cô xem, chúng ta phải đưa Tinh đi chứ.

Linh Hương lúc này sức nhớ ra Tinh, bèn nhanh chóng đứng dậy kéo cùng Mặc Lâm đỡ Tinh ra ngoài. Cô với Thiên Hựu, chấm dứt thật rồi.

32. Chương 32

7.20am

Linh Hương bất ngờ mở mắt, nhìn thấy đang ngược lên trần nhà. Lúc này mới bắt đầu để ý, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vài lọn tóc vương trên khuôn mặt, bết dính lại. Cô vừa mơ một giấc mơ, một cơn ác mộng. Trong mơ, cô nhìn thấy bóng hình một con quỷ, nó không ngừng phát ra những tiếng cười man rợ, ngón tay dài ngoằng của nó bóp chặt lấy cổ cô, móng vuốt sắc nhọn của nó đâm vào da thịt cô, cô ngửi thấy mùi máu tanh ngòm. Trong bóng tối, cô không thể nhìn ra hình dáng của con quỷ, thế nhưng cô lại nhìn rõ ánh mắt sáng quắc vằn lên những tia máu đỏ, cô thực sự khiếp đảm. Ánh sáng dần dần làm sáng rõ khuôn mặt của con quỷ, cô hoảng sợ nhận ra, đó chính là Cao Thiên Hựu. Thế nên cô tỉnh giấc. Cô cảm thấy từng giọt nước mắt nóng hổi từ từ theo khóe mi lăn xuống gối, cười buồn một hồi, kì quái như vậy, một cơn ác mộng khiến cô thực sự sợ hãi, lại có thể khiến cô rơi nước mắt vì đau khổ. Gối ướt đầm tự bao giờ, có phải vừa mơ giấc mơ ấy, cô vừa khóc hay không? Có phải tất cả chỉ là giấc mơ hay không? Cô vẫn không ngồi dậy, chỉ biết lấy tay gõ gõ đầu, giúp mình phân biệt thực giả, giúp bản thân tỉnh táo lại, để biết đâu là mơ đâu là thực.

Tối qua, cô cùng Mặc Lâm đi chơi, sau đó Mặc Lâm nói có việc bận nhắc cô về trước. Cô tò mò đi theo anh và rồi gặp Tinh, gặp Cao Thiên Hựu. Cao Thiên Hựu đưa Tinh vào khách sạn trong tình trạng bạn cô không được tỉnh táo. Cô nhớ cô đã khóc, khóc vì mình, khóc vì liên lụy bạn, cô, cô, cô... rốt cuộc cô còn thể nào mới có thể về đến nhà? Vỗ vổ đầu, buồn cười thật, rõ ràng chẳng uống một giọt rượu nào, trên người cũng chẳng có mùi bia rượu, vậy mà nhất thời chẳng nhớ được gì, cô say gì chứ, hay là lúc ấy đã không còn nhận thức cái gì cả, chỉ hành động theo mệnh lệnh của ai đó. Lần này thì cô ngồi hẳn dậy, lắc lắc đầu liên tục. Cô nhớ sau khi cùng Mặc Lâm đưa Tinh đến phòng trọ của Nhi, cô cùng Mặc Lâm trở về, Mặc Lâm bảo gì, cô làm theo nấy, người không biết lại tưởng cô nghe lời như một con mèo cưng, thế nhưng cô giờ nghĩ lại cảm thấy lúc ấy mình giống như một con rô bốt được lập trình sẵn vậy, bước những bước anh chỉ. Cười buồn, tự nhủ dù sao thì mình cũng đã có thể về đến nhà, ít ra về nhà rồi mới ngã gục, chứ không chỉ sợ giờ này đã ngất ở xó xỉnh nào ngoài kia. Cô tự trấn an mình, ngày hôm nay vẫn phải đi làm. Cô bước xuống nhà, chẳng có ai ở nhà hết, lúc này mới chợt nhớ ra, sáng qua mẹ đã dặn cả nhà sẽ đi xuống nhà ông bà ngoại ăn cỗ, cô thì do còn bận công việc, với lại cũng không thích đi lắm nên cũng viện cớ từ chối. Tính ra đây là chuyện may mắn nhất trong ngày hôm qua, nếu hôm qua bỏ mẹ mà không đi vắng, không biết chứng kiến cảnh cô như cái xác bước vào nhà, họ sẽ sợ đến như thế nào đây? Bước xuống đánh răng, cô lại nhớ đến một giấc mơ. Cô cũng chẳng dám khẳng định đó có phải giấc mơ hay không, chỉ biết rằng hình ảnh hiện ra có phần hơi mờ. Hình như đó là lúc cô mới ngã vật ra giường, liền lập tức nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Cô vô thức đưa điện thoại lên trước mặt. Màn hình hiện rõ cái tên “thiên loi”, cô run rẩy không ngừng, run đến mức đánh rơi chiếc điện thoại. Tiếng chuông kéo dài, cô không dám tắt máy,

cũng không dám nhắc máy, chỉ biết chờ, chờ cho tiếng chuông dừng lại. Thế nhưng, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy tiếng chuông ấy khiến cô khiếp sợ đến nhường nào, cô nhẩn nhẩn, nhẩn nhẩn bíp tai lại. Bất lực thay, những hồi chuông ấy không ngừng vọng đến bên tai khiến cô cảm tưởng mình đang trải qua sự hành hạ trong địa ngục. Hồi lâu sau, khi tiếng chuông đáng sợ ấy thực sự chấm dứt, cô mới nhìn vào màn hình: Có tin nhắn mới. Tay cô run run, chẳng biết làm thế nào. Cứ thần thờ như vậy một hồi lâu, sau khi tự thuyết phục bản thân mình bình tĩnh lại, cô mới mở máy, là tin nhắn của hân. Nội dung của hân rất đơn giản: “không nhận điện thoại của tôi? Được thôi, em chờ hậu quả đi.” Bàn chải đánh răng rơi phịch xuống đất đánh thức Linh Hương, giờ cô có thể khẳng định, chuyện ấy không phải là mơ, cảm giác sợ hãi ấy đến tận bây giờ vẫn còn, cho dù là cô đã đọc tin nhắn ấy từ cách đây sáu bảy tiếng trước. Chính vì tin nhắn ấy, cô đã đi vào giấc ngủ lúc nào, đi vào giấc ngủ trong sự sợ hãi lần nhục nhã. Linh Hương cố gắng xua đuổi ý nghĩ ấy, rồi sau đó nhanh chóng đánh răng rửa mặt, chuẩn bị đi làm.

8.15am

Công ty Bình Thái

Linh Hương thấy mọi người đang xì xào bàn tán to nhỏ. Nếu là mọi hôm, Linh Hương thể nào cũng chạy tới xem mấy bà chị kia tám chuyện gì, rồi cười sảng khoái chê cái lũ đại gia lắm tiền nhiều của suốt ngày dính chuyện thị phi kiện cáo. Lại một lần nữa từ “thế nhưng” xuất hiện trong đầu, phải rồi, thế nhưng hôm nay cô tâm trạng đâu có tốt, chuyện công việc còn chưa chắc có thể bình tĩnh giải quyết, lấy đâu hơi sức mà đi hóng chuyện thừa hơi. Cô mỉm cười chào mấy bà chị trong công ty, tiến thẳng vào phòng giám đốc. Thói quen khó bỏ, Linh Hương chẳng buồn gõ cửa phòng làm việc của Kiến Phong, tự tiện đẩy cửa bước vào. Cô thấy Kiến Phong đang nhâm nhi tách café, mắt chăm chú nhìn tờ báo đang cầm trên tay. Nhìn điệu bộ của anh thế kia, cô chắc mẩm hôm qua anh ở lại công ty hoàn thành nốt một dự án nào đó. Cô thở dài, nói với giám đốc:

- Em đi mua chút đồ ăn sáng về cho giám đốc nhé! Mới sáng ra mà đã uống café là không tốt đâu?

Kiến Phong kinh ngạc ngẩng đầu lên, con bé từ khi nào đã xuất hiện trong phòng anh. Linh Hương cười phì:

- Từ trước đến nay em vẫn vậy, có thấy bao giờ giám đốc bày ra cái bộ mặt ngạc nhiên này đâu chứ?

Anh trầm nghĩ cũng phải, mọi lần cô vào, anh căn bản đều biết, thế nhưng hôm nay là đang tập trung, thực sự tập trung đến nỗi không biết có người bước vào. Vốn dĩ mới hoàn thành xong kế hoạch phát triển ột dự án, chỉ muốn nghỉ ngơi, nào ngờ khi nhìn thấy tờ báo này, anh bỗng thấy tỉnh táo đến ngạc nhiên. Anh nhìn Linh Hương hồi lâu, nhúm mày hỏi:

- Vẫn còn đi làm được sao?

Cô ngơ ngác nhìn anh, chẳng thể hiểu anh đang nói cái gì. Anh tặc lưỡi rồi nói:

- Nhìn cô xem, mắt sưng vù lên rồi kìa. Về nhà mà nghỉ ngơi, hôm nay cho cô nghỉ.

Linh Hương nhắm mắt rồi đặt tay lên đôi mắt, đúng là cảm thấy nóng ran ở vùng mắt, lại còn quả thật có hơi sưng. Cô tươi cười nhìn giám đốc:

- Giám đốc thật biết quan tâm nhân viên, thế thì em cũng không thất lễ được. Em đi mua chút đồ ăn cho giám đốc nhé. Còn chuyện nghỉ phép, em không cần đâu, chỉ là xem phim tình cảm cả tối, khóc nhiều quá ấy mà hề hề.

Linh Hương nói rồi nhanh chóng bước ra ngoài mua đồ ăn. Đến khi quay lại thì bỗng thấy mọi người cứ nhìn chằm chằm vào mình rồi quay sang thì thầm bàn tán với nhau cái gì đó. Trong đám phụ nữ đó, Linh Hương nhận ra có Lan- thư kí của giám đốc, cũng là bà chị “tốt” của cô. Cô có thể khẳng định, nếu có bà Lan trong đám bàn chuyện về cô, thì khẳng định điều đó sẽ chẳng tốt lành gì. Cô nghiêng người đi qua họ, thôi thì cứ giả câm giả điếc. Thế nhưng bà Lan ấy nào có chịu tha cho cô, tự dưng tươi cười kéo cô lại nói:

- Linh Hương à, chúng ta làm chung với nhau lâu như vậy, tình cảm cũng được coi là tốt đẹp, thế mà ngay cả chuyện này em cũng giấu chị!

Linh Hương thầm khinh thường, cái gì mà quan hệ tốt đẹp, tốt đẹp hay không trong lòng người đàn bà đó rõ nhất, giả dối đến kinh tởm. Cô tươi cười:

- em đâu có gì mà giấu chị chứ. CHị tốt với em như vậy, ngay cả chuyện em thiếu nợ còn không ngại nhờ cậy chị nữa cơ mà!

- Gì mà thiếu nợ chứ, em cứ khéo đùa chị. Em có người chồng lưng to như vậy, thiếu tiền là thiếu thể nào đây, chỉ sợ nhiều đến nỗi không biết tung vào việc gì ấy chứ.

Linh Hương nhăn mặt, rốt cuộc chị ta đang nói đến chuyện gì?

- Em không cần phải giấu đâu, có chỗ dựa tốt đâu cần phải ngại, chị mà như em, chắc là còn khoe không kịp ấy chứ- giọng điệu Lan mang theo phần châm biếm

- Chị nói gì? Em không hiểu?- Linh Hương trong lòng thoáng qua một nỗi sợ hãi mơ hồ.

- Ban đầu chị cũng lầy lăm lẹ, tại sao một người bằng cấp bình thường, kinh nghiệm chưa có như em, tại sao lại được giám đốc của chúng ta chọn làm trợ lý cơ chứ, rồi thì hợp đồng với Tân Thụy cũng giao cho em. Thì ra là có tính toán trao đổi hết cả rồi- Lan mỉm cười

- Chị nói thẳng ra đi, không cần vòng vo nữa- cô không còn bình tĩnh được, chị ta đã bày cái đuôi cáo ra rồi, cô cũng không cần cùng chị ta đóng màn kịch kinh tởm nữa.

Lan im lặng không nói, lặng lẽ đưa lên trước mặt Linh Hương một tờ báo. Đập vào mắt cô là hình ảnh một người con trai một người con gái ôm ấp nhau, Cao Thiên Hựu đang mơ màng ngủ say, khuôn mặt cực kì rõ nét, còn cô gái kia, ảnh hơi mờ, nhưng quả thật lại giống cô đến năm sáu phần.

- Thế nào, cô gái đó không phải là em chứ! Em không phải là người tình của Cao tổng Tân Thụy hay sao?

Mặt Linh Hương bỗng chốc trắng bệch. Cô nhớ đến tin nhắn của Cao Thiên Hựu, ý hẩn là, cô sẽ hối hận vì chuyện này ư? Thế nhưng, bức ảnh này, tại sao lại ở trong tay hẩn? Cô lại không biết nên giải thích thế nào với bọn người này, cô với Cao Thiên Hựu, từng có mối quan hệ gì đây.

Biểu hiện của Linh Hương không thể không khiến người khác hiểu lầm. Mấy người phụ nữ đó nhanh chóng bàn tán:

- Thì ra đúng là vậy. Hóa ra Cao tổng không muốn dính chuyện thị phi nên mới để cô ta sang đây làm, rồi tiện dùng quyền lợi hợp tác để trao đổi. Tưởng gì...

Cô chẳng biết giải thích thế nào, cũng chẳng muốn giải thích gì nữa, chỉ nghĩ rằng rốt cuộc bức ảnh này ở đâu ra mà thôi, chẳng nhẽ Cao Thiên Hựu đã dùng cách nào đó ép Tinh giao ra nó. Cũng phải thôi, hẩn là ai chứ, cái gì hẩn cũng có thể làm được, chỉ cần ai làm hẩn tức giận, cái gì hẩn cũng có thể làm. Chỉ cần hẩn muốn, cái gì cũng phải có được. Thế nhưng, cô vẫn không rõ, tại sao Cao Thiên Hựu biết sự tồn tại của bức ảnh này, cô nhớ rất rõ, ngoài cô và ba đứa bạn, chẳng ai được vũ khí bí mật này. Không phải trong tình huống bắt buộc, nhất định sẽ chẳng ai đại gì lời bức ảnh ra uy hiếp CAO THIÊN HUY, vậy thì chuyện gì đã xảy ra.

- Chỉ vì một khuôn mặt gần giống nhau, các người bèn khẳng định đó là Linh Hương sao?- giọng nữ lạnh lùng vang lên.

Mọi người nhanh chóng chuyển sự chú ý qua người con gái đó, cô gái có vẻ đẹp lạnh lùng- Trần Thảo My. Thảo My mỉm cười cầm lấy tờ báo từ tay Lan, nhìn một hồi rồi chăm chú nhìn Lan:

- Sao chị khẳng định đó là Linh Hương?

- Chẳng nhẽ cô nhìn mà không cảm thấy giống, cô coi đi, ở dưới còn nói Cao tổng và một cô nhân viên bình thường cơ mà. Cô chắc không trông thấy sắc mặt Linh Hương ban nãy, chẳng phải là...

- Chẳng phải là có tật giật mình chứ gì- Lan chưa nói hết câu Thảo My đã ngắt lời nói thay- Chị nghĩ cái đó có thể nói lên được cái gì, theo tôi thấy thì giống như Linh Hương đang kinh ngạc vì có người giống mình. Cô cũng nhìn thấy bức ảnh này cô gái kia nhìn không rõ mà. Cô lại nhìn xem, bức ảnh này chụp ở góc độ khá gần, chứng tỏ ngoài hai người kia còn có người thứ 3. Thư kí Lan nên biết, Cao tổng Tân Thụy xưa nay chưa từng công khai bất kì mối quan hệ mờ ám nào với người khác phái, vậy mà bỗng dưng lại có ảnh anh

ta với người phụ nữ thân mật trên giường. Cô nghĩ Cao Thiên Hựu có thể để người như cô đoán ra người phụ nữ bên cạnh hẳn là ai ư? Cô ấu trĩ đến mức độ ấy là cùng- Thảo My thản nhiên nói từng lời

Khuôn mặt Lan xám lại, ả ta cần rằng không biết nói gì. Thảo My cười nhạt:

- Theo tôi thấy, chị chẳng qua chỉ là ghen ghét với năng lực của Linh Hương. Cô ấy vừa vào công ty không lâu đã kí được hợp đồng lớn, vừa vào đã được giám đốc trọng dụng, trong khi chị phải dùng bao nhiêu chiêu rác rưởi mới có thể lên đến chức thư kí này

- Cô...cô...- Lan ấp úng chỉ tay vào Thảo My, nói không lên lời

- Chuyện của chị vốn dĩ tôi chẳng muốn quản, cũng chẳng buồn bới móc. Thế nhưng Linh Hương là bạn tôi, chị bêu xấu cô ấy, chính là bêu xấu tôi, tôi không thể để yên được- Thảo My vẫn thản nhiên nói, từng lời nhẹ nhàng nhưng lại rõ ràng, từng lời đều đánh trúng vào yếu điểm của đối phương.

Lan nhất thời không nói được gì, cùng đám lăm chuyện kia nhanh chóng giải tán.

Linh Hương vẫn đang theo dòng suy nghĩ của bản thân, chưa hề ý thức được điều gì, mãi cho đến khi Thảo My lay người cô, nói cho cô biết bọn người rồi việc kia đã đi rồi, cô mới ấp úng:

- Thảo My, thực sự cảm ơn cô đã đuổi giúp tôi. Cô có tin người con gái trong ảnh là tôi không?

Thảo My cười dịu dàng, nhìn tờ báo trên tay, xé chúng ra làm tư rồi vứt vào thùng rác, đoạn quay sang nói với cô:

- Tôi biết cô với Cao tổng quan hệ kì thực không bình thường, anh ta có thể vì cô mà cho người đến biệt thự của nhà tên Bình, đủ thấy mối quan hệ ấy không phải chỉ là xã giao. Thế nhưng tôi tin, cô không phải là người như vậy

- Tại sao?- Linh Hương hỏi.

Thảo My hơi lắc đầu:

- Không biết được, tôi chỉ cảm thấy cô có điểm giống tôi. Mà tôi, sẽ chỉ trao mình cho người đàn ông khi thực sự biết tôi yêu anh ấy. Còn nếu người con gái trong ảnh là cô, vậy thì có sao, điều đó cô rất yêu anh ta, nhưng mà lại vô tình vì điều đó mà bị người khác lợi dụng, như vậy chứng tỏ cô rất chân thành. Người chân thành không có tội, kẻ lợi dụng sự thật lòng của người khác mới thực sự đáng trách

- Cảm ơn cô, Thảo My- Linh Hương chợt cảm thấy rất ngưỡng mộ cô gái này, ở bên cô ấy, cô cảm thấy lạc quan hơn. Thế nhưng không hiểu vì sao nghĩ đến câu nói ban nãy của Thảo My, cô khẽ thở dài- Tuy nhiên Thảo My à, anh ta đến cứu tôi và cô, không hẳn là vì tôi, không hẳn là vì giám đốc Kiến Phong, mà thực chất chính là vì anh ta.

Thảo My hơi ngẩn người, nghĩ ngợi một hồi rồi lắc đầu:

- Không thể đâu. Có thể lúc ấy cô hôn mê nên không biết, lúc nhìn thấy cô ở trên xe, ánh mắt Cao tổng đó quả thực rất kì lạ.

Linh Hương cười chua xót:

- Đó là bởi vì anh ta che giấu quá giỏi, che giấu giỏi tới mức không ai hiểu rõ anh ta là người như thế nào.- Cô nhanh chóng chuyển đề tài- mà thôi, tôi vào đem đồ ăn sáng cho giám đốc, có mua nhiều lắm, cô vào ăn cùng chứ.

- Ừm...tôi...tôi...có lẽ...- Nhắc đến Kiến Phong, Thảo My trở nên ấp úng lạ thường

Linh Hương nhanh chóng vui vẻ trở lại, kéo tay Thảo My:

- Được rồi đi thôi, chúng ta đều là bạn mà!

....

Tân Thụy

“mọi người biết tin gì chưa. Vụ giám đốc với cô nhân viên nào đó đang à, í trên báo kìa”

“Phải không, hay chỉ là tin lá cải như mọi lần. Rồi chẳng mấy lại đi dính chính”

“Không biết nữa, nhưng nghe nói cô gái kia là nhân viên văn phòng. Thử nói xem, chuyện này rõ ràng quá khó tin, ai mà dám nói chuyện khó tin này chứ”

“Cũng phải, trừ phi chuyện khó tin ấy là thật”

Scandal của Thiên Hựu và cô nhân viên nào đó nhanh chóng lan rộng khắp công ty, mọi người bàn tán sôi nổi, thế nhưng chỉ là bàn chuyện sau lưng giám đốc, chứ chỉ cần nhìn thấy Thiên Hựu từ xa, mọi người không ai bảo ai bèn tắt loa ngay lập tức. Người trong công ty không ai không thấy lạ, bởi nếu mẩu tin này là giả, mà dù có là thật đi chăng nữa, thì sao vẫn chưa bị chìm xuống. Mọi người không ai không hiểu giám đốc mình, thế nên ai cũng đặt dấu chấm hỏi to đùng, nhưng chẳng ai dám trực tiếp hỏi cả, thế là người nọ đoán thế này, người kia đoán thế kia, không khí càng thêm hỗn loạn.

Linh Hương không muốn giữ thắc mắc này thêm nữa, cô nhanh chóng gọi cho Tinh, hẹn gặp nhau ở quán nước gần Tân Thụy.

- Hương, mày muốn hỏi tao về chuyện tấm ảnh?- vừa vào đến nơi, Tinh đã nhanh chóng hỏi con bạn

- Mày biết rồi đây. Tao thật sự nghĩ không ra là vì sao, nên quyết định đến hỏi mày. Mày cũng biết, nếu tình bạn giữa chúng ta trước nay cứ úp úp mở mở, thì sớm đã chẳng còn tình bạn cho tới bây giờ. Thế nên tao trực tiếp đến hỏi mày- Linh Hương thẳng thắn nói

Tinh nhìn bạn, rồi ngồi xuống. Cô ngập ngừng một lúc, rồi nói:

- Vậy, mày nghi ngờ tao?

- Mày bị điên hay sao- Hương hơi giận- mày nghe cho kĩ đây con dở, thà tao nghi ngờ chính tao, chứ nhất quyết không nghi ngờ mày, huống hồ, người trong ảnh cũng đâu phải là tao.

- Thôi được rồi tao xin lỗi mà- Tinh ríu rít xin lỗi- vậy mày muốn biết cái gì?

Linh Hương nhìn thẳng vào mắt Tinh, nói rõ ràng:

- Tao muốn biết, Cao... hấn lấy gì uy hiếp mày?- Linh Hương thực sự đang trốn tránh, trốn tránh việc nhắc đến cái tên ấy, bởi cô biết, chỉ cần nghe đến cái tên ấy, cô lập tức quặn đau.

- Cao Thiên Hựu ấy quả thực rất nham hiểm. Hấn ngay từ khi bảo tao làm việc cho hấn đã nắm rõ tao như lòng bàn tay. Cách đây vài hôm, hấn thân nhiên nói với tao, hấn nói tao giao ảnh ra. Lúc ấy tao rất bất ngờ, chưa kịp nói gì thì hấn đã lại bảo tao rằng hấn biết tao sẽ giữ lại con bài cuối cùng phòng thân. Giờ tao làm việc cho hấn rồi, nên lập tức đưa ra cho hấn. Mày cũng biết Cao Thiên Hựu chưa bao giờ chịu ai cái gì cơ mà, hấn nhất quyết bắt tao đem ra bằng được, rồi sau đó uy hiếp tao. Lúc ấy tao chỉ đơn giản nghĩ rằng, dù sao thì đứa con gái kia không phải mày, thực tế giờ hấn không muốn hại chúng ta nữa, vì vậy có bức ảnh đó hay không cũng không quan trọng, tao bèn đưa trả hấn. Tao cũng không thể ngờ hấn lại đưa lên báo

- Hấn đã biết chuyện chúng mình lừa hấn- Linh Hương thẳng thốt

Tinh lặng gật đầu. Sau đó cả hai đều im lặng, không nói được gì. Dù sao thì Linh Hương và hấn cũng chấm dứt rồi, chỉ chút chuyện nhỏ nhỏ này vốn chẳng thể hủy hoại cô. Chỉ có điều, cô cảm thấy nhói đau, bởi vì ngay cả chuyện rất nhỏ này, hấn cũng nhẫn tâm đem ra để chà đạp cô, để người khác hiểu lầm cô. Cô từ đứng dậy ra về. Không muốn đi xe bus, chỉ muốn đi bộ, đi được đến đâu thì đi, đi bộ như thế, có lẽ sẽ đỡ ngột ngạt hơn là ở trên xe bus.

Một chiếc xe từ từ tiến đến gần Linh Hương, lặng lẽ đi theo Linh Hương một đoạn dài. Linh Hương mãi nghĩ ngợi lung tung, từ lâu đã không để ý đến xung quanh, thế nên không thể nhận ra sự có mặt của chiếc xe. Đến khi còi bấm inh ỏi, cô mới giật mình quay sang nhìn, bên cạnh, chính là chiếc xe của hấn. Cô sợ hãi bước nhanh hơn, không dám đối mặt với hấn.

Cao Thiên Hựu nhanh chóng xuống xe, đuổi theo Linh Hương và nói:

- Tôi có chuyện muốn nói với em!

Linh Hương coi như không nghe thấy, tiếp tục bước. Đến khi bị Cao Thiên Hựu giữ chặt cổ tay, cô mới buộc phải quay lại nhìn hắn. Cô cố gắng bình tĩnh nhìn thẳng vào hắn, lạnh lùng nói:

- Tôi thì chẳng còn gì để nói với anh cả. Tôi làm đồ chơi của anh lâu như vậy, anh hẳn chán rồi chứ? Đi tìm người khác đi, tôi mệt rồi?

- Em dám?

- Tại sao tôi không dám, anh nghĩ anh là luôn là người chiếm lợi thế hơn à. Anh nghĩ anh làm tổn thương tôi như thế sẽ thực sự khiến tôi đau lòng à. Tôi sẽ khiến anh thua, tôi cho anh biết chuyện hôm nay đối với tôi chẳng là gì, anh cũng rõ, người trong ảnh chẳng phải là tôi- giọng điệu Linh Hương có phần gấp gáp

Thiên Hựu buông tay Linh Hương, để cô đi một đoạn, anh mới nói:

- Em nghĩ tôi chỉ làm được đến thế, em có nghĩ nếu tôi dám đưa bức ảnh ấy lên, thì cũng dám công bố người con gái ấy là ai không? Tôi nói là ai, thì báo chí nhất định nói là người đó. Huống hồ, nhìn qua bức ảnh ấy, ai dám khẳng định đó không phải là em

Linh Hương giật mình quay đầu, thì ra điều hắn nghĩ, điều hắn muốn làm còn sâu xa hơn rất nhiều so với điều cô nghĩ. Cả người cô cứng đờ, hồi lâu sau mới nói:

- Tùy anh

Cô bước đi những bước loạng choạng, chỉ sợ một làn gió nhẹ thổi tới cũng khiến cô ngã nhào. Cao Thiên Hựu chỉ đứng từ xa, lặng nhìn cô bước đi, rồi nói nhỏ, đủ để bản thân nghe thấy: “thì ra, em cho rằng, tôi là người như vậy”

33. Chương 33

Trời đổ mưa rồi! Trong quán café, một cô gái lặng lẽ nhâm nhi tách café, nhìn ra ngoài cửa kính, ngắm nhìn từng chiếc đèn phát ra từ những chiếc xe máy. Cô cảm thấy bản thân cũng đang đi trên một con đường-đường đời. Biết rõ trước mặt là tối tăm, thế nhưng vẫn cứ đi, biết trước là đơn độc sợ hãi, vẫn quyết tâm bước, vẫn dùng ý chí thấp sáng ngọn đèn soi rọi con đường đang đi.

Mưa gió bão bùng, đau khổ mệt mỏi, chỉ có thể tự mình nhắc nhở mình, nếu gục ngã, thì thực sự sẽ chẳng còn gì, vì vậy, thế nào đi nữa cũng phải đi tiếp. Có đôi khi nhận ra con đường mình đi đang dẫn mình tới một miền đất chết, miền đất không có sự ấm áp, nhưng chẳng dám dừng lại, bởi biết rằng giờ đây có quay đầu chọn con đường khác, thì cũng sẽ lại lẻ loi đi một mình.

Vậy thì việc gì phải quay đầu lại, việc gì phải đi tìm một cái đích khác, một mình tìm đến đích ấy, có gì vui vẻ, đến rồi thì sao, rồi cũng sẽ một mình đứng đó, không ai chờ đợi. Vậy thì, kiên cường lên mà đi tiếp con đường này thôi- cô nghĩ như vậy đấy.

- Thùy Vân, em đã thấy cô ấy rồi chứ. Em có thể tha thứ cho anh được rồi đấy!

Thùy Vân điềm tĩnh nhìn người đàn ông kia, rồi lại nhớ lại hình bóng của người con gái đó. Phải rồi, cô tất cả đã nhìn thấy, cô không nhìn rõ khuôn mặt của người con gái kia, nhưng cũng không thể không thấy dáng đi xiêu vẹo của cô gái ấy. Cô cảm thấy cô ấy đang tuyệt vọng, đang ngã quỵ. Vì sao cô hiểu ư, đơn giản thôi, bởi gần hai năm trước, khi biết sự thật người đàn ông mình yêu đang lợi dụng mình, cô cũng bước những bước đi đau khổ ấy. Cô không khóc khi nhìn thấy dáng điệu ấy, cũng không cho phép mình được cảm thông, bởi cô tự biết, cô và cô ấy, khác nhau ở đâu.

Cô mỉm cười nói:

- Vụ cá cược này, tôi nhận thua. Tôi tha thứ cho anh, nhưng mà với vai trò là cô gái Thùy Vân tha thứ cho anh, cô gái đã bị anh lừa gạt chấp nhận bỏ qua không tính toán nữa. Coi như tôi nhìn nhầm người đi. Tuy

nhien, con gái của chủ tịch Vân Đồn thì tuyệt đối không thể tha thứ cho anh được. Tôi có trách nhiệm đòi lại thứ anh cướp của gia đình tôi.

Thiên Hựu nhìn sâu vào ánh mắt cô, thở dài:

- Anh có thể bù đắp cho em. Em dừng lại đi, đừng tiếp tục làm việc này nữa.

Ý Cao Thiên Hựu là gì, chẳng lẽ anh ta muốn cô ở bên anh ta, anh ta muốn cố từ bỏ nghề bán phần buôn hương này ư. Anh ta có tư cách không?

- Anh không muốn thấy em như vậy. Dừng lại đi!- Thiên Hựu tiếp tục nói

- Ngay từ khi anh đối xử với tôi như vậy, anh đã không còn tư cách xen vào cuộc đời tôi nữa rồi. Dừng lại hay không, tôi không còn sự lựa chọn. Là anh ép tôi, ép tôi phải đi trên con đường mà chính tôi không muốn, ép tôi đi trên con đường tăm tối không một ai bên cạnh.

Ánh mắt Cao Thiên Hựu thoáng buồn:

- Em không cần phải vì hận anh mà biến bản thân thành như vậy. Anh biết anh nợ em rất nhiều, anh nhất định sẽ bù đắp tất cả. Chỉ bù đắp cho em mà thôi, em có biết...

Thùy Vân nhanh chóng đứng dậy, cô không muốn nghe những lời đó của Cao Thiên Hựu. Nếu cô còn là Thùy Vân của trước đây, cô có thể sẽ rất nước mắt hạnh phúc, có thể cô sẽ tin tất cả những gì hắn nói, nhưng giờ đây thì khác, cô đã tỉnh táo hơn rất nhiều. Bất luận điều hắn nói là thật hay giả, cô cũng chẳng bao giờ tin nữa.

Thùy Vân bước đi rồi, Cao Thiên Hựu cũng không muốn níu cô lại. Anh cảm thấy bất lực, bất lực vì muốn nói với cô rất nhiều, nhưng lại không dám nói quá nhiều, vì biết rằng mình không xứng. Thẩn thờ hồi lâu, Thiên Hựu trở về đánh về lạnh lùng như mọi ngày, cất bước ra khỏi quán. Trời vẫn đang mưa, mưa to như vậy...liệu...

Mưa rồi, mưa như vậy, khóc cũng chẳng ai biết. Cô vừa đi vừa khóc, nước mắt hòa với mưa khiến cô chẳng thể nhận ra vị của nước mắt. Cô cho rằng, khóc là yếu đuối, cô cũng đã từng cho rằng, khóc vì thứ tình yêu không đáng chính là ngu xuẩn nhất.

Nhưng mà, yêu rồi mới biết, dù đáng hay không đáng, người đó cũng đã khắc sâu vào trái tim mình, bị làm cho tổn thương như vậy, trái tim nào không biết đau, người nào có thể mạnh mẽ mà cười nhạo lại kẻ phụ bạc mình mà không hề rơi một giọt nước mắt. Người ta nói đau đến nỗi chẳng thể rơi nước mắt được mới là nỗi đau lớn nhất, thế nhưng không có những nỗi đau chồng chéo lên nhau, không có những mũi tên lần lượt làm tổn thương đến trái tim khiến người ta khóc như này, thì làm sao có thể sinh ra nỗi đau lớn nhất ấy chứ. Vì vậy cô tự an ủi mình, mình khóc là điều tự nhiên, khóc để rồi nhanh chóng quên đi, chỉ mong là như vậy.

Cô mong rằng, cô và Cao Thiên Hựu đến đây thực sự sẽ chấm dứt, cũng mong hắn có chút gì đó thương hại món đồ chơi như cô mà buông tha cô, cô không muốn tiếp tục nhìn thấy hắn nữa. Tự hứa bản thân, đêm nay sẽ là đêm cuối cùng để khóc, phải khóc cho đã đời đi, khóc để chấm dứt tất cả.

- LINH HƯƠNG! Chị làm gì thế này, mau về đi!

Tiếng một người đàn ông hét tên cô trong mưa. Nhanh chóng một bàn tay nắm lấy cổ tay cô, kéo cô đến bên cạnh người đó. Cô ngước mắt lên, là Mặc Lâm. Cô ôm chặt lấy anh, khóc rất to:

- Mặc Lâm, Mặc Lâm...hu hu hu hu....

Mặc Lâm không nói gì, một tay ôm chặt cô, một tay cầm ô lên che cho cô. Anh thở dài:

- Chị đúng là, khóc trước mặt tôi, không thấy xấu hổ à?

Linh Hương vẫn hu hu khóc:

- Mặc kệ, anh...anh...là bạn...hu hu hu...Vội lại...chỉ còn...chỉ còn nốt hôm nay...

Mặc Lâm nhún mày không hiểu cô nói cái gì. Chắc hẳn có lẽ do quá buồn nên mới thế này thôi. Anh vỗ về cô, dịu dàng nói:

- Về nhà thôi. Tôi đưa chị về

Linh Hương sức nhớ ra, hôm nay bố mẹ cô về rồi, cô không thể để họ nhìn thấy bộ dạng này, bèn nói:

- Không...mẹ tôi...mẹ tôi...

Mặc Lâm à lên một tiếng, anh nghĩ có lẽ Linh Hương sợ bố mẹ lo lắng. Anh nhanh chóng trấn an cô:

- Được rồi, về nhà anh Kiến Phong. Tôi nhờ anh ấy nói với bố mẹ cô.

Linh Hương không nói gì, lặng gật đầu...

.....

Cô đã nghỉ phép một tuần rồi, đến hôm nay Kiến Phong gọi điện cho cô giọng điệu trách móc, cô mới đành ậm ừ quyết định đi làm. Một tuần, nói nhiều mà thực ra còn quá ít, quá ít để khiến cô quên đi mọi chuyện. Sau đêm hôm Mặc Lâm đưa cô về nhà, cô sốt rất cao, Mặc Lâm phải xin nghỉ ở nhà để chăm sóc cho cô. Đến chiều, cô nhất định đòi về, bởi không muốn bố mẹ lo lắng ỉn. Thế là giám đốc cũng cho cô nghỉ phép, nói rằng khi nào tâm trạng ổn định lại hãy đi làm. Ông giám đốc quý hóa ấy, nói lời mà chẳng giữ lấy lời, rõ ràng bảo cô nghỉ ngơi, thế mà mới được một tuần ít ỏi đã kêu om lên, lại còn nói cô vô trách nhiệm nữa chứ. Một tuần này, cô ngày ngày chỉ ru rú trong phòng, lên mạng tìm truyện ngược tâm để rèn độ bình tĩnh của mình. Mỗi khi đọc đến đoạn nam chính ngược nữ chính, hành hạ nữ chính, nước mắt Linh Hương chỉ muốn trào ra. Thế nhưng ngay sau đó, cô bình tĩnh giữa mặt lên, không ngừng nhắc nhở “Không được khóc, không được khóc, chuyện này không có gì đáng phải khóc cả”. Cô tự nén nước mắt của bản thân, buộc nó không được phép tuôn trào. Cái cảm giác khó chịu này, chỉ có người thực sự đã thử làm, mới có thể hiểu.

Muốn khóc, có thể khóc, nhưng lý trí ép lại không cho khóc, nội tâm mâu thuẫn, vừa muốn bản thân yếu đuối, lại vừa muốn bản thân mạnh mẽ đối diện với từng số phận của những cô gái kia. Cô tất nhiên không điên, cô làm như vậy chỉ là đang rèn luyện bản thân, rèn luyện để lý trí có thể chiến thắng tình cảm, để lý trí kiểm soát tâm tình.

Nhưng, cô vẫn thất bại. Tỉnh táo cô không cho phép mình khóc, thế nhưng mỗi sáng sau khi tỉnh lại, vẫn thấy gối mình ướt đầm. Vì sao ư, cô đương nhiên biết, bởi những giấc mơ ấy cô nhớ rất rõ ràng, cô nhớ cô luôn mơ đến một giấc mơ quen thuộc, mơ thấy một con quỷ móng vuốt sắc nhọn đuổi theo cô, vờn qua vờn lại giống như vờn một đồ vật trước khi tự bản thân ra tay hủy hoại. Cô đã mơ rất nhiều, thế nhưng lần nào khi nhìn rõ khuôn mặt con quỷ ấy, cô cũng giật mình tỉnh giấc vì sợ. Vẫn là như vậy đấy, sợ hãi mà lại khóc vì đau đớn, đó là có làm sao?

Đã một tuần rồi, cô vẫn chưa thể quên, sự việc xảy ra đối với cô khiến cô cứ cảm tưởng mới chỉ là ngày hôm qua, mới chỉ vừa đây mà thôi. Cô uể oải ngồi dậy, tinh thần tuy vẫn không được tốt, nhưng ít ra cô đã có thể kiểm soát bản thân lúc tỉnh táo, hôm nay dù sao cũng nên đến công ty. Dù sao thì cô cũng cảm thấy mọi chuyện xảy ra với mình, đến như vậy cũng đủ rồi, cô không muốn có thêm chút đau đớn nào nữa.

Vừa đi cô vừa nghĩ đến ước mơ của bản thân, cười buồn, đã đến ngày cô nhận ra ước mơ ấy không thể thực hiện được. Cô đã từng ước trở thành doanh nhân thành đạt, trở thành một nữ doanh nhân tài ba, thế nhưng hôm nay cuối cùng mới biết, cô thực sự không phù hợp với nghề này. Trước đây cô thích đấu trí với người khác, nên mới chọn kinh doanh, thế nhưng càng ngày càng nhận ra, mình bản lĩnh không đủ. Đối với những người như chị Lan, cô căn bản không muốn quan tâm, nhưng với hần thì khác. Hần chính là một nhân vật điển hình trong giới doanh nhân, chính là bộ mặt tiêu biểu của đám con buôn ấy. Hần thủ đoạn và tàn nhẫn. Hần chỉ mới đối xử với cô như vậy, hần chỉ mới dùng vài thủ đoạn không thấm vào đâu so với những gì hần đã làm, cô đã ngã quỵ vì không chịu nổi, vậy thì sau này nếu tiếp tục theo đuổi ước mơ, sớm muộn gì có ngày cũng đối diện với hần, cô làm sao mà thắng được hần đây. Rồi khi đang thực hiện ước mơ, cô trở thành một người tàn nhẫn và máu lạnh như hần, cô có muốn hay không, cô có từ bỏ bản thân được không, có mềm lòng được hay không? Hai mấy năm rồi, cuối cùng thì cô cũng có đáp án cho bản thân, cuối cùng cũng nhận ra được mình thực sự không nên chọn con đường này. Bố mẹ cuối cùng đã nói đúng, trên con đường ấy, ai ai cũng tranh giành nhau tới đích, bất luận ai là người tới đích đầu tiên, kẻ đó trên người cũng dính đầy vết thương, tính cách cũng trở nên khốc liệt, thế thì kết quả ấy, đáng để mình hi sinh hay không?

Văn phòng giám đốc đây rồi. Cô hít một hơi để cho bản thân cảm thấy thoải mái hơn. Miệng nở sẵn nụ cười để chào giám đốc. Cô- gõ cửa- việc làm chưa bao giờ là thói quen của cô.

- Vào đi!

Bên trong vọng ra tiếng của giám đốc, cô tươi cười mở cửa, không quên chào giám đốc:

- Giám đốc, ngày mới tốt lành!

Kiến Phong bị hành động của Linh Hương làm cho cả người ngơ ngác. Con bé ấy ngày thường có bao giờ chịu gõ cửa phòng anh đâu. Thế mà hôm nay lại chịu gõ cửa, lại còn chào anh nữa cơ đấy. Nghỉ một tuần thôi cũng khiến tính tình thay đổi hẳn à. Linh Hương nhìn thấy sự ngạc nhiên của giám đốc cũng không tránh khỏi phật lòng. Cô ngồi xuống chỗ tiếp khách của giám đốc, giọng điệu trách móc:

- Giám đốc bắt em phải đi làm, giờ em đi làm rồi thì có thái độ thế này. Haizz, giám đốc đúng là không biết trọng dụng nhân tài gì cả?

- Hôm nay cô lạ lắm. Chẳng nhẽ có chuyện gì à?- Kiến Phong nghi hoặc hỏi

Linh Hương im lặng không nói. Từ từ đứng dậy, rồi sau đó chậm rãi bước đến gần bàn Kiến Phong ngồi. Cô rút trong túi ra một lá đơn, nghiêm túc nhìn giám đốc:

- Em muốn xin thôi việc!

Kiến Phong lắc đầu:

- Lại chuyện gì nữa đây?

Linh Hương bình tĩnh nói:

- Lần này em thật sự chắc chắn

- Tại sao?- Kiến Phong hỏi

- Bởi vì em cảm thấy mình không còn thích công việc này nữa. lần trước gửi đơn cho giám đốc là tình thế bất buộc, lần này là em thực sự cảm thấy mình không còn hứng thú

Nhìn thái độ của Linh Hương, anh biết cô không đùa, thậm chí so với lần trước còn có phần quyết liệt hơn. Anh nhớ, lần đầu tiên cô đi phỏng vấn, anh cảm giác được, cô gái này có hoài bão rất lớn, rất giống anh thời còn trẻ, vì vậy, anh nhận cô. Hôm nay trên người cô gái này, thứ cảm giác ấy đã biến mất. Điều gì khiến cô thay đổi suy nghĩ của mình.

- Không nên quyết định vội vàng như vậy. Nói thích, cô lập tức lao đầu vào, nói chán, cô bèn bỏ đi luôn. Vậy thì ước mơ thế nào đi chẳng nữa khẳng định cũng không thể thực hiện được đâu.

- Em thực sự cảm thấy mình không còn thích hợp với công việc này nữa rồi. Giám đốc từng nói, để làm kinh doanh, nhất thiết phải dứt khoát. Phải làm kinh doanh, phải biết chịu đựng, kết quả thắng thua dù thế nào cũng phải đi tiếp. Nhưng mà giám đốc, em thực sự không làm được, em cảm thấy em không thể trở thành người như thế, em cũng sợ cuộc sống như vậy.

Kiến Phong trầm ngâm một lát, rồi nói:

- Có phải vì Cao Thiên Hựu

Mặt Linh Hương bỗng chốc biến đổi. Chỉ một câu này thôi, Kiến Phong biết, Thiên Hựu thực sự chính là tác nhân quan trọng nhất dẫn đến quyết định này của cô.

- Chính là vì hắn. Em cảm thấy hắn quá ghê tởm, hắn chính là minh chứng lớn nhất nhắc nhở em rằng nếu tiếp tục đi trên con đường này em sẽ giống hắn, em sẽ cô đơn, sẽ máu lạnh, sẽ điên loạn như hắn. Em cũng cảm thấy, mình không thể đấu lại những người như hắn, cũng không có khả năng chịu đựng rủi ro khi bị thua. Giám đốc nói xem, biết trước kết quả như vậy, em vẫn còn chưa tính lại, chẳng phải quá ngu ngốc hay sao?- Linh Hương nhanh chóng nói, cô đã nghĩ rất lâu rồi. Bỏ đi một ước mơ mà đã lưu giữ từ lâu, ai có thể không buồn, không thất vọng, nhất là khi ước mơ ấy còn chưa thực hiện được.

Kiến Phong thở dài, anh đứng dậy ra hiệu cho Linh Hương cùng anh ra bàn uống nước nói chuyện. Anh chăm chú pha café, để cho cô bình tĩnh lại. Thời gian trôi qua, đến khi cảm thấy mình thật sự nên bắt đầu, anh mới nói:

- Cô có cho rằng, tôi với Cao Thiên Hựu giống nhau lắm sao?

Linh Hương kiên định lắc đầu

- Cô cho rằng, tất cả những người sống bằng nghề này, đều giống Cao Thiên Hựu phải không?

Linh Hương mạnh mẽ gật đầu

Kiến Phong phì cười:

- Thấy không, điều cô nghĩ không phải quá mâu thuẫn hay sao. Cô không cho rằng tôi giống Cao Thiên Hựu, thế nhưng lại cho rằng tất cả những người làm kinh doanh, trong đó có tôi, đều giống hần.

Linh Hương nghệt mặt, chẳng biết nói gì, giám đốc của cô nói đúng. Nghĩ một lát, cô lại nói:

- Em nghĩ sớm muộn họ đều trở thành người như Cao Thiên Hựu

Kiến Phong lắc đầu, điềm đạm nói:

- Tôi cũng lỡ mớ đoán được cô và Cao Thiên Hựu có chuyện gì. Cô hận hần, nhưng không nhất thiết phải đem tất cả chúng tôi gộp chung với hần. Người ta gọi đó là định kiến đấy

- Nhưng mà...

- Tôi mong cô dừng vì Cao Thiên Hựu mà trở nên có suy nghĩ sai như vậy. Linh Hương, những kẻ buôn bán, nếu muốn giữ mình không trở thành hần, kì thực không phải là khó. Cao Thiên Hựu ngay từ khi bước vào thương trường có định nghĩa cạnh tranh khác cô, khác chúng ta. Đối với anh ta, thương trường như chiến trường, diệt cỏ diệt tận gốc, người không chết thì ta chết...

- Chẳng phải điều đó rất đúng hay sao?- Linh Hương nghi hoặc hỏi

Kiến Phong cười nói:

- Ngoài ra, mục đích của hần khi dấn thân vào thương trường khác cô. Đối với hần mà nói, kinh doanh là con đường duy nhất để hần tồn tại, hần không có sự lựa chọn nào khác. Vì vậy, hần có áp lực, áp lực buộc mình phải thắng, vì vậy, hần tuyệt tình

Nói xong Kiến Phong im lặng, cho Linh Hương thời gian để cô có thể hiểu hết những lời anh nói. Đợi đến khi thấy được biểu hiện ích cực trên khuôn mặt Linh Hương, anh mới tiếp tục:

- Trở thành người như thế nào, từ đầu tới cuối đều do bản thân quyết định. Chỉ cần cô không ngừng nhắc nhở bản thân mình, không ngừng kiểm điểm lại những hành động của mình, cô chắc chắn sẽ vẫn là cô.

Linh Hương lát sau mới đáp ứng:

- Giám đốc...em...

Kiến Phong phát tay:

- Thôi được rồi, nói đến đây thôi. Nói tiếp cô lại coi như đang nghe chuyện tiếu lâm thì uống công tôi lắm. Bình Thái mới mở thêm chi nhánh ở thành phố khác, tôi đã xin chủ tịch cho cô đến đó tiếp nhận chức vụ trợ lý giám đốc. Tuy rằng không bằng ở bên cạnh tôi, nhưng tôi mong cô có thể có thêm nhiều kinh nghiệm, cũng có thể bình tĩnh hơn. Tôi hứa với cô, chức vị trợ lý bên cạnh tôi, vẫn chờ cô vào một ngày cô thực sự cảm thấy sẵn sàng.

Linh Hương cảm động nhìn giám đốc, cô biết anh luôn muốn tốt cho cô, luôn muốn cô không ngừng tiến bộ, cũng muốn cô bớt đi suy nghĩ. Cô gật đầu đồng ý, bèn đi ra cửa. Gần đến cửa, sức nhớ ra điều gì, cô bỗng quay đầu lại nói:

- Giám đốc, em nghĩ anh với Thảo My thực sự rất đẹp đôi- Linh Hương thực sự cảm thấy thế, cô cảm thấy hai người họ đều là người ngoài lạnh trong nóng, một khi trở thành bạn bè của họ, thì họ nhất định khiến người bạn của mình cảm thấy được quan tâm, nhất định đem đến sự lạc quan cho người bên cạnh.

Kiến Phong nghe đến đây thì cứ chỉ không được tự nhiên cho lắm, anh bối rối nói:

- Cô... nói cái gì chứ...đúng là... đúng là....

Nhìn Kiến Phong chột dạ như vậy, bỗng dưng Linh Hương cười ầm lên:

- Không phải chứ, em chỉ nói hú họa thế thôi, ai dè đúng thật. Giám đốc ơi giám đốc, anh tài thật, nhìn trúng Thảo My hahahahahahaha

Kiến Phong giận dùm dùm quát Linh Hương:

- RA NGOÀI! Đúng là cô chẳng thế nghiêm túc được quá lâu.

Linh Hương vẫn cười trêu giám đốc, lâu lắm rồi mới có ngày bắt thóp được ông cụ này:

- Được rồi em hiểu rồi, em biết mà... chuyện GIÁM ĐỐC THÍCH THẢO MY, EM TUYỆT ĐỐI KHÔNG CHO AI BIẾT- Linh Hương cố hét lên thật to rồi chạy một mạch ra khỏi phòng.

Nghe đằng sau tiếng “cốp”, cô mới vuốt ngực kêu may mắn, chậm tí nữa là cái cốc nhựa phi thẳng vào đầu mình mất rồi

34. Chương 34

Đã hơn hai tuần từ khi rời Hà Nội vào Sài Gòn. Công việc của cô ở đây so với ở Hà Nội thực chất cũng tương tự như nhau, mà cũng có thể ở đây, công việc của trợ lý bận rộn hơn một chút, bởi vì dù sao công ty này cũng mới thành lập.

Cuộc sống ở Sài Gòn này cô vẫn chưa thể quen được. Công ty cấp cho cô một căn hộ ở chung cư đầy đủ tiện nghi, thế nhưng việc làm quen khiến cô lúng túng. Cô tự nhắc nhở mình, rèn luyện việc đặt chuông báo thức và phải ngay lập tức bật dậy, bởi ở đây, cô sẽ không được mẹ gọi dậy.

Cô lười đi chợ, và vì thế thay vì mỗi sáng ra chợ để mua rau quả thịt cá, cô lựa chọn việc mua đồ hộp hay những thứ đồ sẵn rồi để tủ lạnh. Không ở cùng gia đình, bữa tối của cô có khi bắt đầu từ 10h hay 10h30, và thường kết thúc vào lúc 11h. Cô ăn muộn, bởi lẽ chẳng ai nhắc nhở cô dùng cơm đúng bữa. Có lẽ nếu cô không gọi điện nói dối mẹ, rằng cô ở đây cùng một chị cùng cơ quan, thì có lẽ ngày nào đúng 8h mẹ cũng sẽ gọi điện giục cô ăn tối.

Hai tuần ở đây, cô cảm thấy thực sự bình yên, thế nhưng nhiều lúc rảnh rỗi cô vẫn vất tay lên trán tự hỏi, đây là cảm giác bình yên, hay là cảm giác cô độc. Đôi khi cô vẫn ỉn một khoảng thời gian nghỉ ngơi nhắm mắt lại và nghe nhạc, nhưng mỗi khi nhắm mắt lại thì lại cảm giác trống rỗng, cô chẳng rõ, rốt cuộc vì nhớ người thân, nhớ bạn bè, hay là nhớ ai...

Càng nghĩ càng thấy lòng nặng trĩu, rồi sau đó nước mắt chậm chậm lăn xuống lúc nào không hay. Đến khi giật mình thức tỉnh, cô vội vàng tắt nhạc và lại lao đầu vào công việc, nhủ thầm không được phép ngồi như vậy nữa.

Sáng nay, Linh Hương đến công ty từ rất sớm, bởi tối qua cô mất ngủ. Cô cũng chẳng biết vì sao mình không ngủ được, chỉ biết rằng cứ nhắm mắt lại, lòng lại nôn nao. Tới công ty, cô mới thấy nhân viên ở đây rất chăm chỉ, thậm chí có người còn đến trước cả cô. Bất giác cô mỉm cười, chẳng thế mà cô nửa năm trước lúc mới vào công ty, luôn là người đến muộn nhất. Chị Trâm- nhân viên công ty nhanh chóng kéo tay Linh Hương vui vẻ nói:

- Linh Hương, hôm nay đến sớm vậy? Mọi ngày chỉ biết em luôn đúng giờ thôi cơ mà.

Linh Hương cười cười đáp lại. Lại nhớ đến bản thân lúc vừa tới công tác, lúc nào cũng im lặng không nói lời nào, chỉ biết công việc là công việc, chẳng buồn hỏi han ai cả. Thế là nhiên nhiên, cô được mọi người gắn cho cái mác “lạnh lùng”.

Nói đến điều này Linh Hương bỗng cảm thấy hơi buồn cười, không nghĩ có một ngày mình sẽ trở thành những người như Thảo My hay Kiến Phong. Lúc mới trở thành trợ lý cho giám đốc Kiến Phong, cô suốt ngày lau chùi lau chùi, chọc giận giám đốc, bàn tán chuyện không đâu trong công ty, rồi cứ nghĩ đến khuôn mặt lạnh như tiền của giám đốc là lại bật cười trên chốc, đến bây giờ đến đây, lại đang có xu hướng trở thành Kiến Phong phiên bản 2.0.

Cô muốn nói chuyện, nhưng lại không muốn bắt chuyện, chẳng rõ vì sao nữa. Người ở công ty mới vừa nhìn thấy cô là đã lảng xa, thế nên ngoài chuyện công việc, họ chẳng bao giờ nói chuyện phiếm với cô. Lại chán nản, cuối cùng vì lý do đó, cô lại bị gán cho cái mác “ít nói”, và như vậy thì càng khiến cho cái mác “lạnh lùng” được đẩy lên cao.

Không biết thế nào, nhưng ở trong công ty này, chẳng ai muốn nói chuyện quá nhiều với cô, ngay cả giám đốc mới. Thế nhưng không hiểu sao, chị Trâm lại chịu bắt chuyện với cô. Hôm ấy, cô nhớ cô phải hoàn thành nốt công việc, nên quyết định ở lại công ty. Đến khi đói bụng, chợt thấy trước mắt là một hộp cơm. Ngẩng mặt lên để xem đó là ai, thì thấy ánh mắt thân thiện của chị Trâm. Chị cầm hộp cơm của mình và ngồi xuống đối diện cô, vui vẻ mở hộp cơm ra và nói:

- Làm việc chăm chỉ là tốt, nhưng mà đừng quên ăn uống là được.- nói rồi chị đánh mắt tới hộp cơm trước mặt cô và nói- trợ lý Hương ăn đi chứ!

Cô phì cười, không nghĩ về mặt người lớn của chị lại chỉ để dọa người. Về cô tịch dần biến mất cô cầm hộp cơm lên, lấy thìa xúc những miếng to, vừa ăn vừa nói:

- Không nghĩ chị lại giống trẻ con như vậy!

Một lúc ngẩng lên thấy chị đang trở mặt nhìn cô, mồm phồng ra do chưa nhai hết cơm, cô càng cười to hơn:

- Bà chị à, đừng có nghĩ em là động vật máu lạnh ngoài công việc công việc ra thì chẳng biết nói cái gì nhé. Ít ra em cũng biết đùa và biết cười ha ha ha

Chị Trâm nhanh chóng hoàn hồn, cười với nó:

- Vậy mà chị suýt nữa bị đáng vẽ sát thủ của em dọa cho chết khiếp đấy ha ha ha.

...

- Linh Hương, nghĩ gì ngẩn ngơ vậy?- chị Trâm hỏi

Cô trở về hiện tại, nhìn chị cười:

- Chị định tìm người để tán phét à? Hôm nay mùng một, mới sáng ngày ra đã tán phét với chị thì xui cả tháng mất

Chị cười ha hả rồi vỗ cái rỗ đầu vào lưng cô, đoạn nói:

- Cái con này, càng ngày càng láo nhé!

- Tại thấy chị đến bây giờ vẫn lẻ bóng không ai bảo vệ nên trên thoi, chứ người khác em nào dám- cô lại cười.

Chị Trâm ra về giận rồi, rồi sau đó lại tươi cười tán phét. Vừa đưa lên một tờ báo vừa nói:

- Em xem này, công ty Tân Thụy bị nghi ngờ vào một vụ hối lộ quan chức nào đấy, cảnh sát đang vào cuộc điều tra, cổ phiếu liên tục rớt giá. Thông tin nóng hổi, đăng trên trang nhất đây này.

Cổ phiếu Tân Thụy rớt giá?? Cái tên “Tân Thụy” không khỏi khiến Linh Hương giật mình, bởi chỉ cần có chuyện liên quan đến Cao Thiên Hựu, cô lập tức rất quan tâm. Cô nhanh chóng cầm tờ báo lên, đập ngay vào mắt là hình ảnh Cao Thiên Hựu đang đứng trước một đám phóng viên, khuôn mặt hiện lên vài tia bối rối. Cô không thể tin có một ngày một người như hắn lại có thể có ánh mắt ấy, một người luôn lường trước được tất cả mọi tình huống, lại có thể có biểu hiện bị động như vậy sao? Bỗng nhiên cô cảm thấy chua xót, không hiểu vì sao mình lại quan tâm chuyện này, không hiểu vì sao mình lại đau lòng thay cho hắn, lo lắng thay cho hắn. Rõ ràng đã quyết định quên hắn, cũng có đôi khi nghĩ mình đã thực sự quên được, vậy mà

sao đến ngày hôm nay, lại nhận ra kì thực bản thân vẫn chưa quên được. Cô đưa trả lại tờ báo cho chị Trâm, một mỗi bước vào phòng giám đốc.

Cả ngày ngẩn ngơ, cô rất muốn gọi điện hỏi thăm giám đốc Kiến Phong để biết được tình hình ngoài đó, thế nhưng cứ mỗi lần cầm điện thoại thì cũng đồng thời bỏ điện thoại xuống, cô thực ra, không dám gọi, và cũng tự biết, mình chẳng có lý do gì để gọi. Bỗng dưng điện thoại đổ chuông, cô nhìn vào màn hình và thấy một dãy số lạ. Cô nhắc máy:

- A lô! Tôi là Linh Hương, trợ lý của giám đốc công ty Bình Thái 2

Đầu dây bên kia im lặng. Cô nghĩ rằng bên kia gọi nhầm, đang định tắt máy thì chợt nghe tiếng

- Linh Hương

Cả người chấn động, bàn tay cầm điện thoại run run. Người kia, mà không, chính là hấn. Cô không thể nào quên được, giọng nói ấy. Cô hoang mang cực độ, rồi cố gắng định thần lại, nhanh chóng tắt máy, chỉ kịp nghe đầu dây bên kia chưa kịp nói hết: “chờ...”. Hấn nói cái gì, hay là hấn biết cô sẽ tắt máy, nên nhắc cô chờ hấn nói xong, có phải hấn sẽ nói: “chờ anh nói xong được không”, hay là lúc gọi điện cho anh, hấn có người tìm gặp, nên nói: “chờ một lát”. Cô cứ đoán già đoán non, vừa đoán vừa nghĩ đến hấn. Chẳng biết vì sao, chỉ một câu nói đang dở dang của hấn lại khiến cô nhiều liên tưởng như vậy.

Ba tháng sau, giới kinh doanh chấn động, Tân Thụy- tập đoàn lớn nhất miền Bắc và Xuân Uy- tập đoàn đứng đầu miền Nam Việt Nam sụp đổ. Báo chí không đăng tải, và cũng không có bất cứ thông tin nào được đăng tải để giải thích cho việc này. Mọi người thi nhau đoán già đoán non, và cũng có thể là ai đó biết chuyện truyền tai mọi người, rằng cảnh sát vào cuộc đã chứng thực việc Tân Thụy hối lộ quan chức Kinh Tế, đồng thời dính dáng đến việc rửa tiền đen, ngay cả Xuân Uy, khi cảnh sát tiến hành điều tra đã phát hiện ra sự có mặt của công ty này. Hai người đứng đầu hai công ty ấy cũng mất tăm mất tích, giới kinh doanh rĩ tai nhau, có lẽ hai người đó đang bị xét xử, và vụ xét xử này, có lẽ là không công khai. Ai cũng biết, để trở thành một công ty lớn như vậy, làm ăn ám muội là chuyện đương nhiên, nhưng để họ có gan là việc đó, tất nhiên sẽ phải có thể lực đằng sau chống lưng, thế nhưng sau đó mọi người cũng cảm thấy kì lạ, rõ ràng nếu hai công ty ấy đều có người đứng sau, vậy tại sao lại có thể vì chuyện rửa tiền hay hối lộ, hay trốn thuế mà bị sụp đổ. Có người lại cho rằng, bởi vì vụ án này được đưa lên mặt báo, nên công an phải vào cuộc, núi này cao còn có núi cao hơn, tất nhiên những người có quyền thế hơn sẽ đứng ra xét xử, chuyện này ít nhiều dính dáng đến nội bộ, không thể công khai. Tất nhiên, mọi điều kể trên chỉ là phỏng đoán, cả nước chỉ biết rằng, sau sự kiện này, hai cột trụ kinh tế của Việt Nam cùng nhau sụp đổ. Đối với giới kinh doanh mà nói, sự kiện này vừa mang đến cơ hội cho các ông chủ, vừa mang đến khó khăn. Khó khăn chính là, hai công ty lớn ấy sụp đổ ảnh hưởng không nhỏ tới sự phát triển của các công ty con, bởi số công ty phụ thuộc và số tài sản Tân Thụy cùng Xuân Uy nắm giữ rất khổng lồ. Tuy nhiên, đây cũng là cơ hội để các công ty khác cạnh tranh giành lấy ngôi vị bá chủ trên thương trường. Vị trí đứng đầu đang bỏ trống, các công ty trước nay bị Tân Thụy hay Xuân Uy áp chế đều có cơ hội vùng vẫy trở lại.

Linh Hương nghe được tin này thì đầu óc trở nên quay cuồng muốn ngất. Cô lại lo cho hấn, miệng lắp bắp hỏi chị Trâm:

- Vậy người đứng đầu hai tập đoàn lớn ấy rốt cuộc có bị xét xử hay không chị?

Trâm nhìn thái độ của Linh Hương thì chợt cảm thấy kì lạ, nhưng nhanh chóng quên đi, lắc đầu nói:

- Chị không biết, không thấy báo trí đăng tải, chỉ biết rằng hai công ty này nhanh chóng sụp đổ. Hai người đứng đầu hai công ty cũng không được nhắc đến.

Linh Hương cả người run rẩy, không ngừng nghĩ đến khuôn mặt của hấn, rốt cuộc, hấn đã xảy ra chuyện gì. Thế rồi cô lại tự trấn tĩnh mình, Cao Thiên Hựu ấy chắc chắn sẽ không sao, hấn ta có tiền, mà dù có chuyện gì đi nữa, chỉ cần có tiền, ắt sẽ không sao. Hơn nữa, cô không tin hấn không có người chống lưng, không tin rằng Tân Thụy sau hơn chục năm đứng đầu toàn miền Bắc lại không thể quen biết được những người quyền thế. Dù đã trấn an mình rất lâu, thế nhưng cô vẫn không ngừng tự hỏi, Cao Thiên Hựu, hấn bây giờ ở nơi nào...

Bình Thái là một trong những ứng cử viên sáng giá để đi đến ngôi vị bá chủ, bởi công ty này thành lập từ lâu đời, từng bước phát triển vững chắc, tiềm năng hơn hấn những công ty khác, và vì vậy, đối với việc

Bình Thái sẽ trở thành công ty lớn nhất miền Bắc, mọi người đều cho rằng đó là chuyện không còn xa. Thế nhưng thật bất ngờ hơn một năm cố gắng, ngôi vị cao quý ấy trên thương trường vẫn còn bỏ trống. Đường nhiên không phải Bình Thái sụp đổ, mà bởi vì, một nước không thể có hai vua. Trong khi miền Nam nhanh chóng có công ty thế chỗ Xuân Uy, thì miền Bắc, giới kinh doanh lại rỉ tai nhau những lời than phực dành ột công ty mới. Nói đến mới, không biết có phải là mới hay không, bởi cái tên công ty này quá đỗi quen thuộc với người trong thương trường, bởi những hơn 3 năm trước, công ty này đã từng được sánh ngang với Tân Thụy, công ty Vân Đồn. Điều kì lạ là, công ty Vân Đồn xây dựng lại ngay sau khi Tân Thụy và Xuân Uy sụp đổ, người đứng đầu Vân Đồn chính là con gái của chủ tịch công ty Vân Đồn, tên Thùy Vân. Mọi người đều hiểu kì, bởi không hiểu sao chỉ sau một năm, công ty này đã lớn mạnh và có thể cùng tranh giành với Bình Thái. Đã có rất nhiều suy đoán được đặt ra, nhưng cuối cùng nhiều người lại chọn giả thiết rằng: Sau khi Vân Đồn từng phá sản, thiên kim tiểu thư của Vân Đồn không có bất cứ tung tích nào, nay sau khi Tân Thụy bị loại bỏ, bỗng dưng xuất hiện và khôi phục Vân Đồn, chỉ có thể là vị tiểu thư tài ba này sau khi biến mất đã nhờ cậy được một thế lực nào đó giúp đỡ khôi phục công ty của gia đình, và có khi việc Tân Thụy sụp đổ liên quan tới công ty này. Giả thiết vẫn chỉ là giả thiết, ai cũng có thể tự ình lý do để giải thích những biến cố này, nên cùng lắm chỉ lừa được bản thân, còn sự thật, nhất định chỉ những người trong cuộc mới biết.

- Giám đốc, người của chủ tịch thông báo, giám đốc cần về Hà Nội họp mặt để bàn bạc.- tiếng nữ trợ lý lên tiếng

Cô gái trẻ tuổi đang ngồi chăm chú xem từng dự án và hợp đồng công ty, miệng mím lại, mày khê nhú lại như đang gặp phải vấn đề nan giải. Cô mặc một bộ trang phục kết hợp đen trắng, váy dài ôm sát toát lên vẻ sang trọng. Khuôn mặt vẫn trầm tư không nói lời nào.

- Ê, giám đốc!- nữ trợ lý lại cất tiếng

Lúc này cô gái trẻ mới ngẩng đầu lên:

- Chị thật phiền, em đang duyệt dự án cơ mà!

- Chuyện tôi vừa nói giám đốc có nghe thấy không vậy?- Cô gái kia nghiêm túc nói

Nữ giám đốc lắc lắc đầu.

Cô trợ lý ngán ngẩm tiến tới vỗ vỗ đầu nữ giám đốc:

- Mệt quá đi, lần sau đừng để chị phải nhắc lại. Chủ tịch muốn em nhanh chóng về Hà Nội họp mặt.

Nữ giám đốc xoa xoa lại tóc, khó chịu nhìn cô gái kia:

- Chị thật là, đừng có làm mất hình tượng của em như vậy chứ.

Trâm bĩu môi:

- làm giám đốc được vài tháng đã ra về với chị à?

- Haizz, chị thừa biết rồi. Chính vì thời gian làm chưa được nhiều, nên càng phải tập trung chứ, với lại cũng phải có phong thái giống giám đốc nữa chứ hề hề

- Không đùa với em, nữa, chị ra ngoài.

Trâm đi rồi, còn lại mình vị giám đốc trẻ ở lại trong căn phòng, cô bỗng ngả người ra ghế, nhìn xa xăm. Về Hà Nội ư? Đã gần hai năm rồi chưa về Hà Nội. Không phải cô không nhớ, mà vẫn chưa dám về đó, bởi ở nơi đó, cô còn có quá nhiều thứ chưa thể quên, hai năm trôi qua, chẳng biết Hà Nội đã thay đổi thế nào. Mẹ không ngừng gọi điện nhắc cô về thăm gia đình, nhưng cô cứ viện cớ này nọ, nói là công ty ở đây mới thành lập không lâu, còn chưa ổn định, chưa thể về. Dạo gần đây mẹ cũng vẫn cứ gọi, cô lại tìm được có khác, cô nói đã trở thành giám đốc, phải làm việc suốt ngày, nếu bây giờ về, chỉ sợ người trong công ty sẽ nói cô trẻ người non dạ, không có trách nhiệm, không thể gánh vác công ty. Thế là cô trốn được hai năm. Bây giờ có trốn cũng chẳng trốn được nữa rồi, lần này vì công việc, cô phải trở lại thôi. Cô nhắc điện thoại gọi ẹ, nói:

- Mẹ! Ngày mai con về Hà Nội

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, cô sợ mẹ còn chưa nghe rõ, bèn nhắc lại:

- Mẹ, ngày mai con về Hà Nội rồi. Chủ tịch có chuyện nên bảo con về, có lẽ chỉ về thăm nhà được một lát...
- Biết rồi....cha bố cô

Tiếng mẹ nghẹn ngào đầu dây bên kia, có lẽ hai năm qua, mẹ đã khóc vì nhớ cô rất nhiều, mà cô, lại vì chưa thể quên được hẳn, từ chối về gặp mẹ. Cô đúng là bất hiếu.

- Mẹ, con xin lỗi!- giọng Linh Hương buồn buồn
- Thôi được rồi, thích ăn món gì mẹ nấu cho, mẹ sẽ gọi cho cả ba con bé kia đến- Mẹ bỗng vui vẻ nói.
- Dạ, con thích ăn bún chả, bún cá, bún riêu, phở.....

....

Chuẩn bị bước chân vào phòng họp, cô nhận ra từ xa có dáng người quen thuộc, là Kiến Phong. Anh vẫn như vậy, dáng đi vững vàng, thần thái điềm đạm lạnh lùng, từ trước đến nay phong thái này luôn cuốn hút phụ nữ, không biết hai năm qua, anh đã có người yêu chưa. Kiến Phong từ xa đã nhìn thấy cô, anh biết hôm nay cô sẽ về, cũng đã biết trước cô không còn là Linh Hương của hai năm trước, nhưng là thấy rồi, vẫn bất ngờ, cô quả thực chừng chạc và điềm đạm hơn rất nhiều, ra dáng một nữ giám đốc có bản lĩnh.

- Giám đốc- Linh Hương cất tiếng gọi

Kiến Phong cười:

- Lâu quá rồi không gặp, cô thay đổi rồi.

Nhìn thấy Kiến Phong, Linh Hương lại muốn như ngày xưa, bất chợt cười tinh nghịch:

- Cô nào đi đằng sau giám đốc kìa

Kiến Phong nhú mày, rồi nhanh chóng quay đầu lại. Anh thở dài:

- Linh Hương à, hai năm rồi mà cái tính này không thay đổi

Linh Hương cười mãn nguyện. Thế nhưng ngay sau đó, cô phát hiện ra quả thật xa xa đang có người tiến lại đây, lại là một cô gái. Dần dần, Linh Hương nhận ra, đó là Thảo My. Thảo My hình như cũng nhận ra cô, ánh mắt vui mừng nhìn Linh Hương rồi gật đầu, sau đó tiến tới gần Kiến Phong, cất tiếng gọi:

- Kiến Phong, anh quên tài liệu

Kiến Phong quay sang, nhìn thấy Thảo My thì ánh mắt trở nên dịu dàng, nhẹ nhàng cầm lấy tập tài liệu từ tay cô, anh cười hạnh phúc.

Linh Hương thấy thế thì phì cười, nói:

- Thật không ngờ trong hai năm mà giám đốc và Thảo My đã tiến triển nhanh thế. Vậy mà em cứ nghĩ hai tảng băng này chắc phải đợi đến già nua mới nhận ra cần nhau chứ. Ha ha ha

Thảo My và Kiến Phong lúc này mới nhớ ra bên cạnh còn có Linh Hương, bối rối nhìn nhau rồi lảng đi nơi khác. Một lát sau, Thảo My mới lấy lại bình tĩnh, cầm tay Linh Hương vui mừng nói:

- Cuối cùng cô cũng về!

Chỉ một câu nói ấy thôi, Linh Hương cũng xúc động muốn khóc. Tình cảm của mọi người ở đây dành cho cô, chắc chắn luôn sâu đậm.

...

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc, có vẻ chủ tịch rất chờ mong, không ngừng đốc thúc các công ty phải hoàn thành chỉ tiêu, cố gắng hết năm nay có thể đưa Bình Thái trở thành công ty lớn nhất miền Bắc. Linh Hương bây giờ mới xách va li về nhà, nhận thấy có bọc to toàn bánh trái trong Nam, mỉm cười tự trách bản thân vô tâm, may là chị Trâm còn nhớ chuẩn bị cho cô ít quà đem về cho gia đình.

Con đường dẫn vào làng vẫn như vậy. Cô còn nhớ, trước đây mỗi khi vào Đông, đi qua hàng cây ấy đều cảm thấy có người, hai tay kiên tục xoa vào nhau cho khỏi lạnh, giờ thì lại ao ước giá bây giờ là mùa Đông, cô có thể cảm nhận cái lạnh mà Sài Gòn không hề có. Vào sâu bên trong mới thấy, đường đã được nói rộng ra, cũng được trồng thêm nhiều cây hơn, bên cạnh những cây to mát thì có ghế đá, bàn đá. Nghĩ đến cảnh chiều đến các cụ già làng cô sẽ ra đây ngồi hóng gió, các cụ bà thì một tay chống gậy, một tay dắt cháu đi tới, các ông cụ thì ngồi đánh cờ. Lũ trẻ con sẽ bu vào xem, hay bafy trò ném lon. Nghĩ tới đây, cô trào nước mắt.

Cô đang đứng trước cổng nhà mình, cánh cổng đang mở sẵn, có lẽ, cả nhà đang chờ cơm cô. Con chó đen từ trong sân phi ra, nhảy nhót xung quanh cô, cái đuôi vẫy tít tít vì vui mừng. Cô vuốt ve nó, nói vài lời như đang hỏi thăm sức khỏe cu cậu.

- Về rồi sao còn không vào nhà đi, đứng đó làm gì?

Tiếng gọi của mẹ làm lòng cô ảm đạm. Hai năm qua nghe tiếng mẹ qua điện thoại, cô vẫn luôn mong mỗi có ngày sẽ thực sự được nghe tiếng mẹ chứ không phải qua đường dây nữa. Giọng mẹ chân thực hơn bao giờ hết, cô xúc động suýt khóc, nhất thời chẳng nói được gì.

Con quý, bây giờ mày mới chịu về gặp chúng tao hay sao? - tiếng ba đứa bạn đồng thanh.

Nhi, Linh, Tinh, ba đứa chạy ra ôm chầm lấy nó, khóc sung sướng. Và cô, cũng đang khóc...

Bữa cơm đoàn viên này, không biết cô đã tưởng tượng bao nhiêu lần, hôm nay mới thực sự có thật. Mẹ làm rất nhiều món cô thích, thực sự mẹ đã làm cả bún chả, bún cá, bún riêu cho cô lựa chọn, chắc là, mẹ đã vất vả cả buổi sáng.

Ăn xong cơm, mẹ đuổi mấy đứa ra khỏi nhà, mẹ nói cô lâu lắm mới về Hà Nội, thời gian cũng chẳng còn nhiều, đi đâu đó chơi cho khuây khỏa nỗi nhớ. Nhi và Linh ở lại giúp đỡ mẹ, Tinh dẫn cô đi bộ tới một cây mát rồi ngồi xuống ôn lại chuyện xưa. Chuyện của mấy đứa hai năm nay, cô đều biết cả, bởi vì cứ cuối tuần là cô và lũ bạn buồn với nhau vài tiếng đồng hồ không biết mệt, giờ nghe Tinh trực tiếp kể, cô vẫn muốn cười. Linh đã có người yêu, mà anh chàng người yêu này khi nghe kể qua điện thoại không khỏi khiến cô giật mình, đó là ông anh quý hóa của cô. Cô nghĩ cũng đúng, anh trai cô vốn thích người phụ nữ đảm đang thướt tha đằm thắm như Linh, ông ý chắc thích Linh từ lâu lắm rồi, vậy mà chẳng dám thể hiện ra ngoài. Nhi công việc đã ổn định từ lâu, duy chỉ chuyện tình cảm là không được như mong muốn, hai năm ba mối tình mà chẳng đi đến đâu. Kể đến đây, bất chợt Tinh dừng lại, nhìn cô hồi lâu rồi nói:

- Mày còn yêu Cao Thiên Hựu hay không?

Linh Hương giật mình, rồi sau đó lắp bắp:

- Mày, mày nói cái gì thế...tao...đã lâu như vậy...tao làm sao...

- Mày quả nhiên vẫn còn yêu anh ấy.

Linh Hương nghi hoặc nhìn Tinh. Tinh mỉm cười yếu ớt nói:

- Nếu đã quên, tại sao khi nhắc đến Cao Thiên Hựu, mày lại ấp úng như vậy. Tao nghĩ chỉ có một lý do, đó là vốn dĩ cái tên ấy luôn thường trực trong đầu mày.

- Đừng nói nữa, chuyện qua rồi- Linh Hương nói

- Hai năm rồi, Linh Hương. Hai năm rồi, tao vẫn luôn nợ mày lời xin lỗi.

Linh Hương ngơ ngác nhìn con bạn như không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Tinh nói tiếp:

- lúc bé thì thường cho rằng mình không có bố, lớn lên thì nghĩ bố tao bị bệnh mà chết. Thế nhưng, kì thực bố tao vẫn còn đấy ạ. Bố tao thực ra là người đàn ông có vợ, ông ấy lấy người phụ nữ đó vì môn đăng hộ đối, họ có với nhau một đứa con gái. Sau đó, ông ta gặp mẹ tao, hai người yêu nhau và đã sinh ra tao. Sau khi tao ra đời, mẹ tao đã muốn ông ấy li dị người phụ nữ kia, thúc ép ông ấy không ngừng. Cuối cùng, ông ấy cũng chấp nhận và quyết định gặp vợ của mình để nói chuyện. Thế nhưng ngay sau đó, bà ấy vì quá đau lòng mà tự sát, để lại đứa con mới lên một. Ông ấy hối hận ăn năn, quyết tâm từ bỏ mẹ tao, chuyên tâm chăm sóc đứa con gái kia. Tao đã rất hận khi nghe những lời này từ con gái bà ta, tao cũng biết mẹ tap là

người thứ ba, nhưng thực sự tao căm thù ông ấy biết chừng nào. Sau đó tao về hỏi mẹ, và mẹ bật khóc nói với tao, bao nhiêu năm nay mẹ đã rất ân hận, bởi vì mẹ quá ích kỷ, bởi vì muốn tao không bị khinh miệt nên mới ép buộc ông ta. Mẹ không ngừng nói mình có lỗi với người phụ nữ kia, không ngừng nói có lỗi với đứa con gái của người phụ nữ kia. Lúc ấy, tao cảm thấy, tao thực sự nợ chị ấy

- Mày đâu có lỗi gì- Linh Hương nói

Tinh xoa tay, nói:

- Lúc ấy, tao biết, ông ta nợ tao và mẹ một gia đình, nhưng tao và mẹ đồng thời cũng nợ chị ấy một mạng sống, một người mẹ, một tuổi thơ. Thế là, khi chị ấy nhờ tao giúp, tao đã nhận lời.

- Chị ta? Là ai?

- Thùy Vân- Tinh đáp

Linh Hương nhất thời chưa thể tưởng tượng ra, cũng không rõ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, chỉ hơi cảm thấy những điều Tinh sắp nói với cô, là bí mật mà hai năm nay cô vẫn luôn không ngừng đặt câu hỏi.

- Chị ấy muốn tao giúp chị ấy giành lại Vân Đồn từ Tân Thụy. Tao còn nhớ hôm ấy, chị ấy muốn tao để Cao Thiên Hựu uống thuốc, và sau đó sẽ tới khách sạn. Tao đã hỏi nếu mày không xuất hiện thì sao, chị ấy nói, mày nhất định tới, vì bên cạnh mày lúc ấy, có Mặc Lâm. Chị ấy bảo sẽ gọi điện cho Mặc Lâm, nói Mặc Lâm rằng chị ấy gặp chuyện, chị ấy tin Mặc Lâm sẽ đến. Sau đó tao nói với chị ấy, nếu để Cao Thiên Hựu uống, ắt hẳn sẽ nghỉ ngơi, thế nên để tao giả vờ uống phải là xong.

Kể đến đây, Tinh dừng lại. Bản thân Linh Hương thì cả người bàng hoàng, cô không biết nên nói gì, là người bạn bên cạnh cô bao năm lừa dối cô. Mặt cô trắng bệch, lắp bắp hỏi:

- Vậy...nhưng, hẳn ta có ý đồ, với lại, giao dịch với Thùy Vân....

- Giao dịch là thật, nhưng thực Cao Thiên Hựu yêu mày. Ngày hôm đó tao cố tính làm bẩn quần áo hẳn, buộc hẳn phải vào thay đồ. Tao nghe thấy hẳn gọi cho anh Minh kêu anh ta mang quần áo đến, tiện thể mang thuốc đến cho tao uống để tao tỉnh táo hơn. Cao Thiên Hựu, thực sự với tao không có ý gì.

Linh Hương bỗng dưng nhớ lại bức ảnh đăng trên báo. Nếu Tinh nói thật, vậy người đăng ảnh không phải Cao Thiên Hựu. Mà người có ảnh, chẳng phải, chẳng phải là...

- Bức ảnh ấy tao không phải tao đăng. Tin tao đi. Là chị ấy quá mù quáng, chị ấy yêu Cao Thiên Hựu đến mức chuyện điên rồ ấy cũng làm. Tao đã từng kể chuyện xảy ra giữa bọn mình với Cao Thiên Hựu. Lúc bức ảnh được đăng lên, tao nghĩ Cao Thiên Hựu sẽ không làm như vậy, nên tao đã đến tìm chị, chị ấy nói, muốn mày mất hết niềm tin vào Cao Thiên Hựu. Chị ấy thừa biết mình sẽ thua trong vụ cá cược này, nhưng lại đau khổ nói rằng Cao Thiên Hựu yêu mày.

Linh Hương đang định nói, Tinh đã nói trước:

- Tao biết mày đang trách tao, nhưng cứ để tao nói hết, giải tỏa hết khúc mắc trong lòng mày, rồi mày mắng chửi tao cũng được, tao trả được nợ cho chị ấy, nhưng lại có lỗi với mày.- Tinh nói tiếp- Chính vì bức ảnh ấy, tao đoán Cao Thiên Hựu đã nhận ra, mà có lẽ, ngay từ trước đó, cái đêm mày và Mặc Lâm từ đầu xuất hiện lao vào khách sạn, hẳn đã nghỉ ngơi. Hẳn chắc chắn cũng đã đoán được tất cả, thế nhưng hẳn không vạch trần, mà chọn cách khác. Công ty Vân Đồn bây giờ, chính là trước khi Tân Thụy sụp đổ, hẳn đã tách ra và ngầm điều động vốn cho công ty này. Đến khi Tân Thụy sụp đổ, hẳn trao lại cho chị tao, và đã nói rằng...

Tinh nhớ lại, lúc đó, cô đang ở cạnh Thùy Vân...

Ngày hôm ấy, Cao Thiên Hựu đến tìm Thùy Vân, đưa giấy tờ liên quan đến Vân Đồn cho Thùy Vân.

- Tại sao anh làm thế- Thùy Vân hỏi

- Là anh đã nợ em

- Anh đã biết tất cả?- Thùy Vân hỏi

- Phải, anh đã biết. ANh biết Tinh là em gái cùng cha khác mẹ với em. Anh cũng biết, bức ảnh ấy, là do em gửi đi, anh cũng biết, em lừa Mặc Lâm đến khách sạn. Sau đó anh lại nghĩ không ra, tại sao trong một năm em mất tích, anh tìm mãi cũng không ra, từ đó có thể thấy, có người giúp em bao che, mà người này, thế lực không hề nhỏ. Ngoài thông tin em vào HCM và mất tăm tích, anh đã cho người điều tra và biết được, người đứng đằng sau giúp em chính là Xuân Uy.

- Vậy tức là, thông tin Tân Thụy hối lộ, không phải do Xuân Uy tiết lộ- Thùy Vân hơi bất ngờ

- Phải, là do anh. Ông ta lợi dụng em để đạt được mục đích, anh không để ông ta đắc ý.

- Kì thực không phải chỉ mình ông ta lợi dụng tôi, mà chỉ là, cả hai cùng lợi dụng lẫn nhau- Thùy Vân cười nhạt

- Điều đó cũng chẳng quan trọng. Là anh nợ em, nên công ty này, anh sẽ trả lại, là ông ta muốn anh thất bại, anh nhất định phải bắt ông ta trả giá. Anh chưa bao giờ muốn để người khác thắng mình.

- Hi sinh cả Tân Thụy, anh thấy đáng hay không?

- Tân Thụy ấy với anh, từ lâu đã chẳng có ý nghĩa gì. Vì muốn có được hạnh phúc, anh coi thương trường chính là chiến trường, tranh đấu không ngừng nghỉ, luôn nghĩ rằng thất bại gắn liền với cái chết. Đến bây giờ khi có được cả quyền cả tiền, mới nhận ra thứ mình muốn có chính là thứ mình đánh đổi để có được địa vị ngày hôm nay.

Thiên Hựu bước nhanh ra khỏi căn phòng, rồi sau đó đến cửa thì dừng lại,nói:

- Thực ra anh đã thua em, thua bởi giao dịch ấy. Khi nhìn thấy cô ấy đau đớn nói anh lừa dối cô ấy, anh mới biết, bản thân mình đã yêu cô ấy từ lâu, lại chẳng thể nào ép mình làm tổn thương cô ấy.

Linh Hương nhắm mắt lại, chuyện quá khứ như trở về, tất cả khúc mắc trong lòng, cuối cùng đã được tháo gỡ, nhưng gỡ rồi thì sao đây, cái cần níu giữ, đã mất tích từ lâu. “vì muốn có được hạnh phúc, ta nghĩ rằng chỉ cần có tiền, hạnh phúc sẽ đến, cho rằng phần đầu vì tiền chính là phần đầu vì hạnh phúc. Đến khi có được thứ công cụ ấy, mới nhận ra đồng tiền đã lấy mất của ta hạnh phúc”. Cao Thiên Hựu, anh nói đúng, điều anh nói, đến giờ, em mới hiểu.

- mình không cần xin cậu tha lỗi, chỉ mong chuyện hôm nay có thể giúp cậu, cũng là giúp mình, cả hai cùng gỡ bỏ được tảng đá đè nặng suốt hai năm qua. Mình về trước, ình gửi lời chào tới mọi người trong nhà.

Linh Hương chẳng biết nói gì, cứ để cho bạn mình rời đi, trong lòng cô đang ngổn ngang nhiều nỗi.

.....

CHở Sài Gòn vào ngày hôm sau, những lời nói của Tinh vẫn lớn vồn trong đầu cô, cô yêu anh, luôn là thật, anh yêu cô, cuối cùng cũng là thật, nhưng là từ bao giờ.

- Linh Hương này, chủ tịch nói muốn cùng một công ty hợp tác xây dựng bệnh viện, Người đại diện cho công ty ấy lát nữa sẽ hẹn em bàn bạc về dự án- Trâm lên tiếng

- Nghe nói là giám đốc của công ty đó. Công ty này tuy mới thành lập được một năm, không quá vượt trội nhưng có thể nói là cực kì ổn định. Công ty ấy rất thường xuyên thực hiện những dự án mang tính nhân đạo. Người ta còn đồn nhau, giám đốc kiêm chủ tịch công ty này, có thừa khả năng đưa công ty ấy lên đỉnh cao, nhưng lại chưa bao giờ thực hiện, có vẻ như với người đó, việc ấy thực sự không quan trọng- Trâm thấy Linh Hương không nói thì lại tiếp

- Em biết rồi, khi nào biết địa điểm hẹn, chị gọi là em là được.

Trâm bước ra ngoài, nhưng vẫn tiện miệng nói:

- Chắc chắc, nghe nói đến cả người trong công ty, ngoài trợ lý ra thì không ai biết mặt vị giám đốc đó. THậm chí cả cổ đông.

Lát sau, Trâm thông báo người công ty HH hẹn Linh Hương ở nhà hàng D. Linh Hương uể oải thu dọn đồ đạc, tự mình lái xe đến đó. Đến nơi, cô được nhân viên nhà hàng nói rằng có người hẹn trên tầng hai, và tầng hai thì đã được bao trọn. Trong lòng hơi thất vọng, có lẽ chị Trâm nói đùa, vị giám đốc đó, vì muốn

thể hiện địa vị mà bao cả tầng VIP, đủ cho thấy hẳn muốn chứng tỏ cái gì, cái gì mà không quan tâm tới việc trở thành đệ nhất, căn bản hẳn không có khả năng. Cô vừa nghĩ vừa bước lên tầng, trên đó có một người đàn ông trông khá điển trai đang đứng đợi. Anh ta nhìn thấy cô thì mỉm cười và kéo ghế:

- Mời giám đốc Linh Hương ngồi!

Linh Hương nhìn ngắm anh chàng một lúc, thầm nghĩ trông anh ta khá điềm đạm, chẳng hề có nét cao ngạo như cô nghĩ. Có lẽ cô lại nghĩ oan cho vị giám đốc trẻ tuổi này rồi.

- Ngày đó anh đã nói với em rằng “chờ anh”, em còn nhớ hay không

Linh Hương đang định ngồi thì chợt đằng sau cất tiếng. Giọng nói này, cô vĩnh viễn không thể nào quên.

- Giám đốc- người thiếu niên đối diện cô nhanh chóng cúi người

Cô quay đầu lại, nhìn thấy bóng hình quen thuộc, nước mắt rơi lã chã.

Anh tiến lại gần, lau nước mắt cho cô, cười dịu dàng nói:

- Đừng khóc, từ giờ nhất định không bắt em phải đợi.

Hết

35. Chương 35: Ngoại Truyện

“Hừ, em muốn sinh con cho anh”. Người phụ nữ bên cạnh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tôi. Tôi nhắm mắt, không rõ vì sao?

“Anh không thích sao?” Người phụ nữ đó lại thủ thỉ. Tôi khó chịu quay mặt lại, là Y Lâm. Tôi cười nhạt, sinh con sao, có thể sinh con được không ngay cả khi tôi nằm cạnh người đàn bà này cả đêm mà không hề hay biết cô ta là ai, tới bây giờ vì những câu hỏi phiền phức của cô ta mới quay sang bên cạnh nhìn. Đêm qua tới với cô ta thật là sai lầm, từ trước tới nay, dù quan hệ có lâu dài tới đâu, chưa có một ả đàn bà nào dám nhắc tới chuyện muốn sinh con cho tôi cả. Tôi nhanh chóng đứng dậy vào nhà tắm, không muốn ở lại đây đưa vớ với cô ta nữa...

“Hừ, có thể cho em biết lý do anh muốn chia tay với em được không?”. Tôi hơi nhếch khóe môi, rõ ràng khi hỏi câu này, Y Lâm cũng rõ tôi sẽ chẳng trả lời, vì vậy, không cần thiết phải phí phạm thời gian. Bước được vài bước, tôi chợt dừng lại, không hiểu sao buột miệng: “Một khi đã muốn có ràng buộc, thì mối quan hệ này không thể tiếp tục”. Tôi không quay lại, nhưng biết người kia đang khóc. Tôi biết mình quá tàn nhẫn, nhưng lại hiểu, nếu yếu mềm thì sẽ hại cả bản thân và người khác. Tôi thừa nhận, bản thân có rất nhiều nhân tình, trong đó đa số là những loại đàn bà ham mê tiền bạc, đối với loại đàn bà ấy, chỉ tiền đã đủ thỏa mãn.

Tôi thích phụ nữ như vậy, bởi vì như vậy chuyện sau này từ bỏ họ sẽ dễ dàng. Tôi không muốn những người phụ nữ yêu mình, bởi vì chỉ khi nghĩ đến họ, tôi sẽ lại nghĩ đến mẹ, vì vậy mà không nở. Có lẽ, đó luôn là điểm yếu của tôi. Nhưng dù sao cũng tạm coi là chưa nguy hiểm, bởi chưa một ai biết điều này. Đêm ấy đến với Y Lâm, tôi cho rằng đó là sai lầm thứ hai trong nguyên tắc, bởi Y Lâm yêu tôi. Nếu không có sai lầm hôm ấy, do bản thân không tự kiểm chế được, nếu Y Lâm không tự nguyện, thì tôi đã chẳng tặc lưỡi dính vào mối quan hệ này.

Sai lầm lớn nhất trong nguyên tắc từ trước tới nay của tôi là gì, tôi chắc chắn không quên. Vì trả thù ẹ, vì muốn những kẻ khinh miệt mẹ tôi phải trả giá, tôi đã làm tổn thương cô ấy, tổn thương người con gái trong sáng lương thiện. Lương tâm, thứ tình cảm xa xỉ cuối cùng còn sót lại của con người đã bị tôi xóa bỏ trong mình bắt đầu từ ngày quen cô ấy, bắt đầu từ khi toan tính lợi dụng tình yêu và sự tin tưởng của người con gái yêu mình để cướp đoạt cuộc sống yên bình của cô ấy.

“Giám đốc, cô Thái Y Lâm tự tử.” Minh buột miệng nói với tôi. Tôi bất ngờ, bất ngờ bởi bản thân đang sống sót, cô ấy diên rồi sao. Có lẽ Minh cũng nhận ra sự khác lạ của tôi, bên cạnh tôi lâu như vậy, Minh luôn hiểu sau mỗi cuộc tình, tôi chẳng bao giờ bận tâm tới những ả tình nhân, nhưng lần này có lẽ là ngoại lệ, vì vậy anh nhanh chóng nói tiếp: “Vụ tử tự không thành, thưa giám đốc”, rồi anh lại nói tiếp: “Giám đốc có cần tới thăm không?”.

Tôi trở lại khuôn mặt như mọi ngày, nói: “Không cần”. Tự tử không chết, sau này nhất định sẽ tỉnh ngộ, sẽ không còn tin tưởng vào đàn ông nữa, như vậy cũng tốt. Nếu mẹ tôi cũng tự tử không thành như Thái Y Lâm, thì bây giờ cả tôi và bà, đều có cuộc sống khác. Thái Y Lâm và tôi căn bản chẳng có ràng buộc gì, thế nhưng mẹ thì khác, người đàn ông bà yêu từ bỏ bà, nhưng bà còn có tôi, người ta nói người mẹ luôn nghĩ cho con mình, vậy thì tại sao vì tên đàn ông đó mà bỏ mặc tôi, tôi rất muốn biết đáp án, nhưng người từ lâu đã chẳng còn.

Hôm nay có lẽ là một ngày không tệ, tôi cho rằng mình đã gặp được chú hề siêu sao, cô ta diễn trò khá ngây ngô, vậy mà bộ mặt thì luôn tỏ ra mình là người thông minh. Lúc nhìn cô gái ngốc nghếch ấy túm chặt vạt áo của giám đốc Trần bên Bình Thái, tôi suýt nữa không nhận được mà phun ra hùm rượu nữa. Cô ta chắc nghĩ bản thân là một người thông minh đang cố gắng diễn vai một cô gái ngây ngô, nhưng cô ta lại không biết rằng bản thân mình vốn chính là một đứa ngốc.

Cô ta khiến tâm tình của tôi cũng khá, thế nên ngay khi cô ta lôi kéo giám đốc Trần, tôi trở về công việc dụ dỗ một người đàn bà mới, vì sao tôi cả gan dám làm trợn nhanh chóng như vậy ư, bởi tôi nhìn thấy trong mắt ả đàn bà ấy có sự si mê.

Tôi lại định phá vỡ nguyên tắc khi chọn người tình ư, sai rồi, đó mới chính là nguyên tắc khi chọn người tình của tôi, cô ả Huỳnh Thư ấy không hề yêu tôi, mà đang ham muốn, ham muốn khi nhìn thấy một người đàn ông vừa có tiền lại vừa có ngoại hình. Lúc về, gặp lại cái cô gái kia cùng giám đốc Trần, không hiểu sao lại tò mò muốn nghe trộm chuyện của bọn họ. Nhìn cái cách cô ta hồi lỗi với giám đốc Trần, rồi nhìn khuôn mặt thiên biến vạn hóa của anh ta, tôi rất muốn há miệng cười thật to.

Bình Thái là một công ty đáng quan tâm, vì vậy tôi nào không biết Trần Kiến Phong kia là người như thế nào. Lạnh lùng, điềm tĩnh, gặp phải chuyện gì cũng không hề nao núng chính là tác phong của anh ta. Đương nhiên thì những cái này là điều cần có đối với một giám đốc, mà tôi thì tự tin rằng điểm này mình hơn hẳn anh ta. Nhưng là, điều tra của Minh cho tôi biết được, anh ta đích thực là một chính nhân quân tử, ngay cả trong thương trường.

Một chính nhân quân tử, làm ăn chính đáng mà có thể nâng cao doanh thu của Bình Thái đến mức đáng ngạc nhiên, lại có thể là một giám đốc như anh ta, tôi không thể không thán phục. Ngoài ra còn nghe nói, anh ta không bao giờ tức giận với cấp dưới của mình, dù cấp dưới có sai chuyện gì cũng chẳng có cơ hội nhìn thấy vẻ mặt đùng đùng nổi giận của anh ta hay là ngầm mang sát khí như tôi (bản chất khá ngạo mạn của Thiên Hựu J))).

Vậy mà cô gái này có thể khiến anh ta tức giận, mà tôi lại đúng dịp may mắn được chứng kiến. Đến khi cô ta và Kiến Phong đi rồi, tôi mới phá lên cười, lúc ấy thực sự nghĩ rằng, cô ta làm cho Trần Kiến Phong tức giận như vậy, mặt tuy tỏ vẻ biết lỗi nhưng bên trong thì vẫn chưa biết sợ là gì, vậy thì tôi có khả năng khiến cô ta hoảng sợ không, quả thực là thú vị.

Đối với tôi mà nói, cô nàng Huỳnh Thư đó hiện hẳn chữ chán ghét trên mặt. Tôi và công ty của cha cô ta - Huỳnh Đại Nghĩa có một dự án hợp tác, tất nhiên với tôi, việc lợi dụng Huỳnh Thư không cần thiết, tôi cảm thấy bản thân bây giờ không phải là kẻ vô dụng, càng không muốn cô ta trở thành Thùy Vân, bởi vì tôi không muốn bản thân ghi nhớ một người đàn bà như vậy.

Cha cô ta có vẻ không chỉ muốn một sự hợp tác trên phương diện công việc, ông ta còn mang ảo tưởng muốn tôi trở thành con rể của ông ta. Hừ, tại sao tôi không biết ư, tại vì mỗi lần bàn về dự án, ông ta đều gọi con gái đi cùng, rồi sau đó giao hết những cuộc hẹn của tôi với lão ta cho con gái mình, đồng thời hòa nhã bảo tôi dạy bảo cô ta.

Tôi cười thầm trong lòng, lão hồ ly này đúng là ảo tưởng quá mức. Thế nhưng tôi cũng không muốn làm lão thất vọng, dù sao thì đồ ăn mang đến miệng, kẻ ngu nào dám từ chối, dù sao thì với vai trò là một người tình thì Huỳnh Thư ấy có thể sẽ khiến tôi hài lòng. Cô ả này hôm nay có vẻ cảm thấy mối quan hệ giữa tôi

và cô ta đang tốt lên, vì vậy mà không còn khách sáo ngồi lên đùi tôi, hai tay vòng qua cổ tôi, ánh mắt dụ hoặc: “Hừ, em đến rồi này”.

Cái dáng điệu này của cô ta, tôi đã nhìn thấy ở tất cả những người đàn bà trước kia, mặc dù cảm giác rất buồn nôn nhưng vẫn phải cố gắng vui vẻ đáp trả cô ta, bằng một nụ hôn phớt qua má. Đàn bà bên cạnh tôi cho rằng cách đó của tôi thật quyến rũ, nhưng họ lại không biết rằng, tôi không thích trực tiếp hôn môi. Huỳnh Thư này được voi đòi tiên, ngay lập tức giữ chặt cổ tôi, hôn trực tiếp vào môi tôi. Đối với cô ta, đó là sự cuồng nhiệt, đối với tôi, đó thực sự là một nỗi kinh tởm. Tôi đang định đẩy cô ta ra thì chợt bên ngoài phát ra tiếng “tách! Tách!”.

Ngay lập tức tôi ý thức được rằng bên ngoài chính là phóng viên. Tôi lập tức ưỡn mạnh cô ta, bước nhanh ra khỏi cửa, dù biết là sẽ không kịp tóm người đó, nhưng tin rằng sẽ nhìn thấy một dấu hiệu nào đó để tìm được hân ta khi tới đại sảnh. Là một cô gái, tôi nhìn ra dáng người ấy. Tôi nhanh chóng gọi điện cho nhân viên đại sảnh xác nhận, quả thực là cô ấy. Tự dưng tôi mỉm cười, không hiểu tôi có thể khiến cô ta hoảng sợ không đây.

“Anh nghĩ tôi cần tiền của anh lắm hả, anh nghĩ tôi là loại người coi tiền là mạng sống, là danh dự chắc. Tôi chẳng hổ thẹn gì khi đòi số tiền chính đáng từ tay Huỳnh Thư, các anh đừng có lấy đó làm lý do để nhận xét tôi”.

Tôi thừa nhận là khi nhìn thấy cái kiểu đầu nham nhở của cô ta, lại đứng giữa nghe chuyện cười của cô ta với Huỳnh Thư, tâm trạng tôi khá vui vẻ, lúc ấy nghĩ rằng nếu cô ta biết điều đưa bức ảnh cho tôi thì tôi tuyệt đối không truy cứu, coi như là trả ơn cô ta vì đã thay tôi dạy dỗ Huỳnh Thư một bài học. Uyển Linh Hương đó kì thực không phải loại người biết tiến biết thoái, tri độn không thể sửa được. Cô ta là ngây thơ hay ngu ngốc đây, nghĩ rằng đắc tội với tôi thì không có vấn đề gì đáng sợ, đắc tội với Huỳnh Thư thì có thể lo lắng hay sao.

Tôi đã cho cô ta cơ hội, lại dám dội gáo nước lạnh vào tôi, Cao Thiên Hựu này, đâu phải là kẻ dễ bị người khác coi thường. Người khác yêu thích tôi hay không, đối với tôi không quan trọng, quan trọng nhất chính là, chỉ cần gặp mặt tôi, nhất thiết tất cả đều phải sợ tôi. Cô ta thì tính là cái thứ gì chứ, nghĩ rằng tôi là người đơn giản, hay là thiện lương như Trần tổng của cô ta. Uyển Linh Hương, cô đợi đấy!

“Giám đốc, cô nhà báo kia đứng trước công ty chửi bới loạn xạ đòi gặp giám đốc” Minh khổ sở nói với tôi

“Anh có vẻ quên mất tác phong làm việc của tôi rồi sao? Chuyện nhỏ như vậy nói với tôi làm gì?” Tôi không hài lòng về chuyện này. Khiến cô ta mất việc còn là nhẹ lắm rồi, cô ta còn muốn tìm tới đây gây sự nữa ư. Tôi trước nay luôn ghét phóng viên, nhất là những phóng viên rảnh rỗi chuyên đi soi mói đời tư của người khác. Vì sao?

Bởi vì chính những kẻ rỗi hơi rảnh việc ấy đã khiến mẹ tôi chịu nhiều sỉ vả, bị vợ của người đàn ông mình yêu đến hửi tội, bị những người quen biết xem thường. Tôi căm thù, ngoài nhà họ Cao, những kẻ như thế chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết của mẹ tôi. Thế nên ngay khi nhắc đến cô gái tên Nhi đó, tôi đã căm thấy không hài lòng, Minh nói với tôi Uyển Linh Hương và cô gái tên Nhi đó làm bạn với nhau từ nhỏ, tôi hiểu kì, bởi vì sao một cô gái như cô ta lại quen với những kẻ đáng hận kia chứ.

“Giám đốc, tôi lập tức cho người đuổi cô ta đi” Minh nhanh chóng bước đi

“Nhớ kĩ, nếu cô ta còn làm phiền tới tôi lần nữa, thì lập tức cho cô ta thấy hậu quả. Hậu quả cô ta gây ra, cô ta sẽ không cần chịu trách nhiệm nữa. Con cái trăm sai ngàn sai, người có lỗi nhất chính là bố mẹ. Hiểu không?” Tôi nhắc nhở Minh

Minh dừng lại định nói với tôi điều gì, tôi biết anh ta định xin cho cô gái tên Nhi đó, tôi biết Uyển Linh Hương được lòng Minh, Nhi lại là bạn thân của Uyển Linh Hương, với tính tình của Minh, thế nào cũng sẽ xin hộ. Tôi chặn đứng câu nói của anh ta, cảnh cáo: “Nếu muốn nói đỡ cho họ thì anh đem đơn xin nghỉ đến đặt trước mặt tôi”

...

Tôi gặp lại Thùy Vân. Có thể nói, Thùy Vân là cô gái đầu tiên tôi muốn bảo vệ suốt đời. Cảm giác tội lỗi vẫn ám ảnh tôi, và chính vì vậy tôi muốn nhanh chóng gặp được Thùy Vân để đền bù cho cô ấy. Tôi không

yêu Thùy Vân, nhưng chỉ cần cô ấy chịu tha lỗi và muốn sống bên tôi trọn đời, tôi nhất định sẽ lấy cô ấy, bảo vệ cô ấy, bù đắp cho cô ấy.

Thùy Vân bây giờ không còn là cô gái hồn nhiên trong sáng nữa, ánh mắt tươi vui trước đây cô ấy luôn nhìn tôi, giờ đã trở thành ánh mắt đầy thù hận.

Tôi đau lòng nhìn thấy cô ấy trong quán bar cùng với đám công tử bột ăn chơi, lòng thất lại, là Cao Thiên Hựu này đã khiến cô ấy trở thành như vậy. Tôi tự tay hủy diệt bản thân, tôi không trách bản thân mình, nhưng lại chính tay hủy hoại một cô gái đã yêu tôi bằng cả tấm lòng, một cô gái đem đến cho tôi sự ấm áp như mẹ. Tôi nhẩn tâm trả đũa tình yêu ấy, chỉ bởi vì mối thù với nhà họ Cao. Tôi nói với cô ấy, tôi có thể làm bất cứ việc gì chỉ cần cô ấy có thể tha thứ cho tôi. Tôi nghĩ cô ấy sẽ nói tôi trả lại Vân Đồn cho cô ấy, trả lại bố cho cô ấy.

Tôi nghĩ rằng việc này thực sự không thành vấn đề, ngay cả khi cô ấy nói muốn tận tay tôi hủy diệt Tân Thụy, tôi cũng chấp nhận. Tân Thụy khi nào sụp đổ, tôi đã tính trước rồi, ông ta đã chết, giờ đây những người tôi muốn trả thù chính là người đàn bà đó và cả dòng dõi cao quý mà bà ta vẫn luôn cao ngạo.

Chỉ cần khiến cho hai đứa con của ông ta cùng người đàn bà kia không có cơ hội ngẩng đầu, chỉ cần dòng họ cao quý quyền thế kia sụp đổ trong nhục nhã, để họ không còn tự hào hay ngạo mạn khoe khoang về xuất thân của mình, tôi sẽ buông tay, đối với tôi, chỉ cần hai năm nữa thôi, tôi vẫn sẽ trả nợ cho cô ấy. Thùy Vân làm tôi bất ngờ, cô ấy lại không muốn dùng những thứ ấy đánh đổi với tôi, cô ấy đưa ra một cuộc trao đổi mà khiến chính bản thân tôi cũng cảm thấy khó hiểu, khó hiểu bởi cuộc trao đổi ấy quá dễ dàng.

Cô ấy nói chỉ cần khiến UYỄN Linh Hương yêu tôi, lại tự tay tôi sau đó làm tổn thương cô ấy thì Thùy Vân sẽ tha thứ cho tôi. Tôi vui mừng đồng ý, dù sao thì tôi đối với cô gái kia chỉ coi là có chút cảm tình, tuy rằng có cảm tình, nhưng điều đó không thể chiến thắng cảm giác tội lỗi tồn tại trong tôi hơn một năm nay.

Tôi đã không biết rằng, từng ngày từng ngày ở bên người con gái đó, tôi lại vui vẻ, lại hạnh phúc, lại ấm áp như vậy. Thứ cảm xúc ấy, ngay cả khi tôi ở bên Thùy Vân cũng không có được. Ở bên người con gái ấy, tôi thu lại hàn khí xung quanh, chấp nhận để cô ấy tiến đến ngồi cạnh tôi. Tôi đã không biết, Khi mà chính tôi còn cảm thấy nghi ngờ tình cảm mình dành cho người con gái ấy có phải là yêu hay không thì có chuyện xảy ra...

Tinh vô tình uống nhầm ly rượu mà người khác mời tôi, kết quả, trong rượu có chất kích thích. Tôi định đưa Tinh về nhà, nhưng lúc tạm thời còn chưa mê man, cô ấy nói với tôi ở nhà cô ấy còn có mẹ, cô ấy không thể để mẹ mình nhìn thấy bộ dạng ấy, vì thế, tôi đành đưa đến cô ấy khách sạn. Khi Mặc Lâm đẩy cửa bước vào, tôi hết sức ngạc nhiên, trong đầu ngay lập tức đặt ra câu hỏi, “tại sao cậu ta ở đây”. Tôi chợt nhận ra người, chẳng phải Mặc Lâm và Linh Hương quen biết sao? Cậu ta sau khi đánh tôi thì chạy ngay về phía giường, sau đó ánh mắt hiện lên sự bàng hoàng, tôi thấy cậu ta mấp máy môi: “là Tinh”.

Tôi còn đang định hỏi chuyện gì đang xảy ra thì ngay lập tức thấy thân ảnh quen thuộc lao vào bên trong. Lại là một sự khó hiểu, Linh Hương sao lại ở đây. Tôi bỗng hoảng hốt, lần đầu tiên muốn giải thích với một ai đó, muốn đỡ cô ấy lại, nhưng cô ấy đẩy tôi ra, nước mắt lăn dài, miệng luôn nói tôi lừa cô ấy, tôi là kẻ thủ đoạn...

Lúc nhìn thấy nước mắt của cô ấy, tôi ngay lập tức quên ngay việc mình phải giải thích, chỉ muốn chạy lại lau nước mắt dỗ dành cho cô ấy. Tôi tự hỏi, lúc ấy, tôi sao vậy? Tôi đã nhìn quá quen nước mắt của phụ nữ rồi, không phải sao? Nước mắt giả tạo của những ả đàn bà sau khi chia tay tôi, nước mắt đau khổ của Thái Y Lâm, nước mắt cầu xin của những người phụ nữ đến cầu xin tôi bỏ qua công ty của chồng họ, hay cầu xin tôi bỏ qua cho con trai họ.

Tại sao bây giờ tôi lại không kiểm soát được mà đau lòng, tim nhói lên từng cơn. Tôi thực sự cảm thấy, nước mắt của Linh Hương, tất cả những điều liên quan đến Linh Hương, đối với tôi mà nói đều cực kì quan trọng. Tôi không thể lại gần cô ấy, càng gần cô ấy, cô ấy càng vùng vẫy, càng khóc to hơn, tôi bất lực đành đứng nguyên một chỗ, nhìn cô ấy hồi lâu rồi nói: “Được rồi, làm loạn thế đủ rồi đấy”. Tôi thấy ánh mắt đau đớn của cô ấy khi nghe thấy lời tôi nói, tôi tự mắng chính bản thân điên rồ, ngu ngốc, đần độn tại sao lúc này có thể phun ra những lời này.

Vốn tưởng để mai giải thích chuyện cho cô ấy thì sẽ xong, ai dè cô ấy bất ngờ nói với tôi, cô ấy đã biết tất

cả, biết vụ cá cược của tôi và Thùy Vân, tôi bàng hoàng, thực sự tôi đã quên vụ trao đổi ấy. Cô ấy cùng Mặc Lâm đem Tinh ra khỏi khách sạn thì Minh đến đem quần áo và thuốc giải độc tính cho Tinh. Tôi lúc này mới nhận ra, thì ra tình yêu chính là như vậy. Tiếp tục nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, tôi tin chắc có người muốn gây khó dễ cho tôi, vì vậy bèn không định giải thích với Linh Hương nữa. Linh Hương, em nhất định phải đợi tôi, chỉ cần chuyện này qua đi, tôi và em thực sự sẽ cùng ở một chỗ, cùng bên nhau trọn đời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-loi-boi-toi-la-ac-quy-cua-doi-em>